

LUX 1.5

Sisters Planet

UNUTULUŞ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Her hikâyenin en az iki yüzü vardır!

DE
X

Katy Swartz'ın yan evine taşındığını öğrendiğim an, belanın geldiğini anladım.

Dünya denen bu yerde, belâ en son istediğin şey. Halkım buraya 13 milyar ışık yılı uzaktaki Lux gezegeninden geldi ve beldiğim tek şey varsa, o da insanlara güvenilmeyeceğidir.

Ama Kat'in çakucılığına karşı koyamadım... Onu görmekten ya da korumak için özel güçlerimi kullanmaktan kendimi alamadım. Tümümüzün en güçlüsü benim, yine de bu keşif sırasında zayıf düşüyorum. Ahh bu basit, insan kız...

O bizim sonumuzu getirebilir. Çünkü onu kullanmaya çalışırken bıraktığım iz, yataklarımızı çalmak isteyen ileri düşmanlarımızı çağırıyor. Arumien.

Katy'ye âşk olmak, sadece onu tehlikeye atmak.
Bu, hepimizin ölümlü demek...

Ama ben buna asla izin vermem.

LUX serisinin otuzuncu aşk hikâyesi! *Öldürdüm*
bir de hikâyeyi kullananı! *Damenin Black'ın* hikâyesi!

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-3512-7

Seriye
Etilen
Seriye
Fiyatı
1:26

Unutuluş

Özgün adı: *Oblivion*

© 2015, Jennifer Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Bilge N. Zileli Alkım

Yayma hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

1. Baskı / İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-09-3512-7

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44

*Bu kitap Daemon Black'e doyamayan hayranlar
için yazıldı. Umarım seversiniz!*

Ağaçların arasında gerçek biçimimde, insan gözünün takip edemeyeceği hızda çıt çıkarmadan ilerliyor, gür çimenlerin, yosun ve çiy kaplı kayaların üstünden aşıyordum. Ormanın kenarı boyunca hareket eden bulanık bir ışıktan ibarettim. On üç milyar ışık yılı uzaktaki bir gezegenden gelme bir uzaylı olmak gayet muhteşemdi.

Evimin az ötesindeki anayolda, şu Tanrı'nın cezası enerji tasarruflu otomobillerden birini zahmetsizce solladım.

O şey nasıl oluyor da koca kargo römorkunu peşi sıra çekebiliyordu?

Aman, çok da umurumdaydı ya.

Yavaşlayıp insan biçimime büründüm, meşe ağaçlarının kapkara gölgesinde gizlendim. Araba, tali yolun başındaki boş evin önünden geçti, sonra bitişiğimizdeki komşu evin önünde zınk diye durdu.

"Siktir. Komşu," diye mırıldandım arabanın sürücü kapısı açılıp orta yaşlı bir kadın dışarı çıkarken. Eğildi, arabanın içindeki biriyle konuştu.

Güldü, sonra da, “Çık arabadan,” diye komut verdi birine.

Yanındaki kimdi bilemiyorum ama ona kulak asmadı. Bunun üzerine kadın arabanın kapısını kapadı. Veranda-
nın basamaklarını neredeyse hoplaya zıplaya tırmandı,
anahtarıyla sokak kapısını açtı.

Nasıl olabilirdi bu? Bu evin boş kalması gerekliydi. Cıvardaki evlerin *insanlardan* arındırılmış olması gerekiyordu. Bu yol Seneca Kayalıkları’nın dibindeki Luxen kolonisine gidiyordu ve o takım elbiseli dangalakların bu evin satışa çıktığını fark etmemesi olacak şey değildi.

Hayır, olamazdı bu.

Tenimde enerji gezinip uğuldamaya başladı, asıl biçime bürünme dürtüsü yabana atılır gibi değildi. Beni çileden çıkaran da buydu zaten. Ev benim, yani *bizlerin* keşfedilme korkusu olmaksızın, kendi gibi olabileceği tek yerdi ve o ciğeri beş para etmez herifler, yani Savunma Departmanı, yani SD bunu adı gibi biliyordu.

Öfkeyle yumruklarımı sıktım.

Hükümetin bana tahsis ettiği bebek bakıcıları olan Vaughn ve Lane bunu mutlaka biliyordu. Her ne hikmetse, geçen hafta bizi kontrole geldiklerinde söylemeyi unutmışlardı herhalde.

Prius’un yolcu kapısının gıcırtyla açılması dikkatimi oraya çekti. Kimin indiğini hemen göremedim fakat sonra arabanın etrafını dönüp tamamen görüş alanıma girdi.

“Siktir,” diye mırıldandım tekrar.

Bir kızdı bu.

Görebildiğim kadarıyla benim yaşlarımdaydı; belki de bir yaş kadar büyüktü. İki evin etrafındaki çimenlere

kadar yayılmış ormana bakarak ağır ağır bir daire çizerken, kuduz bir dağ aslanının her an üstüne çullanacağından korkar gibiydi.

Verandaya yaklaşırken adımları temkinliydi. Eve gerçekten girmek isteyip istemediğinden emin değildi sanki. Koyu renk saçlarının benzerliğine bakarak annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın, sokak kapısını açık bırakmıştı. Kız en alt basamakta durdu.

Ağaçların arasından sessizce süzülürken onu alıcı gözle inceledim. Orta boyluydu. Aslına bakarsanız kız her şeyiyle ortalamaydı. Üstünkörü toplanmış saçları koyu kumral, yüzü ise soluk ve toparlaktı. Kilosu da ortalamaydı. O nefret ettiğim, bir deri bir kemik kızlardan değildi kesinlikle. Sonra... Hımm. Anlaşılan ortalama değildi her yeri. Bakışlarım kızın bacaklarına ve bilumum yerlerine mihlanıp kalmıştı.

Vay anasını, sütundan farksızdı bacakları.

Kız döndü, kollarını göğüslerinin hemen altında kavuşturup ormana baktı.

Tamam. Görünen o ki özellikle iki yeri ortalamanın üzerindeydi.

Kız gözlerini ağaçlarda gezdirdi, derken tam benim olduğum yere bakıp durdu. İki yanımdaki ellerimi açtım ama kıpırdamadım, hatta nefes almaya bile çekindim. *Dosdoğru* bana bakıyordu çünkü.

Fakat beni görmesine imkân yoktu. Gölgelelerin arasına iyice gömülmüştüm.

Birkaç saniye sonra kollarını açtı, dönüp ağır ağır eve girdi ama kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

“Anne?”

Sesini duyunca başımı yana eğdim. Sesi de... ortalamaydı. Kulağa çarpan, nereden geldiklerini belli edecek aksanı da yoktu.

Her nereden geldilerse, oralarda kişisel güvenlik namına bir şey olmadığı barizdi çünkü kapıyı arkalarından kapatmak akıllarına bile gelmemişti. Gerçi bu civarlarda çoğu insan kendini tamamen güvende hissederdi. Sonuçta, Batı Virginia'da, Petersburg'un hemen dışında olan Ketterman kasabası resmen kasaba bile sayılmıyordu. Burada şerif yardımcıları gerçek suçla mücadele etmek yerine tarlalarda verilen partileri dağıtır, başıboş inekleri kovalardı.

Ne var ki buralarda yaşayan insanların sırra kadem basma huyu vardı.

Dudaklarımda beliren gülümseme, gözümün önüne Dawson gelince kayboluverdi. Tek kaybolanlar insanlar değildi burada.

Erkek kardeşimi düşününce içimde öfke kabardı, püskürmeye hazır volkan gibi yüzeye hücum etti. Kardeşim gitmişti... Bir insan kız yüzünden ölmüştü o. Bu yetmezmiş gibi, şimdi *bitişikteki* eve bir insan kız daha taşınyordu.

İnsanları taklit etmemiz, aralarına karışmamız, hatta onlar gibi davranmamız bekleniyordu bizden. Fakat onlara yaklaşmanın sonu daima felaketle bitiyordu.

Hiç değişmiyordu sonu. Birileri ya kayboluyor ya da ölüyordu.

Orada öylece durup eve gözümü dikerek ne kadar beklediğimi bilmiyorum fakat kız nihayet evden çıktı. Kendime geldim, kız arabanın arkasına bağlı eşya römorkuna yürürken ben de doğruldum. Elini cebine atıp madeni bir

anahtar çıkardı, sonra römorkun kilidini açtı.

Ya da açmaya çalıştı.

Sonra tekrar çalıştı.

Önce kilitle, sonra kapının mandalıyla öyle cebelleşiyordu ki tarih boyunca böyle boğuşma görülmemiştir. Yanakları al al olmuş, dudakları büzülmüştü. Römorka tekmeyle geçirmesine ramak kalmış gibiydi. Tanrı aşkına, altı üstü bir eşya römorkunun kapısını açmak insanın kaç dakikasını alırdı ki? Kız şuncacık işi maratona dönüştürmüştü resmen. Kendimi tutmasam ortaya atlayacak, o Tanrı'nın belası kapıyı onun yerine açacaktım.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir zamanın ardından, kız nihayet eşya römorkunun kapısını açıp rampasını indirdi. Römorka girip kayboldu, biraz sonra kucağında bir kutuyla çıktı. Kutuyu eve taşıyıp tekrar dışarı çıkışını izledim. Rampayı yine tırmandı, ancak bu sefer sendeleyerek, yüzünün nasıl gerildiğine bakılırsa herhalde kendisinden daha ağır bir koliyi taşıyarak aşağı indi.

Güçbela römorkun etrafını döndü. Kollarının tir tir titrediğini bulduğum yerden bile görebiliyordum. Gözlerimi kapadım. Tüm bu olanlar... sinirimi bozmuştu. Kız o arada evin basamaklarına ulaşmıştı; o koliyi düşürmeden ve muhtemelen boynunu kırmadan merdiveni çıkmasının imkânsız olduğunu çok iyi biliyordum.

Kaşlarımı kaldırdım.

Kız boynunu kırarsa "yan eve taşınan komşu" sorunu da otomatikman çözülür diye düşündüm.

Tek ayağını en alttaki basamağa atmış, yana doğru yalpalıyordu. Şimdi düşse başına bir şey gelmezdi. Bir adım daha atınca karnım guruldadı. Şu işe bak, daha

bir saat önce mideye on tane krep indiren ben değilmişim gibi açlıktan ölüyordum.

Kız neredeyse merdiveni tırmanmıştı ve düşse bile boynunu kırmayacağı barizdi. Ama kolu falan kırılırdı belki. Az daha zorlarsa belki de bacağı. Adımını üst basamağa atıp ağır ağır diğer ayağını da kaldırıncı, gönül-süzce de olsa kızın azmine şapka çıkardım. O koluyu ite kaka eve sokmayı aklına koymuştu. En üst basamakta tehlikeli biçimde ileri geri sallanınca yakası açılmamış bir küfür seli döküldü ağzımdan. Elimi kaldırdım.

Kızın elindeki koluyu hedefleyip Kaynak'a eriştim. Zihnimi kutuyu hafifçe kaldırmaya, kızın kollarındaki yükü azıcık almaya odakladım. Değişikliğin farkına varmışçasına verandada bir an duraksadı, sonra başını iki yana sallayıp eve girdi.

Elimi ağır ağır indirdim. Yaptığım şeye kendim bile hayret etmişim. Kız bunu ağaçların içinde duran herhangi bir adamın yaptığını aklının ucundan bile geçirmezdi ama doğruya doğru, büyük salaklık etmişim.

Ne kadar önemsiz olursa olsun, Kaynak'ı her kullanışımızda kendimizi belli etme riskiyle karşılaşıyorduk.

Kız tekrar verandaya çıktı. Sarf ettiği çabadan yanakları pespembe kesilmişti. Ellerini kot şortuna silip yük römorkuna yöneldi. Römorktan tekrar elinde ölümcül bir kolıyla, sendeleyerek çıkınca merak ettim. Neredeydi bunun annesi yahu?

Kızın ayakları birbirine dolanınca, ağır olduğu her halden anlaşılan koli şangırdadı. İçi cam eşyalarla doluydu.

Ben ise, dünyanın en büyük salağı unvanına aday olduğum için oracıkta, ağaçların arasında, midem motor

gibi guruldayarak durdum ve kıza, o farkında olmasa bile kolileri teker teker indirmesi için yardım ettim.

Tüm eşyaları eve taşımayı bitirdiğinde (yani bitirdiğimizde) yorgunluktan ölüyordum, midem kazınıyordu ve Kaynak'ı o kadar çok kullanmıştım ki beni tımarhaneye tıksalar yeriye. Ayaklarımı sürüye sürüye evin basamaklarını tırmanıp sessizce içeri süzıldüm. Bu gece etrafta hiç kimse yoktu. Yemek pişiremeyecek kadar bitkin olduğumdan bir litre sütü lıkır lıkır içtim, sonra da kanepenin üstünde sızdım.

Uykuya dalmadan önce aklımdan son geçenler sinir bozucu yeni komşum ve onu bir daha görmemek için yaptığım, başarısız olması olanaksız plandı.

Gece bastırmış, geçit vermez kapkara bulutlar tüm ışığı boğup ayın ve yıldızların önünü örtmüştü. Hiç kimse göremezdi beni. Bu da iyiydi muhtemelen.

Özellikle de kısa süre öncesine kadar boş olan evin dışında, hani şu gerçek suç belgesellerindeki sapıklar gibi dikildiğim dikkate alınırsa. Yine. Evet ya, hatunu tekrar görmeme planım suya düşmüştü.

Bu hızla rahatsız edici bir alışkanlık haline geliyordu. Bunun gerekli olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. İkiz kız kardeşim, Dee, kızını görüp kanka olacaklarına karar vermeden önce yeni komşumuzla ilgili daha çok şey bilmeliydim. Dee bu dünyada sahip olduğum tek şeydi ve onu korumak için her şeyi yapardım.

Evime bir göz atarak burnumdan kesik bir nefes verdim. Şu lanet evi öylece, bilmiyorum, öylece yakıp kül etsem çok fena bir iş mi yapmış olurum? Yani, içerideki

o...o insanların yanmasına falan izin verecek değildim tabii. *O kadar da* fena değildim. Ama ev olmayınca, ortada sorun da kalmazdı.

Bana basit görünüyordu.

En son istediğim şey başka bir sorundu...ki bunu hiç-birimiz istemiyorduk.

Saat geç olmasına rağmen üst kattaki yatak odalarından birinin ışığı yanıyordu. Burası, *onun* yatak odasıydı. Sadece birkaç dakika önce pencerelerin önünden silüetinin geçtiğini görmüştüm. Ne yazık ki tamamen giyinikti.

Bu hayal kırıklığı, sapıklığımı tamamen yeni bir boyuta taşımıştı.

Kız bir sorundu, hem de büyük bir sorundu ama bazen tıkr tıkr çalışan bütün erkeksi kısımlarım bu sorunu sıfırlıyordu.

Birinin, hele ki bizim yaşlarımızda birinin bitişik eve taşınması aşırı riskliydi. Kız sadece iki gündür buradaydı ama Dee'nin onu görmesi an meselesiydi. Yeni komşuları görüp görmediğimi, kim olduklarını bilip bilmediğimi birkaç kez sormuştu bile. Ben de başlangıç aşamasındaki hevesini savuşturmak için, omuz silkerek komşuların muhtemelen taşraya yerleşen yaşlı bir çift olduklarını söylemiştim ama Dee'nin heyecanlı kişiliğinin uzun süre kontrol altında tutulmasının mümkün olmayacağını biliyordum.

Tam da lafını anmışken...

"Daemon," diye fısıldadı bir ses ön verandamın gölgelelerinden. "Ne yapıyorsun öyle dışarıda?"

Bir dahaki alışverişe gidişlerinde evlerini yakmanın yeni komşu edinme konusuna makul bir tepki olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Evet, bunu kendime saklayacaktım.

İç çekerek topuklarımın üzerinde döndüm ve verandaya doğru yürüdüm. Botlarımın altında çakıl taşları gıcırıyordu. Kız kardeşim parmaklığa dayanmış, bitişik eve bakıyordu; hafif rüzgâr uzun, koyu renk saçlarını savuruyordu ve yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Dee'nin yanına geldiğimde normal hızda yürümek için inanılmaz bir çaba harcıyordum. Evdeyken normalde bunu yapmaya çalışmazdım bile çünkü ışık hızında hareket edebiliyordum ama yeni komşularımız yüzünden yeniden...şey, insan gibi görünme alışkanlığına geri dönmeliydim.

"Dışarıda geziniyordum." Tek kalçamı parmaklığa dayadım ve sırtımı sanki yokmuş gibi eve döndüm.

Dee bana bakarken tek kaşını kaldırdı. Benimkilerle aynı renk olan zümrüt yeşili gözleri şüphe doluydu. "Pek öyle görünmüyordu."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturdum.

"Evet." Omzumun üzerinden baktı. "Durmuş o eve bakıyor gibi bir halin vardı."

"Şey."

Dee kaşlarını çatı. "Ee, oraya birisi mi taşındı?"

Dee son birkaç gündür Thompson'ların evindeydi ve bu büyük bir lütuftu; gerçi, geceyi başka bir uzaylı olan Adam'la geçirmesinden pek de hoşnut değildim. Ama işe yaramıştı. Bitişikteki eve kimin taşındığını bilmiyordu ve onu tanıdığım için, akranı bir insan kızın, terk edilmiş bir köpek yavrusu bulmak gibi bir şey olacağını biliyordum.

Ben cevap vermeyince derin bir iç çekti. "Tamam. Tahmin etmem mi gerekiyor?"

“Evet, bitişikteki eve birileri taşındı.”

Hızla arkasını dönüp parmaklığın üzerinden eğilirken gözleri fal taşı gibi açıldı; evi, sanki içini görebiliyormuş gibi süzüyordu. Yeteneklerimiz oldukça muhteşemdi ama X ışını görüşümüz de yoktu. “Aman Tanrım, Luxen değil-ler. İnsanlar.”

Belli ki bizim türümüzden olsalardı Dee bunu sezinleyecekti. “Evet. İnsanlar.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Ama neden? Bizim ne olduğumuzu biliyorlar mı?”

Geçen gün kutuları içeriyi taşımaya çalışan kızı düşündüm. “Tercihimi hayırdan yana kullanıyorum.”

“Bu çok garip. SD ne diye onların buraya taşınmalarına izin versin ki?” diye sordu, sonra da hemen ekledi: “Kimin umurunda? Umarım iyi birileridir.”

Gözlerimi kapattım. Dee, Dawson’a olanlardan sonra bile bu konuda bir endişe hissetmeyecekti. Tek umurunda olan şey iyi olup olmadıklarıydı. İnsanlara çok yakın olmanın bizim için yarattığı tehlike bir saniye için bile aklına gelmiyordu. Benim kız kardeşim böyleydi işte. Gökkuşakları kusan tek boynuzlu atlardan farksızdı.

“Hayır,” diye yalan söyledim, gözlerimi açarak.

Parmaklıktan geri çekilirken dudaklarını büzdü, ellerini çırparak bana döndü. Hemen hemen aynı boydaydık ve gözlerinde ışıldayan sevinci görebiliyordum. “Umarım seksi bir erkektir.”

Dişlerimi sıktım.

Kıkırdadı. “Ah! Belki de bir kızdır, benim yaşımda falan. Harika olurdu.”

Aman Tanrım.

“Bu yaz çok daha güzel geçerci, özellikle de Ash’in nasıl davrandığını düşününce, sen de biliyorsun işte,” diye devam etti.”

“Hayır. Bilmiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Bana masum numarası yapma, pislik. Ash’in şu anda neden bal porsuğu kadar kucaklanası olduğunu adın gibi biliyorsun. İkinizin bütün yaz birlikte şey yapacağınızı düşünüyordu...”

“Birbirimizi yapacağımızı mı?” dedim şakacı bir şekilde.

“Ay, iğrenç! Cidden. Onu demeyecektim.” Titredi ve sırttığını gizlemeye zahmet bile etmedim. Acaba Ash arada bir de olsa birbirini yapma kısmının gerçekleştiğinden kız kardeşime söz etmiş miydi? Sık değilse de ara sıra yapıyorduk işte. “Bu yaz onu götürmeye söz verdiğin yere götürmemenden şikâyet ediyordu.”

Dee’nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Her neyse, yan komşu her kimse umarım hoş biridir.” Dee’nin zihni, tekerlek üzerindeki hamster gibi daire çizmeye devam ediyordu. “Belki bir uğrayıp...”

“O cümleyi bitirme bile, Dee. Kim olduklarını ya da nasıl insanlar olduklarını bilmiyorsun. Onlardan uzak dur.”

Gözlerini kısarken ellerini kalçalarına koydu. “Ne tür insanlar olduklarını onlardan uzak durarak nasıl anlayacağız?”

“Ben onları incelerim.”

“İnsanlar konusundaki yargılarına pek güvenmiyorum, Daemon.” Ters ters baktı.

“Ben de seninkilere güvenmiyorum. Tıpkı Dawson’ınkilere asla güvenmediğim gibi.”

Dee derin ve yavaş bir soluk alırken bir adım geriledi. Yüz ifadesindeki kızgınlık silinmişti. “Tamam, anlıyorum. Nedenini...”

“Oraya gitmeyelim. Bu gece değil,” dedim, iç çektim; elimi kaldırdım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip saç uçlarımı havaya kaldırdım. Saçımı kestirmem gerekiyordu. “Geç oldu. Hem bir tur daha atmadan gün bitti diyemem.”

“Bir tur daha mı?” Sesi alçalıp fısıltıya dönüştü. “Sence... Yakınlarda hiç Arum var mı?”

Onu endişelendirmeyi istemediğimden başımı iki yana salladım ama işin gerçeği, Arumlar her zaman yakındaydılar ve bizim tek doğal avcımızdılar... Gerçek gezegenimizin var olduğu zamandan beri düşmandık. Birçok açıdan, görünüş ve yetenekler bakımından bizim tam tersimizdiler. Ama biz onların öldürdüğü gibi öldürmüyorduk. Yo, hayır. Onlar, Kaynak'ı öldürdükleri Luxenlerle beslenerek elde ediyorlardı. Dopingli parazit gibiydiler.

Büyükler, evrenin oluştuğunda en saf ışıkla dolduğunu, bunun gölgelerde yaşayanları, yani Arumları kıskandırdığını anlatırlardı. Kıskanmış, sonra da bütün ışığı boğmaya karar vermişlerdi. İki gezegen arasındaki savaş da böyle çıkmıştı.

Anne babamız o savaşta, evimiz yerle bir edildiğinde ölmüştü.

Arumlar Dünya'ya fark edilmeden gelmek için atmosfer olaylarını kullanarak peşimize takılmışlardı. Ne zaman bir meteor yağmuru ya da kayan yıldız silsilesi olsa diken üstünde olurdum. Arumlar genellikle böyle oluşumları takip ederlerdi.

Onlarla savaşmak kolay değildi. Onları ya Kaynak'ı kullanarak doğrudan ya da bıçak haline getirilmiş obsidiyenle imha ederdik. Obsidiyen Arumlar için ölümcüldü, özellikle de onlar beslendikten sonra. Bu taş ışığı kırıyordu. Obsidiyeni elde etmek de kolay değildi ama her zaman bileğime iliştilirilmiş bir şekilde üstümde bir tane bulundurmaya çalışırdım. Dee de aynısını yapıyordu.

Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

"Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum," dedim sonunda.

"Sen hep dikkatlisindir."

Gergince gülümsedim.

Tereddüt etti, sonra da öne sıçradı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip yanağını öptü. "Geçinmesi zor pisliğin teki olsan da seni seviyorum. Sadece bil istedim."

Kıkırdayarak kolumu omuzlarına attım ve sarılmak için kısa bir süreliğine kendime doğru çektim. "Sinir bozucu bir geveze olabilirsin ama ben de seni seviyorum."

Dee geri çekilirken bir kez daha gülümseyerek koluma vurdu. "Çok geç kalma."

Başımı aşağı yukarı salladım, sonra da onun hızla eve girişini izledim. Dee bir şeyleri nadiren yavaş bir şekilde yapardı. Her zaman sonsuz enerjiye sahip olanımızdı. Dawson rahat olanımızdı. Ben de... sessizce güldüm...*pislik* olandım.

Eskiden üçüzdük.

Artık sadece ikiziz.

Birkaç dakika kız kardeşimin gitmeden önce durduğu yere baktım. O, bu gezegende bana kalan, gerçekten umursadığım yadigârlardandı. Dikkatimi tekrar eve çevirdim. Kendimi bu konuda kandırmayacaktım. Dee,

komşu evde bir genç kızın oturduğunu fark edince, ahı gitmiş vahı kalmış bir geminin gövdesine yapışan midyeler gibi yapışacaktı ona... Hiç kimse benim kız kardeşime direnemezdi. Çok heyecanlı, pofuduk bir gün ışığı topuydu o.

İnsanların arasında yaşıyorduk ama milyonlarca nedenden dolayı onlara yaklaşılmıyorduk. Dee'nin, Dawson'ın yaptığı hatanın aynısını yapmasına izin vermeyecektim. Dawson meselesinde başarısız olmuştum ama aynısı Dee'ye olmayacaktı. Onu hayatta ve güvende tutmak için her şeyi yapardım. *Her şeyi.*

Alnımı cama yaslayarak sessizce sövdüm. Bunun esas nedeni camdan dışarı, o eve bakmamdı. Bekliyordum. Evet, bekliyordum. Yapacak bundan daha iyi şeyler vardı. Örneğin, başımı çimentoya vurabilirdim. Ya da Dee'nin sevdiği gruptaki heriflerin her birinin rahatsız edici derecede şahsi özelliklerini en ince ayrıntısına kadar anlatmasını dinleyebilirdim.

Kendimi zorla pencereden uzaklaştırdım, esneyerek avcumla çenemi sıvazladım. Neredeyse üç gün olmuştu ve bir yanım hâlâ yandaki eve insanların taşındığına inanmıyordu. O anda, *Daha kötü olabilirdi*, diye düşündüm. Yeni komşumuz erkek de olabilirdi. Dee'yi yatak odasına kilitlemem gerekirdi o zaman.

Ya da en azından erkeğe benzeyen bir kız olabilirdi. Bunun faydası olurdu ama hayır, kız hiç de erkeğe benzemiyordu. Vasat bir kız, diye hatırlattım kendime ama kesinlikle erkek değildi.

Elimi sallayarak televizyonu açtım ve *Hayalet Araştırmacıları*'nın tekrarını buluncaya dek kanalları dolaş-

tım. Daha önce izlediğim bir bölümdü ama insanların, parlayan bir şey gördüklerini sanıp evden kaçmalarını izlemek her zaman eğlenceliydi. Kanepeye yayılıp bacaklarımı sehpaye uzattım ve o hiç de vasat olmayan bronz bacaklarla muhteşem popoyu düşünmemeye çalıştım.

Bugüne kadar onu toplam iki kez görmüştüm.

Tabii ki ilki taşındığı, salaklık edip ona uzaktan yardım ettiğim gündü. Bunun için kendimi testislerimden esasım geliyordu. Kutuların ağırlığını hafifletmem sayesinde yuvarlanıp düşmediğinden haberi yoktu şüphesiz; ama yine de yapmamam gerekirdi. Adım gibi biliyordum bunu.

Bir de dün görmüştüm onu. Evden hızla çıkıp arabasına doğru gitmiş, sonra oradan bir yığın kitap almıştı. Yüzü, bir yana eğilmiş o kitaplar bir milyon papel değerindeymiş gibi koskocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Bunların hepsi çok...hayır, *hiç de şirin değildi*. Neler saçmalıyordum ben yahu? Şirin mirin değildi.

İçerisi cayır cayır yanıyordu. Öne eğilerek tişörtümün arkasını tuttum ve başımdan çıkardım. Tişörtü bir kenara fırlattım ve uyuşuk bir şekilde göğsümü ovuşturdum. O buraya taşındığından beri eskiye göre çok daha sık tişörtsüz geziyordum.

Bir dakika. Dün gece pencereden görmemi de sayarsak, onu üç kez görmüştüm.

Lanet olsun, dışarı çıkıp bir şeyler yapmalıydım. Tercihen tere batacağım bir şey olmalıydı bu.

Bir de baktım ki yürüyüp pencerenin önüne gelmişim. Yine. Nedenini çok fazla irdelemek istemiyordum.

Kaşlarımı çatarak perdeyi açtım. Kızla konuşmamıştım bile ama kendimi pencereden bakan bir takipçi sapık gibi hissediyordum; bir kez daha şeyi bekleyen... Neyi bekleyen peki? Onu bir an için görmeyi mi? Ya da kendimi kaçınılmaz karşılaşmaya daha iyi hazırlamayı mı?

Şimdi Dee beni görseydi, gülmekten yere yuvarlanırdı.

Bir de Ash şu anda beni görseydi gözlerimi oyar, yeni komşumu da uzay boşluğuna fırlatırdı. Ash'le erkek kardeşleri, bizimle yaklaşık aynı zamanlarda Lux'ten gelmişlerdi ve kızla aramızda bir tür ilişki gelişmişti... Ama dürüst davranmam gerekirse gerçek duygular değil, sırf yakınlık vardı bu ilişkinin altında. Çıkmayalı aylar olmuştu fakat biliyordum ki Ash hâlâ önünde sonunda birlikte olacağımızı umuyordu. Beni gerçekten istediği için değil de bizden beklenen bu olduğu içindi... O yüzden de tabii ki büyük ihtimalle benim başka biriyle olmamı istemezdi. Gerçi Ash'e hâlâ değer veriyordum ve onun ya da kardeşlerinin etrafta olmadığı bir zamanı hatırlamıyordum.

Gözümün ucuna bir hareket ilişmişti. Hafifçe dönünce bitişikteki evin geniş verandasındaki tel kapının kapandığını gördüm. Kahretsin.

Bakışlarımın yönünü değiştirdim ve kızın verandadan hızla çıktığını gördüm.

Nereye gittiğini merak ediyordum. Burada yapacak pek fazla bir şey yoktu ve birilerini tanıyormuş gibi de görünmüyordu. Tuhaf saatlerde eve girip çıkan annesi dışında uğrayan olmuyordu.

Kız, arabasının önünde durup elleriyle şortunu düzeltti. Dudaklarım köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı.

Aniden, sola doğru yön değiştirince doğrudum. Elimle perdeyi kavradım ve nefesim kesildi. Hayır, buraya geliyor olamazdı. Bunun için bir nedeni yoktu. Dee bile burada bir kız olduğunu daha fark etmemişti. Bir neden yoktu...

Lanet olsun, kız *buraya geliyordu*.

Perdeyi bırakıp arka arka giderek pencereden uzaklaştım ve ön kapiya doğru döndüm. Saniyeleri sayarak ve Dawson'ın canına mal olmuş o değerli dersi kendime hatırlatarak gözlerimi kapattım. İnsanlar bizim için tehlikeliydi. Sırf yakınlarında olmak bile riskliydi... İnsanlara gereğinden fazla yaklaşmak, üzerlerinde Kaynak'ın izini bırakmamızla sonuçlanıyordu. Hem, Dee'nin nefes alan her şeyle arkadaş olma takıntısı olduğundan bu, kız için daha da tehlikeliydi. Bitişik evde yaşıyordu ve Dee'nin onunla ne kadar zaman geçireceğini kontrol etmem olanaksızdı.

Bir de onu izliyordum, biliyorsunuz. *Bu* muhtemelen sorun olabilirdi. Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Kız kardeşim, Dawson'la aynı kaderi paylaşmayacaktı. Dee'yi kaybetmeye dayanamazdım ve Dawson'ı mahveden, bir Arum'u dosdoğru ona yönlendiren bir *insan kızdı*. Bu bizim türümüze defalarca olmuştu. İllaki insanların suçu değildi ama sonuç daima aynıydı. Birinin, Dee'yi bilerek veya bilmeyerek tehlikeye atmasına izin vermezdim. Hangisi olduğu önemli değildi. Elimi hızla uzatınca sehpayı odanın karşısına fırlattım ama sehpa tam duvara çarpmadan önce kendimi toparlayıp geri çekildim. Derin bir nefes alarak tekrar dört ayağının üzerine yerleştirdim.

Ön kapımız hafif, neredeyse çekingen bir şekilde vuruldu. Lanet olsun.

Hızla soluğumu bıraktım. *Duymazdan gel*. Yapmam gereken buydu ama kendimi kapıya doğru yürürken buldum ve daha ne olduğunu bile anlamadan kapıyı açtım. Hafif bir şeftali ve vanilya kokusuyla dolu, ılık bir hava tenime yayıldı.

Şeftaliye bayılırdım; tatlı ve yapış yapış olurdu.

Bakışlarımı indirdim. Kısa boyluydu... Sandığımdan da kısaydı boyu. Başının tepesi ancak göğsüme geliyordu. Belki o yüzden gözlerini göğsüme dikmişti. Ya da belki de tişörtümü giymeyi akıl etmediğimdendi.

Gördüğü şeyin hoşuna gittiğini biliyordum. Herkesin hoşuna gidiyordu. Ash bir keresinde bunun, koyu renkli, dalgalı saçlarım ve yeşil gözlerimle köşeli çenemin ve dolgun dudaklarımın birleşiminden kaynaklandığını söylemişti. Seksi olduğunu da söylemişti. Kulağa kibirli gelebilir ama gerçek buydu.

Bariz şekilde beni incelediği için aynısını benim de yapabileceğimi düşündüm. Neden olmasın? *Kapımı* çalan oydu.

Kız... Şirin falan değildi. Ne kahverengi ne de sarı olan saçları tepesindeki o üstünkörü yapılmış topuzdan çıkmış, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Boyu felaket kısaydı, taş çatlasa bir altmış beş boyundaydı. Fakat bacakları uzadıkça uzuyordu sanki. Bakışlarımı bacaklarından çekmekte zorlandım.

Sonunda, bakışlarımı tişörtünün önüne kaydırdım. BENİM BLOG'UM SENİN VLOG'UNDAN DAHA İYİ. Bu da ne demekti yahu? Tişörtünde ne diye bu yazıyordu? Dahası BLOG ve DAHA İYİ sözcükleri iyice gerilmişti. Yutkun-

dum. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Bakışlarımı daha da zorlanarak yukarı kaldırdım.

Yuvarlak bir yüzü, kalkık bir burnu ve pürüzsüz bir teni vardı. İri ve masum gözlerinin kahverengi olduğuna bir milyon dolarına bahse girerdim.

Bu çok çılgıncaydı ama bakışlarının kotumun kalçalarımaya düştüğü yerden yavaşça ve büyük bir dikkatle tekrar yüzüme doğru çıktığını hissedebiliyordum. Benim kendi soluğumu gölgede bırakan kesik bir nefes aldı.

Gözleri kahverengi *değildi* ama iri ve yuvarlaklı; zeki ve berrak gözleri funda grisinin açık bir tonuydu. Gözleri güzeldi. Bunu ben bile kabul edebilirdim.

Sinirlendim. Tüm bunlar beni sinirlendirdi. Onu neden inceliyordum ki? Hem neden buradaydı? Kaşlarımı çattım. "Yardım edebilir miyim?"

Cevap gelmedi. Sanki dolgun dudaklarını öpmemi istiyormuşçasına, yüzündeki o ifadeyle bana bakıyordu. Karnıma bir ateş düştü.

"Merhaba?" Sesimdeki gerginliği fark ettim... öfke, şehvet, sıkıntı, ama daha çok şehvetti bu. İnsanlar zayıftır, risktir... *Dawson bir insan yüzünden öldü...* Tıpkı bunun gibi bir insan yüzünden. Bunları art arda tekrarlıyordum. Öne eğilirken elimi kapı çerçevesine koyup parmaklarımı tahtaya bastırdım. "Konuşabiliyor musun?"

Bu, dikkatini çekti ve hemen göz süzmelerine bir son verdi. Kız gerilerken yanakları pembenin güzel bir tonuna büründü. Güzel. Gidiyordu. Benim de istediğim buydu... Dönüp hızla buradan uzaklaşması. Elimi saçlarımdan geçirirken omzunun üzerinden baktım ve sonra yine ona baktım. Hâlâ oradaydı.

Ben aptalca bir şey yapmadan önce kızın o güzel poposunu verandanıdan çıkarması gerekiyordu. Mesela kıpkırmızı olmasına gülümsemek gibi. Hatta kız seksiydi ve vasat olmadığı kesindi. “Gidiyor musun?”

Rengi daha da kızardı. Lanet olsun. “Şey... ben en yakın market nerede diye soracaktım da. İsmim Katy.”

Katy. İsmi *Katy*'ydi. Bana Kediciği hatırlattı. Minik kedicik. Pisicik. Halime baksanıza, bütün bu sözcükleri bir araya getiriyordum.

“Yandaki eve taşındım.” Evi gösterdi. “Üç gün kadar önce...”

“Biliyorum.” *Takipçi sapık gibi üç gündür seni izliyorum ben.*

“Şey, belki birisi bana markete ve belki bitki satan bir yere giden en kısa yolu söyler diye umuyordum.”

“Bitki mi?”

Gözlerini belli belirsiz kıstı, ben yüzümün ifadesiz kalması için kendimi zorladım. Şortunun ucuyla biraz daha oynadı. “Evet, şey, öndeki şu çiçek tarhı var ya...”

Tek kaşımı kaldırdım. “Tamam.”

Artık gözleri ince birer çizgi halini almıştı ve vücudundan buram buram yayılan kızgınlığı yüzünden yüzü daha da kızarmıştı. İçimi bir neşe kapladı. Şu anda bir pislik gibi davrandığımı biliyordum ama gözlerinin ardında alevlenen ve beni kışkırtan o ateş sapıkça hoşuma gidiyordu. Bir de... Yüzünün öfkeden kızarması, tuhaf ve bende bir gariplik olduğunu gösteren bir şekilde seksiydi. Bana bir şeyi hatırlatıyordu...

Tekrar denedi. “Şey, işte, gidip şu şey için bitki almam gerek...”

"Çiçek tarhı için. Orasını anladım." Kollarımı kavuşturarak kalçamı kapı çerçevesine yasladım. Bu iş cidden neredeyse eğlenceliydi.

Derin bir nefes aldı. "Yiyecek içecek ve bitki alabileceğim bir dükkân bulmak istiyorum." Ses tonu, Dee'ye günde bin kere kullandığımla aynıydı. Harikaydı.

"Bu kasabada tek trafik lambası olduğunun farkındasın, değil mi?" İşte oradaydı. Gözlerindeki alev, cayır cayır yanıyordu ve ben ağzımın kulaklarıma varmaması için mücadele ediyordum. Lanet olsun, artık sadece şirin değildi. Çok ama çok daha fazlasıydı ve yüreğim ağzıma geldi.

Kız büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Tek istediğim yol tarifiydi. Kötü bir zaman seçmişim belli ki."

Dawson aklıma gelince dudaklarım alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. Oyun zamanı bitmişti. Bu işi daha başından engellemek zorundaydım. Dee'nin iyiliği için. "Gelip kapımı çalman için iyi bir zaman yok, ufaklık."

"Ufaklık mı?" diye tekrar etti, gözleri fal taşı gibi açılarak. "Ben ufaklık değilim. On yedi yaşındayım."

"Öyle mi?" Lanet olsun, sanki tam bir yetişkin olduğunu fark etmemiştim. Onunla ilgili hiçbir şey bana bir çocuğu hatırlatmıyordu ama kahretsin, Dee'nin dediği gibi, sosyal becerilerim çok zayıftı. "On iki yaşında gibi duruyorsun. Hayır. Belki on üç ama kız kardeşimin sana benzeyen bir bebeği var. Onun da boş boş bakan kocaman gözleri var."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı ve bu son söylediğimle biraz fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettim. Eh, böylesi daha iyiydi. Benden nefret ederse, Dee'den

uzak dururdu. Kızların çoğunda işe yaramıştı. Ah, çoğunda.

Tamam. Bir sürü kızda işe yaramamıştı ama onlar bitişik evde yaşamıyorlardı, o yüzden gerisi önemli değildi.

“Vay be. Zahmet verdim, kusura bakma. Kapını bir daha çalmam. Emin olabilirsin.” Arkasını dönmeye başladı ama o gri gözlerindeki parıltıyı görmemi engelleyecek kadar hızlı değildi.

Lanet olsun. Şu anda kendimi gelmiş geçmiş en büyük pislik gibi hissediyordum. Hem Dee böyle davrandığımı görse çılgına dönerdi. Zihnimde bir düzine falan küfrü sıralayarak ona seslendim. “Baksana.”

Sırtı bana dönük bir şekilde en alt basamakta durdu. “Ne var?”

“2. eyaletler arası yola çık, oradan 220 Kuzey yoluna sap, Güney’e değil. Dosdoğru Petersburg’a götürür seni.” İçimden keşke kapıyı hiç açmasaydım diye geçirerek derin bir nefes aldım. “Foodland kasabanın hemen içinde. Iskalaman mümkün değil. Şey, belki *sen* ıskalayabilirsin. Galiba bitişğinde hırdavatçı vardı. Şu toprağa dikilen şeylerden vardır orada.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı ve “Hıyar,” diye ekledi sessizce.”

Bana az önce hıyar mı demişti? Ne günlere kalmıştık? Gerçekten hoşuma gitmişti bu; güldüm. “Bu hiç de hanımefendice olmadı, Kedicik.”

Hızla arkasına döndü. “Bir daha sakın bana öyle deme.”

Of, bamteline basmıştım galiba. Kapıyı ittim. “Birine hıyar demekten daha iyidir, değil mi? İlham verici bir ziyaret oldu bu. Uzun bir süre sevgiyle anacağım.”

Küçük ellerini sıkıp yumruk yaptı. Galiba bana vurmak istiyordu. Bu hoşuma giderdi bence ve galiba ciddi anlamda yardıma ihtiyacım vardı.

“Biliyor musun, haklısın? Sana hıyar demem yanlıştı çünkü hıyar senin için çok güzel bir sözcük.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Sen bir pisliksin.”

“Pislik mi?” Bu kıزدan hoşlanmak dünyanın en kolay işi olurdu. “Ne kadar etkileyici.”

Bana hareket çekti.

Başımı eğerek tekrar güldüm. “Çok medenice, Kedicik. Benim için ilginç isimler ve hareketlerin olduğundan eminim ama ben almayayım.”

Gerçekten de öyle gibiydi. Hızla arkasını dönüp bir hışım ile uzaklaşmasıyla bir yanımda hayal kırıklığına uğramıştı. Arabasının kapısını hızla açana kadar bekledim çünkü gerçekten adıydım...

“Sonra görüşürüz, Kedicik!” diye seslendim, tekrar kapıya koşup bana kanguru tekmesi atacakmış gibi bakınca kıkırdadım.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, kapıya dayandım ve tekrar güldüm ama bu kez kahkaham bir inlemeyle son buldu. O içli, gri gözlerdeki şaşkınlık ve öfkenin ardında beliren o şeyi bir an için görmüştüm. Kalp kırıklığı. Duygularını incittiğimi bilmek midemi altüst etti.

Çok aptalcaydı hissettiklerim; çünkü dün gece kundakçılıkla desteklenmiş bir yer değiştirme planı yapmıştım ve o zaman zerre kadar suçluluk duymamıştım. Ama bu, onu ve her yerini yakından görmeden, onunla gerçekten konuşmadan önceydi. Zeki ve güzel gözlerinin olduğunu fark etmeden önceydi.

Oturma odasına dönünce kız kardeşimi televizyonun önünde ayakta, ince, uzun kollarını kavuşturmuş ve yeşil gözlerinden alev fışkırırken bulduğumda hiç de şaşırmadım. Tam da o kızın ifadesini takınmıştı, yani testislerime tekme atmak istiyor gibiydi.

Kanepeye giderken uzağından geçtim ve kendimi kanepeye bıraktım; on sekiz yaşından on iki yıl daha yaşlıymış gibi hissediyordum. "Ekranı kapatıyorsun."

"Neden?" diye sordu.

"Feci iyi bir bölüm bu." Bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyordum. "Adam kendisine gölge gibi bir şeyin musallat olduğunu zannediyor..."

"Gölge falan umurumda bile değil, Daemon!" Küçük ayağını kaldırdı ve sehpayı zangırdatacak şiddetle yere vurdu. Dee, ayağını yere vurmaya tamamen yeni bir boyuta taşımıştı. "Neden öyle davrandın?"

Arkama yaslanarak aptala yatmaya karar verdim. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Gözlerini kısmadan hemen önce gözbebeklerinin elmas beyazı bir renkte parladığını gördüm. "O kızla o şekilde konuşman için bir neden yoktu. Hem de hiç. Buraya yol tarifi sormak için gelmişti ve sen hıyarlık ettin."

Zihnimde Katy'nin aşırı parlak gri gözleri belirdi. Bu imgeyi zihnimden uzaklaştırdım. "Ben oldum olası hıyarlıyım."

"Tamam. Orası doğru olabilir." Alnını kırıştırdı. "Ama genelde *bu kadar* kötü değilsindir."

Mideme yine kramp girdi. "Ne kadarını duydun?"

"Hepsini," dedi, ayağını bir kez daha yere vurarak. Televizyon titredti. "Benim bön bön bakan bebeğim yok

Benim hiç bebeğim yok, pislik.”

Her şeye rağmen dudaklarım seğirdi ama yine o lanet olası gri gözleri hatırlayınca keyfim hemen kaçtı. “Böyle olması gerekiyor, Dee. Sen de biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Bunu bilmiyorum, sen de biliyorsun.”

“Dee...”

“Ama ne *bildiğimi* biliyor musun?” diye sözümü kesti. “Buraya sadece yol tarifi sormaya gelen normal bir kız gibiydi. *Normal* görünüyordu, Daemon. Sen ise ona berbat davrandın.”

Ne kadar boktan davrandığımın hatırlatılmasına hiç gerek yoktu.

“Öyle davranman için hiçbir neden yok.”

Hiç neden yok muydu? Deli miydi bu? Şimşek hızında hareket ederek sehpanın yanından bir saniyeden daha az bir sürede geçtim ve tam Dee’nin önüne dikildim. “Dawson’ın başına gelenleri sana hatırlatmama gerek var mı?”

Kız kardeşim geri adım atmadı. Çenesini inatçı bir tavırla yukarı kaldırdı ve gözleri beyaz bir ışık saçtı. “Hayır. Her şeyi gayet net hatırlıyorum, teşekkürler.”

“Öyle olsaydı şu anda bu aptalca konuşmayı yapıyor olmazdık. O *insanın* neden bizden uzak durması gerektiğini anlardın.”

“O sadece bir kız,” dedi öfkeyle ve kollarını iki yana açarak. “Hepsi bu, Daemon. Sadece bir...”

“Bitişik evde oturan bir kız. Okuldan bir hatun değil. Tam şuracıkta oturuyor.” Daha da vurgulamak için pencereyi işaret ettim. “Bize ve koloniye aşırı yakın. Onunla arkadaş olmaya çalışırsan neler olacağını biliyorsun.”

Başını iki yana sallayarak geriye bir adım attı. “O kızını tanımıyorsun bile. Ayrıca geleceği bilemezsin. Hem bizim arkadaş olacağımızı nereden çıkardın?”

İki kaşımı da hızla havaya kaldırdım. “Ciddi misin sen? Bu evden çıktığın anda *sonsuz* dek onun en iyi arkadaşı olmaya çalışmayacak mısın?”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Onunla daha konuşmadın bile ama muhtemelen şimdiden Amazon’un arkadaşlık bilekliği satıp satmadığını düşünüyorsundur.”

“Amazon’un satmadığı bir şey yok,” diye mırıldandı. “O yüzden onu da sattıklarından eminim.”

Gözlerimi devirdim, bu konuşmaya da o sinir bozucu yeni komşu meselesine de son noktayı koymuştum. “O kızdan uzak durman gerek,” dedim, dönüp kanepeye yürürken.

Ben oturduğumda kız kardeşim hâlâ ayakta duruyordu. “Ben Dawson değilim. Ne zaman fark edeceksin bunu?”

“Bunu zaten biliyorum.” Gerçekten bir pislik olduğum için de ikna edici bir şekilde açıkladım. “Dawson’dan daha büyük bir risksin.”

Kesik bir nefes aldı, kollarını indirirken kaskatı kesildi. “Bu... bu ağır oldu.”

Öyleydi. Başımı öne eğerken elimi yüzümde gezdirdim. Gerçekten öyleydi.

Dee başını iki yana sallarken iç çekti. “Bazen tam bir pislik oluyorsun.”

Başımı kaldırmadım. “Bunun yeni bir haber olduğunu sanmıyorum.”

Arkasını dönerek mutfağa gitti ve birkaç saniye sonra el çantası ve araba anahtarlarıyla birlikte geri döndü. Yanımdan geçerken konuşmadı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Markete gidiyorum.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım, kız kardeşimi dolaba kilitlersem kaç tane insan yasasını çiğneyeceğimi merak ediyordum.

“Yiyecek bitti. Hepsini yedin.” Sonra da kapıdan çıktı.

Başımı arkaya atıp kanepeye yasladım ve inledim. Söylediklerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığını bilmek güzeldi. Neden zahmete girdiğimi bile bilmiyordum. Dee'ye engel olmak imkânsızdı. Gözlerimi kapattım.

Anında yeni komşumla yaptığım konuşma zihnimde canlandı ve evet, ona gerçekten de hıyarlık etmişim.

Ama en iyisi buydu. Öyleydi. Kız, benden nefret edebilirdi, nefret *etmeliydi*. O zaman bizden uzak dururdu diye umuyordum. Böyle olması gerekiyordu. Başka türlü olamazdı çünkü kız belaydı. Küçük bir pakete sarılmış, eksiksiz bir bela.

Daha da kötüsü hoşuma giden bir belaydı.

Dee resmen birkaç saat içinde ona söylediğim her şeyi alıp pencereden dışarıya atmış ve üzerinden Volkswa-gen'iyle geçmişti. Market alışverişinden paket paket ıvır zıvırla ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönünce komşumuzu bulduğunu anladım.

Ne haltlar karıştırdığını öğrenmek için sorduğum so-rulara cevap vermeyi reddederek ve yanımdan lanet bir sinekkuşu gibi vızıldayarak geçti ama saat biri biraz geçe ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu. İyi bir ağabey olarak (ondan sadece birkaç dakika daha büyüktüm) her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için pencereye gittim. Oysaki Dee arabasına gitmemiştir. Yo, hayır, doğruca biti-şikteki evde almıştı soluğu. Çok da şaşırmadım tabii. Ya kızın verandasındaydı ya da lanet olası evindeydi. Okul-lar açıkken Dee'ye göz kulak olmak yeterince zorken, şim-di bir de bu mu çıkmıştı?

Dee nihayet eve döndüğünde benden kaçıyordu ve buna bir itirazım yoktu. Ona bağırmaya başlamayacağım

konusunda kendime güvenmiyordum ve kuşkusuz birinci sınıf bir pislik olsam da kız kardeşime karşı soğukkanlılığımı kaybetmeyi sevmiyordum.

O akşam, o lanet olası eve bir saniye bile bakmamayı başarak arabamla evden ayrıldım. Kasaba yolunu yarılamıştım ki Andrew'yu aradım; Andrew, Adam'ın ikizi ve Thompson kardeşlerden huy ve kişilik olarak bana benzeyeniydi. Başka bir deyişle, öküzlükte sınır tanımıyorduk.

Andrew'la Smoke Hole Restoran'da buluşacaktım; burası, Seneca Tepeleri'nden çok uzakta değildi. Seneca Tepeleri ise varlığımızı biz Luxenlerin tek gerçek düşmanı olarak gördüğümüz Arumlardan saklamak gibi inanılmaz bir becerisi olan beta kuvars kristali içeren bir dağ silsilesiydi. Fakat beta kuvars Luxenleri gizlese bile Arumlar, iz taşıyan bir insan görünce yakınlarda Luxenlerin olduğunu anlıyorlardı.

Arka tarafa, kış boyunca hep yanan kocaman şöminenin yanına oturdum. Restoran, masaların arasından çıkan kaya oluşumlarıyla çok hoştu. Etrafına yaydığı o doğal hava hoşuma gidiyordu.

Andrew uzun boylu ve sarışındı ve masaların arasından geçerken kafalar dönüyordu.

Müşteriler üzerinde daha önce benim de böyle bir etkim olmuştu.

Burnumun epey havada olduğu düşünülebilir, öyleydi de zaten, ama gerçek buydu. İnsan ve Luxen DNA'sının karışımı olmamız ve bu konudaki seçimimiz, dış görünüş açısından çok şanslı olduğumuz anlamına geliyordu. Yani, birisine benzemeyi seçebilseydiniz en seksi olanını seçmez miydiniz? Yeşil gözlerim aileden gelen bir özel-

likti ve saçlarımın uçları istesem de istemesem de biraz bukleleniyordu ama bir seksenden uzun boyum ve sinema yıldızlarına benzeyen görüntüm... eh, bunlar mükemmel kişiliğime tam olarak uyuyordu.

Andrew karşımdaki koltuğa oturdu; gözleri tıpkı Adam ve Ash'inkiler gibi parlak maviydi. Başını kaldırarak beni selamladı. "Demedi deme. Ash, seninle buluşmak için çıktığımı biliyor. Gelirse şaşırma."

Aman ne hoş.

Ash'e ve karşımda oturan kardeşine saygımdan, yüzümden bir şey belli etmedim ama Ash'le karşılaşmak şu anda hiç ihtiyacım olan bir şey değildi. "En son duyduğumda, benden yana pek mutlu değildi, o yüzden gelirse şaşırrım."

Andrew kıs kıs güldü. "Şaşırrır mısın? Gerçekten mi? Ashley'yi ezelden beri tanırırsın. Kız çatışmadan besleniyor."

Bu kadarı doğruydu.

"Sen de öyle," diye ekledi Andrew, ben tek kaşımı kaldırıncı hafifçe gülümsedi. "İkiniz arasında neler dönüyor bilmiyorum."

"Bu, seninle konuşacağım bir konu değil, Oprah." Kardeş olmaları bir yana, -bu yüzden hadi ama- bunu sözcüklere dökmek de zordu. Ash'i seviyordum. Lanet olsun, ona gerçekten değer veriyordum ama bütün bunlardan, halkımızın ikimizin sonunda kesinlikle birlikte olacağımıza dair beklentilerinden sıkılmıştım. Sağım solum belli olmazdı benim.

Andrew bunu duymazdan geldi. "Ama bizden beklene ni biliyorsun." Gözlerime bakarken sesini alçalttı. Bura-

daki garson kızlardan biri Luxen'di ama etrafımızdaki-lerin yüzde doksan dokuzu insandı. "Türümüzden bizim yaşlarımızda çok fazla yok ve Ethan'ın ne istediğini biliyorsun..."

"Ethan'ın ne istediği en son umurumda olan şey." Sesim son derece sakindi ama Andrew karşımda kaskatı kesildi. Ethan adındaki Büyük'le uğraşmaktan daha çok beni sinirlendiren başka bir şey yoktu. "Diğerlerinin benden ne beklediği de hiç umurumda değil."

Andrew'nun dudakları tek tarafa doğru yukarıya kıvrıldı. "Bugün bir şey keyfini kaçırmış senin."

Evet ve o şeyin, bana tüylü, küçük, çaresiz bir hayvanı hatırlatan bir ismi vardı.

"Ee, olayın ne?" diye üsteledi. "Şu anda yüzünde, ya aç olduğunu ya da bir şey öldürmek istediğini söyleyen bir ifade var."

Başımı iki yana sallayarak kolumu koltuğun arkasına uzattım. Thompsonların bitişik eve taşınan kızıdan haberleri olmadığı belliydi ve her nedense mümkün olduğunca uzun bir süre böyle kalmasının daha iyi olacağını düşündüm. Umursadığımdan falan değildi; bitişik evde yaşayan insanlar olduğunu fark ettiklerinde dırdırlanmalarını ben çekecektim de ondan.

Hem zaten hepimiz için yeterince gıcık olmuştum.

Yemeğimizi yedik, sonra da eve geri döndüm. Andrew'nun alaycılığı bir şekilde moralimi düzeltmişti ama araba yoluna gelince yine vahim duruma geri dönmüştüm.

Nöbet tutma sırası Thompsonlarda olsa da evde öylece oturamayacak kadar huzursuzdum. Ailelerimiz, Luxenle-

rin en güçlüsüydü. Koloninin, Ash ile benim evlenmemizi planlama nedeni buydu, o yüzden nöbetlerin çoğunu tutma ve çömezleri eğitme işi bizim üzerimizdeydi.

Artan sinirimi ortadan kaldıracak bir şey bulamadan gecenin yarısını araba yolunda geçirdim. Artan mı? Lanet olsun. Buna gülünürdü işte. Bu daha çok Dawson'dan beri var olan sürekli bir sinir haliydi... O öldüğünden beri. Çok az şey bunu hafifletiyordu. Ash'le yaptığım bazı şeyler hafifletmişti ama duyduğum huzur hep kısa sürüyordu ve beraberinde getirdiği bağlara değmiyordu.

Sabah saat üç civarı sızıp kaldım ve felaket geç uyan-dım; saat yaklaşık on birdi ve içimdeki hapsedilmiş enerji hâlâ damarlarımda uğulduyordu. Kendimi yataktan sürükleyerek kalktım, dişlerimi fırçaladım, sonra da eşofman ve spor ayakkabılarımı giydim.

Ben evden çıkıp bunaltıcı yaz havasına adım attığımda, Dee çoktan gitmişti. Arabası, araba yolundaydı ama kendisi ortada yoktu. Lanet olsun. Birlikteydiler. Tabii ya. Öfkeden bir yerime inme incek gibiydi.

Keşke gerçekten inme inseydi.

Verandanın basamaklarını hızla indim ve araba yolunda yavaşça koştum. Yolun sonuna varınca karşıya geçtim ve ağaçların etrafından dolaştım. Mümkün olduğunca çok enerji harcamak ve zihnimin boşalmasını sağlamak için hızımı insan hızında tutuyordum. Koşarken hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Arumlar yoktu. SD yoktu. Dee yoktu. Dawson yoktu.

Yan evdeki kız yoktu.

Ter, çıplak göğsümden aşağıya süzülüyor, saçlarımı nemlendiriyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bil-

miyordum ama sonunda kaslarımda yanma hissettim ve geri eve doğru yöneldim. Araba yoluna geldiğimde muhtemelen bütün bir ineği yiyebilecek durumdaydım.

Bir de araba yolu boş değildi. *Kızın* arabası geri dönmüştü.

Gizlice bakıp bagajdaki poşet yığınının görünce hızımı düşürüp yürümeye başladım. Kaşlarımı çatarak elimi kaldırdım ve saçlarımı alnımdan çektim. "Bu ne yahu?"

Malç ve toprak poşetleriydi bunlar, hem de felaket ağırdı.

Durup başımı kaldırdım ve gözlerimi kısarak eve baktım. Ah, evet, çiçek tarhı için, doğrudan korku filminden fırlamış gibi görünen bitkilerdi bunlar. Dee, bu kız konusunda ciddi miydi? Bir kahkaha attım. Dee, çiçek tarhına yardım mı edecekti? İşte bu acayip eğlenceliydi. Dee, yabancı otlar gerçek çim arasındaki farkı bilmezdi ve tırnak içlerinin kirli olmasını da hiç sevmezdi.

Sedanın arkasından dolaştım, sonra da durdum. Bakışlarımı kaldırıp gökyüzüne bakarken başımı iki yana salladım ve samimi bir neşeyle kendime güldüm. Tanrım, acınacak haldeydim. Havamdan geçilmiyordu ama bir kıza yardımcı olmak için ağır kolileri ya da çuvalları taşımadan da edemiyordum. Geri gittim, ağırlıkları yüzünden homurdanarak poşetleri aldım. İnanılmaz hızlı hareket ederek poşetleri düzenli bir yığın halinde, acınacak derecede bakımsız olan çiçek tarhının oraya bıraktım ve düş almak için eve girdim.

İşte o zaman, sürekli olarak duştan püsküren suyun altındayken, en son ne zaman gerçek bir neşeyle güldüğümü hatırlayamadığımı fark ettim.

* * *

Tam duştan çıkmıştım ki komodinin üzerinde duran cep telefonum çaldı. Telefona doğru yürüdüm ve arayanın Matthew olduğunu görünce kaşlarımı havaya kaldırdım.

Matthew bizlerden fazla büyük değildi ama anne babalarımızın buraya ulaşmayı başaramamasından bu yana, bize bir tür vekil baba olmuştı. O da bizim gibi koloninin dışında yaşıyordu ve Petersburg Lisesi'nde öğretmenlik yapıyordu. Thompsonlar ve bizim için her şeyi yapacağından adım gibi emindim. Ama telefonla konuşmayı seven biri değildi.

"N'aber?" diye cevap verdim, yerdeki yığından temiz olabileceğini düşündüğüm bir kotu yakalayarak.

Bir duraklama oldu. "Vaughn az önce buradaydı. Yanında Lane yoktu."

"Tamam." Havluyu hızla çıkarıp banyoya fırlattım. "Başka eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Tam öyle yapacaktım," dedi Matthew, ben kotumu yukarı çekerken. "Vaughn, bu civarda izinsiz Luxen hareketi tespit ettiklerini söyledi. Bunun anlamını biliyorsun."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, kotumun düğmesini ilikleyerek. "Gelen Arumlar var."

Bunca zaman sonra bile SD, Luxenlerle Arumları birbirinden ayıramıyordu ve bu iki tür hiç de birbirine benzemiyordu. Salaklar. Bunun nedeni muhtemelen hiç Arum yakalamadıkları içindi çünkü bize yaptıkları gibi, onları yakalamaya fırsat bulamadan daima icaplarına bakıyorduk. Hükümetin, arada bir fark olduğunu fark etmemesi çok önemliydi çünkü SD her ne kadar kışımızdan ayrılmasa da tam olarak neler yapabileceğimizden habe-

ri yoktu. Bu şekilde kalması gerekiyordu ama Arumların tamamen farklı bir tür olduğunu fark ederlerse kalmazdı.

“Kaç tane olduklarını biliyorlar mı?” diye sordum.

“Kulağa tam bir grup gibi geliyor ama bir grup varsa daima daha fazlası vardır, bilirsin.”

Aman ne harika haberd. Karnım guruldayıp bana açlıktan öldüğümü hatırlattı. Yatak odamdan çıkıp basamakları ikişer ikişer indim ve mutfığa yöneldim. Son dakikada fikrimi değiştirip verandaya çıktım.

Derken onları gördüm.

Her iki kız da çiçek tarhının önünde harıl harıl çalışıyordu ve kabul etmeliyim ki durduğum yerden orası şimdiden daha iyi görünüyordu. Yabani otların ve ölü bitkilerin çoğu temizlenmiş, basamakların önündeki siyah çöp poşetine doldurulmuştu.

Dee tamamen gülünç görünüyordu. Yeni bir fidenin yapraklarını, bitkiyi toprağın içinde döndürmek istercesine çekiştiriyordu. Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen tırnak içlerini kirletmemeye çalışıyordu. Bakışlarımı diğer kıza çevirdim. Kız, dizlerinin üzerindeydi; bir elini taze toprağa koymuş, sırtını hafif kamburlaştırmıştı, poposuysa havadaydı. Dudaklarım aralandı ve evet, aklım hemen *oraya* gitti, onu kabaca aynı pozisyonda ama daha az giysiyle hayal ettim.

Bu beni öfkелendirdi çünkü aklımın gitmesi gereken en son yer orasıydı. Onu çekici bile bulmuyordum yahu. İmkânı yoktu bunun. Hem de hiç.

Dee, kıza bir şey söylerken, kız geri kalçalarının üzerine yerleşti, sonra da başını yavaşça beni olduğum tarafa çevirdi.

"Hey," Matthew'nun sesi kulağımda patladı.

Bakışlarımı güçlükle çevirdim, göğsümü elimle sıvazlarken kaşlarımı çattım. Lanet olsun. Üzerimde tişört yoktu. "Ne var?"

"Söylediklerime kulak veriyor musun?" diye sordu Matthew.

"Evet." Dikkatim dağılmış bir şekilde durakladım. Kızın, çiçek tarhına geri dönüp, kürekle kızgın bir şekilde toprağı kazmaya başlayışını izledim. "Dee'nin yeni bir arkadaşı var. Arkadaşı, insan."

Telefonun diğer ucundan bir iç çekme duyuldu. "Etrafımız insanlarla çevrili, Daemon."

Hadi ya. "Evet, ama bu bitişikteki eve taşındı."

"Ne?"

"Nasıl izin verdiklerini hiç bilmiyorum." Kızlara göz atarken durakladım. Kız kardeşim, kıza sağlıklı bir yabani ota benzeyen bir tür bitki verdi. "Ama Dee onun poposunun dibinden ayrılmıyor. Dee nasıldır bilirsin. Dawson'la Bethany'den... bu yana hep bir arayış içinde."

Dawson'da olan, bende olmayan şeylerin arayışı.

İşin doğrusu buydu.

"Okul ayrı bir şey," dedi Matthew, söylemediğim ama kesinlikle ikimizin de aklından geçen şeye değinip. "Ama evinizin ve koloninin neden bu kadar yakınında? SD'nin aklından ne geçiyormuş yahu?"

"Akıllarından ne geçtiğini bilmiyorum." Ama bu normal gelmiyordu. Sebepsiz yere asla bir şey yapmazlardı.

"Dikkatli olman gerek."

"Ben daima dikkatliyim."

"Ciddiyim." Sesinde bıkkınlık vardı.

“Meseleyi halledeceğim,” diye söz verdim. “Thompsonlara daha bir şey söyleme, tamam mı? Bütün bunların üstüne bir de onların tepkileriyle uğraşmak istemiyorum.”

Matthew kabul etti, sonra da yeni komşumla Arumlar arasında gidip gelerek yaklaşık yarım saat söylendi. Verandada durduğum yerden kızları izlerken, Matthew’nun söylediklerinden ufak tefek şeyler yakalıyordum. Matthew’nun, civardaki Arumların ne kadar ciddi bir konu olduğunu ve almamız gereken önlemleri söylemesine gerek yoktu ve bence bunu o da biliyordu. Ama Matthew böyleydi işte, felaket tellalıydı.

Ama Arumların buraya gelmeleri doğrulandığına göre, bir şey olmadan ve Dawson’da olduğu gibi o piçleri dosdoğru bize getirmeden önce Dee’yle o kız arasındaki bu saçmalık sona ermek zorundaydı.

Telefonu kapatınca içeri girip bir tişört aldım, sonra da boş ve guruldayan mideme rağmen tekrar dışarı çıktım. Karnım açtı ve sinirim bozuktu. Bu asla iyi bir birleşim değildi.

Ben araba yolunu geçerken Dee doğrulup ellerindeki çimleri temizledi ama kız yerde kalıp toprağa vurmaya devam etti. Kolumu Dee’nin omuzlarına koydum ve Dee eğilip bükülerek kurtulmaya çalışınca kendime çektim. “Selam, kardeşim.”

Dee, bakışlarında umutla ağzı kulaklarında bana baktı. Buraya gelmemle ilgili neler düşündüğünü sadece Tanrı bilirdi ama onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. “Poşetleri taşıdığın için teşekkürler,” dedi.

“Ben taşımadım.”

Dee gözlerini devirdi. “Her neyse, pislik.”

“Bu hiç hoş değil.” Dee burnunu kırıştırırken onu kendime çektim, eğilip ona gülümsedim. Üzerimizdeki bakışları hissettim ve başımı kaldırıp bakınca kızın bizi izlediğini gördüm. Yanakları güneşten... ya da başka bir şeyden pembeleşmişti. Saçlarını toplamıştı ama ensesindeki serbest duran saçlar terden ıslanmıştı. Yüzümdeki gülümseme silindi. Kız büyük sorun olacaktı. “Ne yapıyorsun?”

“Şeyi düzeltiyorum...”

“Sana sormuyordum,” dedim, kızın sözünü kesip dikkatimi Dee’ye yönelttim. “*Sen* ne yapıyorsun?”

Kız omuz silkti ve hiç istifini bozmadan saksılı bir bitki aldı; gözlerimi kısarak ona baktım. Ben sanki orada değilmişim gibi davranıyordu. Bu kabul edilemezdi.

Dee, karnıma yumruk attı. Bundan çok daha sert vurabileceğini bildiğimden onu bıraktım. “Bak, ne yaptık,” dedi. “Sanırım gizli bir yeteneğim var.”

Çiçek tarhına baktım. Evet, epey bir şey yapmışlardı. İyi de, yabancı otları temizlemek ve yeni ıvır zıvır dikmek gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki? Kız bana bakarken tek kaşımı kaldırdım.

“Ne?” diye sordu.

Omuz silktim ve dürüst olmak gerekirse, zerre umurumda değildi. “Hoş olmuş. Galiba.”

“Hoş mu?” Dee adeta çılgılık attı. “Hoş demek yetmez. Çok iyi iş çıkardık. Yani, Katy çok iyi iş çıkardı. Ben sadece ona bitkileri verdim.”

Kız kardeşimi duymazdan gelerek tüm dikkatimi kıza verdim. “Boş zamanlarında yaptığın şey bu mu?”

“Ne... artık *benimle* konuşmaya mı karar verdin?”

Kız gülümsedi; o bir avuç malç alırken dişlerimi sıktım. “Evet, bu bir tür hobi. Seninki ne? Köpek yavrularını tekmelemek mi?”

Önce, bana bunu neden söylediğinden emin değildim çünkü *hiç kimse* bana karşı gelmezdi. Hiç kimse o kadar kaçık değildi. Başımı yana eğdim. “Kız kardeşimin önünde söylemeli miyim, emin değilim.”

“İyy,” diye mırıldandı Dee.

Kızın yüzü daha da çok kızardı ve dudaklarımın köşelerden yukarı kıvrıldığını hissettim. Ne düşünüyordu acaba? “Bunun kadar uyduruk olmadığı kesin,” diye ekledim, çiçek tarhını işaret ederek.

Hareketsizleşti. Kırmızı sedir ağacı parçaları yere düştü. “Neden uydurukmuş?”

İki kaşımı birden kaldırdım.

Kız akıllıca geri adım attı ama malcı yaymaya geri dönerken dişlerini sıktı, gözlerini iyice kıstı. Konuşmamak için kendini zorladığını görebiliyordum ve bu bana kendimi suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi hissettiriyordu.

Dee bunu sezdi çünkü beni itti. “Hıyarlık etme. Lütfen?..”

“Hıyarlık etmiyorum.” Kıza baktım.

Kaşları hızla havaya kalktı, işte olay buydu. Tavır. Hoşuma gitmemişti... aslında gitmişti ve bunu fark etmek beni heyecanlandırdı. “Ne oldu? Bir şey mi söyleyeceksin, *Kedicik*?”

“Bana *Kedicik* demeni istememem dışında mı? Hayır.” Elleri malcın üzerinde sakince gezdirdi, sonra da ayağa kalkıp Dee’ye kocaman gülümsedi.

Kız beni resmen iplemiyordu.

“Evet.” Dee beni tekrar itti, ama bu kez eve doğru. “İyi iş çıkardık, uyduruk falan deseler de. Hem biliyor musun? Ben öylesini seviyorum.”

Taze bitkilere bakarken kızın öylece durmuş, sanki burada bile değilmişim gibi davranmasını hâlâ aklım almıyordu. Bu hatun benden zerre korkmamıştı. Bu beni hayrete düşürdü. Onu doğru okuyor olamazdım. Evet, çoğu insan kız benden kaçmazdı. Kollarıma koşmak isterlerdi ama tek bir bakışımla kaçışırlardı. Bu kız resmen, neyse.

“Bence o uydurukluğu evimizin önündeki çiçek tarhına da taşımalyız,” diye devam etti Dee, heyecandan içi içine sığmayarak. “Dükkâna gidip bir şeyler alabiliriz, sen de...”

“O kıza evimizde yer yok.” Bunun nereye varacağını bildiğimden sinirlenmiştim. “Ciddiyim.”

Dee ellerini sıkıp yumruk yaptı. “En son baktığımda içeride değil de *dışarıda* olan çiçek tarhında çalışabileceğimizi düşünüyordum.”

“Umurumda değil,” diye çıktım. “O kıızı orada istemiyorum.”

“Daemon, böyle yapma.” Dee’nin sesi alçaldı, sonra da gözleri aşırı parlak oldu. “Lütfen. Ondan hoşlanıyorum.”

Gözlerindeki bakıştan nefret ederek nefesimi hafifçe dışarı verdim. “Dee...”

“Lütfen?..” diye sordu tekrar.

Kollarımı kavuştururken sessizce sövdüm. Yelkenleri suya indiremezdim. Çok fazla şey tehlikedeydi, mesela Dee’nin *hayatı*. “Dee, senin arkadaşların var.”

"Aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun." Kollarını kavuşturdu. "Bu farklı."

Katy'ye göz atarak sııttım. Bana bir şey fırlatmak istiyor gibi bir hali vardı. "Onlar senin arkadaşların, Dee. Senin gibiler. Onun...*onun* gibi birisiyle arkadaş olmana gerek yok."

"Benim gibi biri derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Katy.

"Hiçbir şey demek istemedi," diye ekledi hemen Dee.

"Saçmalık," dedim. Bunda tamamen ciddiymdim. Kız bunun *gerçekten* ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Katy üstüme saldırmaya hazır gibiydi ve bu kadar sınırlı olmasaydım gözüme sevimli görünebilirdi. "Senin sorunun ne *yahu*?"

Tamamen ona dönünce şoke oldum. Bu kız... Vay canına. Öfkeden gözlerinden alev saçılırken vasattan daha güzeldi ama bunu umursamamaya kararlıyım. "Sensin."

"Ben mi senin sorununum?" Öne doğru bir adım attı, ama evet üstüme saldırmak için fırsat kolluyordu. "Seni tanımıyorum bile. Sen de beni tanımıyorsun."

"Hepiniz aynısınız." Lanet olsun, gerçek buydu. "Seni tanımama gerek yok. Tanımak da istemiyorum."

Kız, kollarını iki yana açarken yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bana uyar, arkadaşım, çünkü ben de seni tanımak istemiyorum."

"Daemon." Dee kolumu tuttu. "Kes şunu."

Bakışlarımı Katy'den çekmedim. "Kız kardeşimle arkadaş olman hoşuma gitmiyor."

"Neyin hoşuna gittiği zerre kadar umurumda değil," diye cevabı yapıştırdı.

Vay be. Kızın hiç korkmadığını fark ettiğimde milim yanılmamıştım ve hemen ilk tepkim bunun *hoşuma gittiği* oldu.

Ama buna izin veremezdim.

Hareket ettim; muhtemelen gerekenden daha hızlı olmuştu ama bakışlarım bakışlarına kilitlenmiş bir halde orada, tam önündeydim.

“Nasıl...nasıl hareket ettin?..” Bir adım geriledi, titrerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

İşte oradaydı. Korku. Bu belki beni tam bir pislik yapıyordu ama onun korkmasını istiyordum çünkü benim dünyamda korku, sağduyuya denk düşüyordu. “Dikkatlice dinle,” dedim, onu bir ağaca dayanana kadar geriletip köşeye sıkıştırarak. Bakışlarını benden kaçırmadı. “Bunu sana bir kez söyleyeceğim. Kız kardeşime bir şey olursa, sen o zaman görürsün...” Bakışlarımı indirdim ve dudaklarının aralandığını gördüm. Lanet olsun, şu ana kadar dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu fark etmemiştim. Bakışlarımı kaldırdığımda gözünde yine aynı bakış vardı, yani aklının içinde bulunduğu tehlikenin farkında olduğunu söyleyen o bakış, ama vücudu hiç de oralı değildi.

Kız benden etkilenmişti; şu anda bile, onu bahçenin ta diğer ucuna kadar gerilettiğim halde benden hâlâ etkileniyordu ve bu, içimde çok fazla yakından bakmak istemediğim bir şeyi harekete geçiriyordu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve sesimi alçalttım. “Çok yaramazsın, Kedicik.”

Büyülenmiş gibi yavaşça gözlerini kırptırdı. “Ne dedin?”

“Yaramazsın.” Söylediğimi sindirmesi için bir süre kasten bekledikten sonra ekledim, “Baksana üstünü başını batırmışsın. Sen ne dediğimi sandın ki?”

“Hiçbir şey.” Yanaklarının kızarıklığı tersini söylüyordu. “Bahçeyle uğraşıyorum. Bunu yapınca kirlenirsin.”

Kendini açıklamak için giriştiği zavallı çabaya gülmemek için kendimi zor tuttum ama hâlâ korkudan sinmemişti ve bu gerçekten seksiydi. “Kirlenmenin... çok daha eğlenceli yolları var.” Kendime engel oldum. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Evet, bunu düzeltmeliydim. “Bu yolları *sana* gösterecek değilim tabii.”

O...*ilginç* kızarıklık boynundan aşağıya yayıldı. “*Senin* uyuduğun yerde olmaktansa gübrenin içinde yuvarlanırım daha iyi.”

Bu çok şüpheliydi işte.

Bir yanım oracıkta ona meydan okumak, başımı başına doğru eğmek ve o gösterişli, küçük ağzın tadına bakmak istiyordu. Beni itip uzaklaştırmayacağına hayatım üzerine bahse girerdim ama o anlık tatmin duygusu buna değmezdi. Son bir bakıştan sonra topuğumun üzerinde döndüm ve Dee’nin yanından geçerken, “Matthew’yu araman gerek. Hemen şimdi, beş dakika sonra değil,” diye seslendim.

Bu bir yalandı ama çoğu yalan gibi, işimi görecekti

Sonraki birkaç gün evim savaş alanına döndü.

Dee ve ben hiç durmadan yan komşumuz olan kız için tartışıyorduk ve söylediklerim hiçbir işe yaramıyordu, çünkü onunla arkadaş olmasının risklerini ne kadar açık anlatırsam anlatayım, sonunda kendi bildiğini okuyordu.

Tepemin atmamasının tek nedeni, Dee'nin pazartesi evden gidip bir hafta koloniyle yaşayacak olmasıydı; bu, *ne olduğumuzu ve nereden geldiğimizi unutmayalım* diye Büyüklerin yılda en az bir kez istediği bir şeydi. Belki de Dee'nin bir hafta uzaklaşması aklını başına getirirdi.

Gerçi bundan şüpheliydim.

Sonra, cuma günü lanet olası tişörtlerimden favorim olan birkaçı, ki bir tanesi *Hayalet Araştırmacıları* tişörtüydü, kayıplara karıştı. O gün daha sonra mutfak lavabosundaki kül yığınına görünce içimde, tişörtlerimden geriye sadece bu küllerin kaldığına dair güçlü bir şüphe oluştu.

Lanet Dee.

Bu durumdan gına gelmiş bir halde Thompsonlara uğradım ve Ash, sinirimin bir kısmını geçirme konusunda epey bir istekli davrandı. Ama bu da bir işe yaramadı ve cumartesi sabahının erken saatlerinde eve döndüğümde kendimi, yalnızca civardaki yaratıkların hışırtısı ve yıldızların eşliğinde, arabamın kaputunda oturup boşluğa bakarken buldum.

Ash'le takılma fikri bile boş ve sıkıcı gelmişti ve aramızda hiçbir şey olmamıştı. Tek bir dokunuş bile. Ash'le bu tür şeyler, bir süre için "ister al, ister alma" türünden bir anlaşma şeklinde olmuştu ama boş gelmesi?

Başımı öne eğip ensemin sıvazladım. Bir kez daha devriye gezebilirdim ama Matthew dışarıdaydı, Adam da öyle. Hiç Arum görülmemişti. Henüz.

Hiç değilse şu anda kafam dingindi. Kafam dingin değilken hepimizin ne halt edeceğini düşünmeye başladım. Yaz sona erdiğinde son sınıfa başlayacaktık ve hepimiz, Dee, Thompsonlar, gelecek baharda mezun olacaktık. Peki ya sonra ne halt edecektik?

Dee bundan pek bahsetmiyordu, en azından bana etmiyordu ama içimde buradan gitmek istediğine dair bir his vardı. Buradan uzakta bir üniversiteye gitmeyi istiyordu bence ve bunu anlayışla karşılayabiliyordum. Ben de buradan çekip gitmek istiyordum ama sınıf arkadaşlarımız olan gençlerin aksine bu bizim için kolay bir karar değildi. SD'den izin almak zorundaydık. Yeni yerleşeceğimiz yeri onaylamaları gerekiyordu; onaylasalar bile güvenli, beta kuvarsa yakın bir yer bulmalıydık ve çok fazla seçeneğimiz yoktu.

Dahası koloni, özellikle de Ethan, gitmemizi hiç iste-

miyordu. O lanet yerin dışında yaşamamızdan bile memnun değildi. Bütün Büyükler, genç neslin birlikte olup dünyada doğmuş ve büyümüş Luxen bebeklerinden daha çok yapmasını istiyordu ve evet, benim planlarım arasında bu yoktu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım, elimi indirip başımı kaldırarak.

Böyle dingin zamanlarda Dawson’ı da düşünürdüm ve bu düşünceler hep dönüp dolaşıp, ne kadar riskli olduğunu bile bile nasıl olup da bir insan için bu kadar güçlü duygular besleyebildiğine, nasıl âşık *olduğuna* geliyordu. Aklım bir türlü almıyordu. Uykusuz geçen sayısız gece boyu bunu anlamaya çalışmıştım. Nihayetinde Dawson, bu ilişkinin ailesi için oluşturduğu tehlikeyi umursamamıştı ama kızı, yani Bethany’yi gerçekten sevse, ondan uzak durmaz mıydı? Luxen Büyükleri ya da hükümet, iki türün karışmasını hoş karşılamıyordu, hem bir de Arum meselesi vardı.

Aşk mıydı acaba Dawson’ı bu denli bencil yapan? Başına bir şey gelirse mahvolacağımın farkında değil miydi?

Gözümü dikip baktığım yıldızların verecek bir cevabı yoktu ve bakışlarımı yavaşça indirirken kendimi bitişik evin yatak odası penceresine, yeni sorunuma bakarken buldum. Bir yanım Dee’yle o kızın yakınlaşmasını engellemek için elimden bir şey gelmeyeceğini kabul ediyordu ama boş veremezdim işte.

Tam da Dawson’ın yapmamı istediği şeyi yapmıştım.

Evet, bunlar iki farklı senaryoydu ama ikisinin de aynı şekilde sonlanma ihtimali yüksekti, o yüzden bu durumu görmezden gelemezdim. Gözümü o kızıdan ayırma-

yacaktım, hem de hiç.

Pazartesi sabahı Dee'den önce uyandım ve ona K.Y.D, yani krep, yumurta ve domuz pastırmasından oluşan kahvaltısını hazırladım. Bana kızgın olsa bile, aramız bozukken bir hafta ayrı kalma fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Hem hiç kimse, kız kardeşim bile benim kahvaltı konusundaki yeteneklerime dayanamazdı.

İşe yaramıştı da.

İlk başta galiba niyetimden şüphe etti, ihtiyatlı bir şekilde beni süzdü ama ben yan evdeki kızıdan bahsetmeyince o noktadan sonra yüzünden gülücükler eksik olmadı. Valizini taşımak için arkasından dışarıya çıktım, gerçi valizi serçe parmağıyla bile taşıyabilirdi. Valizi Volkswagen'inin arkasına koydum. Koloniye ormandan gidilebilirdi ama birkaç kilometre araba kullanıp içeriye giden ve neredeyse görünmeyen yollardan birine girecekti. Yerli halk, küçük köyün, medeniyetten uzak yaşamayı tercih eden doğa manyaklarıyla dolu olduğunu sanıyordu.

İnsanlar asla burunlarının dibindekini görmüyor, yalnızca görmek istediklerini görüyordu.

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sordum.

Gülümsedi, başını iki yana sallayıp arabanın etrafından dolaştı. "Beşinci soruşun bu."

"Üçüncü."

"Her neyse." Güldü. "Büyüklerden biri ya da Ethan seni görürse yakın gelecekte oradan çıkamayacağını biliyorsun. Bana bir şey olmaz."

Tek başına gitmesinden hoşlanmıyordum ama başımı

aşağı yukarı salladım. “Gidince bana mesaj at.”

“Geçen defa yaptıkları gibi cep telefonumu elimden almasalar iyi ederler. Keserim onları.” Dee arabaya binip direksiyona geçmeden önce bana dönüp gülümsedi. “Ben yokken bir iyilik yapar mısın?”

“Hımm?”

Yüzü ciddileşti. “Katy’yi görürsen onunla konuşmaya çalış.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Hatta öküzlük etmeden onunla konuşmanın bir yolunu bulsan da her ikimiz de ucube uzaylılar diye bana mecbur olmayan normal bir arkadaşımın olma şansını mahvetmesen. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve *arkadaşım*, erkek kardeşimden nefret etmezse harika olur,” diye devam etti. Kızın benden nefret etmesi konusunda ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Kabul ediyorum, ona karşı öküzlük etmemin tüm sebebi buydu.

“Benim için bunu yapabilir misin?” Arabanın kapısını açtı. “Ona kibar davran. Olmaz mı? Lütfen.”

Bakışları o kadar içtendi ki bir baktım başımı aşağı yukarı sallıyorum.

“Gerçekten mi?” diye üsteledi.

İç çektim ve başımı çevirip onayladım. “Evet. Tabii.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı, okuldaki bütün erkeklerin elinin ayağının dolanmasına yol açacak türden bir gülümsemeydi bu ve ben, erkek kardeşi olarak büyük ihtimalle ona yalan söylüyordum.

Ama yalanlar...işe yarardı.

Gidişini izledikten sonra içeri girdim, duş almak için

yukarı çıktım. Sonra, kotumu ve yanmamış bir tişörtümü giydim, evde ufak tefek işler yaptım. Aslında kendi arkamı topluyordum.

Ona kibar davran.

Sadık sapık pencereme yürürken başımı iki yana salladım ve perdeyi açtım, acaba orada mı... “Bu da nesi?”

Gözlerimi kıstım, kızın kesinlikle hiç beceremeden elindeki süngerle bir aşağı bir yukarı zıplayarak arabanın tavanına ulaşmaya çalışmasını izledim. Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle gerildi.

Dakikalar geçtikçe, daha da gülünç bir hal almıştı.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi dönmüş arka kapıdan çıkarken, evlerin arasından sessizce süzülürken buldum. Tam evin ön tarafına varmıştım ki düşürdüğü süngeri almak için eğildiğini gördüm.

Olduğum yerde kalakaldım ve bana sunulan bu görüntüye kesinlikle hayran oldum. İster uzaylı olsun ister insan... Görünen o ki hepimiz evrensel olarak önceden kestirilebiliriz.

Ben yaklaşırken doğruldu. Süngeri çekiştirip kovaya atarken küfrettiğini duyar gibi oldum.

“Biraz yardıma ihtiyacın var gibi,” dedim, ellerimi kotumun cebine sokarken.

Yerinden sıçradı; kocaman açılmış, ürkmüş gri gözleriyle hızla döndü. Beni süzerken yüzündeki şaşkınlık ifadesi şüphe götürmezdi ve durmuş birbirimize bakarken, neden burada olduğuma dair hiçbir fikri olmadığı da ortadaydı.

Benim de yoktu.

Ona kibar davran.

Dirseğimi kaldırarak kovayı işaret ederken, iç çekmek için kendimi zor tuttum. “Şunu yine fırlatmak ister gibi bir halin vardı. Bugünkü iyiliğimi, masum süngerler can vermeden önce müdahale ederek yapayım diye düşündüm.”

Beni izlerken kolunu kaldırdı, nemli saç tutamlarını yüzünden çekti. Kızdan dalga dalga gerilim yayılıyordu. Hiçbir şey söylemediği için kovaya gittim, süngeri alıp suyunu sıktım. “Arabadansa sen yıkanmış gibi görünüyorsun ama son on beş dakikadır seni izledikten sonra bunun Olimpik bir spor olması gerektiğine ikna oldum.”

“Beni mi izliyordun?”

Muhtemelen bunu itiraf etmemeliydim. Aman, neyse. Omuz silktim. “Arabayı her zaman oto yıkamaya götürebilirsin. Çok daha kolay olur.”

“Oto yıkamaya verilen paraya yazık.”

“Doğru.” Arabasının ön tarafından dolaştım ve çömelip kaçırdığı bir noktayı buldum. Oradayken lastiklerini kontrol ettim. Tanrım. Berbat haldeydiler. “Yeni lastiklere ihtiyacın var. Bunlar basbayağı kabak. Burada kışlar çılgın geçer.”

Sessiz kaldı.

Doğrulurken kirpiklerimin arasından baktım. Beni bir tür halüsinasyonmuşum gibi izliyordu, kolları iki yanına düşmüştü ve lanet olsun, tişörtünün önü sıırılsıklamdı. Aslında gözümün ucuyla bile bakmamam gereken çok ilginç hatları ortaya çıkmıştı. Başımı çevirip arabanın tavaniyle ilgilendim. İşim bittiğinde Kat’in hâlâ orada hiç kıpırdamadan durduğunu gördüm ve ağzım kulaklarıma vardı. “Her neyse, burada olmana sevindim.” Hortumu

aldım ve arabaya tuttum. "Özür dilemem gerek galiba."

"Galiba mı?" Ahh, konuşuyor.

Yavaşça arkamı döndüm, hortumu arabanın diğer yanına tutarken neredeyse onu ıslatıyordum. Gözlerini hafifçe kısması büyük bir tatmin duygusunu beraberinde getirmişti. "Evet, Dee'ye göre, kıcımlı kaldırıp buraya gelmem ve kibar davranmam gerekiyordu. Bendeki bir şey 'normal' arkadaşı olması ihtimalini yok ediyormuş."

"Normal arkadaş mı? Ne tür arkadaşları var?"

"Normal olmayan."

"Şey, özür dilemek ama bunu içten yapmamak özür dilemenin amacına ters düşüyor."

Kıkırdadım. "Doğru."

Göz ucuyla ağırlığını diğer ayağına verdiğini gördüm. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Köpüklü suyu yıkayarak arabanın etrafından dolaşıyordum ki aklıma dâhice bir fikir geldi. Bu kızıdan kurtulmak mümkün değildi ve Dee'nin ondan sıkılma ihtimali yoktu. Cumartesi sabahı gözümü bu kızıdan ayırmamaya karar vermiştim ve bunun için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Aslında hiç istemiyorken yakınında olmayı istediğime inanması mümkün değildi. Fakat Dee'nin yeni en iyi arkadaşı olacaksa onun hakkında her şeyi öğrenmeliydim; sadece tuhaf bir şey olursa ona güvenip güvenemeyeceğimi değil. "Aslında başka bir seçeneğim yok. Kibar davranmak zorundayım."

Başını hafifçe iki yana salladı. "İstemediği şeyleri yapan birine benzemiyorsun."

"Normalde değilimdir." Arabanın arkasına su tutarken aklıma ilk gelen şeyi söyleyiverdim. "Ama kız karde-

şim araba anahtarımı aldı ve davranışlarım kibar olana kadar geri alamayacağım. Yeni anahtar yaptırmak da çok zahmetli.”

Sırıtmaya başladım çünkü tüm söylediklerim çok gülünçtü. Bir yere gitmek için anahtara ihtiyacım yoktu. Bu kız bunu bilmiyordu tabii. Dee'ye bir an önce mesaj atmayı aklıma yazdım.

Güldü. “Anahtarını mı aldı?”

Durduğu yere dönerken yüzümdeki küçük gülümseme silindi. “Hiç komik değil.”

“Haklısın.” Yine güldü ve güzel bir kahkahaydı, boğuktu. Seksiydi. “Acayip komik.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Tabii ki anahtarım mutfak tezgâhının üstündeydi ama yine de içinde bulunduğum duruma karşı daha anlayışlı olabilirdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama üzgünüm. Hiç de samimi olmayan özrünü kabul etmiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Arabanı temizlediğim halde mi?”

“Evet.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve o vasat yüz aniden vasatlıktan çıktı. “O anahtarı bir daha asla göremeyebilirsin.”

“Şey, lanet olsun, planım suya düştü.” Gönülsüz bir şekilde gülümsedim. Tavrı...ilginçti. Eğlenceliydi. “Davranışlarım için kendimi gerçekten kötü hissetmiyorsam en azından telafi edebilirim diye düşünmüştüm.”

Başını yana eğdi. “Hep böyle sıcak ve cıvıl cıvıl mısırdır?”

Önünden geçip bahçe musluğunun olduğu yere gittim. Suyu kapattım. “Daima. Uğrayıp yol tarifi sorduğunda

genelde erkeklere gözünü dikip yiyecek gibi bakar mısın?”

“Kıyıtı hep yarı çıplak mı açarsın?”

“Daima. Ama sen soruma cevap vermedin. Hep gözünü dikip bakar mısın?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. “Ben gözümü dikip *bakmıyordum.*”

“Cidden mi?” Arkamı dönerken sıırıttım. “Her neyse, beni uyandırmıştın. Sabah insanı değildir.”

“Saat o kadar erken değildi.”

“Geç kalkarım. Malum, yaz mevsimindeyiz. Sen geç kalkmaz mısın?”

Yine topuzundan kurtulan bir saç tutamını yüzünden çekti. “Hayır. Hep erkenciyimdir.”

Gel de anla. “Aynı kız kardeşim gibi konuşuyorsun. Seni şimdiden bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.”

“Bazılarının aksine... Dee zevk sahibi,” dedi. Evet, yine tavrını koymuştu. “Hem, harika biri. Onu çok sevdim, o yüzden eğer kötü ağabeyi oynamak için buradaysan unut gitsin.”

Tanrım, tam bir delifişekti.

“O yüzden gelmedim.” Kovayı, çeşitli spreyleri ve temizleyicileri kaldırdım ve ona baktığımda dudaklarıma bakıyor galiba, diye düşündüm. İlginçti.

“Yalandan bir özür dilemenin dışında bir sebebi mi var o zaman?” diye sordu.

Malzemeleri verandanın basamaklarına bırakarak kollarımı kaldırdım ve esnedim, bir yandan da bakışlarımı ona kaydırdım ve orada sabitledim. “Belki de Dee’nin sana niye bu kadar hayran kaldığını merak etmişimdir. Dee yabancıları kabul etmez. Hepimiz öyleyizdir.”

“Bir zamanlar yabancıları kabul etmeyen bir köpeğim vardı,” dedi Katy iğneleyici bir şekilde.

Bir an için kıpırdamadım, sonra da güldüm...gerçekten güldüm...ve bu, kendi kulaklarıma acayip geldi. Lanet olsun. Hazırcevaptı.

Bakışlarını indirdi, sonra da boğazını temizledi. “Şey, araba için teşekkürler.”

Belli ki başından savıyordu beni.

Aramızdaki mesafeyi geçtim... ve o kadar hızlı bile hareket etmemiştim ama hafifçe aldığı nefese bakılırsa onu hazırlıksız yakalamıştım. Tam önündeydim. Yine şeftali gibi kokuyordu.

“Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyorsun?” diye sordu.

Bu tehlikeli soruyu duymazdan gelerek bakışlarımın yüzünde dolaşmasına izin verdim. Kız kardeşimin hop oturup hop kalkmasına neden olan şey neydi? Dili bıçak gibi keskindi kızın; zeki izlenimi de bırakıyordu ama onun gibi neredeyse milyarlarca insan vardı. Aklım almıyordu. “Görünüşe göre küçük kız kardeşim seni seviyor.”

Ağzını açtı, sonra da hızla kapattı. Bir an sessizlik oldu. “Küçük mü? Siz ikizsiniz.”

“Ondan tam dört dakika otuz saniye önce doğdum.” Bakışlarımı kaldırıp gözlerine baktım. “Teknik olarak o benim küçük kız kardeşim.”

“Ailenin gözbebeği mi?” Bakışlarını indirirken sesi farklı geldi.

“Evet, o yüzden ilgi açlığı çeken benim.”

“O zaman galiba kötü davranışlarını açıklıyor bu,” diye cevabı yapıştırdı.

“Belki de... Ama çoğu insan beni çekici bulur.” Bazen.

Bakışlarını gözlerime çevirdi ve orada kaldı. O gri derinliklerde bir şey kıpırdadı. "Buna pek inanasım gelmiyor."

"İnan, Katy." İsmi dilime ve düşüncelerime tuhaf geldi. O lanet olası küçük saç tutamı yine serbest kalmış, yanına değiyordu. Saç tutamını parmaklarımın arasına aldım. "Ne renk bu böyle? Ne kahverengi ne de sarı."

Saçını çekip parmaklarımdan kurtardı. "Ona açık kahve denir."

"Yaa," diye mırıldandım, bakışlarımı indirerek. "Seninle plan yapmamız gerekiyor."

"Ne?" Etrafımdan dolaşıp aramızda biraz mesafe bıraktı. "Plan falan yapmamız gerekmiyor."

Basamaklara oturup bacaklarımı uzattım ve dirseklerimin üzerine yaslandım. Planlar. Planlar. Planlara ihtiyacım vardı. Ağzım, beynimden hızlı çalışıyordu.

"Rahat mı bari?" diye çıkıştı.

"Çok." Gözlerimi kısarak ona baktım. Tişörtünün önü kurumuştu... Birden aklımda insanoğlunun ve Luxenlerin bildiği en müthiş fikir belirdi. "Şu planlara gelince..."

Ayakta durmaya devam etti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Şu 'popomu kaldırıp buraya gelmem ve kibar davranmam' olayını hatırlıyorsun, değil mi? Hani şu araba anahtarımı da içeren olay?" Ağaçların başladığı yere bakarken bacak bacak üstüne attım. Of, amma yalancıydım. "Bu planlar, araba anahtarımı geri almamla ilgili."

"Bundan biraz daha fazla bir açıklama yapman gerek."

"Tabii." İç çektim. "Dee anahtarımı sakladı. Bir şeyleri saklama konusunda da iyidir." Evde aramadığım yer kalmadı zaten ve anahtarı bulamıyorum."

“Öyleyse, ona anahtarın yerini söylet.”

“Ah, burada olsa söyletirdim. Ama kasabadan ayrıldı ve pazar gününe kadar yok.”

“Ne?” Durakladı. “Bunu bilmiyordum.”

“Son dakikada çıkan bir şeydi.” Bacaklarımı çözerek ayağımı yere vurmaya başladım. “Anahtarı sakladığı yeri söylemesinin tek yolu bonus puan kazanmam. Kız kardeşim, ortaokuldan beri bonus puan sistemini uyguluyor.”

Bonus puan sistemi doğrudu.

“Yani?..”

“Anahtarımı almak için bonus puanı kazanmam lazım. Bu puanları kazanabilmemin tek yolu, senin için güzel bir şeyler yapmam.”

Yüksek sesli bir kahkaha attı ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Kusura bakma ama bu komik.”

Var olmayan sorunum için göstermediği anlayış eğleneliydi. “Evet, çok komik.”

Kahkahası uzun sürdü. “Ne yapman gerekiyor?”

“Yarın seni yüzmeye götürmem gerekiyor. Bunu yaparsam o zaman anahtarları sakladığı yeri bana söyleyecek... ve kibar davranmak *zorundayım*.” Bu, kulağa kesinlikle Dee’nin söyleyeceği bir şey gibi geliyordu. Kendimle hayli gurur duyuyordum.

Katy bana bir an için baktı, sonra da ağzı bir karış açık kaldı. “Yani, anahtarını almanın tek yolu beni yüzmeye götürmen ve bana kibar davranman mı?”

“Vay be. Kafan hızlı çalışıyor.”

Kahkahası bu kez kulağa epey hain geliyordu. “Evet, anahtarlarına veda öpücüğü versen iyi edersin.”

Başımı geriye attım ve sadece şaka yaptığımı söyleme-

sini bekledim. “Nedenmiş o?”

“Çünkü seninle şuradan şuraya gitmiyorum.”

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Hayır. *Senin* başka seçeneğin yok ama benim var.” Dönüp evin kapısına baktı. “Anahtarı kayıp olan ben değilim.”

Vay canına. Onunla konuştuğum iki seferde de biraz fazla öküzlük etmiştim. Neyse ki kısa bir süre evini yakmayı düşündüğümü bilmiyordu. “Benimle takılmak istemiyor musun?”

“Yok. İstemiyorum.”

“Neden peki?”

Gözlerini devirdi. “İlk olarak, pisliğin tekisin.”

Başımla onayladım. “Olabilirim.” Buna karşı çıkmayacaktım.

“Hem, kız kardeşi tarafından benimle vakit geçirmeye zorlanan bir erkekle vakit geçirmem. O kadar umutsuz değilim.”

“Değil misin gerçekten?”

Yüzünde beliren öfke yine yüz hatlarını değiştirdi. “Verandamdan defol.”

Planıma tümüyle bağlı kaldığımdan, bunu düşünmüş gibi yaptım. “Hayır.”

“Ne? Hayır da ne demek?”

“Sen benimle yüzmeye gitmeyi kabul edene kadar gitmiyorum.”

Şalteri fena atmak üzereydi. “İyi. Orada dilediğin kadar otur çünkü seninle vakit geçireceğime cam yerim daha iyi.”

Bu cümle cidden hoşuma gitti. “Bu çok iddialı oldu.”

“Sen daha ne gördün ki.” Basamakları çıkmaya baş-

ladı.

Dönüp onu bileğinden yakaladım. Lanet olsun, teni inanılmaz yumuşaktı. Narindi. Bileğini gevşekçe tutuyordum. Bakışlarını gözlerime indirdi ve birçok okul ödevinden muaf olmamı sağlayan o gülüşle gülümsemek için kendimi zorladım. “Ben de bütün gün ve gece burada otururum. Verandanda kamp kurarım. Bir yere de kıpırdamam. Bütün hafta bizim, Kedicik. Ya yarın dediğimi yapıp benden kurtulursun ya da sen kabul edene kadar buradan ayrılmam. Evden dışarı adımını attırmam.”

Bakakaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Ah, hem de nasıl ciddiym.”

“Ona gittiğimizi ve harika zaman geçirdiğimi söyle. Yalan söyle.”

Bacağını çekip kurtarmaya çalışınca bırakmadım. “Yalan söylediğimi anlar. Biz ikiziz. Böyle şeyleri biliriz.” Durakladım, acayip eğleniyordum. “Yoksa benimle yüzmeye gidemeyecek kadar utangaç mısın? Yanımda neredeyse çıplak dolaşma fikri seni huzursuz mu ediyor?”

“Ben Floridalıyım, ahmak.” Parmaklığı tutup bacağını çekti ama bir işe yaramadı. “Hayatımın yarısını mayolu geçirdim.”

“O zaman sorun ne?” Bileğini kavramaktan elimin altı ısınmıştı.

“Senden hoşlanmıyorum.” Derin bir nefes alınca göğsü şişti. “Bırak bileğimi.”

“Bir yere gitmiyorum, Kedicik.” Ters bakışlarına karşılık vererek, parmaklarımı teker teker kaldırdım. Gözümü ondan ayırmama olayının canı cehennemeydi. Ok yaydan çıkmıştı artık. Meydan okumaya dönüşmüştü.

“Benimle geleceksin.”

Dudakları geriye kıvrıldı ve sıırıtmama güçlükle engel olarak bekledim       beni patakıamasına ramak kaldığını biliyordum. Belki de beni tekmelerdi. Ama kapı açıldı ve ona engel oldu.

Başımı kaldırıp baktım ve annesini gördüm. Pijamasının üstünde... tavşanlar vardı.

“Yandaki evde mi oturuyorsun?” diye sordu annesi.

Bu durumun işime yarayacağını fark ederek döndüm ve kocaman gülümsedim. “İsmim Daemon Black.”

“Kellie Swartz. Memnun oldum.” Kızına baktı. “İster-seniz içeri gelebilirsiniz. Sıcakta dışarıda oturmanıza gerek yok.”

“ ok kibarsınız.” Aya a kalkıp dirse imle Katy’yi dürttüm. “Belki de içeri girip planlarımızla ilgili yaptığımız konuşmayı bitirmeliyiz.”

“Hayır,” diye cevap verdi hemen. “Buna gerek yok.”

“Ne planı?” diye sordu annesi. “Planları desteklerim.”

Annesini sevmiştim.

“Güzel kızınızı yarın benimle yüzmeye gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama galiba sizin bu fıkirden hoşlanmayacağınızdan endişe ediyor.” Koluna şefkatlice dokundum, benden bir adım öteye kaçınca duda ımı ısır-dım. “Bir de galiba çok utangaç.”

“Ne? Seninle yüzmeye gitmesine bir itirazım yok. Bence bu harika bir fikir. Ben de ona dışarıya çıkması gerektiğini söylüyorum. Kız kardeşinle takılması harika ama...”

“Anne,” diye küçük bir  ı lık attı Katy. “Bu gerçekten hiç...”

“Ben de Katy’ye burada aynısını diyordum.” Kendime

engel olamayarak kolumu Katy'nin omuzlarına koydum. Kaskatı kesildi. "Kız kardeşim bu hafta kasabada olmayacak, o yüzden Katy'yle takılmayı düşünmüştüm."

Bayan Swartz gülümsedi ve gözleri kocaman açıldı. "Çok tatlısın."

Katy kolunu belime doladı, hayrete düştüm. Sonra hissettim. Minik parmaklarını yan tarafıma gömdü. "Evet, çok tatlısın, Daemon."

Küçük tırnakları felaket keskindi. "Komşu çocukları için ne derler, bilirsin..."

"Katy'nin yarın için bir planı olmadığını biliyorum," dedi annesi. "Yüzmeye gitmemesi için bir neden yok."

Katy elini indirdi ve eğilip bükülerek kolumun altından çıktı. "Anne..."

"Sorun yok, tatlım." Annesi bana göz kırparak döndü. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim."

"Ben de." Kendimi darbeye hazırladım.

Annesi kapıyı kapattığı anda Katy yıldırım hızıyla dönüp göğsüme vurdu. Yerimden kıpırdamadım. "Seni pislik."

Ne zaman geri çekileceğini bilmek savaşı kazanmaya yardım ederdi. Basamakları geri geri giderek indim. "Öğlen görüşürüz, Kedicik."

"Senden nefret ediyorum," dedi öfkeyle.

"Hislerimiz karşılıklı." Duraklayarak omzumun üzerinden baktım. "Yarın tek parça mayo giyeceğine yirmi dolarına bahse girerim."

Katy öfkeli bir çığlık attı.

Yarın yirmi dolar kaybetmeyi umut ediyordum.

Bugün yanında birini ister misin?

Şort mayonun üzerine kotumu giyerken başımı eğip cep telefonuma göz attım ve hemen Ash'in evimize habersiz gelmeyecek kadar akli başında olmasına minnet duydum. Beni Katy'yle göle giderken bulsaydı bir nükleer roket gibi infilak ederdi.

Bunu, Katy'nin insan olması yüzünden değil de biz çıkarken onu hiç göle götürmediğim için yapardı. Buraya taşındığımızdan beri göl yalnızca Dee, Dawson ve benim için bir sığınak olmuştu. Bir yanım, günü Katy'yle geçirmek için bulduğum yolun bu olduğuna inanamıyordu bile. Büyük ihtimalle kafamla değil de başka bir yerimle düşünmüştüm.

Uzanıp kısa bir cevap yazdım. *Gelemem.*

Ash'in cevabı hemen geldi. *Ne yapıyorsun?*

İşim var.

Tişört almak için dolabıma giderken cevabını görüp hafifçe gülümsedim. *Ne olmuş? Canım sıkılıyor. Eğlendir beni.*

Yapamam.

Ash cevap vermeden aşağıya indim. *İğrençsin.*

O zaman ortak bir noktamız var, diye cevap verdim.

Sen bir pisliksin. Git işini yap.

Ben de öyle yapacaktım. Telefonumu tezgâhın üstünde bıraktım, bir havlu aldım, sonra kapıyı kilitlemeye bile zahmet etmeden çıkıp Kat'ın evine gittim.

Vay canına.

Galiba düşüncelerimde "o kız" değildi artık. Her nedense Katy ismini sevmemiştim. Yakışmıyordu ona. Kat'ın daha uygun olduğuna karar verdim. Kedicik de iyiydi. Onun bu takma isimden ne kadar nefret ettiğini hatırlayınca pişmiş kelle gibi sıırıttım.

Dün akşam Dee'ye mesaj atıp ne yaptığımı haber vermiştim. Art arda eklediği ünlem işaretleri ve şoke olmuş surat ifadeleri biraz abartılıydı. Anahtar olayında benimle işbirliği yapacaktı ama eve döndüğünde beni soru yağmuruna tutmasını hiç de iple çekmiyordum.

Bugünün nasıl sona ereceğini de bilmiyordum. Çeşitli potansiyel sonuçlar vardı. Belki şansım yaver giderdi de Dee'yi ondan uzaklaştıracak bir şey keşfederdim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama lanet olsun, umudum vardı.

Verandanın basamaklarını çıktım, yumruğumla kapıya vururken erken geldiğimin farkındaydım ama iki ayağını bir pabuca sokma fikri hoşuma gidiyordu. Kapı bir süre sonra açıldı.

Kat göründü, bir an için göz göze geldiğimizde gri gözleri kocaman açıldı.

"Biraz erken geldim," dedim ona.

“Farkındayım.” Sesi dışı randevusuna gitmek üzereymiş gibi çıkıyordu. “Fikrini mi değiştirdin? Yalan söylemeyi bir deneyebilirsin.”

“Ben yalancı değilim.” Şu anda tam bir yalancıydım.

“Bir saniye dur da eşyalarımı alayım.” Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Öksürerek bir kahkaha attım. Gerçekten de çabuk kızan, tepesi atmış bir yavru kedi gibiydi. Bir yanım ona aslında iyi biri olabileceğimi göstermek istiyordu. Ona olduğu kişi yüzünden...yani, insan olmasından başka...hıyarlık etmemiştim. Altta kalmasa da gözlerinde sebepsiz yere saldırıldığı için beliren incinmişliği fark etmiştim. Tam bir çıkmazdaydım. Ona kötü davranmasam bizi tehlikeye atacaktım fakat ona kötü davranmak da üzücüydü. Hiç kimsenin kazanamadığı bir senaryoydu.

Sonunda yeniden ortaya çıktı, dışarıya çıkarken bana değmemeye özen gösterdi ve kapıyı arkasından kapattı. Tişörtüyle şortunun altında ne olduğunu merak ediyordum.

“Tamam, beni nereye götürüyorsun bakalım?” diye sordu, bana bakmadan.

“Bilirsen eğlencesi kalır mı hiç? O zaman sürpriz olmaz.”

Verandadan çıkıp araba yolunda yürüdük. “Kasabaya yeni taşındım, unuttun mu? Benim için her yer sürpriz olur.”

“O zaman niye soruyorsun?” Tek kaşımı kaldırdım.

Arabaların yanından geçip giderken durdu. “Arabayla gitmiyor muyuz?”

Arabayla ağaçların arasından geçmeye çalıştığımızı hayal ederek güldüm. “Hayır. Gittiğimiz yerde araba sü-

remezsın. Pek bilinen bir yer değil. Hatta buralıların bile çoğu bilmez orayı.”

“Ah, demek çok özelim.”

Araba yolunda yürürken yandan görünüşünü inceledim ve başımı çevirmekte zorlandığımı fark ettim. Gerçekten de yabana atılır gibi değildi. “Aklıma ne geldi, biliyor musun, Kat?”

Başımı çevirip bakınca beni ona bakarken yakaladı. Yanakları kızardı. Yolun sonundaki boş evi geçtik. “Bilmek istediğimden pek emin değilim.”

“Bence kız kardeşim seni çok özel buluyor.” Bir sonraki sözcükler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı ama söyleyin-ce doğru olduklarını düşündüm. “Bir bildiği mi var diye merak etmeye başlıyorum.”

Dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi. “Ama özel var, özel var, değil mi Daemon?”

İsmimi duyunca sarsıldım. İlk kez mi söylüyordu yoksa? İsmimi onun sesinden işitmek hoşuma gitmişti doğrusu. Başımı çevirip nefesimi yavaşça bıraktım, onu anayoldan ve yolun diğer tarafındaki gür ağaçların arasından geçirdim.

“Beni kandırmak için ormana mı götürüyorsun?” diye sordu.

Omzumun üzerinden, kirpiklerimi aşağıya indirerek ona baktım. “Sana burada ne yapacağım peki, Kedicik?”

Hemen cevap vermedi. “İhtimaller sonsuz.”

Göz kırptım. “Değil mi?”

Cevap vermedi, ağaçların tabanını kaplayan sarmaşıkların üzerinden atladı. “Bunu yapmışız gibi davranamaz mıyız?”

Benimle yürüyüşe çıkmış gibi davranmak mı? Gözlerimi kırptırdım, ilk kez nutkum tutulmuştu... Hayatımda ilk kez. Şu anda gerçekten kibar davranıyordum. Tamam. Hıyar Daemon'ı sevmiyordu ama Kibar Daemon'ı da mı sevmemişti? Aman, neyse. Tanrım, bu kız beni öyle çok şaşırtıyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum. Ona artık kibar davranmak *istiyor muydum*? Yoksa sadece ona yakın olmak ve Dee'yi ondan uzaklaştırmak için mi kibar davranıyordum? Tanrım, kendi duygularımı ve onunkileri düşünmekten muhtemelen kafayı yiyecektim. "İnan bana, ben de çok meraklı değilim." Devrilmiş bir ağacın üstünden atladım. Hızla dönerek ona elimi uzattım. "Ama söylenmek durumu daha kolay hale getirmeyecek."

"Seninle sohbet de amma zevkli." Bakışlarını elime indirdi ve altdudağını ısırması dikkatimi çekti. İçimdeki tuhaf hislerin öfkeyle hiç ilgisi yoktu.

Elimi tutmayacaktı. Tutmazdı.

Ama tuttu.

Kat elimi tutup azıcık bir güven gösterdi ve eli elime değince statik elektriklenme oldu. İnsanlar bize dokunduğunda, ayaklarını halıya sürterek yürümüşler gibi olurdu bazen. Anlamazdan geldim. Eli, elimin içinde inanılmaz derecede küçük kalmıştı. Kütüğün üzerinden geçmesine yardım ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı elini bırakınca.

Küçücük de olsa onun kahramanı olmaktan göğsümün nasıl kasıldığını görmezden geldim. "Okul konusunda heyecanlı mısın?"

"Yeni gelen kişi olmak heyecan verici değil. Bilirsin işte, kabak gibi ortada olma olayı. Hiç hoş olmuyor."

“Anlayabiliyorum.”

“Öyle mi?” Ses tonunda şaşkınlık vardı.

Hiçbir şey bilmiyordu. “Evet, anlayabiliyorum. Biraz daha yürüyeceğiz.”

“Biraz daha mı? Ne kadar zamandır yürüyoruz?”

“Yaklaşık yirmi dakikadır, belki biraz daha fazla. Sana epey gizli bir yer olduğunu söylemiştim.” Peşimden gelerek devrilmiş bir ağacın etrafından geçerken dudaklarım ihtiyatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kenara çekilip girmekte olduğumuz açıklık alanın önünü açtım; onu buraya getirdiğim için hâlâ biraz şaşkındım. “Küçük cennetime hoş geldin.”

Kat bir şey söylemeden yanımdan geçti, her yere dikkatle bakıp her şeyi incelerken kaslarımda gerilme hissettim.

Küçük bir dere açıklık alanı kesiyor, genişleyerek küçük, doğal bir göle akıyordu. Su, esintinin etkisiyle hafifçe dalgalanıyordu. Gölün ortasından kocaman, yassı kayalar uzanmıştı. Mor ve mavi kır çiçekleri gölü çevreliyordu.

Benim gördüklerimi o da görüyor muydu? Dee’nin gördüğünü biliyordum. Ash’i buraya getirseydim canı sıkılırdı. Dawson da görüyordu. Matthew belki görebilirdi.

“Vay canına,” diye fısıldadı. “Burası harikulade.”

“Öyle.” Yanında durdum, gölün yüzeyinden yansıyan güneşin parlak ışınlarını engellemek için elimi kaldırdım. Çok huzurluydu. Burası daima bir huzur kaynağı olmuştu. Buraya gelip birkaç saatliğine de olsa her şeyden kaçabiliyordum. Elimi indirdim.

Koluma hafifçe dokunuşu dikkatimi çekti. Başımı eğip elini koyduğu yere baktım, sonra da bakışlarımı gözlerine kaydırdım.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi, sonra da elini çabucak çekip başını çevirdi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir de göğsümdeki şu lanet kasılma biraz daha yayıldı.

Kat, suyun kenarına gitti. “Derinliği ne kadar?”

“Çoğu yerinde yaklaşık üç metre, kayaların öbür tarafındaysa altı metre kadar var.” Arkasından sessizce yürüdüm. “Dee buraya bayılır. Sen gelmeden önce günlerinin çoğunu burada geçiriyordu.”

Göle bakarken kaşlarını çattı, sonra da derin bir nefes aldı. “Kız kardeşinin başını derde sokmayacağım.”

“Göreceğiz.”

“Ben insanları kötü yönde etkileyen biri değilim,” dedi. “Başım daha önce hiç derde girmedim.”

Etrafından yürüdüm. İlk atışmalarımızı geçmişte bırakmaya çalıştığını görebiliyordum ama Bethany, Dawson’ın mahvolmasına neden olacağını hiç düşünmüş müydü diye merak ediyordum. Hiç farkına varmadan bir silah olabilirdiniz. “Senin gibi bir arkadaşa ihtiyacı yok onun.”

“Bende yanlış bir şey yok,” diye çıkıştı. “Biliyor musun? Boş ver gitsin.”

Dönmeye yeltenmişti ki onu elimden gelen en iyi yöntemle durdurdum. “Neden bahçeyle uğraşıyorsun?”

Bana dönerken ellerini yumruk yaptı. “Ne?”

“Neden bahçeyle uğraşıyorsun?” Onu tanımaya çalışmakla ne halt ettiğimi merak ederek gözlerimi göle diktim ama bu soru beni durdurmadı. “Dee, bunu düşünmemek için yaptığını söyledi. Düşünmekten kaçtığın şey ne?”

Kesik bir nefes verdi. "Seni ilgilendirmez."

Peki o zaman. "Yüzelim öyleyse."

Ona bakınca beni biraz boğazlamak istiyor gibi göründü gözüme. Pis pis güldüğümü görmesin diye başımı öne eğdim çünkü görürse bunun pek yararı olmazdı. Yana çekilip spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, sonra da aşağıya uzanıp kotumun düğmelerini açtım. Beni izlediğini bilmek için ona bakmama gerek yoktu. Kotumu, sonra da tişörtümü çıkarırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Üzerimde giysi namına sadece mayo kalınca gerçekten gözünü dikip baktığını da biliyordum.

Arkama dönüp ona bakmadan iyice kenara geldim, sonra da suya daldım. Suyun altında yüzerken üzerime hücum eden serin su, düşüncelerimi anında dağıttı, onları alıp götürdü. Suyu seviyordum. Yüzmek, uçmaya benziyordu ve ben uçmaya çok yakın bir hızda yüzebiliyordum.

Yüzeye çıktığımda Kat domates gibi kıpkırmızı olmuş bir yüzle hâlâ orada duruyordu. Tam ona sataşacaktım ki gittiğinde arkasından kovalamak istemediğime karar verdim. "Girecek misin?"

Altdudağını ısıırken spor ayakkabısının burnunu gevşek toprağa sürüyordu. Gözlerime bakıp hemen kaçırırken her yerinden kararsızlık akıyordu. Şirindi. Hem de çok şirin.

"Çok utangaçsın, değil mi, Kedicik?"

Ayağını durdurdu. "Neden bana öyle diyorsun?"

"Çünkü tüylerin tıpkı bir kediciğinki gibi dimdik oluyor." Sırtüstü yüzerek birkaç metre uzaklaştım. "Ee? Geliyor musun?" Kıpırdamayınca onu biraz motive etmem

gerekeceğini anladım. "Buraya gelmen için sana bir dakika veriyorum."

Kat gözlerini kısıtı. "Yoksa ne olur?"

Arkamı dönerek gölün kıyısına daha çok yaklaştım, artık sırtüstü değildim. "Gelmezsen ben gelir alırım seni."

Dudaklarını büzdü. "Dene de görelim."

"Kırk saniye."

Gerçekten yapmayacağımı mı sanıyordu?

"Otuz saniye." Dediğimi yapmamasını umut ederek gülümsedim.

Çünkü onu suya atacaktım ve çok eğlenecektim.

Sessizce mırıldanarak harekete geçti, hızlı ve kesik bir hareketle aşağıya uzanıp tişörtünün eteğini tuttu. Tişörtü çekip çıkardı, sonra da çabucak şortunu çıkardı. Elleri kalçalarında doğruldu. "Mutlu musun?"

Vay be.

Mayo giymiyordu ve dileğim kabul olmuştu. Kırmızı bir bikini giyiyordu ve evet, vay canına. Öylece bakıp kalmaktan öte bir şey yapamadım. Ne umduğumu bilmiyordum ama umduğum kesinlikle bu değildi.

Kat, giydiğini gördüğüm gösterişsiz şortların ve şekilsiz tişörtlerin altında muhteşem... tek kelimeyle muhteşem bir vücut taşıyordu; vücudu, bana aptalca şeyler yapmayı istetecek türden kıvrımlarla doluydu. Eğlenceli ama lanet olsun, her şeyi düşünecek olursak yapması gerçekten aptalca şeylerdi bunlar.

Gözümü dikip bakmıyordum. Kan kırmızısı bikinisinin göğsünde gerilip bana kalbin üst kısmını hatırlattığını fark etmemiştim. Ona bakış şeklime vücudunun nasıl

tepki verdiğini fark etmemiştim çünkü ikimiz de kıpırdamıyorduk ve o anda aramızda fiziksel temas gibi elle tutulur bir şey vardı.

Elbette bikinisinin altının göbek deliğinin dört-beş santim altından başlamasını hiç saymıyordum bile.

Lanet olsun.

Şimdi kendimi boğmanın tam zamanıydı.

Kimi kandırıyordum ki? Onu baştan aşağı inceliyordum.

Bu kadar kısa boylu birine göre bacakları inanılmaz uzun görünüyordu ama bunun bikini altının derin kesimiyle alakası olabilirdi. Bu kesim kalçalarının dolgunluğunu ve belinin şaşırtıcı inceliğini öne çıkarıyordu. Bakışlarımı yumuşacık görünen karnında, sonra da daha kuzeyde gezdirirken karın kaslarım gerildi. O kırmızı bikini üstünün yerinde nasıl durduğu beni aşırıyordu ve bunun için minnettar mı olmalıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydım, bilmiyordum.

Vasat mı? Onu tarif etmek için cidden *vasat* ya da *gösterişsiz* sözcüklerini mi kullanmışım? Lanet olsun, bu kız...

Hararetli düşüncelerimin arasından eski bir deyiş yüzeze çıktı. *Ne dilediğine dikkat et*. Öyle doğruduydu ki. Vücudumun buna bu kadar yoğun bir şekilde tepki vereceğini bilseydim hiç dilemezdim ve evet ah, vücudum pekâlâ tepki veriyordu.

Yaptığım bu plan gelmiş geçmiş en ahmakça plan olmalıydı.

Gülümsemem yüzümden silindi. "Sen varken asla mutlu değilim."

"Ne dedin sen?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Hiçbir şey. Yüzünün kızarıklığı ayak parmakları-

na ulaşmadan önce suya girsen iyi olur.” Bir de şu anda yapabileceğim bütün aptallıkları gerçekten düşünmeye başlamadan önce.

Yüzü daha da çok kızardı. Suyun sığ olduğu göl kıyısına hızla yürüdü ve onu arkadan gördüm; tamamen fiziksel olan tepkimi azaltmaya, gördüklerimin yardımı dokunmadı.

Kollarını belinde kavuşturarak ayak parmaklarını suya soktu. “Burası çok güzel.”

Evet, burası çok güzeldi. Çok da ateşliydi. Bakışlarımı bükülü dizine indirdim, sonra da tekrar yukarıya kaydırırken belli bölgelerde takıldı. Boğazım düğümlendi. Başka yerlerim de düğümlendi.

Lanet olsun.

Suya daldım ve tekrar yüzeye çıktığımda durumuma bir faydası olmamıştı çünkü Kat şu anda ıslaktı. Ben daldığımda suya girmiş olmalıydı. Birbirimizden sadece birkaç metre uzaktık ve ben daha derindeydim, su ağzıma kadar geliyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Neden buraya gelmiyorsun?” Kalbim, göğsümde güm güm atıyordu. Akli varsa şu anda yanıma yaklaşmazdı. Ashında, benim aklım olsaydı onu yanıma çağırırmazdım.

Kat benden daha akıllıydı.

Arkasını dönüp suyun altına daldı ve kayalara doğru yüzdü. Kat sudan çıkıp bir kayaya tırmanınca inlememi bastırdım. Yapmak istediğim...

“Hüsrana uğramış gibisin,” dedi.

Tanrım, *hüsrana uğramıştım* ve bundan ne anlam çıkaracağımı hiç bilmiyordum. Bunu bir kenara ittim.

“Ee... burada ne varmış bakalım?”

Bacakları kayadan aşağıya sarkmıştı, ayaklarıysa suyun içindeydi. “Şimdi neden bahsediyoruz?”

“Hiçbir şeyden.” Kayaya yaklaştım.

“Bir şey söyledin.”

“Söyledim, değil mi?”

“Tuhaf birisin.”

“Umduğum gibi biri değilsin,” diye itiraf ettim alçak sesle.

Başını hafifçe iki yana salladı. “Bu da ne demek?”

Ayağını tuttum ama bacağına çekip uzanmamı engelledi. Hiç eğlenceli değildi.

“Kız kardeşinin arkadaşı olmak için yeterince iyi değil miyim?” diye sordu.

“Onunla hiçbir ortak noktanız yok.”

“Nereden biliyorsun?” Diğer ayağına uzanınca geriye çekildi.

“Biliyorum işte.”

“Çok ortak noktamız var ve ondan hoşlanıyorum. İyi ve eğlenceli biri.” Bu sefer geriye kaçtı, kolumun uzanmayacağı bir yere gitti. “Hıyarlık etmeyi ve arkadaşlarını kovmayı bırakmalısın.”

Sözleri bana dokunmadan geçti ve içten bir kahkaha attım. “Hiç onlara benzemiyorsun.”

“Kimlere?”

Tanıdığım hiç kimseye. İşin aslı, insan ya da Luxen kadınları bana aynı şekilde davranırdı. Yalnızca Ash’le Dee altta kalmıyordu ama birlikte büyümüştük. Onlar için farklıydı ama ya diğerleri? Onlar benden sadece tek bir şey istiyorlardı. Çoğu zaman bundan bir şikâyetim

yoktu ama onlara doğru şöyle öfkeli bir bakış fırlatsam çil yavrusu gibi kaçıyorlardı. Düşününce hiç çekici gelmiyordu. Ama Kat öyle değildi. Ne olduğumdan hiç haberi olmayabilirdi ama benden korkmuyordu, beni görünce kendinden geçmiyordu ve her ne kadar sapıkça olsa da bu beni tahrik ediyordu.

Bu, onu *tehlikeli* hale getiriyordu.

Kendimi iterek ve suda minik dalgalar yaparak kayadan ayrıldım, sonra da suyun altına daldım. Kayanın diğer tarafına yüzdüm ve buz gibi suyun şu anda yaşadığım bu çok uygunsuz uyarılmayı yatıştıracağını umarak alta kaldım.

Lanet olsun, hatundan hoşlanmıyorum bile, diye düşündüm, kendimi ikna etmeye çalışarak.

Evet, komik biriydi. Evet, hatta eğlenceliydi ve evet, ellerimle ve ağızla kıvrımlarının izini sürmek istiyordum. Hatta belki dilimle... tamam, kesinlikle dilimle... Ama bu kız acayip sinirimi bozuyordu.

Zaten benden hoşlanmıyordu bile. Bana *bakmak* hoşuna gidiyordu çünkü kimin gitmezdi ki; ama hoşlanmama hissi karşılıklıydı.

Bir şey yapmayacağımdan yüzde 92 emin olana kadar aradan ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum ve yüze çıktım.

“Daemon!”

İsmimi söylerken sesindeki katıksız panik beni hazırlıksız yakaladı. Kayanın üzerine hücum ettim, bir yandan da yakınlarda bir Arum olduğu beklentisiyle gölü tarıyordum. O pislikler, konu masum bir insanı yok etmek olduğunda gözlerini bile kırpmazlardı.

Tek gördüğüm lanet olası bikiniysiyle diz çömuş Kat'ti.

İmdat, soğuk suyun benim için yaptığı her şey çöpe gitmişti.

Kat bir saniye için donakaldı, sonra da kayanın üstünden geçip omuzlarımı tuttu. Kan yüzünden çekilmişti ve rengi kireç gibiydi. "İyi misin? Ne oldu?" Sonra da omuzlarımı bırakıp geri çekildi ve koluma vurdu. *Sert* bir şekilde. "Sakın bunu bir daha yapma!"

"Yavaş ol." Ellerimi havaya kaldırdım. "Senin sorunun ne?"

"Suyun altında çok uzun süre kaldın. Boğulduğunu sandım! Neden yaptın bunu? Neden beni böyle korkuttun?" Ayağa fırladı, göğsü inip kalkıyordu. "Suyun altında ne kadar kaldın sen?"

Kahretsin. Suyun altında sandığımdan daha uzun kalmıştım. Vücudum onunki gibi çalışmıyordu ve ben bunu unutmuştum. Luxenlerin hava soluması gerekmiyordu ama insanların da bunu anlamaması gerekiyordu, ahmak. "Suyun altında o kadar uzun kalmadım. Yüzüyordum."

Elleri titriyordu. "Hayır, Daemon, suyun altında uzun kaldın. En azından on dakika! Seni aradım, sana seslendim. Ben...ben öldüğünü sandım."

Kendime mümkün olan her şekilde söverek yavaşça ayağa kalktım. "On dakika olamaz. Bu mümkün değil. Hiç kimse nefesini o kadar uzun süre tutamaz."

Yutkundum. "Görünüşe göre sen tutabiliyorsun."

Lanet olsun. Ona daha da yaklaştım, gözlerim gözlerini araştırıyordu. "Gerçekten endişelendin, değil mi?"

"Deme ya! '*Boğulduğunu sandım*' cümlesinin neresini

anlamadın?" Bir titremeyele sallandı.

Kahretsin, gerçekten sarsılmıştı. Aslında, boğulsam mezarımın üstünde küçük bir dans gösterisi yapar sanıyordum. Bikinisiyle. Lanet olsun. Bikininin canı cehen-neme. "Kat, yüzeye çıktım. Beni görmemişsindir. Hemen geri daldım."

Bir adım gerileyerek başını iki yana salladı. Çelik gibi gözlerinde bana inanmadığını görebiliyordum. Vay canına, Dee'nin bizi açığa çıkaracak bir şey yapmasından endişe ederken esas dangalaklığı ben yapmıştım. *Boş ver gitsin, Kat. Boş ver gitsin.* Belki onu kızdırırsam öfkesinden olanları unuttur, diye düşünerek derin bir nefes aldım. Diğer seçenekten daha iyiydi. "Bu sık sık oluyor mu?" diye sordum.

Bakışlarını hızla bana çevirdi. "Ne oluyor mu?"

"Hayal görmen." Gölü işaret ettim. "Ya da zaman kavramın çok mu kötü?"

"Ben hayal görmüyordum! Ayrıca, zaman kavramım gayet yerinde, seni hıyar."

"O zaman sana ne diyeceğimi bilmiyorum." Öne adım atıp onu sıkıştırdım. "Suyun altında en fazla iki dakika kalmışken on dakika kaldığımı hayal eden ben değilim. *Anahtarımı* geri aldığım zaman kasabaya bir dahaki gi-dişimde belki sana bir saat alırım."

Bana bakarken kaskatı kesildi; gözlerindeki öfke, şüpheyi gölgede bırakmıştı. "Eh, Dee'ye mutlaka *harika* zaman geçirdiğimizi söyle ki şu aptal anahtarını geri alabilesin. O zaman bugünü bir daha tekrarlamamıza gerek kalmaz."

Ona gülümsedim. "Bu iş sende, Kedicik. Seni daha sonra arayıp soracağından eminim."

“Anahtarını geri alacaksın. Ben hazırım...” Döndü ve her şey öyle hızlı oldu ki. Ayağı ıslak kayanın üzerinde kaydı. Dengesini kaybedince kollarını salladı.

Bir an tereddüt etmedim.

İleri fırlayıp uzandım ve ayakları tam kayadan ayrılırken elini yakaladım. Onu öne doğru çektim, sonra da göğüs göğseydik. Onun teni sıcak ve kuruydu, benimkiyse ıslak. Her bir hücrem bunun farkına varırken dişlerimi sıktım. Şehvetle sarsıldığımı inkâr edemezdim.

Lanet olsun, bütün doğru yerleri öylesine yumuşaktı ki.

“Dikkatli ol, Kedicik,” diye mırıldandım. “Başını yarıp boğulursan Dee bana kızar.”

Kat yavaşça başını kaldırdı ve gri gözleri, gözlerimle buluştu. Dudakları aralandı ama konuşmadı ve buna hiç itirazım yoktu. Sözcükler şu anda çok anlamsızdı çünkü vücutlarımız birbirine yapışmıştı.

Tenim elektriklendi ve bunu hissedip hissetmediğini, hissettiyse de bunun sadece kendi hayal gücü olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmiyordum ama hafif bir esinti tenimizi yalayıp geçerken alçak sesli inlememi bastırdım. Göğsüme dayanan göğsünün şiştiğini hissettim ve şu anda ya onu bırakmam ya da...ya da ne?

Başka bir seçenek yoktu.

Kolumu belinden çektim, sırf kendime işkence etmek için elimi belinden aşağı indirdim. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü ve içimde büyüyen ve neredeyse acı veren o baskı buna değerdi. “Bence artık geri dönmeliyiz.”

Onu ilk gördüğümünden beri, resmen en akıllıca karardı bu. Durum içler acısıydı.

Kat başını aşağı yukarı salladı ve tekrar karaya çıka-

rak kurulanıp giyinirken konuşmadık ve bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü yığınla nedenden ötürü moralim çok bozuktı.

Eve dönüş sessiz ve gergindi; araba yoluna varıp da arabayı görünce berbat ruh halimden birini yumruklama isteğine geçiş yaptım. Her şeyin canı cehennemeydi. Kat başını kaldırıp yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı.

“Kat, ben...”

Ön kapım hızla açılıp evimin yan tarafına çarptı ve Matthew sanki buna her türlü hakkı varmışçasına bir hışımla dışarı fırladı. Verandanın basamaklarını indi, Kat’ın tarafına bakmıyordu bile. “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Tanrım, Matthew’yu kardeşim kadar severdim ama bu şekilde evimde olmaya hakkı yoktu. Kollarımı kavuşturdum. “Kesinlikle hiçbir şey. Kız kardeşim de evde olmadığına göre, burada ne aradığını merak ediyorum doğrusu.”

“Kimseye sormaya gerek duymadım,” diye cevap verdi. “Bunun sorun olacağını bilmiyordum.”

“Şu anda öyle, Matthew.”

Kat yanımda huzursuz bir şekilde kıpırdanıp Matthew’nun dikkatini çekti. Matthew başını iki yana sallarken dudakları yukarı kıvrıldı. “Senin bu konuda herkes-ten daha akıllı olduğunu sanırdım, Daemon.”

Gerginlik etrafımızdaki havaya yayıldı. “Matthew, yürümek senin için önemliyse, yerinde olsam o konulara girmezdim.”

“Ben gitsem iyi olacak.” Kat yana çekildi.

Asla anlayamayacağım nedenlerden Kat’ın önüne geçip onu Matthew’nun düşmanca bakışlarından korudum.

“Ben de burnunu üstüne vazife olmayan şeylere sokmaktan başka bir amacı yoksa Matthew’nun gitmesi gerektiğini düşünüyordum.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Kat titrek bir sesle ve bu bilincime tuhaf bir şey yaptı, dikkate almasını sağladı. “Ama burada ne olup bittiğini bilmiyorum. Biz sadece yürüyorduk.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Böyle düşünmüyorsun. Günahımı alma. Dee anahtarımı sakladı ve onu geri vermek için beni, onu dışarıya çıkarmaya zorladı.”

Kat kesik bir nefes aldı.

Matthew’nun yüzünden, bir şeyleri anımsadığı anlaşılıyordu. “Demek Dee’nin küçük arkadaşı bu?”

“O benim,” dedi Kat arkamdan.

“Bunu kontrol altına aldığını sanıyordum.” Matthew Kat’i işaret etti. “Kız kardeşinin anlamasını sağlayacağını da.”

“Evet, sen anlamasını sağlamaya çalışsana,” diye çıkıştım, sabrım taşmaya başlıyordu. “Şu ana kadar şansım pek yaver gitmedi.”

Matthew dudaklarını büzdü. “İkinizden de beklemezdim bunu.”

Artık sabrım taşmıştı. Yorgundum. Vücudumun belli bir bölgesi acıyordu ve azarlanmak bana iyi gelmiyordu. Enerji, insan gözüne görünür biçimde çatırdayarak tennimde dolaştı ama dışarı sızıp havayı elektrikle yükledi. Gök gürledi. Tepede parlak ve neredeyse kör edici bir şimşek çaktı. Işık azalınca Matthew’nun gözleri bir saniye için kocaman açıldı, sonra da hızla arkasını dönüp geri evime doğru yürüdü.

Uyarım yerini bulmuştı.

Kat'e dönmeye yeltendim ama gerçekten söyleyecek bir şey yoktu, o yüzden hiçbir şey söylemeyip uzun adımlarla evime doğru yürüdüm. Konuştuğunu duyduğumu düşündüm ama bunun bir önemi yoktu.

Onunla olan hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adımı mutfağa attığım anda Matthew konuşmaya başladı. “Şu kızla aranda ne var senin, Daemon? Hiç böyle davranmazdın sen.”

Yanımdan geçip buzdolabına gittim. Çok sinirliydim, açtım. “Nasıl davranmışım ki?”

Bana doğru döndü. “Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

Buzdolabını açıp kendime süper bir sandviç yapmak için gereken şeylere baktım. Elimi şöyle bir sallayınca *Güzel ve Çirkin* çizgi filmindeki gibi, tüm malzemeler dans ederek dolaptan çıktı ve tezgâhın üzerine dizildi. “Sandviç ister misin?”

Matthew iç çekti. “Yok, ben yedim.”

“İyi ya, bana daha fazla kalır.” Tabak alıp tezgâhın başına geçtim.

“Bu meseleyi konuşmalıyız Daemon.”

Mayonez kavanozunu ve bıçağı aldım. “Hiçbir şey konuşmamız gerekmiyor Matthew. Aramızda olan biteni sana dışarıda anlattım zaten. Gizlediğim bir yanı yok.”

"Dee'nin ona yaklaşmasını önlemek için arkadaşlık etmelerine izin mi veriyorsun?" diye sordu. İnanmadığı sesinin tonundan belliydi. "Birlikte yüzerek mi? Yeni taktik mi bu?"

Ekmeği tabağıma sertçe çarptım, masanın yakınında duran Matthew'a baktım. "Bu meseleyi kapat, Matthew."

"Kapatamam."

Gözünün içine baktım. "Deneyebilirsin."

Elini kısa, kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Seninle tartışmak istemiyorum Daemon."

Füme eti ekmek diliminin üstüne koyarken az daha gülecektim. Tartışmamayı hiç beceremiyordu. Gerginlikten sırtımdaki, ensemdeki adaleler kasılmıştı. Matthew bir konuda haklıydı. Birkaç dakika önce dışarıda davranışım gibi hiç davranmamıştım. Kendi ırkımdan biri şöyle dursun, bir insana bile yapmamıştım bunu. Varlığının ya da sözlerinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bir türlü anlayamıyordum.

Belki de Kat'i korkutarak ya da aleyhine kullanarak onu Dee'den uzak tutacak bir şey bulma fırsatını teptiğimi içten içe bildiğim içindi. İkisini de yapamamıştım.

Onun yerine okuldan, bahçeden, often püften şeylerden konuşmuştuk... normalmişiz gibi.

"Bu farklı," diye sessizce konuşmaya devam etti Matthew. "İnsanların arasında yaşıyoruz ama onlara uzun süre yaklaşmayız. Yaklaşırsak illaki bir şeyler olur. Ya gafil avlandığımız için kim olduğumuzu anlarlar ya da üzerlerinde iz bırakırız ve Arumlara av *oluruz*. Bu işin sonu hiçbir zaman iyi bitmez. Hiçbir zaman."

Ellerimi aşağı indirip ona baktım. "Bunu bilmiyor mu-

yum sence? Ne yapayım kızı? Ortadan kaldırmamı istemiyorsan onunla yapabileceklerim bir hayli kısıtlı.”

Matthew’nun mavi gözlerinin rengi koyulaştı. Okyanus mavisinden, alacakaranlık zamanı kararan göğün rengine dönüştü. “Genç bir kadının zarar görmesini istemiyorum. İş o raddeye gelirse onu ortadan kaldıranın sen olmanı istemeyeceğim gibi. Eğer kız bizi riske sokarsa onunla ben ilgilenirim. Bethany ile olduğu gibi olmaz yalnız; onda hepimiz iş iştten geçtikten sonra harekete geçmiştik. Tekrarlanmasına izin vermeyeceğim.”

Ona bakarken enerji tenimin üzerinde gezindi. Fark edince rahatsız oldum. Başımı öne eğip Matthew’a doğru yürüdüm ve, “Onun adı Kat,” dedim. “Onunla ben ilgileneneceğim.”

“Sizi korumak için her şeyi göze alırım.” Matthew ellerini masaya koyup derin bir nefes aldı. “Hepiniz benim ailemsiniz.”

Elimi saçlarımda dolaştırdım. Sabır taşım çatlamak üzereydi. “Biliyorum. Biz de senin için aynısını hissediyoruz ama müdahalen gereksiz. Kat’ın bizim için tehdit oluşturmasını önleyeceğim.”

Göz göze gelip bir an öyle kaldık. “Şu anda yaşayan Luxenlerin en güçlülerinden biri, hatta belki de en güçlüsün. Büyükler de bunu biliyor, SD de. Demek oluyor ki sürekli seni gözetleyen birileri var. Hepimizden daha dikkatli olman lazım.”

Tüm ırkımın yükü omuzlarıma binince elimi indirdim. Bu lafın üzerine diyecek hiçbir şeyim yoktu. Çoğu Luxen’den daha güçlü, daha hızlıydım ve Kaynak’ı tanıdığımız türdeşlerimizin hepsinden daha çok kullanabili-

yordum. Fakat bu becerilerime güveniyor değildim. Herkesten çok antrenman yapıyor, herkesten çok devriyeye çıkıyordum. Görevimi aksatmamaya da kararlıydım. Yolumu yitirip kardeşim gibi savunmasız kalmayacaktım...

Matthew beni dikkatle izliyordu. Gözlerimde bir şey görmüş olacak ki, "Kardeşin zayıf değildi," dedi.

Başımı yana eğdim. "O..."

"Değildi," diye lafı ağzıma tıkadı. "Senden daha rahat, daha kibardı ama en azından senin kadar güçlüydü. Sakın aklından çıkarma. Dawson zayıf değildi. Aptal da değildi ama bir kız yüzünden göçüp gitti. Sakın erkek kardeşinin izinden gitme."

Mesaj olanca açıklığıyla alınmıştı.

Erkek kardeşinin izinden gitme.

Aslında gülünecek şeydi bu söylediği.

Sırf kızı kasabadan önüme katıp kovalamıyorum diye sonumun Dawson gibi olacağını nereden çıkarıyordu? Her şeyden önce, Kat'le birbirimizden hoşlanmıyorduk bile. Tamam, aramızda fiziksel bir çekim ortaya çıkmıştı ama altı üstü bu kadardı işte. Dawson ise Bethany'ye sırılsıklam âşık olmuştu. Aradaki fark büyüktü.

Erkek kardeşim... benden daha zayıftı.

Fiziksel olarak değil belki; ama onun dışındaki her konuda.

Cumartesi akşamüzeri Kat'in annesinin arabasıyla uzaklaştığını gördüm. Kat'in evde yalnız olduğunu, Dee'nin de eve yarın geleceğini biliyordum. O yüzden yaptığım şey, yapmam gereken en son şeydi herhalde.

Yani kıcımı kaldırıp Kat'in evinin yolunu tutmak.

Kapıyı çaldıktan sonra veranda korkuluğuna yaslanıp başımı yukarı kaldırdım. Güneşin batmasına daha birkaç saat vardı, ancak bazı yıldızlar daha şimdiden ortaya çıkmıştı. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum, kapıyı açacak mı diye merak ettim. Yerinde olsam, kendi suratımı bir daha görmek istemezdim. Ona bir sıcak bir soğuk davranışına kendim de bir açıklık getiremiyordum. Kat'ın Dee için, koloni için, özellikle de benim için zararlı olduğunu biliyordum ama ondaki şeytan tüyünün etkisinden kurtulamıyordum.

Kapı açılıp da Kat verandaya çıkınca şaşırmadım desem yalan olur. "Hayrola?" diye sordu bana.

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden bir süre sustum, sonra genzimi temizledim. "Gökyüzüne bakmayı çok severim. Beni çeken bir yönü var. Sonsuz ya, ondan herhalde." Çok salakçaydı söylediğim.

Neredeyse temkinli denilebilecek hareketlerle bana yaklaştı. "Yine evinden bir deli çıkıp benimle konuştun diye sana fırça çekecek mi?"

Bunu duyunca güldüm. "Şimdi değil ama ileride öyle bir olasılık hep var."

Burnunu kırıştırdı. "O günü hiç iple çekmiyorum."

"Evet." Dönüp ona baktım. "Meşgul müsün?"

"Blog'umla uğraşıyorum, onun dışında değilim."

"Blog'un da mı var senin?" Gülmemek için kendimi zor tuttum. İnternette blog tutmak bana ortalamanın üstü liseli kızların değil de orta yaşlı annelerin yapacağı bir iş gibi gelirdi hep.

Kavgaya hazırlanmış gibi kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını açtı. "Evet, blog'um var."

“Adı ne peki?”

“Sana ne?” Yüzünde aşırı tatlı bir tebessüm vardı.

“Adı çok ilginçmiş.” Öfkesi yüzüne vurunca güldüm. Hemencecik kızıyordu. “Ee, blog ne üzerine peki? Örgü mü? Yapboz mu? Yalnızlık mı yoksa?”

“Hah. Hah. Hiç güleceğim yoktu.” İç çekti. “Kitap yorumları yazıyorum.”

Vay be. Kitap demek. Tahmin etmem gerekirdi. “Para alıyor musun bari?”

Kahkahayla güldü. “Hayır. Hem de hiç.”

Kaşlarımı çattım. “Ne yani, hem kitap tanıtıyorsun hem de birileri senin tavsiyene uyup kitap satın alırsa bundan komisyon almıyorsun, öyle mi?”

“Kitap tanıtımını para için yapmıyorum ki.” Kollarını indirdi, anlaşılan kendi blog’u hakkında konuşmaya ısınıyordu. “Sırf zevkinden yapıyorum. Kitap okumayı da kitaplar hakkında konuşmayı da çok seviyorum.”

“Ne tarz kitaplar okuyorsun peki?”

“Her türden.” Korkuluğa yaslanıp başını kaldırdı, gözlerimiz buluştu. “Ama en çok paranormal olanları yeğliyorum.”

“Hani vampirli, kurtadamlı olanlar mı?” diye tahmin yürüttüm.

“Evet.”

“Ya hayaletler ve uzaylılar?”

“Hayalet öyküleri güzel ama uzaylılardan o kadar emin değilim. ET bana da birçok okura da hitap etmiyor.”

Bunu duyunca tek kaşımı kaldırdım. “Sana ne hitap ediyor peki?”

“Sümüklü yeşil uzaylılar değil,” diye yanıt verdi. Gül-

memek için kendimi zorladım. “Ayrıca çizgi romanlar, tarihi romanlar ve...”

“Çizgi roman da mı okuyorsun?” Duyduklarıma inanamıyordum. “Ciddi misin?”

Başıyla onayladı. “Okuyorum, ne olmuş yani? Kızlar çizgi roman okumaz diye bir kural mı var?”

Sorusuna yanıt vermemin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. Vay be. Sürprizlerle doluydu bu kız. “Biraz yürüyüşe çıkalım mı?”

“Şey, yürüyüş konusunda pek iyi değilim.” Uzandı, atkuyruğundan kaçan bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Saçı açık gezmez miydi hiç?

İyi de, ben niye şimdi onun saçını düşünüyordum?

Bakışlarım onun hareketini takip etti. “Seni ta Kayalıklar’a kadar götürmeyeceğim. Sadece basit, tehlikesiz bir patika. Eminim altından kalkabilirsin.”

Korkuluktan uzaklaştıysa da tereddüt etti. “Dee sana anahtarlarının yerini söylemedi mi?”

Kahretsin. O konu aklımdan çıkıp gitmişti. “Evet, söyledi.”

“O zaman neden hâlâ buradasın?”

Bunu daha kendime açıklayamazken ona nasıl açıklayacaktım? Ona yutturabileceğim bir bahane aradıysam da o kadar yaratıcı olmadığımı fark ettim. Bu muhtemelen taşı tarağı toparlayıp evin yolunu tutmam, sonra da *bu* her neyse unutmam için bir işaretti. “Bir sebebi yok. Geçerken uğrayayım dedim, o kadar. Ama her şeyi böyle sorgulayacaksan boş ver gitsin.” Döndüm, yine eşeklik ettiğimin tamamen bilincinde, merdivenden aşağı indim. Ne diyebilirim ki? Benim de uzmanlık alanım buydu işte.

Bir süre sonra, "İyi, peki, yürüelim," dedi.

Şaşırmıştım. Durdum. "Emin misin?"

Dönüp ona baktığımda pek emin görünmüyordu ama hemen basamakları inip peşime düştü. "İyi de niye bizim evin arkasına doğru gidiyoruz?" Durdu, batıyı, batmakta olan güneşin ışığında hâlâ parlayan kumtaşından dağı işaret etti. "Seneca Kayalıkları şu tarafta. Patikalar oradan başlıyor sanıyordum."

"Evet, ama burada da oraya giden patikalar var. Hem de daha kestirme," diye açıkladım. "Buradaki çoğu kişi kalabalık patikaları bilir. Burası çok sıkıcı olduğundan ben normal yolun dışında başka patikalar da buldum."

Gözleri büyüdü. "Normal yoldan ne kadar uzakta?"

Çok şirin. Güldüm. "*O kadar da değil.*"

"Yani küçük bir patika mı? Eminim sen çok sıkılırsın."

"Dışarı çıkıp yürüyüş yapmaya hiç hayır demem." Doğruydu bu. Luxenler doğaları itibariyle insanlardan daha fazla enerji barındırıyorlardı ve her türden fiziksel etkinliğin faydası dokunuyordu. "Hem ta Smoke Hole Kanyonu'na kadar yürüyecek değiliz ya. Orası buradan epey uzak, o yüzden kafana takma, tamam mı?"

Rahatladı. "İyi o zaman. Hadi, yolu göster."

Kat dışarıda beklerken bizim eve girip iki şişe su aldım. Sonra benim peşimden arka bahçeye, oradan da gölgelerle örtülmüş ormana yürüdü. Buna rıza göstermesi tuhaf geliyordu bana. Ona kötü davranmıştım. Buna şüphe yoktu. Acaba onunla arkadaş olan Andrew olsaydı, Kat onunla da dolaşmaya çıkar mıydı?

Çıkarsa hiç iyi olmazdı.

Andrew tamamen Matthew'nun tarafındaydı ve "Kat'ın

icabına bakma" fikrine dünden razıydı.

"Hemen de güveniyorsun, Kedicik," dedim ona sessizce.

"Bana öyle deme."

Dönüp arkama baktım. Birkaç adım geriden geliyordu. "Sana daha önce Kedicik diyen olmadı mı?"

Dikenli bir çalının etrafından dolanıp bön bön baktı bana. "Herkes bana Kedicik der durur. Ama sen deyince..."

"Ne oluyormuş ben deyince?"

"Ne bileyim, hakaret gibi geliyor," dedi. Ayak uydurup yanımda yürüyebilsin diye adımlarımı yavaşlattım. "Ya da belden aşağı bir şey gibi."

Bunu duyunca kahkahayı, kahkahayla birlikte de omzuma ve sırtıma yayılmış gerginliği attım.

"Neden hep gülüyorsun bana?"

Başımı iki yana sallarken gülümsedim. "Ne bileyim. Hep güldürüyorsun beni."

"Boş versene." Bir taşa tekme attı, sonra belli ki bunun kötü fikir olduğuna karar verdi. "Ee, şu Matthew'nun nesi var? Benden nefret ediyor gibiydi."

"Nefret etmiyor. Sadece güvenmiyor o kadar," diye mırıldandım.

Başını iki yana sallarken atkuyruğu saçları sallandı. "Hangi konuda güvenmiyormuş? Senin ahlakını boz mamdan mı korkuyor?"

Bir kahkaha daha döküldü dudaklarımdan. "Evet. Bana tutkun güzel kızlara gıcık oluyor."

"Ne?" dedi ve aynı saniye tökezledi.

Beline dolanıp onu kolayca tuttum ve hemen de bıraktım ancak o kısacık temasın şokunu hissetmiştim; tenim uğuldamaya başlamıştı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Önünü görememesi beni eğlendirmişti. Gülümsemem yüzüme iyice yayıldı. “Hangi kısmını soruyorsun?”

“Hepsini!”

“Yapma canım. Kendini güzel bulmadığını söyleme sakın.” Yanıt vermeyince iç çektim. “Daha önce sana güzel olduğunu söyleyen erkek olmadı mı?”

Göz göze geldik, ardından bakışlarını apar topar kaçırdı. Omuz silkti. “Oldu tabii.”

Ya. “Belki de.... farkında değilsindir.”

Yine omuz silkti ve benim gördüğümü onun görmediğine inanamadım. Dur bir saniye... Benim gördüğümü görmüyor muydu? Gördüğüm şey ne zaman değişmişti ki? Çünkü şu an alabildiğine sadeydi. Bazen, öfkelendiğinde ortalamanın üstüne çıkıyordu. Güldüğünde. Kızardığında da. Ama onun dışında, basbayağı ortalama bir kızdı.

Yanaklarının giderek pembeleşmesini izlerken yanıldığımı anladım.

Kat sade falan değildi. Belki ilk bakışta öyle görünüyordu ama biraz olsun yaklaşıp onunla zaman geçirince o gri gözlerin, dolgun dudakların, yüz biçiminin ortalamayla uzaktan yakından alakalı olmadığını anlıyordunuz. Güzelliği dış görünümüyle sınırlı kalmıyordu.

“Hep ne düşünmüşümdür, biliyor musun?” diye sordum patikanın ortasında durup.

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri büyümüştü ama tedirgin değildi. “Bilmiyorum.”

Bir an konuşmadım ve gözlerim gözlerini araştırırken aramızdaki tek ses yakındaki kuşların cıvıltısıydı. “En güzel insanların, gerçekten hem içi hem dışı güzel olan

insanların, yarattıkları etkinin farkında olmayanlar olduğunu düşünmüşümdür. Güzellikleriyle etrafta caka satanlar ellerindekini harcıyor. Güzellikleri geçici. Gölgele-ri ve boşluğu saklayan bir kabuktan başka bir şey değil.”

Dudaklarını araladı, sonra güldü.

Kat gülmüştü.

Olacak şey değildi.

“Kusura bakma,” dedi kıkır kıkır gülüp. Bir yandan da gözünün yaşını siliyordu. “Ama bu şimdiye kadar senden duyduğum en ince şey. Hangi uzaylı gemisi benim tanıdığım Daemon’u kaçırdı? Rica etsem de geri getirmeseler olur mu?”

Yüzümü ekşittim. “Sadece dürüst davranıyordum.”

“Biliyorum ama bu söylediğin... vay be.”

Gözümü ondan ayırmadan omuz silktim, sonra tekrar patikada ilerlemeye başladım. “Çok uzaklaşmayacağız.” Durdum. “Tarihle ilgilisin demek?”

“Evet, biliyorum, bu beni resmen inek yapıyor.” Bana yetiştii. Adımlarına canlılık gelmişti.

“Buraların bir zamanlar Seneca Kızılderililerinin uğrak yeri olduğunu biliyor muydun?”

“Lütfen bana Kızılderili mezarlığında falan yürümediğimizi söyle.”

“Eh... Eminim bu civarlarda Kızılderili mezarlıkları vardır. Burayı sadece gidiş geliş yolu olarak kullansalar da birilerinin tam da bu noktada ölmüş ve gömülmüş olma ihtimali...”

“Daemon, orasını bilmek istemiyorum.” Kolumu hafifçe itti.

Bana bu kadar teklifsiz dokunması afallatmıştı beni.

Etkisinden kurtulmam birkaç saniyemi aldı.

“Tamam, sana öyküyü anlatacağım. Ürkütücü ama doğal bazı gerçekleri ise ayıklayacağım.” Uzunca bir dalı tuttum. Kat altından geçebilsin diye yukarı kaldırdım. Omzu göğsüme sürtününce içim bir hoş oldu.

“Ne öyküsüymüş bu?” diye sordu. Gür kirpikleri inmiş, gözlerine siper olmuştu.

“Görürsün. Şimdi kulağını dört aç... Uzun zaman önce buraları ormanlardan ve tepelerden ibaretti. Birkaç küçük kasaba dışında şimdi de durum çok farklı değil.” Alçak dalları iterek ona yol açtım, yoksa şişlenmesi işten bile değildi. Ormanda nasıl yürüneceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. “Fakat nüfus o kadar seyrek ki en yakın komşuya ulaşmak için günler, hatta haftalar boyu yol almak gerekiyordu.”

Ürperdi. “Çok yalnız bir yaşam.”

“Unutma, bundan yüzlerce yıl öncesinin yaşamı o şekildedeydi. Çiftçiler ve dağlarda yaşayanlar birbirlerinden birkaç kilometre uzaktaydılar fakat bu mesafeyi yayan ya da atla kat etmeleri gerekirdi. Genelde çok güvenli yolculuk yöntemleri değildi bunlar.”

“Tahmin edebiliyorum.” Cılız bir sesle vermişti yanıtını.

“Seneca Kızılderili kabilesi Amerika Birleşik Devletleri’nin doğusu boyunca göç etti ve tam da şu anda bizim yürüdüğümüz yolu takip ederek Seneca Kayalıkları’na ulaştı.” Bakışlarımız buluştu. “Evin hemen arkasındaki bu ufacık patikanın Kayalıklar’ın eteğine çıktığını biliyor muydun?”

“Bilmiyordum. Kayalıklar buradan çok uzak görünü-

yor. O kadar yakın olabilecekleri hiç aklıma gelmemiştir.”

Bu patikadan birkaç kilometre daha yürürsen kendini şıp diye oranın eteklerinde bulursun. En deneyimli kaya tırmanışçıların bile uzak durduğu, çok sarp bir yerdir. Seneca Kayalıkları, Grant’ten başlayıp Pendleton’a kadar uzanır. En yüksek noktaları ise Spruce Knob ve Seneca yakınlarındaki Champe Kayalıkları denilen bir çıkındır. Artık oralara ulaşmak güç çünkü birilerinin özel mülküne girmen gerekiyor ama 2.700 metreden yukarıya tırmanabiliyorsan çektiğin zahmete değer.”

Oraya tırmanmaya bayılıyordum ama uzun zamandır yapmamıştım.

“Çok eğlenceli geliyor kulağa.” Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı.

Güldüm. “Tabii kayıp düşmekten korkmuyorsan. Seneca Kayalıkları kısmen kumtaşı olan kuvarsitten oluşmuştur. O yüzden yer yer rengi pembeye çalar. Kuvarsit ise bir tür beta kuvars sayılır. Bazıları der ki...” Tehlikeli sulara gelmiştik, buralarda dikkatli olmak lazımdı. “Doğanın anormal güçlerine inanırlar. Örneğin, birçok Kızılderili kabilesi beta kuvarsın tüm çeşitlerinin enerjiyi depolayabildiğini, dönüştürebildiğini ve hatta manipüle edebildiğini düşünürdü. Beta kuvars elektronik aygıtları şaşırtabilir, bir şeyleri gizleyebilir.”

“Hadi canım.”

Ona dönüp baktım, sustu. “Seneca kabilesini buralara çeken belki de beta kuvarstı. Kimse bilmiyor çünkü kabile Batı Virginia’nın yerlisi değildi. Burada ne kadar süre kaldıklarını, ticaret yapıp yapmadıklarını, savaşta savaşıp savaşımadıklarını hiç kimse bilmiyor.” Küçük dereye yak-

laştığımızdan yavaşladım. “Ama çok romantik bir efsaneleri vardır.”

“Romantik mi?” Her adımında atkuyruğunu sıçratarak beni dereye takip etti. Dikkatimi dağıtıyordu.

“Karkuşu adında güzel mi güzel bir Kızılderili prensesi varmış. Kabilesinin en güçlü savaşçılarından yedisinden, aşklarını kanıtlamak için sadece kendisinin yapabildiği bir şeyi yapmalarını istemiş. Çoğu kişi onu, güzelliğinden ve statüsünden dolayı arzu ediyormuş. Ama Karkuşu’nun istediği kendine denk biriymiş.”

Normalde çenesi düşük biri değildim. Hatta beni tanıyan çoğu kişi, arka arkaya bu kadar cümle kurduğumu duysa eminim gelip ateşimi ölçerdi. Fakat Kat öyküye kendini kaptırmıştı. Hoşuma gitmişti bu.

“Eşini seçeceği gün gelip çatığında Karkuşu sadece en cesur ve en azimli savaşçının kazanabileceği bir şart koymuş önlerine. Taliplerinden, kendisiyle birlikte en yüksek kayaya tırmanmalarını istemiş.” Patika daralmıştı. Ben de yavaşladım. “Tırmanmaya hepsi birden başlamışlar ama tırmanış güçleşince içlerinden üçü geri dönmüş. Dördüncüsü yorulmuş, beşincisi ise yorgunluktan bir kenara yığılmış. Geriye sadece iki savaşçı kalmış ve Karkuşu hâlâ onlardan öndeymiş. Nihayet kayalıkların zirvesine ulaşmış ve dönüp savaşçıların en güçlüsü, en yiğidi kim diye görmek istemiş. Taliplerden sadece bir kişi kalmış ve o da Karkuşu’nun hemen arkasındaymış. Derken savaşçı kaymaya başlamış.”

Bir kaya çıkıntısının etrafından döndüm, Kat de geçene kadar bekledim. “Karkuşu sadece bir anlığına duraksamış. Bu cesur savaşçı belli ki savaşçıların en güç-

lüsüymüş ama onun dengi değilmiş. Onu kurtarabilirmiş ya da kayıp düşmesine izin verebilirmiş. Savaşçı cesur olmasına cesurmuş ama henüz Karkuşu gibi zirveye tırmanamamış.”

“Ama kızın hemen arkasındaymış, değil mi? Onun düşmesine nasıl izin verebilir?” Sesi paniklemiş gibiydi ve yine çok şirindi.

“Sen olsan ne yapardın peki?” diye sordum. Gerçekten meraklanmıştım.

“Bir grup adamın sırf aşklarını ispatlamak uğruna inanılmaz derecede tehlikeli ve aptalca bir şey yapmasını istemezdim ama ola ki öyle bir durumda kaldım, o zaman...”

“Kat?”

Dik durdu. “Ben olsam elbette elimi uzatıp kurtarırdım onu. Düşüp ölmesine göz yumamazdım.”

“Fakat kendini ispatlamamış,” diye itiraz ettim.

“Orası fark etmez.” Gri gözleri şimşekli fırtına bulutları gibi parlıyordu. “Savaşçı onun hemen arkasındaymış. Hem sırf ayağı kaydı diye birinin düşüp ölmesine izin veriyorsan, güzel olmanın ne önemi var ki?”

Başımı ağır ağır salladım. “Eh, Karkuşu da senin gibi düşünmüş.”

Kocaman bir tebessüm yayıldı yüzüne. “Güzel.”

“Karkuşu, savaşçının kendisine denk olduğuna kanaat getirmiş ve kararını vermiş. Adamı, düşmeden önce tutmuş. Kabilenin şefi onlarla bir araya geldiğinde, kızının eş seçimiyle gurur duymuş. Evlenmelerine izin vermiş, savaşçıyı da kendinden sonraki şef olarak ilan etmiş.”

“O yüzden mi bu kayalıklara Seneca Kayalıkları deniyor? Kızılderililerden ve Karkuşu’ndan mı geliyor isim?”

“Efsanelere göre öyle.”

“Güzel öyküymüş ama ben aşkını kanıtlamak için yüzlerce metre tırmanma kısmını biraz abartılı buldum.”

Güldüm. “O konuda hemfikiriz.”

“Bence de. Yoksa bugünlerde aşkını kanıtlamak için kendini otoyolda arabalarla yarışırken bulabilirsin.” Yüzü gerildi, yanakları elma gibi al al oldu.

“Öyle bir ihtimal yok,” dedim sessizce.

“Kızılderililerin tırmandığı yere buradan ulaşılabilir mi?” diye sordu.

“Kanyona gidilebiliyor ama çok zorlu bir tırmanış. Kendi başına denemeni önermem.”

Kat güldü. Sesi neşeli ve neredeyse gamsızdı. “Eh, o konuda hiç endişe etmene gerek yok. Kızılderililer niye buraya gelmiş merak ediyorum. Bir şeyler mi arıyorlardı acaba? Bir-iki taş parçası için geldiklerini pek aklım almıyor.”

“Hiç belli olmaz.” Neden geldiklerini bilen yoktu ama bir şey uğruna olmalıydı. “İnsanlar geçmişte kalmış inanışları ilkel ve mantıksız buluyor, ama gün geçtikçe hepsinde bir doğruluk payı olduğunu görüyoruz.”

Beni ölçüp biçer gibi baktı. “Kayalıkları özel kılan ne demiştin?”

“Kayanın türünden kaynaklanıyor...” Ona döndüm, bakışlarımı önce yüzünde gezdirdim, sonra arkasına baktım. Kahretsin. Gözlerim yuvalarından fırlıyordu az daha. “Kedicik?”

“Bana öyle demeyi bırakır mısınız?”

“Sessiz ol,” diye fısıldadım. Elimi çıplak koluna koyarken bakışlarımı arkasına dikmişim. “Paniklemeyeceğine söz ver.”

“Niye panikleyeyim ki?” diye fısıltıyla yanıt verdi.

Çoğu insan yüz elli kilodan daha ağır bir ayının sadece birkaç metre ötesinde olduğunu duyunca paniğe kapılırdı. Ayı da kocamandı hani. İçimde enerji birikmeye başlamıştı. Kat’i kendime çektim. Ellerini kaldırıp hemen göğsüme, kalbimin üstüne koydu. “Hiç ayı gördün mü?” diye sordum ona.

“Ne? Ayı mı var?” Elimden kurtulup arkasına dönüverdi.

Sonra yerine çakılıp kaldı.

Hayvanın kulakları seğirdi. Nefes alıp verdiğimizi işitmişti. Kat’in sakın kalmasını tüm kalbimle diledim. Büyük olasılıkla ayı bize bulaşmayacaktı. En azından, öyle olmasını umuyordum çünkü üstümüze saldırırsa onu korkutmak için bir şeyler yapmam gerekecekti.

Açıklaması kolay olmayan bir şeyler.

“Sakın kaçma,” dedim Kat’e.

Donuk bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

Tekrar ellerimi kollarına koydum ama hissettiğini sanmıyorum. Sonra, hiçbir kışkırtma olmadığı halde ayı pes sesle homurdanıp arka ayaklarının üstünde doğruldu. Koca çenesini açıp kükredi, havayı pençeledi.

Siktir.

Kat’i bırakıp uzaklaştım, kollarımı sallamaya, ayıya bağırmaya başladım. Ama hayvan dört ayağının üstüne inmişti, omuzları titriyor, tüyleri seğiriyordu. Dosdoğru Kat’e atıldı.

Küfredip ben de Kat’e doğru fırladım. Donup kalmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı; yüzü gergin, beti benzi sapsarıydı. Durup düşünmedim bile. Kolumu kaldırdım.

kırmızıya çalan, kör edici bir beyaz ışıktan kolumdan aşağı dönerek indi, şaklayarak havaya atıldı. Yıldırıma çok benzeyen bir ışıktan patlaması Kat'ın bir adım ötesine düşüp ayının ödünü kopardı.

Hepsi bir anda olup bitmişti.

Korkan ayı geriye kaçtı, koca gövdesini döndürdü ve ışıktan sönerken tam aksi yönde koşmaya başladı. Enerji patlaması yerden sıçradı, o anda Kat'ın dizlerinin bağının çözüldüğünü, başının yana devrildiğini gördüm. Yere yıkılıverdi.

Öne fırlayıp onu yere düşmeden yakaladım, kucığıma alıp göğsüme bastırdım. Gözlerimi ayının kaybolduğu yerden ayırmıyordum. Kat'ın sırf korkudan bayıldığını da sanmıyordum. Kaynak'a aşırı yakındı. O patlamanın kalbine ya da sinir sistemine ne zarar verdiğini Tanrı bilirdi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım ve kalbinin hâlâ çarptığını duyunca bir nebze ferahladım.

Ayının geri gelmeyeceğinden emin olunca eğilip Kat'e baktım. Göğsüm sıkıştı. Yo, olamaz. Kahretsin. Hayır...

Kat'ın etrafını soluk, beyaz bir parıltı sarmalamıştı. Auraya benziyordu; etrafı insanoğlunun göremeyeceği doğaüstü bir ışıkla çevriliydi. Fakat bu ışıktan herhangi bir Luxen... *ve de* Arum görebilirdi.

Üstünde iz bırakmıştım.

Kat kucagında inanılmaz derecede küçük ve kırılgan görünüyordu. O denli hafifti ki ona daha sıkı sarıldım. Çok ilginçtir, başı omzuma tam olarak uymuştu. Sanki bayılmamış, kafasını oraya dayayıp uyumuş gibiydi.

Onu istemeden bayılttığıma inanamıyordum.

Bir bakıma her işte bir hayır vardı, zira öbür türlü neden parmaklarımdan yıldırımlar fırlatıp ayıyı korkuttuğuma ilişkin inandırıcı olmayan bir bahane uydurmam gerekecekti.

Gökte kara kara bulutlar toplanmıştı. Fırtınanın eli kulağındaydı. Aşırı yükün sıradan bir sonucuydu. Elektriksel alanların hava durumunu izlemesiyle falan ilişkiliydi.

Ancak Kat uyanıp da yaklaşmakta olan fırtınanın ayının korkmasıyla ilgili olduğunu düşünse bile, üstünde iz kalmış olacaktı. Bu da, hele ki Arumların etrafta dolaşıyor olabileceği bir zamanda, onu sırtına nişan tahtası koyup gezdirmekten farksızdı.

Kahretsin.

Bir yandan Dee'ye Kat'e yaklaşmasının ne denli tehlikeli olduğunu söylüyor, bir yandan da sıkılıp kızı yürümeye ikna ediyor ve her şeyi tehlikeye atıyordum.

İzin normalde bir-iki günde geçmesi gerekirdi. Evde oturduğu ve Dee'den başkasıyla görüşmediği sürece sorun çıkmazdı.

Acı acı güldüm. Sorun çıkmayacak mıydı? Dee dediğini bırakmayacaktı bana.

Patıkaya döndüm, dikkatimi taşıdığım şeye değil de etrafıma, yola verdim. Ağaçlar... bir sürü ağaç, akçaağaç yaprakları, çam yaprakları, birkaç da fundalık... daldan dala sıçrayan, tüylerini kabartan kuşlar. Bir ağacın gövdesinde aşağı yukarı koşturan bir sincap.

Eğilip öne baktım.

Gür kirpikleri her zamankinden daha soluk görünen yanaklarına yayılmıştı. Pamuk Prenses'e benziyor, diye düşündüm. Aman Tanrım, çok banaldi dediğim. Pamuk Prenses yahu. Ama dudakları mükemmel biçimde aralanmıştı ve makyajsız haliyle bile gül rengiydi.

Gök gürledi, yağmurun kokusu havayı doldurdu. Hâlâ yavru bir kedicik gibi uyuduğundan emin olduktan sonra patikada uçarcasına ilerledim. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım fırtına önceden kestirilemez bir şeydi ve adeta göğün dibi delinmiş, bizi sıırıslıklaştırmaya başlamıştı. Kat ise hâlâ uyuyordu.

Dawson'ı anımsatmıştı bana. Atom bombası patlasa uyanmazdı kardeşim.

Verandanın basamaklarına ulaşınca yavaşlayıp başımı iki yana salladım, damlacıklar her yana uçtu.

Kapının önünde durup yüzümü astım. Acaba çıkarken kilitlemiş miydi? Kahretsin, hatırlayamıyordum. Şayet kilitlediyse anahtar cebindeydi ama elimi sokup aramam gerekecekti. Kilidi nasıl açtığımı başka türlü nasıl açıklayabilirdim?

Bakışlarımı indirip bacaklarında dolaştırdım. Kısa boylu birine göre bacakları inanılmaz derecede uzun, şortu ise kısacıktı. Şortun cepleri de küçüktü.

Yani, o anahtarı alamazdım.

O küçük poposunu verandadaki salıncağa bırakıp gitmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

İç çektim, onu salıncağa koymak için indiriyordum ki bana daha da sokuldu. Donup kaldım, uyanık olup olmadığımı merak ettim. Şöyle bir bakınca hâlâ uyuduğunu anladım. Onu tekrar indirmek istedim ama bu sefer durdum. Buracıkta tek başına uyanırsa ne düşünürdü?

Niye umurumdaysa?

“Kahretsin,” diye homurdandım.

Yanıtlar orada gizliymişçesine, deli gibi verandaya bakındım. Nihayetinde gözlerimi devirip salıncağa oturdum, onu da yanıma oturttum. Mantıklı olan yanında kalmamdı. Beni elimden yıldırım fırlatırken görüp görmediğini öğrenmem gerekiyor, diye düşünüyordum. Kolumu da omzuna atmıştım çünkü bende bu şans varken salıncaktan yüzüstü düşüp kafasını kırardı. Ondan sonra da Dee beni öldürürdü.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapadım. Bugün neden gelmişim buraya? Gerçekten can sıkıntısından mı? Sırf ondan olsa oturup daha önceden kaydettiğim *Hayalet*

Araştırmacıları bölümlerini de izleyebilirdim. Kapısını çalana kadar ne yaptığımı kendim bile düşünmemiştim; çaldığımda ise iş işten geçmişti artık.

Salağın tekiydim.

Kat bir şeyler mırıldanıp bana daha da sokuldu, yanağını göğsüme bastırdı. Sağ tarafıma aradan su sızmayacak biçimde yapışmıştı. Eli belimin hemen altında kıvrılmış duruyordu. Yüzden geriye saymaya başladım. Daha yetmişe gelmiştim ki kendimi onun dudaklarına bakarken buldum.

Dudaklarına bakmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Alnı kırıştı, kâbus görüyormuşçasına gözkapakları hareketlendi. Yüz hatlarına yansıyan, vücudunu gerginleştiren o küçük sıkıntıya bir yanımda tepkisiz kalmadı. Başparmağım sırtının alt kısmında gezinmeye, aylakça daireler çizmeye koyuldu. Birkaç saniye sonra Kat yine rahatladı, derin ve düzgün biçimde nefes almaya başladı.

Ne kadar uyuyacaktı daha? Bir yanımda burada saatlerce oturmaya bile itirazı yoktu. Ona sarılmanın rahatlatan bir yanı vardı ancak tam tersi de geçerliydi çünkü bedenimin her bir karışı onun nasıl bana yapıştığının, elinin nerde durduğunun, göğsünün her nefesle nasıl inip kalktığının farkındaydı.

Hem huzurluydu *hem de* işkenceden farksız.

Hem bitmek bilmez hem de kısacık gibi gelen bir sürenin ardından Kat uyandı. Önce adalelerinin gerilmesi, rahatlama, sonra tekrar gerilmesiyle başlayan yavaş bir süreçti. Sonra neyin... daha doğrusu *kimin* üzerinde uyuduğunun ayırına vardı.

Elim hareketsizdi ama çekmemiştim. Suratının üstü-

ne düşme olasılığı ortadan kalktıysa da kolum hâlâ omuzundaydı ve bu konuda içim hiç rahat değildi. Dişlerimi sıktım.

Kat başını kaldırdı. "Ne... ne oldu öyle?"

Bilirsin ya, bir ayıya saf bir enerji oku fırlattım, sen de narin bir çiçek gibi boynunu büküp yere seriliverdin. Sonra gerçek bir centilmen gibi seni taşıyıp geri getirdim, sonra sırf seni izleyerek Tanrı bilir kaç saat burada oturdum.

Evet, bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Kolumu çektim. "Bayıldın."

"Bayıldım mı?" Geri çekildi, yüzüne düşmüş saçları iki yana attı. Saçının açıldığını o anda fark ettim. Bir anlığına gözlerimi aşağı indirdim. Tahmin ettiğim gibi, saçları upuzun ve gürdü. Omuzlarından aşağı dökülüyordu.

"Herhalde ayıyı görünce korktun," dedim ona. "Seni buraya kadar geri taşıdım."

"Onca yolu mu?" Hüsrana uğramış gibiydi. Nedenini merak etmiştim. "İyi de... ayıya ne oldu peki?"

"Fırtınadan korktu. Şimşek çakınca galiba. İyi misin?"

"İyiyim sanırım."

"O zaman şansımız varmış." Kendine baktı, yüzünü ekşitti. Kirpikleri tekrar yukarı kalktığında doğru düzgün nefes alabilmek için resmen çaba göstermem gerekti. O gri gözlerinde beni düpedüz içine çeken bir şey, bir ısıltı vardı. "Buranın yağmuru da Florida'ninkini aratmıyor," dedi.

Dizini dizimle dürttüm. "Benimle birkaç dakika daha geçirmeye mecbursun anlaşılan." Gitmemek için aptalca bir bahaneydi. Daha iyi bir şey bulmam gerekliydi. Yo.

hayır. Gitmeliydim. Ayağa kalkıp gitmeliydim buradan. Ancak o anda tekrar konuştu.

“Sıçan gibi ıslanmışım.”

Sıçanı ona tercih edecek haldeydim. “İyi görünüyorsun. Islak görünüm yakışmış.”

Yüzünü astı. “Yalan söylediğini biliyorum.”

Birçok şey olabilirdim ama kısa süre öncesine kadar, yalancı olmak bunların arasında yoktu. Belli ki ben de hava durumu gibi sağı solu belli olmayan türdendim. O kadar ki onu çenesinden tutup kendime çevirirken ne yaptığımın farkında bile değildim.

“Düşündüklerim konusunda yalan söylemem,” dedim. Doğruydum bu.

Kat ağır ağır gözlerini kırptırdı, ben de bakışlarımı tekrar dudaklarına çevirdim. Gerçekten, ama gerçekten dudaklarına bakmaya bir son vermem lazımdı. O dudakları tatma düşüncesiyle bütün kaslarım kasıldı. Muhtemelen yumruğunu suratımın orta yerine oturtur, sonra o sivri diliyle bana demediğini bırakmazdı. Bunu düşününce gülecektim az daha.

Öne doğru eğildim. “Haa, şimdi anladım.”

“Neyi anladın?” diye fısıldadı.

Ona elimde olmadan tutulmamın nedenini. Söylediklerimi alttan almıyordu. Oysa benim etrafım yanıtları bende arayan, kendilerini korumamı, korkumu asla göstermememi bekleyenlerle doluydu. Kimi zamanlar etrafıma caka satmam, beni hiçbir şey korkutamazmış gibi davranmam gerekiyordu. Ancak Kat taktığım maskenin arkasını görüyor, beni dürüst olmak zorunda bırakıyordu. Bu da çok ama çok hoşuma gidiyordu.

Yanakları pembeleşmişti. Parmağımla o rengi takip ettim. "Yüzünün böyle kızardığını görmeye bayılıyorum."

Hızla bir nefes aldı ve beni mahvetti. Alnımı alnına yaslayıp sınırları zorladım. Delilikti yaptığım ama Kat şeftali kokuyordu. Teni yumuşacıktı. Dudakları daha bile yumuşak görünüyordu.

Kaçışı olmayan bir ağa düşmüştüm. Kat'in ördüğü ağa... Ördüğünün farkında bile olmadığını adım gibi bildiğim o ağa. On sekiz yıllık ömrümde nice insan tanıdığımдан, naif bir güzelliğin pırlanta gibi kıymetli olduğunu biliyordum. Değeri bilinecek bir şeydi.

Gökte yine bir şimşek çaktı. Kat bu sefer gök gürültüsüyle yerinden fırlamadı. Hoşuma giden, kendim üzerindeki denetimimi zorlayan, asla sahip olamayacaklarımı göstererek beni kışkırtan bir edayla odaklanmıştı. Onu istememem gerekirdi ama istiyordum işte... Tanrım, hem de istemek ne kelime... Böyle devam edersek sonu kötü bitecekti. Luxenlerle insanların aşırı yakınlaşmasının sonunu zaten biliyordum. Onunla gönül eğlendiremeyeceğim kadar çok sorumluluğum vardı. Çok fazla şey vardı uğraşmam gereken...

Ama yine de arzuluyordum.

Başımı yana eğerken parmaklarımı yanağında gezdirdim. Yaptığıma çok pişman olacaktım, hem de hiç olmadığım kadar; ama artık kendimi tutamayacaktım. Dudaklarımız bir nefes kadar yakındı...

"N'aber millet!" diye seslendi Dee.

Çevik bir hareketle geriye sıçradım ve salıncakta aramızdaki mesafeyi açtım. Kat ise kopkoyu bir kırmızı olmuştu. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki kız kardeşi-

min arabasının sesini duymamış, fırtınanın dindiğini ve güneşin parıl parıl parladığını fark etmemiştim.

Muhteşem.

Dee basamakları tırmandı, bir ona bir bana bakınca yüzündeki gülümseme soldu, sonra gözleri kısıldı. Belli ki Kat'ın etrafındaki hafif izi görmüştü ve bunun nasıl olduğunu merak ediyordu. Sonra da az önce böldüğü şey aklına geldi.

Ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı.

Onu böyle şaşırttığım çok nadirdi. Güldüm. "N'aber? Ne var ne yok?"

"Hiç," dedi. "Haberler *sizde*?"

"Hiç," diye yanıtlayıp salıncaktan aşağı atladım, susmuş, şaşkın gözlerle etrafını süzen Kat'e baktım. Gri gözleri hâlâ puslu ama kocamandı. Acayip güzeldi. Kahretsin, hafif bir izden fazlası olmadan önce bu işe bir nokta koymalıydım. Kat'e baktım. "Bonus puanı topluyordum o kadar."

Kat baston yutmuş gibi dimdik oldu. Gözleri çakmak çakmak parladı, sözlerim kafasına dank edince yumruklarını sıktı.

Hah, işte kedicik yuvasından çıkmış, pençelerini bilemeye başlamıştı. O sıcacık, sokulgan varlık bir anda kaybolmuştu. Bunun sorumlusu da bendim. Onu almış, kaldırmış, sonra ayaklarının üzerine, gerçek dünyaya oturtmuştum. Hepsini kendim yapmıştım.

Yaptığımla gurur duymuyordum ama hiç değilse bu sayede hayatta kalacaktı. Hepimiz hayatta kalacaktık.

Evin basamaklarına doğru döndüm, onu afallamış halde bana bakan kız kardeşimle baş başa bırakarak çe-

kip gittim. Kendimi dünyanın en büyük öküzü gibi hissediyordum.

Dünya az gelir, evrenin en büyük öküzü...

Odamın kapısı patlarcasına açılıp da Dee siyah saçları dalgalanarak, gözleri coşkuyla parlayarak kasırga gibi içeri daldığında güneş batmıştı.

"Demin neyi böldüm ben?" diye sordu.

Dee neye baktığımı görmeden Mac'imın kapağını kapattım. "Koloniden erken dönmüşsün."

Dans edercesine, parmaklarının üstünde yatağa yaklaştı. "Aslında çok önemli bir şey değil ama galiba Ethan bana acayip kızdı da erken gitmeme izin verdi." Durdu, haylazca gülümsedi. "Salı gecesi evlenecek dişiler için yemek gibi bir şey düzenliyorlarmış. Ben de yanımda... Ash'le geleceğimi söyledim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ash'in haberi var mı bundan?"

"Evet. Öyle dedim diye o da bana sinir oldu fakat hayır diyemez. Bunlar önemli değil dedim ya!" Ellerini çırpıp öne arkaya sallandı. "Katy ile verandada ne yapıyordunuz öyle?"

Mac'i komodinin üstüne bıraktım. "Oturuyorduk işte."

Dee gözlerini kıstı. "Evet ama sadece oturmakla kalmıyordunuz. Beni yeme."

Kat başka bir şeyler mi anlatmıştı yoksa? Sormak dilimin ucuna kadar geldiyse de kendimi tuttum. İş oraya vardırılmayacaktım. "Seni kandırmıyorum."

"Maval okuma bana!"

"Maval dedi ya," dedim yavaşça. Sonra güldüm. "Senin kafan iyi mi?"

Bana hareket çekti. "Onu öpecek gibiydin."

Yatağın başına yaslanırken çenemde bir kas seğirdi. Ellerimi kafamın arkasına koydum. "Galiba senin niyetin o."

"Katy bence çok seksi bir kız ama onunla öyle bir planım yok," deyip göz kırptı Dee.

"Duyduğuma sevindim," diye mırıldandım.

"Öff, seni iş üstünde yakaladığımı niye itiraf etmior-sun!" Kendini yatağa fırlatınca yatak zangır zangır titredi. Ufak tefek görünüyordu ama tren gibiydi resmen. "Öpecektin onu. Elin çenesindeydi."

Gözlerimi kapadım. İhtiyacım olan son şey, felaketin kıyısından nasıl döndüğümün tekrar tekrar anlatılmasıydı.

"Sonra da kalkıp anahtarlarla, bonus puanlarla falan ilgili bir şeyler geveledin."

"Bonus puan meselesi yalan değildi ki. Bana eskiden hep öyle yaptırırdın," diye hatırlattım ona.

Bacağıma yumruk atınca inledim. "Evet ya, beş yaşımda falandım."

Dudaklarım seyirdi.

İç çektim. "Mesajımda da söylediğim gibi, ona pek ki-bar davranmamıştım ve bir bahaneye ihtiyacım vardı. Yoksa hayır derdi." Bu son dediğim kesinlikle yalan değildi. Benimle göle gelmesi için resmen şantaj yapmasam reddederdi. Peki ya bu gece? Hiçbir şey dememe gerek kalmamıştı. İlginçti.

"İyi ama neden?"

"Dee," diye homurdandım. Gözlerimi açtığımda kız kardeşimi yüzüstü uzanmış, başını ellerinin arasına

almış halde buldum. Bana bakıp gülümsüyordu. “Senin dikkatini daha önemli bir şeylere vermen gerekmiyor mu?”

Gözlerini kırıştırdı. “Süper önemli bir şeye odaklanmış durumdayım.”

Onu yataktan aşağı atmamak için kendimi zor tuttum. “Üstündeki izi fark etmediğini söylemeyeceksin herhalde?”

“Ha! Tamam, *onu diyorsun.*” Açık mavi tırnaklarını yanağına vurdu. “Nasıl oldu peki?”

Bir an için ona bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Belli ki hiç umursamamıştı. İşte o yüzden onun adına kaygılanıyordum ya. “Yürüyüşe çıkmıştık...”

“Ne kadar da romantik,” dedi tatlı bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. “Hiç de romantik değildi.”

“Bence öyle,” diye devam etti neşeli bir sesle. “Ne zaman Adam’la yürüyüşe çıksak sonunda...”

“Adam’ın sağ kalmasını istiyorsan o cümleyi bitirmemeni tavsiye ederim.”

Gözlerini devirdi. “Tamam, hiç de romantik olmayan bir yürüyüşe çıktınız. Ondan sonra...”

Dee’yi yataktan aşağı kesinlikle atacaktım. “Sonra karşımıza ayı çıktı. Üstümüze saldırınca müdahale etmek zorunda kaldım. Ayının Kat’i parçalamasına izin versem Dee bana hiç iyi gözle bakmaz, diye düşündüm.”

“Vay be, düşünebiliyor muydun sen?”

Ona sunturlu bir küfür salladım.

Kıkır kıkır güldü. “Ee, peki bunu nasıl açıkladın?”

“Enerji onu bayılttı. Ben de suçu fırtınaya, yıldırımlara attım.” Sertçe nefesimi verdim. “Şansım yaver gitti.”

"Bence *Kat*'in şansı yaver gitmiş."

Hemen ona baktım. "Nasıl yani?"

Hızlı bir hareketle, bir saniyeden kısa sürede bağdaş kurdu. "Yanında sen olduğun için."

Onu basbayağı ormana sürüklemeseydim korumamın da gerekmeceği gerçeğini dile getirmediğim çünkü çok barizdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Dee ölümcül parmaklarıyla dizimi dürttü.

Kaşımı kaldırdım. "Sormana gerek var mı gerçekten?"

"Yoo." Işıl ışıl güldü. "Sen... Katy'den hoşlanıyor musun?"

Her yanımla kilitlenip kaldı. Kız kardeşim öylece beklerken kafamın içinde yüzlerce yanıt dolaşıyordu. Ondan hoşlanıyor muydum? Nasıl soruydu bu? Kollarımı indirip biraz doğruldum, tek bacağımı yataktan aşağı sarkıttım.

"Daemon?"

Ayağa kalkarken kız kardeşime bakmadım. "Hoşlanmıyorum."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Duydun." Çenemi sıvazladım, iç çekip şifonyerin üstünden uzaktan kumandayı aldım. "Bak, onun harika bir kız ve iyi bir dost olduğundan eminim. Şayet insan olmasaydı... üç bin kat falan daha muhteşem olacaktı ama hayır, ondan hoşlanmıyorum." Yatağa döndüğümde Dee sessizdi ve ben otururken göz göze gelmekten kaçındı. Dudakları büzülmüştü, kendimi bok gibi hissediyordum. "Film falan izleyelim mi?"

"Tabii." Gülümsedi ama zoraki bir tebessümdü bu. Keşke ona bakmasaydım hiç, diye hayıflandım. "Sence

güvende midir? Üstünde iz varken.”

“Meraklanma. Orasını bana bırak.” Sırtıma yine yük binmişti. Televizyonu açtım. “Bir-iki gün bir yerlere çıkmazsa geçer gider.”

Dee geriye kaykılıp yatağın başına yaslandı. Omuz omuzaydık. Bir süre sonra bacaklarını topladı, kollarını dizlerine doladı. İstek üzerine izlenen programlar arasında dolaşmaya başladım, o da keyifsizce iç çekti.

Bir şey diyecek gibi oldum, sonra sustum. Yine bir sessizlik oldu. Uzaktan kumandayı indirdim. “Yalan söyledim.”

Dönüp bana baktı. “Ne konuda?”

“İlk sorduğun soruda.” Başımı iki yana sallayıp ekrandaki film listesine bakarken gözlerimi Dee’den kaçırdım. “Azıcık yalan söyledim.”

“Ben de dünyadan elini eteğini çektiğini düşünmeye başlamıştım.” Andrew yerden yüksek verandayı çepeçevre saran dar korkuluğun üstüne tünemiş, ayaklarını aşağı sallandırmıştı. Yanında, korkuluğun üstünde bitmeye yakın bir bira şişesi duruyordu. Andrew insan olsa bu haliyle reşit olmadan içki içmenin zararlarının vücut bulmuş hali olurdu. “Ya da bizi artık sevmediğini.”

Bir iskemleye oturmuş, ayaklarımı verandadaki masaya uzatmıştım. Dalga geçerek güldüm. “İkincisi doğru.”

Andrew yüzünü buruşturdu. “Hıyar.”

Buna da itirazım yoktu.

Karşımda oturan Adam benimle aynı pozisyonu almıştı ama düşünceli bir edayla ağaçlara bakıyordu. İki kardeşle takılmak bazen zordu çünkü bir zamanlar Dawson’la nasıl olduğumu hatırlatıyordu.

Andrew ile Adam fiziksel görünüm bakımından tıpatıp aynılardı. İkisi de güçlü kuvvetli, uzun boylu, mavi gözlü ve sarışındı. Ancak iki kardeşin kişiliği birbirinden

ancak bu kadar farklı olabilirdi. Eskiden Dawson'la benim olduğum gibi. Ben deli fişektim, Dawson ise ağırbaşlı. Andrew dallamanın tekiydi, Adam ise arabulucu.

Dee'ye bunu söylesem de onun Andrew'la değil de Adam'la birlikte olmasına seviniyordum. İlişkilerinin ne kadar ileri gittiğini bilmiyor, bilmek de istemiyordum ama seviniyordum. Andrew fazlasıyla beni andırıyordu.

Andrew'un birasını bitirmesini izlerken dalıp gittim. Salı akşamı, üstelik de Kat'ın üzerinde işaret varken Thompsonlarla takılmak çok hoşuma gitmiyordu ama Andrew haklıydı. Epeydir onlarla görüşmemiştim. Dee de Kat'ın bugün evden çıkmayacağını söylemişti. Orada başına bir şey gelmezdi çünkü Arumların koloniye o kadar yaklaşması pek olası değildi ve Dee'yle birlikte ortalıkta gezinip de onu tehlikeye atmadığı sürece, umursamamam gerekiyordu.

Umursamıyordum da.

Dee'nin sorusu aklımdan çıkmak bilmiyordu. *Ondan hoşlanıyor musun?* Hayır demiş, derken de biraz yalan söylemiştim. Kat'e karşı hislerim çelişkili ve karmaşıktı. Ondan hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyordum. Kurtları da severim ama evimde kurt beslemek istemem.

Su şişeme uzandım, uzun uzun yudumladım. Adam dönüp bana baktı. "Kızlar ne zaman dönecek, biliyor musun?"

Omuz silktim. "Bilmem ki."

"Ash çok gıcık olmuş," deyip güldü Andrew, arkasına bakarak. "Dee tıkınmayı bitirir bitirmez kalkacaklarmış, öyle dedi."

"İştahlı kızları severim," diye mırıldandı Adamı yüzünde küçük bir gülücükle.

Ona ters ters baktım.

Adam'ın tebessümü anında yok oldu. "Çok da sevmem."

"Ha şunu bileydin," diye yorumda bulundum su şişesi-ni elimde tembelce çevirerek.

Andrew kendini geriye bırakıp bir takla attı ve lanet olası bir kedi gibi ayaklarının üstüne kondu. Dönüp boş bira şişesini aldı. "Bana bir tane daha lazım." Bana doğru baktı. "İster misin?"

"Ben böyle iyiyim."

"Süt çocuğu."

Ortaparmağımı kaldırdım.

Gülerek eve girdi, kapıyı ardından kapattı. Bakışlarım verandanın ötesine, ormanın başladığı yere gitti. Durduğumuz noktadan Seneca Kayalıkları'nın zirvesini seçebiliyordum. Seviyordum burayı. Matthew'nun oturduğu ev gibi, buranın da yakınlarında başka bir ev yoktu ve hep sessiz, sakın bir yerd. Sadece hayvanların sesi duyuluyordu ve gece bastırdıkça ağustosböceklerinin gürültüsü giderek şiddetleniyordu. Başımı kaldırdım. Kara kara fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı.

"Biliyorum," dedi Adam.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Neyi?"

Kapıya doğru şöyle bir baktı, sonra bana dönüp devam etti. "Yanınızdaki eve taşınan kızı."

Ayağımı sallamayı bıraktım. "Dur tahmin edeyim. Dee mi söyledi sana?"

Adam arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken başıyla onayladı. "Dee ona bayılıyor."

"Hı hı."

"Ash'e ya da Andrew'a bir şey demedim. Demeyi de dü-

şünmüyorum çünkü tepkilerinin ne olacağını biliyorum. Matthew'nun haberi vardır herhalde?" Ben doğrulayınca yine o düşünceli ifadeyi takındı. "Gerçi senin bir şey söylememene şaşırdım."

Şişeyi masaya koydum. "Neden bu konuyu açtığını anlamadım. Durup durup o kızı düşünmüyorum ya."

Adam başını yana eğdi, ağır ağır gülümsedi. "Durup da onu düşündüğünü ima etmiyorum ama normalde Dee'nin bir insan kızla arkadaşlık ettiğinden herkese yakınırdın."

Çenemde bir kas seyirdi. "Önemli bir mesele değil."

"Aslında biraz öyle," diye karşılık verdi.

"Ayrıca herkese yakınıp durmuyorum."

Sessiz bir kahkahayla sarsıldı Adam. Ona düşündüklerimi söylemek üzereydim ki cebimdeki telefon titreşti. Uzanıp çıkardım. Ekranda Dee'nin adı yazılıydı.

Telefonu açtım. "Bitti mi akşam yemeğiniz?"

Masada karşımda oturan Adam'ın kulakları dikildi. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Galiba bir sorun var," diye lafa girdi Dee. Sesi tizdi.

Ayaklarımı masadan indirip gerildim. "Nasıl bir problem?"

"Kat'ın seninle birlikte olma ihtimali var mı?" diye sordu umutlu bir sesle.

Mideme kurşun bir külçe oturmuştu sanki. "Hayır. Öyle bir ihtimal yok."

"Eyvah. Eve şimdi geldim, arabası ortalıkta yok. Ne olur ne olmaz diye kapısını çaldım ama kimse açmadı." Durdu. Kesik kesik soluduğu duyuluyordu telefonda. "Evden çıkmış, hem de üstündeki o izle."

Farkına bile varmadan ayağa kalkmış, verandanın kenarına gitmiştim. Sesimi iyice alçalttım. "Bu gece evden çıkmayacak demiştin."

"Biliyorum." Sesini yükseltti. "Bana öyle demişti ama çıkmış işte."

"Kahretsin." Telefonu elimde iyice sıktım. "Çıkar tabii."

"Bir şey mi olmuş?" diye sordu Adam arkamdan.

Dee konuşurken, Adam'ı duymazdan geldim. "Ona kızma Daemon. Biliyorum, şimdi çıkması hiç güvenli değil. Ama bilmiyor. Onun suçu değil bu."

Suçu olsun ya da olmasın, fark etmezdi. Yine başıma bela olmuştu.

"Gidip onu bulabilir miyim bir bakayım. İddiaya gireyim kütüphanededir. Sonra onu..."

"Hayır, hiçbir şey yapmayacaksın. Evden adımını atmak yok." Öfkelenmişim ama öfkenin altında yayılan şey korkuydu. "Ben hallederim."

"Daemon..."

"Bulur bulmaz sana mesaj atarım." Telefonu füzeye dönüştürmemek için kendimi zor tutuyordum. "Eminim bir şeyi yoktur. Sen... sadece evde kal, kafanı da bir şeye takma."

Telefonu kapatıp tekrar cebime attım. "Gitmem lazım."

Adam doğruldu. Yüzü endişeliydi. Telefonunu eline almıştı bile. Var gücümle Dee o iz meselesinden söz etmez diye umuyordum. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yolunda." Elimi korkuluğa koydum. "Andrew'a söyle, sonra görüşürüz."

Verandanın korkuluğundan atlayıp kendimi dört buçuk metre aşağıya bıraktım ve çömelmiş halde yere in-

dim. Doğruldu, evin önüne doğru koştum. Az daha arabamın yanından geçip gidecektim çünkü kütüphaneye yaya daha hızlı gidebilirdim ama o zaman Kat'e onu nasıl bulduğumu nasıl açıklayabilirdim?

Kahretsin.

Hızla dönüp arabama doğru koştum ve bindim. Çalıştırıp geri vitese taktım, sonra arabaların ve ağaçların arasından geçtim. Kasabaya sonu gelmek bilmez bir yolculuğun ardından vardım. Sanki yavaş giden kim varsa otoyolda önüme geçmişti. Ön cama koca koca yağmur damlaları düşüyordu. Yağmur yüzünden herkes saatte 50 kilometre hızla gidiyor gibiydi. Direksiyonu sıkımdan eklemelerim ağarmıştı. Dışarıda patlayan fırtına gibi, ben de öfkeden patlayacaktım.

Yerli yerinde oturmadığı için Kat'e, onu aramamı ve bulunca da sudan bir bahane uydurmamı gerektirecek bir duruma yol açtığım için kendime kızgındım.

Evde olup da onu giderken yakalayamadığım için de kızgındım.

Petersburg'a vardığımda herkesi ezmeye hazırdım çünkü akşamları park edecek yer bulmak deveye hendek atlatmaktan zordu. Dahası, sanki hiç acelem falan yokmuş gibi, arabayı üç blok öteye, bir restoranın arkasına bırakmak zorunda kalmıştım.

Anacaddelerde epey trafik vardı, o yüzden dikkatli olmam lazımdı. Kasabanın kütüphanesine yürümek için kaldırıma giderken yağmur dinmiş, sokak lambaları titreyerek yanmaya başlamıştı. Ruh halim de gökteki bulutlar gibi karamsardı. Kütüphaneyi görüp de önünde Kat'in arabasını bulamayınca, bir şeyleri kırıp dökecek hale geldim.

Ya kütüphaneden çıkmıştı ya da oraya hiç gitmemişti.

Kontrol edebileceğim tek bir yer kalmıştı. Kütüphane-
nin arkasındaki pek işlek olmayan bir yan yol. Hızlandım,
kestirmeden gitmek için binanın bahçesindeki çimenlerin
üstünden geçtim ve arka tarafa saptım.

Ensemde patlayan buz gibi bir his omurgamdan aşağı
indi ve gerçek halime dönüşme içgüdümü tetikledi. Kor-
ku, av tüfeğinin saçmaları gibi doluştu içime.

Hissedebiliyordum *onları*. Havayı, göğü kirletiyor,
daracık sokağı doğaüstü, kesif gölgeleriyle örtüyorlardı.
Beynimde bir şalter attı. Bir karaltıdan ibaret olacak şe-
kilde hızlanıp kütüphanenin etrafını döndüm. Kat'ın ara-
bası oradaydı. Işığı yanıyordu ama Kat ortalıkta yoktu.

Arumların varlığı giderek güçlendi.

Yolun karşısına fırlayıp arabanın yanına geldiğimde
hissettim o şeyi. Havadaki, yağı anımsatan yoğunluk
boğuyordu beni. Sonra onu insan biçimiyle gördüm fakat
gövdesinin kenarları karanlık bir duman gibi şeffaftı.
Kat'i görmemiştim ama yerde bir şey, daha doğrusu *birisi*
vardı. Daha görmeden bunun Kat olduğunu anladım.

İş işten geçmiş olabilirdi.

Hepsi de... benim suçumdu.

Öfke ve korku içimde kasırğa gibi dönüyordu ve
Arum'u omzundan kavrarken insan formunda kalmayı
nasıl başardığımı ben de bilemiyordum. Elim vücuduna
birkaç santim girdi, daha sonra kemik ve kasa denk geldi.
Hızla geri çekip Arum'u havaya kaldırdım, sonra metre-
lerce yana fırlattım. Bir an için Kat gözüme ilişti ve öfke-
nin ölüne benzer tadını genzimde hissettim.

Yaratık havada döndü, sonra gölgeye dönüştü, hızla

insan biçimi alarak ayaklarının üstüne indi. Üstüne atıldım, karnına omzumla vurdum. Çığlık attı, sonra karşılık verip elini hızla göğsüme uzattı. Bir adım gerilerken küfürleri sıraladım. Kolu şeffaflaştı. Ne yapacağını anlamıştım; beslenecekti.

Avcunu yalayacaktı.

Dönerek önünden çekildim, elinden kurtuldum. Saldıran bir kobra kadar hızlı hareket edip Arum'u yakaladım, başımın üstünden geriye fırlattım. Kat'in yakınına düştü, sersemleyip bir an öylece kalakaldı.

Yumuşacık bir inlemeyle sarsıldım. Kat yaralanmıştı.

Ben daha bu yeni korkuyu sindiremeden Arum ayağa fırladı. Sarı saçları ve soluk teni yüzünden renksiz görünüyordu ve üstüme hamlelerken incecik teninin altında karanlık gölgeler dolaşıyordu. Arum'u bu defa gırtlığından yakalayıp havaya kaldırdım.

Kat'in olduğu taraftan bir dizi öksürük geldi. Yine küfrü bastım ve o geri zekâlıyı yola çivi gibi çaktım. Asfalt çatladı, çakıl taşları uçtu etrafa.

Gözlerime bakan açık mavi gözlerde öyle çok kin vardı ki anlatamam. Yerde biraz daha boğuşup gölgelere doğru yuvarlandık. Bana bir yumruk indirdi. Ben daha fazlasını vurdum. Arum'u böyle uluorta yok etmek riskliydi ama bu işi sona erdirmeli ve... Kat'in durumunu kontrol etmeliydim.

Kolumu kaldırdım, elimi dosdoğru Arum'un göğsüne indirip Kaynak'ı çağırdım. Saf, katıksız ve güneş patlaması kadar güçlü enerji, kolumdan aşağı aktı. Elimden yoğun mu yoğun, beyazımsı kırmızı bir ışık fışkırıp Arum'un içine doldu.

Işık yarattığı kaplar, göğüs boşluğuna sızıp teninin ötesine geçer ve her hücrelerini işgal ederken zaman bir anlığına durdu. Parlak beyaz ışık gözlerini kapladı, teninin altında dolaşan gölgeleri kovdu.

Arum'u üstünden attım. Tam da zamanında yapmıştım zira soluk cildi kayboldu, yerini pürüzsüz, oniks bir kabuk aldı. Yaratık bir anlığına dondu. Sessiz bir çığlıkla ağzı açık kalmıştı. Sonra infilak ederek bir milyon parçaya ayrıldı, bu parçalar duman gibi göğe yükselip havaya karıştı.

Enerji etrafımıza sıçradı. Sokak lambaları patlayınca tüm sokak karanlığa gömüldü. Nefes nefese bir adım geriledim, dönüp Kat'e baktım. Tuhaf bir pozisyonda yüzüstü yatıyordu. Suratını neredeyse yola yaslamıştı. O duruşundaki bir şey beni feci etkilemişti.

Bir kalp atımı kadar sürede soluğu yanında aldım, çömelip elimi omzuna koydum. Hafifçe inleyince içimi parlayan o his daha da şiddetlendi.

"Tamam," dedim ona. "Bitti artık. İyi misin?" Kahretsin. Aptalca bir soruydu bu. Başını kaldırmaya çalışınca yanağındaki kıpkırmızı çileğe benzeyen izi gördüm. Sol gözü balon gibi şişiyordu. Öfkeye kapıldım. Canı yanımtı ve ıstırap çektiği ortadaydı. Soluk alışverişinde normal olmayan bir şeyler vardı. Endişe verici bir hırıltı geliyordu nefes aldıkça. Doktor değildim ama kulağa iyi gelmediği de su götürmezdi.

"Her şey yolunda," dedim ona. Yalandı bu; zira bu üç sözcük ağzımdan dökülürken öyle düşüncesizce bir şey yaptım ki bunun hızla gelen bir kamyonun önüne atlamaktan farkı yoktu.

Kat yaralanmıştı. İçgüdüsel olarak onun yaralanmalarının bir kısmını, hatta tamamını iyileştirebileceğimi biliyordum. Daha önce hiç yapmamıştım bunu. Öyle yaksaktı, türümüz için öyle bir tabuydu ki sözü bile edilmezdi. Arumların bizle beslendikten sonra bile özümseyemediği tek özelliğimiz, kendimizi yenileme becerimizdi. Hemen her tür yaralanmadan hızla iyileşebiliyor ve başkalarını da iyileştirebiliyorduk.

Kaynak'a uzandım, içime çektim, sonra ışığı onun göğsüne ve zorlanan akciğerlerine yönlendirerek içini doldurdum. Birileri yakınımdan geçecek olsa vücutlarımızın ampul gibi parladığını görebilirdi. Yaptığımın salaklığın daniskası olduğunu bile bile durmadım. Gözleri kapalıydı ama enerji teninde gezinmeye başlayınca gözkapakları açılmak istercesine kırıştı. Ellerimi usulca gözlerinin üstünden, yanaklarından aşağı kaydırınca Kat rahatladı.

Başını ağır ağır bana doğru çevirirken nefesi biraz olsun düzelmmişti. "Teşekkürler..." dediyse de gerisini getiremedi.

"Kat," dedim ona kaygıyla. "Hâlâ benimle misin?"

"Sen," diye fısıldadı.

"Evet ya, benim." Elimi bileğine koydum. Kolunu hızla geri çekti. Tekrar uzandım. Battı balık yan gider diye düşünüyordum. "Sana yardım edebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı.

Bileğine bakarken bunu duymazdan gelmeyi düşündüm. Hâlâ canı yanıyordu ama yaralarının en büyüğü, hani şu nefes almasını engelleyen, iyileşmişti. Kaynak'ı serbest bıraktım ve nefes nefese ayağa kalktım. Kafamda bin bir fikir birbirini kovalıyor, sonra hepsi de dönüp aynı

yere çıkıyordu. Ne halt etmiştim ben? “Boş ver Ben polis çağıracağım.”

İstedğim son şey polisin işe karışmasıydı ama Kat’ın gerçek sağlık uzmanlarının bakımına ihtiyacı vardı. Bir adım geriledim, telefonumu çıkarıp polisi aradım. Bir yandan da gözümü Kat’ten ayırmıyordum. Doğrulamaya çabaladı ve kendimi dizginleyip ona yardım etmedim. Tekrar dokunursam büyük ihtimale onu tekrar iyileştirmeye başlayacaktım çünkü kendime feci şekilde söz geçirebiliyordum.

Ben telefonu kapatınca, “Teşekkürler,” dedi boğuk bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. Üstündeki iz hafif bir ısıltı halindeydi. Ama ben onu iyileştirince kahrolası bir neon reklam levhası gibi parıldamaya başlamıştı. “Teşekkür etme.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra iki yanıma indirdim. Onun nihayet oturur hale gelmesini izlerken yumruklarımı sıktım. Yüzündeki izi, gözünün nasıl şiştiğini görünce şu Arum keşke hayatta olsaydı da tekrar öldürebilseydim, diye söylendim. “Kahretsin. Hepsi benim suçum.”

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzüne şaşkınlık ve adını koyamadığım bir his daha kazınmıştı. İçimdeki kızgınlık ikiye katlandı. Benim yüzümden olmuştu. Salaklık edip cumartesi günü üzerinde iz bırakmışım. Civarda Arumların olabileceğini bildiğim halde onun evde kalmasını sağlayamamıştım. Sonra da saldırıya hedef olmuştu çünkü Arum o kahrolası izi görmüş, Kat’ın onu bize götüreceğini anlamıştı. Asıl amacı buydu.

“Işık... ışığı gördüm,” diye fısıldadı gözlerini yere indirip.

“Eh, tünelin sonunda ışık olduğunu hep söylerler.”

Büzölüp yüzünü buruşturdu.

Kahretsin. Muhtemelen söylenebilecek en salakça şeydi bu. Çömeldim. “Kahretsin. Çok üzgünüm. Patavatsızlık ettim.” Durdum. “Neyin var?”

“Boğazım... sancıyor.” Titreyen elini kaldırıp boynuna götürdü, sonra suratını ekşitti. “Bileğim de acıyor. Kırıldım... bilemiyorum. Ama ışık çaktı.”

Bileğine baktım. Teni hızla koyulaşüyor, mora çalan bir kırmızıya dönüyordu. Kırık olduğunu zannetmiyordum. Büyük ihtimalle onu da iyileştirmiştim ama bundan haberi yoktu. Derin bir nefes aldım. “Kırılmış ya da burkulmuş olabilir. Başka var mı?”

“Başka mı? Adam... beni öldürmeye kalktı yahu.”

“Orasını anladım. Ben önemli bir yerine bir şey oldu mu diye bakıyorum.” Dağılmış saçlarına baktım. “Mesela kafatasına.”

“Hayır... sanmıyorum.”

“Tamam, tamam,” dedim, ayağa kalkıp etrafa bakındım. Hasar kontrolü yapmam gerekliydi. “Hem senin ne işin vardı burada?”

“Şey... kütüphaneye gitmek istedim.” Bir an durdu. “Saat... o kadar geç değildi. Eh, burası da çok suç işlenen bir yer... değil. Adam... lastiğinin patladığını söyledi.”

Dönüp ona bakarken gözlerim yuvasından uğrayacaktı neredeyse. “Karanlık bir otoparkta yabancı biri gelip senden yardım istiyor, sen de gidip ediyorsun, öyle mi? Uzun zamandır böyle dikkatsizlik duymamıştım. Bir de ince eleyip sık dokursun, değil mi? Yabancıların verdiği şekeri alıp üstünde ‘ücretsiz kedi yavrusu’ yazan minibüslere de biniyor musun?”

Ben öfkeyle volta atmaya koyulunca hafif bir ses çıkardı.

“Yetişmeseydim özür dilemenin bir faydası dokunmazdı, değil mi?”

“Peki ama... senin ne işin vardı burada?”

Durdum, bir elimi göğsüme götürdüm. “Geçiyordum işte.”

“Ben de sizleri cazibeli ve kibar zannederdim, şu işe bak.”

Kaşlarımı çattım. “Kimleri?”

“Zorda kalan prensesleri kurtaran beyaz atlı prensleri.”

Başımı iki yana sallayıp elimi ona uzattım. “Ben senin prensin değilim.”

“Peki...” diye fısıldadı, bacaklarını toplayıp başını dizlerine yasladı. Her hareketi acı dolu görünüyordu. “Nerede o adam?”

“Kaçtı gitti. Çoktan kirişi kırmıştır.” Yanına geldim. “Kat?..”

Başını kaldırdı, ben konuşmayınca sağlam kolunu yere indirdi, ayağa kalkmaya çabaladı.

“Bence kalkmasan daha iyi olur.” Yine diz çöktüm. “Polis ve ambulans her an gelebilir. Bayılmanı istemiyorum.”

“Bayılmayacağım...” Tam da o anda sirenlerin sesi duyuldu.

“Bayılırsan seni yakalamak istemiyorum.” Ellerime baktım. Sıyrıklar vardı ama şimdiden iyileşmişti. “Sana... bir şey söyledi mi o adam?”

Yüzünü astı, kaşlarını çattı. “Bana... üstümde bir iz olduğunu söyledi. Sonra da onlar nerede diye sorup durdu. Nedenini Tanrı bilir.”

Kahretsin. Başımı eğdim, sonra dönüp arkaya baktım.

“Anlaşılan kaçığın tekiymiş.”

“Evet ama... ne alıp veremediği vardı benimle?”

Dikkatimi tekrar ona verdim. “Bir manyak canıye *lastik değiştirmesinde* yardım edecek kadar salak bir kız arıyordu belki de?”

Dudaklarını büzdü. “Hırbonun tekisin sen. Bunu söyleyen... olmuş muydu hiç?”

O anda, bana hırbo dese bile sorun etmeyeceğimi düşündüm. “Ah bir bilsen Kedicik. Hayatımın her günü hem de.”

Bana gözünü dikip baktıysa da aklından neler geçtiğini kestiremiyordum. “Ne diyeceğimi bilemiyorum...”

“Zaten teşekkür ettiğine göre sanırım bu noktada en iyisi başka hiçbir şey dememek.” Kalktım. “Lütfen kıpırdama. Senden tek ricam bu. Hiç hareket etme ve daha fazla sorun çıkarma.”

Kat’ın yüzü asıktı; bir şeylere itiraz edecek gibiydi ama kainattaki tüm yüce varlıklara şükürler olsun ki sesini çıkarmadı. Ama rahatlamam kısa sürdü; zira ona baktığımda dişlerinin birbirine vuracak kadar kötü titrediğini gördüm. Yağmur yüzünden iliklerine kadar ıslanmıştı ve muhtemelen şokun etkileri ancak şimdi görünüyordu.

Tişörtümü çıkarıp tekrar yanına çömeldim. Tişörtüm en ideal çözüm olmasa da hiç yoktan iyiydi. Dikkatlice başından geçirdim, morarmış yanağına değmemek için uğraştım. Gevşek kollarını deliklerden geçirdim. Kollarının spagetti gibi gevşek olması telaşlandırmıştı beni. Hemen yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı; gür kirpikleri elmacıkkemiklerine yayılmıştı.

“Kat?”

Çok geç kalmıştım.

Sağa doğru yığıldı, yüzünü betona gömmeden önce yakaladım onu. Başı yana devrildi, yarısı açık yarısı toplu olan saçları sağlam olan yanağına düştü. Tek elimle onu göğsüme dayayıp diğeriyle yüzündeki saçları geriye ittim. Parmaklarım kulağının hemen altında, çenesinin kavisindeydi. Siren sesleri iyice yakından geliyordu fakat ben onun aldığı her bir nefese, göğsünün düzenli biçimde inip kalkmasına odaklanmıştım.

“Kahretsin,” diye mırıldandım ve başının arkasını kolumun girintisine dayadım.

Berbat bir alışkanlığa dönüşüyordu bu.

Dünyada hastaneler kadar nefret ettiğim bir yer daha yoktu. Biz Luxenler hasta olmazdık. Ne soğuk algınlığı, ne kanser, ne kalp hastalığı, ne de felç. Yara bereler elimizi şöyle bir dokundurduk mu iyileşirdi. O yüzden ne pahasına olursa olsun böyle yerlerden uzak dururdum.

Ama bu gece, kaçınılmazdı.

Olabildiğince insanlık *dışı* bir şekilde ayak altında durmaktan kaçındım, Kat'in annesi deliye dönünce duruma yaslanıp bekledim. Bezelye yeşili perde ne zaman biri odaya girip çıkarsa uçuşuyordu. Şerif yardımcıları gelip gitmiş, ikimizin de ifadesini almıştı. Yarıda kalan bir soygun girişimi. Doğru zamanda doğru yerdeydim. Polis, zanlıyı yakalamak için elinden geleni esirgemeyecekti ama saldırgana ait hiçbir iz kalmadığından pek umutlu değillerdi. Ne diyebilirdim ki? Sadece gülümsedim, başımı aşağı yukarı salladım ve oradan kaçabileceğim zamanı kollamaya başladım. Aslında çoktan gidebilirdim ama öylesi ayıp olur diye düşünmüştüm.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Gözlerim daracık yatağa kaydı. Kat yorgun görünüyordu. Bitkin ve solgun yüzüyle pencereden dışarı bakıyordu. Yanağındaki kırmızılığa bakınca insanın içi bir tuhaf oluyordu. Şişip kapanmış gözüne de. Daha beteri de olabilirdi. Dokunuşum iyileşme sürecini hızlandırmış ve gerek boynundaki gerekse parmaklarındaki daha ciddi yaralanmaları gidermişti. Boynundaki iz hafiflemişti ama ona da bakması zordu.

Kolunu alçıya almışlardı. Tendonu kopmuştu ya da onun gibi bir şey. Kolunu elimden çekip kurtarmasa onu da iyileştirebilirdim. Neden iyileştirmeyecektim ki? Olan olmuştu zaten. Üstündeki iz her zamankinden de güçlüydü ve yakın zamanda geçeceğe de benzemiyordu.

Neden ona ağrısını kesecek bir şey vermemişlerdi ki?

Kat yatakta inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Benimle birkaç saniye yalnız kalınca bana doğru bakmıştı, ben de ona tek kaşımı kaldırmıştım. Hemen bakışlarını öte yana kaçırmıştı.

Annesi bir doktor bulmak için ortadan kaybolmuş, sonra yanında her nedense bana tanıdık gelen, şakakları kırışmış, orta yaşlı bir adamla gelmişti. Doktor Michaels hemen Kat'ın dosyasını okumaya başlamış, zaten bildiğimiz şeyleri sıralamıştı. Bana doğru bakınca onu bir yerlerden gözümün ısırıldığı hissine tekrar kapılmıştım.

Kasabadan bir yerlerden olsa gerekti. Küçük yer işte.

Dr. Michaels birkaç ağrıkesici verdikten sonra çıkıp gitmişti. Kat'e birilerinin ilaç verme zamanı gelmiş de geçiyordu zaten. Annesi yatağın başından ayrılmıyordu ve Kat'in gözlerinde biriken yaşları görünce dişlerimi

sıkmıştım. Harbiden sağlam kızdı. Bunca zamandır kendini bırakmamıştı. Kız kardeşimin varlığını hissedince gözlerimi kapadım. Hastaneye giderken onu aramış ve ne kadar dil dökersem dökeyim evde kalmaya ikna edememişim.

Dee yanımdan hızla geçip gitti. Güldüm. Benim için bu kadar kaygılanmasına sevinmişim. Tabii ya, daha demin Arum'la kapışan başkasıydı sanki. "Ah, zavallı Katy. İyi misin?"

Kat yaralı kolunu kaldırdı ve ona cılızca gülümsedi. "İyiym. Biraz hırpalandım, o kadar."

Dee, Kat'e uzun uzadıya baktı, sonra hızla bana döndü. "Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum. *Nasıl* oldu bu? Sanmıştım ki sen..."

"Dee," diye uyardım onu.

Kendini toparladı, sessiz mesajı alınca yanakları al al oldu. Sertçe nefesini verdi, sonra Kat'e bakıp ağır ağır yatağına yaklaştı. "O kadar üzüldüm ki."

"Senin hatan değil ki," diye yanıt verdi Kat.

Kız kardeşim yatağın ucuna ilişti. Üzülmüştü ve hiç şüphem yok ki bana tekmeyi yapıştırmak üzereydi zira hepsinin benim hatam olduğunu düşünüyordu.

Benim hatamdı zaten.

Ama Dee'nin sandığı sebeplerden ötürü değil. Kat'i zamanında bulamadığım için bana kızıyordu. İşin aslı, kendi ilkelerime uyup Kat'ten uzak durabilseydim zaten üzerinde o izi bırakmazdım.

Aralarında konuşmaya başladılar, ben de gözlerimi ağır ağır kapattım. Bu gece... olan aksilikleri anlatmaya sözcükler yetmezdi ve Arum'la dövüşmek beni mecalsiz

düşürmüştü. Dee'nin Kat'e, eğer annesi onu eve bırakamayacaksa bizim bırakabileceğimizi söylediğini duydum. Yani onları eve ben götürecektim.

Bayan Swartz geri geldi. Kat taburcu edildiyse de otoryolda ciddi bir trafik kazası olmuştu ve nöbetçi hemşire olduğu için oradan ayrılamıyordu. Dee ona hem Kat'i eve götüreceğimizi hem de beyin sarsıntısı belirtilerine karşı kontrol edeceğimize ilişkin söz verdi.

Sağ ol be Dee.

Dürüst olmam gerekirse... buna itirazım yoktu. İkisini de yalnız bırakmak istemiyordum şu anda. O iz kaybolana kadar. Dişlerimi sıktım.

Çünkü bir Arum varsa üç tane daha var demekti. Luxenler daima üçüz doğardı, Arumlar ise dördüz olarak avlanırdı.

Dee abur cubur almak için yoğun bakım odasından çıktı. Gözlerimi açtığımda Kat'in bakışlarını bana diktiğini gördüm. Ama bir tuhafılık vardı. Donuktu bakışları. Ağrıkesiciler etkisini gösteriyor olmalıydı.

Duvardan uzaklaşıp yanına gittim. Gözlerini kapattı. "Bana yine hakaret mi edeceksin? Çünkü bunu tolere edecek halde değilim."

Dudaklarım seğirdi. "Tolere diyecektin herhalde."

"Tolore, tolere, neyse işte." Gür kirpikleri yukarı kalktı.

Morluklar ve kızarıklıklar gözüme çarpıp duruyordu. "İyi misin gerçekten?"

"Harikayım." Esnedi. "Kız kardeşin olanlar kendi suçuymuş gibi davranıyor."

"Birilerinin zarar görmesi hoşuna gitmiyor," dedim ya-vaşça, sonra ekledim. "Yakmımızdakiler hep zarar görür."

Kararsız bakışlarını benimkilere dikti. “Ne demek istiyorsun?”

Ağzı kulaklarına varan Dee tam o anda içeri girdi. “Artık çıkabiliriz, doktorun izni falan tamam.”

Çok şükür.

Kat’in yanına gidip dikkatlice destek oldum, ayağa kalkmasına yardım ettim. Bana şaşkınca bakışı aslında şirindi. “Hadi gel, seni eve götürelim.”

Ayaklarını sürüyerek iki adım attı, sonra sendeledi. “Vay be. Sarhoş gibiyim.”

Dee’ye baktım, o da kaşlarını kaldırıp, “Galiba ilaçlar tesirini gösteriyor,” dedi.

“Dilim peltekleşti mi?” diye sordu Kat.

“Hiç.” Dee güldü.

Kat sarsak bir-iki adım daha adım attı. Bu gidişle bir yere varamayacağımızı anlamıştım. İç çekip onu kucakladım, sonra acil servisin hemen kapısında duran bir tekerlekli iskemleye oturttum. “Hastane kuralları.”

Bana bakıp kaldı.

Birkaç belgenin hazırlanması için durduk ama Kat’in pek bize yardım edecek hali kalmamıştı. Neyse ki hemşireler belgelerin büyük kısmını sonradan Kat’in annesinin doldurması için bir kenara koydular. Dee’nin arabasına gidince Kat’i kucağıma aldım, arka koltuğa oturttum.

“Yürüeyebilirim ben,” dedi.

Dikkatlice emniyet kemerini bağladım, alçıdaki kolunu sarsmamaya özen gösterdim. “Biliyorum.” Kapıyı kapattım, Dee’ye bir bakış fırlatıp arabanın diğer tarafına geçtim, arka koltuğa oturdum. Dee kontağı çevirdiğinde Kat başını omzuma koymuştu bile.

Kaskatı kesildim, onu tepeden tırnağa süzdüm. Dee otoparktan çıkarken bana bakmıyordu. Sonra tekrar Kat'e baktım. Böyle rahat ediyor olamazdı. Benim için kesinlikle rahat değildi. Derin bir nefes alıp kolumu omzuna attım. Yavru bir kedicik gibi hemen göğsüme sokuldu, yüzünün sağlam tarafını bana yasladı.

Bu acayipti.

Didiştığımız zamanlar iyi geçindiğimiz zamanlardan daha fazlaydı ama onun bunu yapması, benim de izin vermem, bu süreçte bana yardımcı olması... evet, harbiden acayipti.

Nefesleri derinleşmişti. Ellerinden biri kucağıma düştü, parmakları yavaş yavaş aralandı. "Kat?" diye fısıldadım.

Yanıt gelmedi.

"Uyanık mı hâlâ?" diye sordu önden Dee.

"Mışıl mışıl uyuyor."

Dee titreyerek nefesini verdi. "İyileşecek, değil mi?"

Kat'e baktım. Arabanın karanlığında bile yanağında ki çizikler göze çarpıyordu. "Evet, bir şeyi kalmayacak."

"Evde kalacağını söylemişti... Üstündeki izi hâlâ görüyor muydum," dedi.

"Biliyorum." İkimiz de izin hâlâ geçmediğini biliyor-duk ve şu anda hiç kimse benden çok kendine kızıyor olamazdı. Durdum. "Sen merak etme. Bu sefer hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ediyorum."

"Senin suçun değil. Acil serviste öyle dememeliydim. Böyle olacağını bilemezdin ya."

Tam olarak bilmiyordum ama tamamen hazırlıksız da yakalanmamıştık. Sonuçta böyle bir olasılık olduğunu

hepimiz biliyorduk. Dee o yüzden onu o gece evde kalma-ya ikna etmeye çalışmıştı.

“Bir şeyler yaptın, değil mi?” diye sordu Dee sessizce. “Çünkü eskisinden daha sağlıklı.”

“İstemedен... oldu.” Kat’ın saçından birkaç tutam yanağına düştü. Saçları geriye attım. “Öylesine oluverdi işte. Kahretsin.”

Dee otoyola çıkana kadar başka kelime etmedi. “Bana karşı dürüst ol. Durumu çok mu kötüydü?”

“Bilemiyorum.” Kat’ın bacağındaki elinin titrediğini gördüm. “Galiba... durumu çok ağırdı. Nefes alamıyordu. Arum öldürecekti onu.”

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Dee.

Pencereden dışarı bakıp karanlık ağaçların yanımızdan karaltı halinde geçip gidişini izledim. Ağaçlar arada bir arabaların farlarıyla aydınlanıyordu. “Daha dikkatli olmamız gerekiyor... daha doğrusu, benim.”

Dee uzunca süre yanıt vermedi. “Adam aradı. Sen öyle apar topar çıkınca bir şeyler döndüğünü anlamış. Ona...”

“Ona Kat’ten söz ettiğini biliyorum. Bu gece bir şeyler söyledi bana.” Gözlerimi pencereden ayırıp dikiz aynasından Dee’ye baktım. “Onlara söylemek zorunda kalacağım.”

Korkuyla nefesini tuttu. “Adam önemsemiyor ama...”

Evet, açıklaması gereksizdi. Ash ile Andrew büyük olasılıkla buna itiraz edeceklerdi ama bu gece bir Arum öldürmüştüm. Bu meseleyi daha fazla örtbas etmek olanaksızdı.

Yolun geri kalanında konuşmadık. Kat de evin önüne arabayı park ettiğimizde uyanmadı. Sadece kıpırdandı,

ben emniyet kemerini çözüp onu arabadan dikkatlice çıkarırken, tekrar kucağıma alırken, göğsüme yaslarırken mırıldandı.

“Çantasıyla anahtarları bende,” dedi Dee arabanın kapısını kapatıp. Ben kapıyı açayım. Sen onu getirir misin?”

“Tabii.”

Dee benimle göz göze geldi. O an aklından geçenleri öğrenmek istemiyordum ama hızla döndü, Kat’ın evine doğru koştu. Bel hizasından dönüp dizimle arabanın kapısını kapattım. Döndüm, Kat’i kucağımda şöyle bir tarttım.

Yine kıpırdandı, elini göğsümden yukarı, omzuma götürdü. Tenimi bir ürperti sardı. Bu çok yanılttı. Kat’ın kirpikleri aralandı, dudaklarında bir gülümseme belirince arabadan az uzakta durdum. Gümüşi ay yanağında parlıyordu. “Selam,” diye fısıldadı bana.

“Selam.”

Odaklanamayan bakışları yüzümde dolaştı. “Sen... gerçekten çok güzelsin.”

Şaşırarak kahkaha attım. “Sağ ol, Kedicik.”

Evet, kafası iyiydi, akli başında değildi ama gözlerini kapatırken tebessümü yüzünü kapladı. Ama ona, “Sen de güzelsin,” derken ne kafam iyiydi ne aklım başımdan gitmişti.

Daha önce Kat’ın evine hiç girmemiştim. Neden kendimi tuhaf hissettiğimi bilmiyorum bile. Belki kendinde olmadığı içindi. Evi keşfetmeden Dee’nin peşinden, bizimkine benzer bir hole, oradan da sağa girdim. Dee ışığı yakınca salonu sarıya çalan yumuşak bir ışık kapladı.

Kitaplar.

Kitaplar her yerdeydi.

Beş adet kitap düzgünce kanepenin köşesine dizilmişti. İki tane de sehpanın üstünde duruyordu. Bir tanesinin içinde parlak bir ayraç vardı. Diğer sehpa da üç kitap daha. Bir tane de televizyon sehpasının üstünde. O kitaba da bir ayraç konmuştu. İki kitap birden mi okuyordu acaba? Yoksa daha da mı fazla?

Ben bir taneyi zar zor okurken.

“Bence burada kalsak iyi olur,” dedi Dee, pencerenin kenarındaki yıpranmış koltuğa oturup. “Ne olur ne olmaz.”

Bir ona, bir de üzerine oturulabilecek diğer tek şey olan kanepeye baktım. Kat’i kanepeye taşıyıp yatırdım. Yanına oturdum. Bakışlarımı ağır ağır dönen tavan vantilatörüne çevirdim.

Dee biraz daha konuştu ama çok geçmeden uykuya daldı, böylece Kat’in bütün sorumluluğu bana kaldı. Hiç iyi olmamıştı, zira bu işi gerçekten elime yüzüme bulaştırıyordum.

Dirseğimi kanepenin koluna, başımı da elime dayadım. Kat’in omuzlarının düzenli inip kalkışını izledim. Televizyonu açabilirdim ama Kat’i ya da Dee’yi uyandırmak istemiyordum.

Elimi şöyle bir salladım ve küçük bir enerji göndererek lambayı patlatmadan söndürdüm. Karanlık etrafımızı sarınca düşüncelerimde bir görüntü belirdi. O Arum’un yaralı Kat’in başında durduğu sahneyi zihnimden silip atmam ya da yanındakinin ben olmadığımı anlayınca panikle çıkardığı sesi unutmam olanaksızdı.

Evet. Bu gece bitmek bilmeyecekti.

Bir ara sızmış olmalıyım çünkü Kat bana sokulmaya çalışırken salona güneş ışığı sızıyordu. Başını kucağıma koymuştu ama pek rahat değildi. Onu dikkatlice kıpırdattım. İnsan olmayabilirdim ama *erkektim*.

Kat derin bir uykudaydı. Yaralı kolunu göğsüne bastırılmış, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Başımı kaldırıp boynumu kütürdettim. Elimin kalçasında olduğunu da işte o anda fark ettim.

Vay.

Öyle bir şey yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Herhalde uykumdayken olmuştu. Bununla birlikte elimi çekmedim. Tüm varlığım o elimde odaklanmıştı ki bu, onun kafasının nerede durduğuna odaklanmaktan daha iyiydi. Kot pantolonunun ince kumaşının altındaki kalçası yumuşacıktı. Sıcacıktı. Çiftler böyle yapıyor demek, diye düşündüm. Biz Ash'le hiç bu durumda olmamıştık. Dokunmaya bayılırdı o. Ben de öyle. Ama bu? Hayır, böyle bir şey yaptığımızı hiç hatırlamıyordum.

Kat'leyken neden öyle şeyler düşünüyordum peki?

Uykusuzluk başıma vurmuştu.

Kat ansızın irkilince yüzüne baktım. Kirpikleri yukarıdaydı. Gözlerini göremesem de, birden nefes aldı. Canı mı acımişti yoksa? "İyi misin, Kedicik?"

"Daemon?" Sesi genizden geliyordu. Uykulu, boğuk ve ne yalan söyleyeyim, seksiydi. "Şey... Özür dilerim... Üstünde uyumak istememiştım."

"Sorun değil," deyip oturmasına yardımcı oldum. Teni kâğıt gibi beyazdı ve gözünün etrafındaki morluk içimi fena yapıyordu. Boynuna bakmak bile istemiyordum. "İyi

misin?” diye sordum tekrar, ona dikkatlice bakıp.

Göz göze geldik. “İyiyim. Bütün gece burada mıydın?”

“Evet.” Gayet barizdi.

Kat, Dee’ye baktı, yutkundu. Alçıdaki kolunu kaldırmaya çalıştı ama sonra indirip kucağına koydu, tekrar dikkatini bana verdi. Aklından geçenleri kestiremiyordum. Şoke olmuş gibiydi. Kafası karışık. Uykuluydu. Çok tatlıydı.

Kahretsin, yine tatlı demiştim.

Benim de kafamı toplamam lazımdı. “Hiçbir şey hatırlıyor musun?”

Başını aşağı yukarı salladı, sonra yüzü asıldı. “Dün gece saldırıya uğradım.”

“Birisi seni soymaya kalktı.” Dilime hâkim oldum ve iyi olup olmadığını bir kez daha sormadım.

Kaşları çatıldı. “Beni soymaya falan çalışmıyordu.”

Eyvah. “Kat...”

“Hayır.” Ayağa kalkmaya çalıştıysa da kolumu beline dolayıp onu yerine oturttum. Bu kadar erken ayağa kalkıp düşmesini, kafasını yarıp o pek kıymetli kitaplarını kan içinde bırakmasını istemiyordum. “Paramı istemiyordu, Daemon. *Onları* istiyordu.”

Kahretsin. Gerilmiştim; kafamda düşünceler birbirini kovalıyordu. “İyi de, hiç mantıklı değil bu.”

“Al benden de o kadar.” Yaralı koluna bakıp yüzünü buruşturdu. “Ama *onların* yerini sorup duruyor, bir izden söz edip duruyordu.”

“Belli ki delinin tekiymiş,” dedim sesimi alçaltıp. Bir yandan da buna inanıp geçiştirmesi için dua ediyordum. “Farkındasın, değil mi? Kafayı yemiş işte. Abuk sabuk konuşmuş.”

“Bilmiyorum. Pek deliye benzemiyordu.”

“Bir genç kıızı öldüresiye dövmek senin delilik tanımına girmiyor mu?” deyip başımı iki yana salladım. “Senin gözünde deli nedir, merak ediyorum.”

Daha da somurttu. “Kastettiğim o değildi.”

“Neydi peki?” Kolunu sarsmamaya dikkat ederek ona döndüm. “Karşına kaçığın teki çıkmış ama sen pireyi deve yapmadan rahat etmeyeceksin, değil mi?”

Kat şaşırarak nefesini tuttu. “Bir şey yaptığım yok. Daemon, o sıradan bir deli değildi.”

Sabırım taşmıştı. İşin kötüsü, Kat haklıydı. Ona saldıran “adam” kesinlikle sıradan biri değildi ama bunu bilmesine izin veremezdim. Bu konuyu bir kenara bırakmasını sağlamalıydım. “Ne o, şimdi de deli uzmanı mı oldun?”

“Seninle bir ay geçirince, bu alanda yüksek lisans yapmış kadar oldum.” Benden uzaklaşırken ters ters bakmayı ihmal etmedi. Dengesi biraz bozuktur.

“İyi misin?” Sağlam koluna dokundum. “Kat?”

Öfkeyle elimi itti. “Tamam. İyiyim.”

Bakışlarımı kaçırdım. Sinirlerim tepemdeydi. Saçma sapan davranışlarım gereksizdi. Belli ki tartışmaya hazır değildi ve benim kavgacı tavrım onu resmen kaygılandırmıştı. Çok kötü görünüyordu ama bu meseleyi sonlandırmalıydım. “Dün gece olanlardan sonra muhtemelen kafan karışık, biliyorum ama bu meseleyi farklı yöne çekme.”

“Daemon...”

“Dee’nin ortalıkta gezip kızlara saldıran bir salak var diye canının sıkılmasını istemiyorum.” Dişlerimi sıktım, buz gibi bir sesle konuştum. “Anladın mı beni?”

Altdudağı titredi. Bunu görmek mideme yumruk yemekten farksızdı. Evet, öküzün önde gideniydim. Empatide de, sempatide de sınıfta kalırdım. Savunma Departmanı'nın bizi asimile edip insan toplumuna katma çabası bende o kadar işe yaramamıştı ama bu yere düşene bir tekme vurmaktan hoşlandığımı anlamına da gelmezdi.

Ayağa kalkmak için davrandım ama bakışlarımı dudaklarından alabildiğimde göz göze geldik. O anda keşke insanların düşüncelerini değiştirme yeteneğim olsaydı, diye hayıflandım. Bu da muhtemelen korkunç bir şeydi ama hiç değilse o saldırının hatırasını belleğinden silebilirdim. Sadece olduğumuz şeyi ya da ailemi korumak adına değil, o gri gözlerin ardında gizlenen gölgeleri silmek için de. Dün gece olan şeyin onu daha uzun zaman rahatsız edeceğini anlayabiliyordum.

Dee koltuktan duyulur bir sesle esnedi.

Kat geriye sıçradı, bir süredir uyanık olduğu anlaşılan kız kardeşime baktı.

"Günaydın!" Dee kuş gibi cıvılayıp ayaklarını neredeyse yere vurdu. "Siz kalkalı çok oldu mu?"

Derin derin iç çektim. "Yok Dee. Biz de demin kalktık, laflıyorduk öylesine. Öyle bir horladın ki daha fazla uyuyamadık."

Küçük, pembe bir domuzcuk gibi homurdandı. "Hadi oradan. Katy, nasıl oldun? İyi misin?"

"İyiyim. Biraz sağım solum tutulmuş ama genel olarak iyiyim."

Dee yapmacık bir tavırla gülümsedi, darmadağın olup yüzüne düşmüş saçlarını geriye attı.

“Size kahvaltı hazırlayayım bari.” Yanıt beklemeden fırlayıp mutfağa daldı. Dolap kapakları açıldı, birbirine çarpan tencere tavanın tangirtisi duyuldu.

Yine iç çektim.

Kat, “Peki,” diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp kollarımı uzattım, gerindim, kaslarımı gevşettim. Mutfaktan yine tangirtılar geldi. Ne yapmam gerektiğini bildiğimden kollarımı aşağı indirdim, Kat’e baktım. “Bu evrende kız kardeşimden daha değerli hiçbir şey yok benim için. Onun için, onun mutluluğu ve güvenliği için göze almayacağım şey yok. Lütfen saçma sapan hikâyelerle Dee’nin canını sıkma.”

Kat acıyla yüzünü buruşturdu. Bu acının fiziksel yaralarıyla değil de sözlerimden yayılan soğuklukla alakalı olduğunu biliyordum. “Sen öküzün tekisin. Ama Dee’ye hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi fısıltı gibi bir sesle. “Tamam mı? Sevindin mi?”

Sevinmek mi? Bir kez daha gözlerimiz kenetlendi ve ona gerçeği söyledim. “Pek değil. Hiç sevinmedim.”

Artık evde kalma meselesinde Kat'e güvenmek mümkün değildi. O yüzden biz Luxenler perşembe gecesi kendi aramızda toplandığımızda bunu bizim evde yaptık. Kat dolaşırken yılan dolu bir çukura falan düşmesin diye.

Dee çarşamba gününü onunla geçirmişti, ben de Kat'ın evinin civarında geceleri nöbet tutup röntgenciliğe devam etmiştim. En azından bu sefer evin verandasından ayrılmadan yapmıştım bunu.

Thompson kardeşler ve Matthew gelip de hepsi evin salonuna doluştuğunda karanlık bastırmıştı. Bitişikteki evin tüm ışıkları sönüktü ama Kat'ın annesinin evde olduğunu biliyordum. Bunun Kat'ın burnunu belaya sokmayacağı anlamına gelmesini umuyordum.

Thompsonlarla Kat hakkında konuşmak, istediğim en son şeydi. Kendimi Spruce Knob'un tepesinden atıp atıp durmak bile daha eğlenceli olacaktı çünkü bu iş sarpa saracaktı.

Odanın ortasında durup kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendimi hazırladım. Dee bir koltuğun köşesine

tünemiş, ellerini kucığına indirmişti. Adam da başını koluna yaslamıştı. Yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa buraya neden çağrıldığını biliyordu.

Ash ise kanepede, Andrew'nun yanında oturuyordu. Başını yana eğip iç çektikçe sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Pis pis sıırttım. Mutsuz ya da sıkkın olduğunu belli etmekte hiç çekincesi yoktu. Matthew ise kanepenin koluna oturmuştu. Sırtı, omuzları dimdikti.

"Ee, hayrola?" diye sordu Andrew cep telefonundan başını kaldırıp. "Son defa böyle bir araya gelmemiz, birisi öldüğü içindi."

Öfkeyle ona baktım. Dawson'dan bahsediyordu elbette. Bu yaptığı hiç hoş değildi.

Ash ona döndü, kaşlarını kaldırdı. "Hadi ya?"

Andrew omuz silkti. "Ne olmuş?"

Adam iç çekti. "Sana bir ara duyarlı olmayı öğretmeliyiz, kardeşim."

"Aman, neyse," diye mırıldanan Andrew tekrar telefonuna baktı, parmağını ekranda kaydırmaya koyuldu.

Matthew başını hafifçe iki yana salladı. "Ne konuşmak istiyordun, Daemon?"

Kat'i tanıyor, konuşmanın nereye gideceğini biliyor ama muhtemelen belli etmiyordu. Bunun için onu takdir etmek lazımdı. "Kat diye bir kız var..."

"Süper bir kız," diye lafa atladı Dee. "Acayip tatlı, çok akıllı ve de..."

"Yandaki eve taşındı." Sözüünü kesmek zorunda kalmıştım çünkü ne yalan söyleyeyim, bunların hiçbir önemi yoktu. Parmağı ekranın üstünde kalakalan Andrew başını kaldırdı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Devam et-

tim. "SD'nin buna neden izin verdiğini bilmiyorum. Dün Vaughn ve Lane'le olağan görüşmem vardı. Onlara sebebini sordum, Vaughn bana saçma sapan bir sebep söyledi. Sözde hükümet, evin bunca zaman boş kalmasını istemiyormuş. Öylesi çok dikkat çekermiş."

Ash'in bakışları sertleşmişti. "İyi de bunu bize daha şimdi mi söylüyorsun?"

"İlk başta söylemek için bir sebep göremedim." Çenemdeki bir adale seğirmeye başlamıştı çünkü Ash'in suratındaki bakış açıklamamın ne kadar uyduruk olduğunu yüzüme çarpıyordu. "Şimdi söylüyorum."

Ash dönüp Dee'ye baktı. "Dur tahmin edeyim. En iyi arkadaşı da sen misin?"

Dee onun bakışlarına aynen karşılık verdi. "Öyleysen ne olmuş?"

"Bunun yol açabileceği sorunları benim bir bir saymama gerek yok. Eminim Daemon hepsini söylemiştir sana."

Söylemiştim zaten.

"Katy ile arkadaşız," diye yanıt verdi Dee, koltukta öne doğru gelerek. Yanında oturan Adam tedirgindi. "Bu değişmeyecek. Burada oturup da onunla arkadaş oldum diye bana laf söylemenize de izin vermeyeceğim. Neyse o."

Ash kocaman mavi gözlerini bana çevirdi. "Daemon?.."

"Onu duydun." Ash yumruklarını sıkınca sııttım. Öfkesinden kuduruyordu. "Bir süredir Kat'i gözlüyorum. Huyunu suyunu öğreneyim ki karşımızda ne olduğunu bilelim diye."

Andrew kıs kıs güldü. "Eminim iyi gözlemişsindir."

Derin bir nefes alıp ağır ağır bıraktım. İşe yaramamıştı. "Bir sorunun mu vardı?"

Omuz silkti. "Gözlemek deyince, başka bir şeyin kod adymış gibi geldi."

"Gözlemek gözlemek demektir," diye açıklayıp Andrew'a ikaz edercesine bir bakış fırlattı Matthew. "SD'nin insanların yanı başımıza taşınmasına izin vermesi biraz şüpheli. Daemon kızın ya da annesinin bir risk teşkil edip etmediğini araştırmakla iyi etmiş."

Dee kaşlarını çatı. "Onun buraya SD tarafından yerleştirilmiş casus olabileceğini mi ima ediyorsun?"

"Bilemeyiz," dedi Matthew. Hakkı vardı ama öyle olduğunu sanmıyordum. Daha çok, her zamanki parano-yaları işe karışyordu. "Ben sadece her şey mümkündür diyorum."

Kız kardeşimin sinirlendiği her halinden belliydi. "Katy hükümet ajanı falan değil."

"Öyle olsa şimdiye hepimiz hapi yutmuştuk çünkü geçen hafta onun üzerinde iz bıraktım." Bombayı orta yere atıvermişim ve Dee hariç herkes beklediği gibi davranmıştı. Küfredenler oldu. Matthew'a neredeyse felcin Luxen versiyonu inecekti. Ash'in ise gözünü kan bürümüşü.

Adam, Dee'nin koltuğunun koluna oturdu. "Nasıl oldu bu?"

"Kıza bir ayı saldırdı." Birlikte yürüyüşe çıktığımızı söylemeye gerek duymamıştım çünkü kimsenin bunu bilmesi gerekmiyordu. "Ben de hayvanı kaçırmak için Kaynak'ı kullandım. Kat kullandığımı görmedi. Şimşek çaktığını sandı." Durdum. "Başka seçeneğim yoktu."

"Bal gibi de vardı." Andrew cep telefonunu sehpanın üstüne bırakırken yüzü asıktı. "Ayı onu yesin diye bırakabilirdin pekâlâ. O zaman sorun kökten çözüldü."

Ash başıyla onayladı.

Yanıt vermeye tenezzül bile etmedim. "Önemli olan şu: Üzerinde iz kaldığı halde SD kapımıza dayanmadı, bizi kafese falan tıkmadı. Dün Vaughn ile Lane hiçbir şey olmamış gibi davrandılar ama hepinizin olan bitenden haberi olsa iyi olur diye düşündüm."

Sinirden iyice tizleşmiş bir sesle "O kıزدan daha buraya taşındığı an haberimiz olmalıydı," dedi Ash.

Dee gözlerini devirdi. "Seni ne ilgilendiriyorsa."

"Hepimizi ilgilendiriyor," diye düzeltti Andrew. "Büyüklükler zaten koloniden ayrı yaşamamızdan hoşnut değil. Dawson'a olanlardan sonra dikkatli davranmamız gerekiyor. Bir başka deyişle, ortalıkta *insanların üzerinde iz bırakarak* dolaşamazsın, salak."

Ağır ağır elimi kaldırıp ona hareket çektim.

Andrew kanepeye yaslanıp başını iki yana sallarken güldü. "İnanamıyorum. Önce Dawson, şimdi de..."

Başımı öne eğip, "Sakın o cümleleri tamamlayayım deme, Andrew. Ciddiyim," diye uyardım. "Ben Dawson değilim. Aynı şey değil."

Andrew ağzını açacak oldu ama kardeşi akıllıca davranıp araya girdi. "Kapa çeneni Andrew. Gecenin sonunu seni yerden kazıyarak geçirmek istemiyorum."

Pis pis sırtıma sırası bendeydi şimdi.

Matthew beni dikkatle izliyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Gözümü Andrew'dan ayırmadan başımı iki yana salladım. "Değil. Kat, salı gecesi bir Arum'un saldırısına uğradı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Matthew. Bir elini kısacık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Durumu nasıl... iyi mi bari?"

Bu benim için sürpriz olmuştu. Matthew'nun umursayacağını hiç sanmamıştım. "Evet. Bir şeyi yok." O hırpalanmış boğazıyla nefes almak için çabalaması gözümün önüne geldi. "İyileşecek. Ben Arum'u öldürdüm. Kat neler olduğunu bilmiyor. Bir kapkaççının işi sanıyor."

Ash çevik bir hareketle kalkıp verandaya bakan pencereye gitti. Bir şey dememişti ama sinirliydi ve bu hiç hayra alamet değildi.

"Hâlâ üstünde iz var. Birkaç güne kaybolup gider. Ama diğer Arumlara karşı tetikte olmalıyız."

Sohbet konusu devriye gezmeye ve yakınlarda Arum olduğunu bildiğimize göre Matthew'nun Büyükleri nasıl haberdar edeceğine gelmişti. İkiye katlanan devriyeler için yeni birilerini eğitmeliydik ve bu iş bana, Adam'a ve Andrew'a düşmüştü. Aman ne güzel. Çok geçmeden konu döndü dolaştı, yine Kat'e ve onunla ilgili ne yapacağımıza geldi.

"Ben o meseleyi hallederim," dedim ve konuyu kapattım.

Andrew laf sokmaya hazırlanır gibiydi ancak erkek kardeşinin attığı bakışı görünce sustu. Küçük toplantımızı bir anda kesintiye uğratan Dee oldu. "Niye ona gerçeği anlatmıyoruz ki?" diye sordu.

Ona öylece gözümü dikip kaldım. Doğru duyduğumdan emin olamıyordum.

Matthew ayağa kalkıp Dee'ye döndü. "Ciddi olamazsın."

"Niye olmayayım?" Dee ağırbaşlı bir tavırla ellerini kaldırdı. "İyi biri o. Mantıklı da. Aklını kaçırarak ya da basına haber verecek biri değil. Hem zaten kim inanır ki ona? Anlayacaktır. Güvenin bana."

“Dee,” dedi Adam sessizce, onun yanında çömelip. “Ne olduğumuzu ona söyleyemezsin.”

Dee’nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu, gözlerinin rengi koyulaştı. “Sana ne diyorum ben, Adam. Biz ona...”

“Tamam Dee. Diyelim ki güvenebiliriz ve başkasına anlatmaz,” dedim kız kardeşimin gözünün içine bakarak. “Bu sırrı mezara götürebilir ama tek sorun o değil. Senin ona güvenmen bu odadaki herkesin güvendiği anlamına da gelmez.”

“Yani benim,” diye yorumda bulundu Andrew.

“Peki, Büyükler Kat’in gerçeği bildiğini öğrenirse neler olur dersin?” diye direttim. Dee’ye farklı bir düzlemde laf anlatmaya çalışıyordum. Ash nihayet bize tekrar baktı. Bizi izlerken yüzü duygudan yoksundu. “Ya hükümet ne der? Kat’i tanımıyorlar. Ona güvenmeleri için bir sebep yok. O da ortadan kaybolacak. Bethany ismi tanıdık geldi mi bir yerden?”

Erkek kardeşimizin geçen yıl onunla beraber “kaybolan” insan kız arkadaşının adı geçince Dee nefesini tuttu.

“Kat’i öyle bir duruma sokmak istemezsin, değil mi?” diye sordum. “Çünkü gerçeği söylemekle onu aynı zamanda tehlikeye maruz bırakıyorsun.”

Bir an için bakışlarıma aynı biçimde karşılık verdi, sonra gözlerini yere çevirdi. Başını iki yana salladı. “Hayır. Bu riski göze alamam.”

Yüreğime biraz su serpilmişti. En azından Kat’e gerçeği söyleyecek diye kaygılanmama gerek kalmamıştı.

Ash narin kollarını göğsünde kavuşturdu. “İnanamıyorum sana.”

Dee başını kaldırıp ona baktı. “Ne olmuş?”

"Bizim güvenliğimizi tehlikeye atmaktan çekinmiyor ama onun için mi kaygılanıyorsun? Değerimiz bu kadar mı yani?"

"Öyle bir şey hissetmiyorum; öyle bir şey demedim de," diye karşı çıktı Dee. Bakışları aramızda gidip geliyordu. "Bizler kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Katy bizi satmaz. Demek istediğim tek şey bu."

Onlar tartışırken araya girmedim. Dee'nin ayaklarının yere basması gerekiyordu. Ash'in diyeceklerini dinlemek zorundaydı. Hoş, bir şeyin değişeceği yoktu ya. Dee'nin Kat'e gerçeği söylemeyeceğine inanıyordum ama ondan uzak da duramayacaktı.

Matthew içeride kalıp Dee'yle konuşurken ben de Thompsonları uğurladım. Matthew büyük olasılıkla Dee'ye nutuk çekiyordu, o yüzden bir süre burada durmam iyi olacaktı. Verandada durup Adam ile Andrew'nun arabalarına doğru gidişini izledim. Andrew, Kat'in evine, oraya atom bombası atmak istemişçesine bakıyordu.

Andrew sorun çıkarabilirdi.

"Daemon?"

Dönünce Ash'i orada beklerken buldum. "Selam."

"İçeride kız kardeşine öyle çıktığım için kusura bakma." Güldüm. "Bakmadım."

Yukarıya, sonra sağa doğru baktı, ardından bir kahkaha attı. "Tamam, haklısın. Söyleyeceklerimi duyması lazımdı." İki araba kapısı kapandı. Erkek kardeşleri onu bekliyordu. "Ama şaşırdım doğrusu. Senin bir şeyleri eline yüzüne bulaştıracağını hiç düşünmezdim."

"Eh, hep ben mükemmel olursam başkasına fırsat kalmaz."

Ash tek kaşını kaldırdı ve söylediğimi duymazdan geldi. “Peki, o kızı nasıl gözetliyorsun bakalım?”

Uyarı zilleri çalmaya başlamıştı. Neyi ima ettiğini anlıyordum ama neyin nesiydi şimdi bu? Ash’le ayrılalı epey olmuştu. Tamam, ara sıra eski sevgililer gibi takıldığımız oluyordu ama maçın sonucunu biliyordu; hatta kuralları o koymuştu. “Neyi kastettiğini anlayamadım?”

Tebessümü şeker kadar tatlı, kırık cam kadar keskindi. “Bence neyi kastettiğimi bal gibi de biliyorsun.” Durdu. Onu, sivri dişlerini kemiklerimle bilerken hayal ettim. “Birkaç haftadır pek ortalıklarda görünmüyorsun. İddiaya girerim ki Dee’ye o kızın ne zaman taşındığını sorsam aşağı yukarı aynı zamana denk gelecek. Buna ne buyrulur?”

Sessizce güldüm, bakışlarımı kaçırıp arabaya baktım. “Ne mi buyrulur? Yaptığım seni ilgilendirseydi, ki ilgilen-dirmiyor, ortalıkta görünmeme sebebimin epey farklı olduğunu söyledim. Sebebi değişmedi. Sen de biliyorsun.”

Söylediğimi düşündü. “Tamam, ilişkimize uzun vadeli bakmıyorsun ama bu baş başa biraz zaman geçirmemize bugüne kadar engel olmuyordu.”

“Kat’in bununla bir ilgisi yok.”

Ash en üst basamakta durdu, yarı yarıya döndü. Arkasına, bana doğru bakarken artık gülümsemiyordu. Kobalt mavisi gözleri meydan okuyordu.

Bu meydan okumayı kabullenmeye hiç niyetim yoktu.

“Kanıtla o zaman,” dedi.

Koloniden dışarı adımını bile atmamış iki erkek Luxen’e ters ters baktım. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydılar ama önümde, deniz piyadelerine katılmak üzere olan iki

acemi er gibi süklüm püklüm duruyorlardı.

“Şey, biz devriye gezmeye hazırız,” dedi biri, gözlerimden başka her yere bakarak. Evet, bu elemanın hazır olduğuna pek inanasım gelmiyordu.

Yanımdaki Adam, iki gence bakarak güldü. “Arumlar sizi çiğ çiğ yer, tükürür, sonra tekrar yutar.”

Diğer Luxen’in beti benzi sarardı. Kusacak gibiydi.

İç çektim.

Bu iki salağa, Arumlara karşı devriye gezmeyi ama o arada ölmemeyi öğreterek tüm günümü harcamak istemiyordum.

Çünkü Kat, Dee’nin yanındaydı ve Dee’yi evden çıkamaları için tembihlediğim halde, Kat gündüz feneri gibi yanıyordu, kız kardeşim ise başına buyruktu.

Tıpkı Kat gibi.

Fakat gönüllü olmak ve koloni üyelerinin, devriyelerin sayısını iki katına çıkarmasını sağlamak ikisini de hayatta tutacaktı. O yüzden razı olmuştum. Dürüst olmam gerekirse o kadar da fena değildi hani. Kendi gerçek biçimimde dolaşabiliyordum ve bu da aşırı sıcak bir günde elbiselerini çıkarıp atmak gibiydi. Ses hızını aşan hızlarda dolaşırken özüne rüzgârın çarpması gibi bir şey yoktu. Superman bile bir Luxen’in yanında solda sıfır kalırdı.

Sırf düşünmek bile heyecanlandırmıştı beni.

“Çok sıkıcı,” diye homurdandı Andrew.

Güldüm.

Adam ile Andrew’un zorla yardım etmesini sağlamak da acayip keyifli olmuştu. İkisi de burada olmak istemiyordu. Biz çömezleri koca dağın etrafında koştururken, daha hızlı koşmaları için zorlarken Adam pek ses etme-

mişti ama Andrew başından sonuna kadar söylenip durmuştu. Hiç şaşırtıcı değildi.

Kusmak üzereymiş gibi duran tip bir adım öne çıktı. Adı Mitchell'di galiba. Belki de Mikey. Ben yine de Mitchell diyecektim ona. "Sizin kadar hızlı ya da güçlü olmadığınızı biliyorum ama hazırız."

"Evet. Ölmeye," diye yanıt verdi Andrew alaycı bir tavırla.

Onu bakışımla uyardım. "Ne de güzel motive ediyorsun."

Bana hareket çekti. "Boş versene."

Öne yürüyüp adı Mitchell olabilecek Luxen'in omzuna elimi attım. "Olay sadece hızlı ve güçlü olmak değil. Dikkatini odaklayıp en kötüsüne hazırlanmak. Rakibini zekânla alt etmek ve onun bir sonraki hamlesini önceden kestirmek."

"Ama hızlı ve güçlü olmanın faydasını görürsün," diye lafa karıştı Andrew. Onu evde bıraksam daha mı iyi olurdu diye düşündüm. "Mesela ben Daemon'dan güçlüyüm."

"Ne?" Elimi indirip döndüm, tek kaşımı kaldırdım. "Kafan iyi mi senin?"

"Doğruyu söylüyorum." Göz kırptı. "Senden çok daha güçlüyüm."

Kahkahayla güldüm. "Söylediğine gerçekten inanıyorsan *harbiden* kafan iyi demektir."

"Ya?" Andrew, Adam'a bir baktı. Sonra bin bir çalımla yanıma geldi. Yerden küçük bir taş parçası aldığını gördüm. "Şu ağacı görüyor musun?" Birkaç metre ötedeki yaşlı bir meşe ağacını işaret etti. "İddiaya giriyorum, bu taşın ağacı delip geçmesini sağlayabilirim."

"Benim aynısını yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

“Sanmakla kalmıyorum, bundan eminim.” Andrew, Mitchell olabilecek Luxen’e ve onun isimsiz arkadaşına döndü. “Siz ne dersiniz, beyler?”

İkisi de huzursuz olmuştu ve yanıt vermek istemiyordu.

“İddiaya girerim Andrew bunu yapabilir,” dedi Adam, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. “İddiaya girerim sen yapamazsın.”

Keçileri mi kaçırmıştı bunlar? “Tükürdüğünüzü yalatacağım size.”

“Ben riski göze alıyorum.” Andrew elindeki taşı atıp tuttu. “İddiaya var mıyız öyleyse?”

Niye çekinecektim ki? Başımla onayladım, elimi uzak-taki ağaca doğru salladım. “Varız.”

“Mükemmel.” Andrew birkaç adım geriledi, gözünü kısıp ulu meşeye baktı. Bir saniye sonra gerçek biçimini aldı ve taşı fırlattı.

Taşı sıradan bir insanın fırlatacağı gibi fırlatmamıştı. Kaynak’ı kullanarak kahrolası bir füzeye dönüştürmüştü. Taş, insan gözünün takip edemeyeceği bir hızla uçtu havada. Ağacın gövdesine çarpıp da gömülünce ağaç kabukları etrafa saçıldı.

Mitchell olabilecek Luxen hayret dolu bir ses çıkardı.

Bana bakıp sıırıttı Andrew. “Geç de göreyim.”

Alay edercesine burnumdan soludum, sonra elimden az daha küçük bir taş aldım. “Çocuk oyuncağı. Biçimimi değiştirmeden bile yapabilirim.”

Ben geri geri giderken, “Dee bana dün ne söyledi, biliyor musun?” diye sordu Adam. “Çok ilginç bir şeydi.”

Ona kayıtsız kalıp sağ kolumu kaldırdım. Koloniden gelen iki salak bakıştılar. Kaynak kolumda dalgalandı.

Adam devam etti. "Dediğine göre Katy okuldaki şu futbolcu Simon'la markette karşılaşmış. Birbirlerinden hoşlanmışlar. Simon, Katy'ye çıkma teklif edecekmiş. O sporcu Romeo'yla çıkan kızların başına daha ilk randevuda ne gelir bilirsin. Anlaşılan birileri..."

Taşı serbest bırakırken Adam'a ters ters baktım. Aklımdan geçen şeyi söylemese iyi ederdi. Simon bir tek yüzünde yumruğumla hoş dururdu; yanında Kat'le değil.

Adam'ın dudaklarındaki tebessüm yalan söylediğinin göstergesiydi. Kat o salağa markette falan rastlamamıştı.

Tekrar ağaca bakıp küfrü bastım. Dikkatimin dağıldığı o kısacık an isabet ettiremememe yol açmıştı. Taş ağacın metrelerce uzağından füze gibi geçip gitmişti. Kahretsin.

Adam, erkek kardeşini dirseğiyle dürterken kahkahalarla gülüyordu. "Gördünüz mü millet? Odaklanmak da en azından güç kadar önemliymiş."

İkisine de ortaparmağımı salladım. Gülmekten yerlere yattılar. Gözlerimi devirdim, yerden bir taş daha aldım. Bu seferki elim kadardı. Onlara doğru döndüm. "Bu sefer ıskalamayacağım ve ağaçları da hedef almayacağım."

Tehdidim üzerine daha da güldüler. Yüzümü buruşturup arkamı döndüm. En azından koloniden gelen embe-siller gülmüyordu. Korkmuşa benziyorlardı. Bir an sonra hızla dönüp taşı fırlattım.

Adam sola sıçrayarak taştan kıl payı kurtuldu. "Sen aklını mı kaçırdın yahu?" diye bağırdı öfkeyle. "Şu güzelim yüzümü mahvedecektin az daha."

Başımı yana eğdim. Gülme sırası bendeydi artık. "O yüze güzelim diyorsan git aynaya bir daha bak."

“Hah,” dedi Andrew pişmiş kelle gibi sırtarak.

“İyi de biz ikiziz.” Adam kardeşine bakıp başını iki yana salladı. “İkimize de hakaret ediyor, seni salak.”

Gülüp ellerimi pantolonuma sildim ama jetonum düşüverince gerçekler bana kurşun hızıyla gelip çarptı ve tüm neşemi yitirdim. Kat’in sadece adının geçmesi bile dikkatimi dağıtmış, konsantrasyonumu yerle bir etmişti. Bu seferki sadece aptalca bir iddiaydı ama ya daha ciddi bir şey olsaydı? Mesela bir Arum’la karşı karşıyayken.

Birileri ölebilirdi.

Gözlerimi kapatıp kendime kızdım. Kat’le aramdaki şey... saçma sapan boyutlara varıyordu ve kabul edilemezdi.

Tümüyle kabul edilemezdi.

İzleyen günlerde Kat'le ara sıra, genellikle de ben arabama giderken rastlaştık ve her seferinde üzerindeki iz biraz daha solmuş oluyordu. Tanrı'ya şükür.

Ne zaman beni görse bir şeyler söylemek ister gibi davranıyordu. Duruyor ya da bana doğru geliyordu fakat konuşmuyorduk. Buna izin vermediğim içindi. Bir başka Arum onu kaçırmam ya da tehlikeye atmasın diye gözümü ondan ayırmamam gerekiyordu. Fakat bir yandan da aramızda mesafe olmalıydı. Antrenman sırasında sırf adının bile geçmesinin herkesi nasıl riske atabildiğini görmüştük. Kat beni zayıf düşürüyordu.

O yüzden, *elbette* pazar akşamı Smoke Hole Restoranı'na gidişimin başka hiçbir sebebi yoktu. Kat'in üzerindeki iz iyiden iyiye zayıflamıştı. Beyazımsı parlaklık yayan, titreyen bir mum ışığı gibiydi. O yüzden Dee'ye artık söz geçiremez olmuştum. Anladığım kadarıyla Kat'i zorla kasabaya sürüklemişti, sonra beraber okul ahşverişi yapmışlardı ve şimdi de onu Smoke Hole Restoranı'yla tanıştıırıyordu.

Peşlerinden gittim. Daha fazla riski göze alamazdım.

Ortaya çıkışım Dee'yi şaşırtmıştı. Kat ise... Onu kışkırttığım için ilk başta kızginken sonra teşekkür etmeye kalkışmıştı. Aslında teşekkür etmesine hiç gerek yoktu çünkü o gün onu yürüyüşe çıkarmasam ne yüzündeki morluklar olacaktı ne de kolundaki alçı.

Restorandaki zamanım kısıtlıydı çünkü ben de takip edilmişim. Her ne hikmetse orada buluşacağımız izlenimi edinmiş olan Ash tarafından. Herhalde sözleştiğimizden bir benim haberim yoktu. Ash, Kat'ın o Katy olduğunu anladığı anda küplere binmişti ve onu restorandan çekerek dışarı çıkarmam, sonra da pazar gününün geri kalanını ona dil dökerek geçirmem gerekmişti.

Andrew'un dediklerine bakılırsa pazartesi günü bile Ash'in öfkesi dinmemişti.

Söylemem belki gereksiz ama salı akşamüzeri yakındaki ormanda koşu yapmak üzere evden çıktığımda keyfim hiç yerinde değildi. Kavurucu ağustos sıcaklığında sıırılsıklam ter içinde kalana kadar koşmuş, mümkün olduğunca fazla enerji harcamaya çalışmışım.

Dönerken birkaç kilo dondurma alayım dedim. Evde kaldığını hiç sanmıyordum. Dee eve dondurma aldığımdan kızıktan çıkmış gibi saldırıyordu üzerine.

Koşarak yolu çıktım, evler görününce yavaşladım. Dosdoğru Kat'ın evine gitti bakışlarım. Veranda boş değildi. Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım, kulaklıklardan bas bas bağırın müziği kapattım.

Salıncaktaydı Kat. Başı öne eğik, yüzü sıkıntılıydı. Elinde kapağı ciltli, kocaman bir kitap tutuyordu. Hafif bir esinti, tokasından kaçmış bir tutam saçını yüzü-

ne savurdu. Kayıtsızca saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Güneş daha batmamıştı ama hava kararıyordu ve hâlâ cehennemde banyo yapar gibi sıcaktı. Bu koşullarda kitap okumak kolay iş olmasa gerekti ama ben kulaklığın kabloluğunu telefonun etrafına dolarken o dünyadan habersiz, okumaya devam ediyordu.

Orada olduğumu ruhu bile duymamıştı. İstesem hiç çaktırmadan kendi evime girebilirdim. Burada güven-deydi. Üzerindeki iz varla yok arasındaydı. Son görüşmemizden bu yana geçen saatlerde daha da silinmişti. Dışarıda durup aylıklık etmenin lüzumu yoktu. Mesafe... Aramıza bir okyanus mesafesi koymak lazımdı.

İşte o yüzden dosdoğru onun evine yürüdüm ya.

Ben verandaya yaklaşınca Kat başını kaldırdı, beni görünce gözleri büyüdü.

“Selam,” dedim telefonu cebime koyarak.

Hemen yanıt vermedi. Yo, veremedi çünkü beni incelemekle, çıplak göğsüme ve karnıma bakmaya kaptırmıştı kendini. Bakışlarını kaçırırken sertçe yutkundu, yanakları pembeleşti, başını yana eğip hafifçe salladı. “Selam,” dedi o da.

Verandanın parmaklıklarına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kitap mı okuyorsun?”

Kitabı daha bir sıkı kavradı. “Koşuyor musun?”

“Koşuyordum,” diye düzelttim.

“Aman ne komik,” dedi kitabı göğsüne bastırarak. Koltundaki alçı hemen göze çarpıyordu. “Ben de *okuyordum*.”

“Anlaşılan okumadan yapamıyorsun.”

Burnunun üzeri kırıştı. Acayip tatlıydı. “Nereden bileceksin ki?”

Omuz silktim. "Dee'nin seninle olmamasına şaşırdım."

"Dee, şey... erkek arkadaşıyla." Yüzü asıldı biraz. "Bugüne kadar erkek arkadaşı olduğundan hiç haberim yoktu. Daha önce adını bile ağzına almamıştı."

Güldüm. "Adam bunu duysa özgüveni çok sarsılırdı."

"Değil mi?" Gülüşü şimşegın çıkması gibi parlak ama anlktı. "Çok tuhaf."

"Nedir o tuhaf olan?"

Kitaba daha bir sıkı, can simidine sarılır gibi sarıldı. "Dee'yle bu kadar zaman geçirdim ama biriyle beraber olduğunu daha yeni öğreniyorum. Hiç söz etmemişti. Tuhaf geldi bana."

"O zaman belki de sandığın kadar yakın arkadaş değilsinizdir."

Öfkeyle baktı bana. "Vay be. Ne kadar da kibarsın."

Yine omuz silktim. "Sadece malumu ilam ediyorum."

Kitabı indirip patladı. "Gidip başka yerde etsen olmaz mı? Meşgulüm."

Güldüm. Pençelerini çıkarmıştı. "Okumak meşguliyet sayılmaz, Kedicik."

Dolgun dudaklarını araladı. "Şu son dediğini duydum farz ediyorum."

Daha çok güldüm.

"Bu yaptığın... *kutsal değerlere saygısızlık*."

Kollarımı indirirken kıs kıs güldüm. "Ben o anlama geldiğini sanmıyorum."

"Dünyanın her yanındaki tüm kitapseverlere hakaret!" Kat öfkeyle kıstı gözlerini. "Anlamazsın ki."

"Cık." Kendimi çekip verandanın korkuluğunun üstüne oturdum.

İç çekti. “Bir yere de gitmiyorsun anlaşılan.”

“Ona da çık.”

Eğilip kitabına baktı, ön sayfalarda duran ayracı ağır ağır çekip kaldığı sayfaya koydu. Sonra kitabı kapatıp kucağına bıraktı. Sanki kitaba uzun süre baksa yok olmamı sağlayacak gibiydi. Avcunu yalayacaktı.

“Eee...” dedim uzata uzata. Yüksek sesle iç çekince, güldüğümü görmesin diye başımı çevirdim. “Blog işleri nasıl gidiyor? Yine kedilerden falan mı söz ediyorsun?”

“Kediler mi? Kedilerden falan söz etmiyorum. Kitaplar hakkında konuşuyorum.”

Elbette biliyordum bunu. “Hadi ya? Ben de tüm zamanını internette kediler hakkında konuşarak geçirdiğini sanıyordum.”

“Tabii ya.”

“Çok mantıklı.” Ona o zaman dönüp baktım.

Gri gözleri parladı. “Açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum. Eğer farkına varmadıysan, seninle alay ediyordum.”

“Bana daha çok heyecanlanmışsın gibi geldi. Ama tüm gününü internet karşısında, kedilerden söz ederek geçirmek, ileride olacağın şey için hazırlık. Yaşlanınca kedili teyze olacaksın.”

Dudakları gerildi. “Şu kitabı kafana geçirirdim ama bunu yapamayacak kadar çok saygı duyuyorum o kitaba.”

Başımı geriye atıp kahkahayla güldüm.

“Zaten bir tek sen böyle bir şeye gülebilirsin.”

“Ama çok komik.” Başımı eğdiğimde gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Bakışlarımız buluştu. sonra da öylece kaldı. Zaten boğucu olan havayı uzayıp giden, gergin bir sessizlik kapladı.

“Pekiii.” Bu sefer lafı uzatarak söyleyen o olmuştu. O bakışlarını kaçırırken ben de kaşlarımı kaldırdım. “Restoranda yanında bir kız vardı. Ash miydi adı? Gerçekten... çok güzelmiş.”

“Hı hı.” İşte tam kızların sevdiği türden bir mayın tarlası. Ah şu kızlar yok mu, tilki gibi oyuncuydular.

Salıncağı parmak uçlarıyla itip salladı. “Sık görüşüyor musunuz?”

“Eskiden çıkardık.” Başımı yana eğdim. Muhabbetin gittiği yeri merak ediyordum. “Hiç şüphem yok Dee de bir zamanlar çıktığımızı anlatmıştır. Seve seve netleştirmiştir bu konuyu.”

Yanakları kızardı. Haklı çıktığımı anlamıştım. “Ash bir şeyler geçmişte kalmış gibi davranmıyordu ama.”

“Orası onun sorunu.”

Kat beni izliyordu. “Tüm söyleyeceğin bu mu?”

“Evet.” Tek kaşımı kaldırdım. “Hem neden başka bir şey söyleyeyim? Hele ki sana?” Onu kızdırmaya çalışıyordum ama bu konuda o kadar beceriksizdim ki ukalaca bir laf etmişim. Biliyordum ama sohbetimiz durdurmanın olanaksız olduğu bir tren kazasına benziyordu.

Şöyle bir doğruldu, yüzüne duygusuz bir ifade yerleşti. “Buraya niye geldin Daemon?”

Kahretsin. İyi soruydu. O buraya taşındı taşınalı kendime sorup duruyordum ben de.

Söze devam etti. Buz gibiydi gri gözleri. “Çünkü sırf kabalık etmeye geldiysen, arkanı dönüp gidebilirsin.”

Güldüğümün farkına vardım. Ne kadar sapık olduğumu doğruluyordu bu. “Ama dönüp gitmek istemiyorum.”

“Senin için üzüldüm,” diye yanıt verip kayarak salın-

caktan indi. "Burada oturup kendi kendine öküzlük yapmaya devam edebilirsin. Tamam mı?"

Yanımdan geçiyordu ki parmaklığın üstünden indim ve göz açıp kapayana kadar önüne dikildim. Kahretsin. Bu kadar hızlı hareket etmek istememiştim. Korkup geriye sıçradı, kitabını göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildin?"

"O kadar da hızlı değil, canım." Başımı eğip baktım ona. Boyu göğsüme zar zor geliyordu ama kişiliğiyle, tavırıyla çok daha uzun gibiydi. O saç tutamı yine serbest kalmış, yanağını okşuyordu. "Okul başlayacak diye gergin misin hâlâ?"

Kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

Soruyu daha yavaşça sormaya karar verdim. "Okul. Başlayacak. Diye..."

"Ne dediğini duydum." Huzursuzca kıpırdandı. "İyi ama... neden önemsiyorsun ki? Niye bunu?.."

O saç tutamı sinirimi bozuyordu. Ben de uzanıp yakaladım. İpek gibi yumuşaktı. Şaşıracak ani bir nefes aldı. Onunla göz göze geldi. Yakından bakınca gözleri insanda hayranlık uyandıran, şaşırtıcı bir gri renkteydi. Gözbebekleriye büyük ve siyah. Yanağına dokunmamak için özen göstererek saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Saldırıya uğradığı gecedan bu yana gözündeki şişlik epey inmiş, cildi bir hayli iyileşmişti ama kolu o geceyi hatırlatmaya yetmezmiş gibi, yüzünün orası da geri kalanından daha pembeydi.

Bir saniyeliğine gözümün önüne yolda kıpırdamadan, savunmasız halde yatışı geldi. Yüreğime bir acı saplandı. O görüntüyü hemen kafamdan defettim. Ne zaman zihnimden silineceğini merak ediyordum.

Kat nefesini tutmuş gibiydi. Sorduğu soru kafamın içinde dönüp duruyordu. *Neden umursuyorsun ki?* Umursamamam gerekirdi. Umursamıyordum da.

“Daemon?” diye fısıldadı.

İsmimi kızmadan söylemesi çok nadirdi ve beni elektirik gibi çarpmıştı. O enfes pembe dudakları mükemmel bir biçimde telaffuz etmişti adımlı. Adımın dudaklarında, dilinde nasıl bir tat bıraktığını öğrenmek istiyordum. Onu öpmek daha önce geçmiş miydi aklımdan? Geçmiş olmalıydı çünkü ansızın bastıran o ihtiyaç, o dudakları kendimin yapma arzusu şaşırtmamıştı beni.

Öpmeme izin verir miydi?

Muhtemelen vermezdi.

Öpmeli miydim onu peki?

Muhtemelen hayır.

Yine de öpecek olsam elime yüzüme bulaşır mıydı?

Evet.

Elimi indirip bir adım geriledim. Aslında gerek olmadığı halde nefes aldığımda şeftali ve de... vanilya kokusu sardı her yanımlı.

Tek söz etmeksizin dönüp verandadan indim. Kat de engel olmadı. Dönüp arkama bakmadım ama kapının kapandığını falan da işitmedim. Orada durmuş, beni seyrettiğini biliyordum.

Benliğimin bir parçasının onu önemsedğini bildiğim gibi.

O gece, Dee'nin eve dönüp uyumasından çok daha sonraları, yatağında oturup dizüstü bilgisayarımı açtım. Kat'in blogunda dolaşıyordum.

Kat'in Çılgın Kitap Tutkusu.

İçimden güldüm.

İyi isimdi doğrusu.

Bloga ilk girişim değildi. Dee'nin koloniden döndüğü gece de bakmıştım. O günden beri on kitap tanıtımı daha eklemişti. O kadarcık zamanda nasıl olmuş da bunca kitabı okuyabilmişti? Üstelik daha bir sürü şey yapıyordu. Mesela "Gizemli Salı" kısmında okumakta olduğu kitaptan sadece birkaç satır vardı. Posta Kutumdakiler kısmında ise satın aldığı, ödünç aldığı ya da bir yayıncının gönderdiği kitaplar hakkında konuşurken kendi videolarını çekmişti.

O kahrolası videolardan beş tanesini izlemiştim.

Ne zaman eline bir kitap alsa tüm yüzü değişiyor, şu ana kadar kendi gözümle hiç görmediğim, muhtemelen de hiç görmeyeceğim türden kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme belirliyordu. Kitaplara bayılıyordu. Orası kesindi.

Buraya taşınmadan önce çektiği altıncı videoya tıkladım ve karşıma farklı bir Katy çıkınca şaşırdım. Aslında aynıydı ama gözlerinde, artık olmayan bir pırıltı vardı. Katy'nin iç ışığını söndüren ne diye düşündüm. Yutkundum. Muhtemelen ona öküzlük yapan, hayatına burnunu sokan ve az daha ölmesine yol açan bendim.

Kapağını kapatıp bilgisayarı odanın karşı ucuna fırlattım. Tam duvara çarpmak üzereydi ki elimi kaldırdım, o parlak metal şeyi binlerce dolarlık parçalarına dağıltmadan önce durdurdum. Görünmez bir el tarafından yakalanmışçasına havada asılı kaldı, sonra ağır ağır çalışma masamın üstüne indi. İç çektim.

Bu akşam Kat'i öpmek istemişim. Kendimi kandıra-

mazdım. İlk de değildi bu. Son olmayacağını da biliyordum. Ondan etkilendiğimi zaten kabullenmiştim, o yüzden harekete geçmek istemem anlaşılır bir şeydi. O kadar büyütmeye değmezdi.

Bir şeyi istemekle yapmak birbirinden apayrı şeylerdi.

Bir şeyi istemek ve *gerçekten* istemek de apayrı şeylerdi.

Tıpkı hoşlanmadığın birini istemek gibi.

Ne var ki bu da tümüyle doğru değildi. Hoşlanıyordum ondan. Gönülsüzce. Zekiydi. İnekliği çok şirindi. Fevri tavırları çok hoştu.

Ama bunun Dawson'la Bethany'nin arasındakilere benzemediği konusunda yalan söylememiştim. O ikisi... birbirlerine sıırıslıklam âşıktılar ve bunun sonuçlarını durup da bir an olsun düşünmemişlerdi.

Oysa ben, sonuçlardan başka bir şey düşünemiyordum. Kat'ın o son videodaki hali aklımdan gitmiyor, ona iyi gelmediğimi kendi savlarımdan çok daha kesin bir dille belirtiyordu.

Ne yazık ki vücudum bu mesajı anlamıyordu.

Bu uzun bir gece olacak, diye düşündüm elimi yatak örtüsünün altına sokup gözlerimi kapatırken. Hem de çok uzun.

Okulun ilk günü benim için ilginç değildi. Dee içinse hayatının en önemli günüydü sanki. Petersburg Lisesi'ndeki son yılımızın ilk gününde alarımın üçüncü kez çaldığı için bana bağırmıştı ve giyinip bir şeyler yemek, sonra da derse girmek için sadece kırk dakikamız vardı.

Bana kalırsa okulun perşembe günü açılması, iki gün ders yapıldıktan sonra tekrar araya hafta sonunun girmesi çok saçmaydı. Neden salı günü falan açmıyorlardı ki?

Ucu ucuna yetişmişim. Temiz bir pantolon ve tişört bulabildiğim için şanslıydım. Hatta bagajda bir de defter bulunca sevinçten takla atacaktım.

Petersburg Lisesi çoğu liseye göre küçük bir yerdi. Az katlı bir bina olduğundan bir sınıftan diğerine gitmek kolaydı. Ana sınıfta ilk ders sırasında Kat'in şu anda neler yaptığını düşündüm. Herkesin birlikte büyüyüp yetiştiği ufacık bir kasabada okula yeni gelen çocuk olmak hiç hoş değildi. Buradaki çocuklar birbirlerini altları bezli gezdikleri günden beri tanırdı. Trigonometri sınıfına gir-

diğimde Kat'ın sınıfın arka tarafında olduğunu gördüm. Sınıfın öbür tarafında birkaç boş sıra vardı, ben de oraya gitmem gerektiğini hemen anladım.

Bununla birlikte defterimi öbür elime geçirdim, dos-doğru Kat'ın oturduğu yere yürüdüm. Gözlerini ellerinden ayırmıyordu ama varlığımdan haberdar olduğunu biliyordum. Elmacıkkemiklerindeki hafif pembelik ele veriyordu onu.

Önceki gün verandada nasıl nefesinin kesildiğini hatırlayıp güldüm.

Bakışlarım narin kolunu saran alçıya gidince gülmeyi bıraktım. Bir Arum'un oyuncağı olmaya ne kadar yaklaştığını hatırlayınca öfkelendim. Dişlerimi gıcırdatarak yanından geçtim, bir arkasındaki sıraya oturdum.

Arum'un saldırısından sonra nasıl sarsıldığını, korktuğunu ve işe yaramaz polislerin gelmesini beklerken tişörtümün içinde ne kadar küçük görüldüğünü anımsadım. Bu aslında kıcımlı kaldırıp başka sıraya oturmam için bir uyarıydı.

Onun yerine defterimin spiral sırtına takılı tükenmezkalemi çıkarıp onunla Kat'ın sırtını dürttüm.

Dudağını ısırıp geriye baktı.

"Kolun nasıl?" diye sordum.

Yüzü şöyle bir asıldı, sonra Kat'ın kirpikleri aralandı, berrak gözleri gözlerimle buluştu. "İyi," dedi saçıyla oynayarak. "Galiba yarın alçıyı çıkaracaklar."

Kalemimi masanın kenarına vurdum. "Faydası dokunur."

"Neye faydası dokunur?" Sesi gergindi.

Kalemi kullanarak etrafına bir şekil çizdim. "Seni saran şeye."

Gözlerini kıstı. Görebildiğim şeyleri göremediğini anımsadım. Söylediğime açıklık getirmem gerekirdi ama onu gıcık etmeye bayılıyordum. Alçılı koluyla kafamı kırması-na iki saniye kalmıştı ki kendimi tutamayıp konuştum.

Öne yaslandım, gözlerinin öfkeyle çakmak çakmak olduğunu gördüm. "Kolunda alçı olmazsa daha az insan gözünü dikip bakar."

Kuşkuyla dudaklarını büzdüyse de bakışlarını kaçırmadı. Gözümün içine baktı. Geri adım atmıyordu... asla ona göre değildi bu. Ona karşı beslediğim gönülsüz saygı giderek artsa da altında başka bir duygu daha büyüyordu. O kızgın ifadeyi yüzünden öperek silmeme iki saniye kalmıştı. Acaba ne yapar, diye düşündüm. Vurur muydu bana? Yoksa öpücükle mi karşılık verirdi?

Paramı vurma ihtimaline yatırıyordum.

Billy Crump yan taraftan bir yerlerden alçak bir ısıklık çaldı. "Ash kışına tekme yapıştıracak, Daemon."

Kat'ın gözlerinde kıskançlığa çok benzeyen bir şey belirdi. Ash'le benim hakkımda sorduklarını düşünüp güldüm. Belki de paramı diğer seçeneğe yatırmalıydim. "Yok canım, tekmelemeyecek kadar çok beğeniyor kışımı."

Billy kıs kıs güldü.

Sıramı öne doğru yatırıp daha da öne eğildim. Ağızlarımız aynı nefesi paylaşıyordu. Gözlerindeki hiddet ısıltısını görünce oltaya takıldığını anladım. "Sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Ne?" diye mırıldandı dudaklarıma bakarak.

"Blogunu okudum."

Gözlerime baktı. Gözleri bir anlığına fal taşı gibi açıldıysa da kendini hemen topladı. "Anlaşılan yine yakam-

dan düşmüyorsun. Uzaklaştırma kararı falan mı çıkarttırmalıyım?"

"Rüyanda görürsün Kediciik," diye alay ettim onunla. "Ah, zaten rüyalarının başrol oyuncusu benim, değil mi?"

Göz devirdi. "Rüyalarımın değil kâbuslarımın, Daemon. Kâbuslarımın."

Güldüm. Onun da dudakları seğirdi. Az daha onun da bu küçük dalaşmalarımızdan hoşlandığını düşünecektim. Belki o da benim kadar acayıpti. Dersin hocası yoklama almaya başlayınca Kat önüne döndü. Ben de gülümseyip arkama yaslandım.

Sınıftaki çocuklardan birkaçı hâlâ bizi izliyordu. Bunun üzerine kendime geldim. Hoş, yaptığımda yanlış bir şey yoktu ya. Onunla dalga geçmek Arumları bize çekmez ya da kız kardeşimi tehlikeye atmazdı. Zil çaldığında Kat'ın sınıftan öyle bir fırlayışı vardı ki gören vebadan falan kaçıyor sanırdı. İki de kız vardı peşinde. Adları Lea ile Cassie miydi, neydi. Öyle bir şey işte. Başımı iki yana sallayıp defterimi aldım, öğrenci güruhunun arasına karıştım.

Bir saat sonra sınıf değiştirirken Adam'la karşılaştım. Yanımda yürümeye başladı. "Ortalıkta laflar dolaşiyor."

Tek kaşımı kaldırdım. Hiç de hayra alamet değildi bu. "Ne lafıymış bu? Okulda herkesin kamyonetle geldiğini mi söylüyorlar? Buraların bir numaralı eğlencesinin inek devirmek olduğunu mu? Yoksa kız kardeşimin seninle asla ama asla ciddi bir şeyler düşünmediğini mi?"

Adam iç çekti. "Katy hakkında konuşuyorlar, ukala dümbeleği."

Yüzüme çekidüzen verdim, kalabalık koridorlarda yürürken dümdüz ileri baktım. İkimiz de öğrencilerin ço-

ğundan bir baş kadar uzunduk. İnsanlar ülkesinde gezen devler gibiydik.

“Billy Crump var ya? Hani senin...”

“Trigonometri sınıfımda. Evet, biliyorum onu.”

“Tarih dersinde senin okula yeni gelen kızla nasıl kırıştırdığını anlatıyordu,” dedi Adam, gözünü dikmiş, yiyecekmiş gibi bize bakan bir kız grubunun yanından geçerken. “Ash de bunlara kulak misafiri oldu.”

Her geçen saniye daha da sinirleniyordum.

“Ash’le artık çıkmadığınızı biliyorum.”

“Çıkmıyoruz,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ama Ash nasıldır bilirsin,” diye devam etti Ash. “O küçük insancığına sahip çıkmazsan...”

Koridorun orta yerinde zınk diye durdum. Adam’ı bir duvara yapıştırmama az kalmıştı. Öğrenciler yanımdan geçip giderken fısıltıdan farksız bir sesle konuştum. “O benim küçük insancığım falan değil.”

Adam istifini bile bozmadı. “Her neyse. Onu soyunma odasına götürüp becersen bile umursamayacak kişi benim. Ama kız parlıyor... senin gözlerin de öyle,” diye ekledi alçak sesle. “Tüm bunlar bir yerden tanıdık geliyor bana.”

Kahretsin. Gözlerim yine elmas gibi mi olmuştu? Harika. Gözlerin parlaması bir Luxen’in gerçek biçimine girmesinden bir önceki aşamaydı. Lisede, koridorun ortasında ışıklar saçan bir uzaylıya dönüşsem amma da eğlenceli olurdu. Bende olmamasıyla nam saldıgım sabrımı toparlamaya çalışıp yürüdüm, Adam’ı geride bıraktım.

Aklımı başıma devşirmem lazımdı.

Bu gelgitlerin bir son bulması gerekiyordu. Bende kişilik bölünmesi mi var diye merak ediyordum. İsa aşkına.

Kat'ten uzak durmalıydım. Onu Luxenlerin geri kalanından, yani Ash'ten de uzak tutardı bu.

Katy ne zaman sürüden ayrılmış, sıradan bir insan olmaktan çıkmıştı? Ne zaman tanımak istediğim birine dönüşmüştü? Göle gittiğimiz gün mü? Yürüyüşe çıktığımızda mı? Arum'un onu yakaladığı gün mü? Yoksa beni başından savdığı günlerden herhangi birinde mi?

Kahretsin.

Adam haklıydı. Tüm bunlar tanıdıkta ama bu tartışmayı Dawson'la, Bethany için yapmıştık.

Kahretsin. Olmamalıydı bunlar.

Derslerin geri kalanını hayatımdan bezmiş bir şekilde geçirdim. Geçtiğimiz yıl bana sahte lise diploması ayarlaması için Matthew'u kaç kez ikna etmeye çalışmıştım, bilemiyordum. Ama hiç işe yaramamıştı. Savunma Departmanı büyük olasılıkla okulun bizim için ayrıcalık olduğunu düşünüyordu ama öğrettikleri ilgimi çekmiyordu. Çok hızlı öğreniyor, çoğu insana nal toplatıyorduk. Üniversiteye gitmeyi istersem SD'nin bu talebimi onaylaması gerekecekti. Üniversiteye gitmeyi isteyip istemediğimden emin değildim. Onun yerine dışarıda, dört duvar arası olmayan bir yerde çalışmayı yeğlerdim.

Öğle yemeği saati geldiğinde okulu kırıp kaçmak gelmişti içimden. Dawson yokken okulun tadı çıkmıyordu. Her şeye, en önemsiz şeylere bile coşkuyla yaklaşırdı. Bulaşıcıydı coşkusu.

Aç değildim. O yüzden bir şişe su alıp her zamanki masamıza geçtim. Ash'in yanına oturdum, arkama yaslanıp şişenin etiketini sökmeye başladım.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi Ash koluma yaslanıp. "Şişe

etiketi sökmek cinsel gerginliğin belirtisidir derler.”

Ona göz kırptım.

Güldü, sonra tekrar erkek kardeşine döndü. Ash’in güzel yanı da buydu. Onunla yıllardır bir barışıp bir ayrılıyorduk ama istediğinde çok serinkanlı olabiliyordu. İşin aslı bence o da içten içe bana o kadar düşkün olmadığının farkındaydı. Dawson’la Bethany’nin birbirine karşı hissettikleri yoktu bizde.

Tanrım, bugün aklımdan çıkmıyordu Dawson.

Burada, lisedeki son yılımızın ilk gününde o da burada olmalıydı. Olması gerekirdi.

Bakışlarımı kaldırır kaldırmaz Kat’i yemek kuyruğunda gördüm. Cassie’yle, yo, hayır, *Carissa*’yla konuşuyordu. Trigonometri dersindeki o iki kızdan sessiz olanıydı Carissa. Gözlerimi Kat’in parmak arası terliklerine indirdim, sonra ağır ağır yukarı çıkardım.

Bu kot pantolonuna bayılıyordum. Olması gerektiği gibi, bazı yerleri daracıktı.

Kat’in bacaklarının, bu kadar kısa birine göre bu denli uzun görünmesi çok şaşırtıyordu beni. Bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Ash elini bacağıma atıp dikkatimi üzerine çekti. Tehlike çanları yine çalmaya başlamıştı. Bir şeyler planlıyordu, ama ne? “Ne oldu?” diye sordum.

Parlak gözlerini gözlerime dikti. “Neye bakıyorsun sen öyle?”

“Hiç,” deyip ona döndüm. Ash’in ilgisini Kat’ten uzak tutmak için her şeyi yapmaya razıydım. Küçük kedicik belahydı ama Ash’le aşık atamazdı. Şişeyi yana koydum, bacaklarımı Ash’e doğru uzattım. “Bugün çok güzelsin.”

“Değil mi?” diye güldü Ash. “Sen de çok yakışıklısın. Ama hep harika görünüyorsun zaten.” Arkasına doğru bir bakış attı, sonra döndü, halk içinde yapmaması gereken bir hızla kucığıma oturdu.

Komşu masadaki çocuklar öyle bir bakıyordu ki yerimde olmak için kendi annelerini bile satışa çıkarabilirlerdi.

“Neler çeviriyorsun sen?” Elimi ona değmekten kaçındım.

“Bir şey çevirdiğimi de nereden çıkardın?” Göğsüme yaslandı, kulağıma, “Seni özledim,” diye fısıldadı.

Ne yapmaya çalıştığını anlayıp güldüm. “Hayır, özlemedin.”

Dudak büzüp şakacı bir tavırla omzuma vurdu. “Tamam. Ama bazı şeyleri özledim.”

Özlediği şeyin ne olduğuna ilişkin iyi bir fikrim olduğunu söyleyecektim ki Dee’nin şen şakrak çılgılığıyla apışıp kaldım. “Katy!” diye bağıırıyordu.

İçten içe küfrettim ve Ash’in kaskatı kesildiğini hissettim.

“Otursana,” dedi Dee, masaya eliyle vurarak. “Biz de tam...”

“Bir saniye.” Ash arkasına döndü. Yüzünü hayal edebiliyordum. Yüzü asılmış, gözleri kısılmıştı. Tüm bunlar felaketin habercileriydi. “Onu bizimle oturması için davet etmedin, değil mi? Ciddiyim.”

Dikkatimi lisenin maskotuna verdim. Boynuzları olan, kırmızı siyah renkte bir Viking’di. *Ne olur oturma.*

“Kapa çeneni, Ash,” dedi Adam. “Olay çıkaracaksın.”

“Hiçbir şey yapmayacağım.” Ash’in kolu boynuma boayılanı misali dolanmıştı. “Bizimle oturması gerekmiyor.”

Dee iç çekti. “Ash, cadılık yapmana lüzum yok.

Daemon'u senden çalmaya falan kalkışmıyor.”

Kaşlarımı kaldırmıştım ama bir yandan da duaya devam ediyordum. *Lütfen oturma*. Çenem kilitlenmişti. *Ne olur buraya oturma*. Eğer oturursa Ash onu hıncını almak için diri diri yerdı. Kızları hiç anlamıyordum. Ash artık beni istemiyor ama yanımdan dişi sinek uçmasına izin vermiyordu.

Ash'in vücudu hafifçe titremeye başlamıştı. “Benim endişelendiğim o değil. Gerçekten.”

“Sen otur,” dedi Dee, Katy'ye. Sinirden sesi tizleşmişti. “Birazdan kendine gelir.”

“Uslu ol,” diye fısıldadım Ash'in kulağına, sadece onun duyabileceği bir sesle. Ash koluma sertçe vurdu. Vurduğu yer çürüyecekti. Yanağımı boynuna dayadım. “Ciddiyim.”

“İstediğimi yaparım, karışamazsın,” dedi tıslarcasına. Yapardı da. Hem de şu ankinden beterini.

“Otursam mı bilemedim,” dedi Kat, inanılmaz derecede ufak tefek ve kararsız görünüyordu.

Kafamdan geçen her türden saçma, salak düşünce Ash'i kucağımdan atıp Kat'i buradan götürmemi, çıkacağı kesin olan rezaletten uzaklaştırmamı söylüyordu.

“Oturmasan iyi edersin,” diye atıldı Ash.

“Kes sesini,” dedi Dee. “Bunun gibi şirretlerle arkadaşlık ettiğim için kusuruma bakma Kat.”

“Emin misin?” diye sordu Kat.

Ash'in vücudu titredi ve ısındı. Teni o kadar sıcaktı ki bir insan kazara dokunsa bile tuhaf, hatta anormal bir şeyler olduğunu anlardı. İnsan olmadığını belli etmesi olası değildi ama etrafı yakıp yıkacak kadar öfkeli görünüyordu.

Yemek kuyruğunda gördüğümünden bu yana dönüp Kat'e

ilk defa baktım. Verandadaki konuşmamızı, bana gülümsemesini düşündüm. Ona Karkuşu efsanesini anlattığımda verdiği tepkiyi. Ağzımdan şimdi çıkacaklar için pişman olacağımı da biliyordum zira hak etmiyordu onları. “Bence burada istenip istenmediğin gün gibi ortada.”

“Daemon!” Kız kardeşimin gözlerine yaşlar doluşmuştu ve öküzün önde gideni olduğum artık resmen kesinleşmişti. “O ciddi değil, Kat.”

“Ciddi misin, Daemon?” Ash bana doğru döndü.

Kate’in gözüne bakmayı sürdürdüm; kafamı karıştıran, beni çelişkiye sevk eden her türden düşünceyi kovdum zihnimden. Başına kötü bir şeyler gelmeden buradan gitmesi gerekiyordu. “Aslında çok da ciddiydim. Burada istenmiyorsun.”

Kat ağzını açtı ama bir şey demedi. Yanakları sevdiğim gibi al al olmuştu ama bu renk çabucak soldu. Gri gözlerini öfke ve utanç doldurdu. Yemekhanenin çığ ışığında parlıyordu gözleri. Fırlattığı keskin bakış adeta göğsümü delip geçti ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. O bakışı Kat’in gözlerine yerleştiren bendim. Dişlerimi sıktım, Ash’in omzunun üstünden yine o aptal maskota odaklandım.

O anda kendi suratıma yapıştırmak istiyordum yumruğumu.

“Bas git hadi,” dedi Ash.

Etraftan birileri güldü ve içimi dolduran hiddet tenimi de ısıttı. Kat’i herkesten çok yaralamış, herkesten çok utandırmışken başkalarının ona gülmesine bozulmam çok komikti.

Masaya bir sessizlik çöktü. Herkesin ferahladığı ortadaydı. Kat artık gidiyordu herhalde.

Soğuk, ıslak, yapış yapış bir şey tepemden aşağı indi. Dondum. Ağzımı açmamam gerektiğinin farkındaydım... Tabii ki spagetti yemek istemiyorsam. Yoksa Kat?.. Sos kaplı makarnalar yüzümden aşağı kayıp omzuma döküldü. Bir tanesi de kulağımdan sarkmış, boynuma değmişti.

Vay anasını. Ağır ağır dönüp ona bakarken resmen nutkum tutulmuştu. Bir yanım gerçekten... bundan çok etkilenmişti.

Ash kulağımdan sıçradı, ellerini öne uzatıp bağırdı. "Seni... seni..."

Kulağımdaki makarnalardan birini alıp masaya bıraktırken bir yandan da Kat'e bakıyordum. Ben engel olamadan bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Onun adına sevindim.

Ash ellerini aşağı indirdi. "Seni yok edeceğim."

Keyfim kaçırvermişti. Ayağa fırladığım gibi Ash'in beline sarıldım. "Sakinleş. Ciddiyim. Sakin ol."

Bana yaslandı. "Tüm yıldızlar ve güneşler adına ant içerim ki seni yok edeceğim."

"Ne diyor bu yahu?" Kat yumruklarını sıkmış, kendinden uzun olan kıza korkusuzca, dik dik bakıyordu. Korkmalıydı halbuki. Ash'in teni yanıyor, titreşiyordu. O anda aptalca bir şeyler yapıp kimliğimizi ele vereceğinden korkmaya başladım. "Yine mi çok fazla çizgi film izledin?"

Matthew masamıza geldi. Bir an göz göze geldik. Daha sonra bunun hesabını soracaktı. "Bence bu kadar yeter," dedi.

Matthew'la dalaşılmayacağım bilen Ash yerine oturup bir avuç kâğıt peçete aldı. O karmaşayı temizlemeye çalıştıysa da bir anlamı yoktu. Bluzunu hınçla temizlemeye

başlayınca az daha tekrar gülecektim. Oturdum, omzumdaki makarna öbeğini aşağı attım.

“Sen de git kendine yemek yiyecek başka yer bul,” dedi Matthew, Katy’ye. Sesini bizim masamızdakiler hariç kimsenin duymayacağı kadar alçaltmıştı. “Hemen.”

Başımı kaldırdığımda Kat’ın kitap çantasını aldığını gördüm. Duraksadı, sonra büyülenmiş gibi başını aşağı yukarı salladı. Donuk hareketlerle döndü, yemekhaneden yürüyüp gitti. Çıkana kadar onu seyrettim. Başı bir an olsun öne eğilmemişti.

Matthew biraz uzaklaştı. Muhtemelen hasar kontrolü yapıyordu. Elimin tersiyle yapış yapış olmuş yanağımı sil-dim, kendimi tutamayıp tekrar, hafifçe güldüm.

Ash bir kez daha vurdu bana. “Komik değil hiç!” Kalktı. Eli ayağı titriyordu. “Komik bulduğuna inanamıyorum.”

“Komikti ama.” Omuz silkip su şişeme uzandım. Kaşınmadık desem yalan olurdu. Masaya baktığımda kız kardeşimin gözlerini üzerimde hissettim. “Dee...”

Ayağa kalkarken gözleri yaş içindeydi. “Yaptıklarına inanamıyorum.”

“Ya ne bekliyordun?” diye sordu Andrew.

Dee öldürecekmiş gibi baktı ona, sonra o bakışlarını bana çevirdi. “İğrençsin. Gerçekten iğrençsin Daemon.”

Bir şeyler demek istedim ama ne diyebilirdim ki. İğrençtim gerçekten. Öküz gibi davranmıştım ve yaptığının savunulacak yanı yoktu. Dee bunun herkesin iyiliği için olduğunu bilmek zorundaydı ama gözlerimi kapattığımda Kat’ın gözlerindeki incinmişliği gördüm ve yaptığım şey acaba doğru muydu, diye düşündüm... en azından onun için.

Dee bana buz gibi davranıyordu. Şaşırmamıştım gerçi. Öğle yemeğinde yaşananlardan sonra hak etmiştim bunu; ama bana fırça çekmesi bile devriyeye çıkarken fırlattığı buz gibi bakıştan iyiydi.

Spagetti sosunu tişörtümden çıkarmanın olanağı yoktu.

Alacakaranlıkta evden çıktım, arka bahçeden yürüyüp ormana girdim. Gür ağaçların arasında biraz ilerledikten sonra koşmaya başladım, ama insanca bir koşmak değildi bu. Hızlandım, çözünerek sadece ışıktan oluşan bir biçim aldım; devrilmiş ağaçların, kayaların üstünden aşarak evden giderek uzaklaştım. Gerçek formumda koşmak şimşek çakması gibiydi; güçlü, hızlı ve coşkulu. İnanılmaz derecede dikkat gerektiriyordu çünkü dosdoğru bir ağaca da toslayabilirdim. Bir kez başıma gelmişti de bir hafta boyunca derimden ağaç kabuğu parçaları ayıklamıştım.

Burada istenmiyorsun.

Kahretsin. İstenmedik bu düşünce dikkatimi dağıtınca ormanın birkaç kilometre içinde, gevşek toprağı ve ça-

kılları havaya kaldırarak durdum.

Gözlerimi kapattım, tekrar insan biçimime bürünüp kollarımı başımın üstüne uzattım. Adalelerimi gevşetip zihnimi boşalttım. Bu sefer daha zordu. Birkaç saniye sonra insan biçimimden sıyrıldım. Kırmızıyla karışık beyaz bir ışık, karanlık ağaç gövdelerinin, çimenlerin üstünde titreşti.

Bir kez daha özgürlüğe kapıldım.

İlerledim. Dünyayı kristal berraklığında görüyordum. Etrafıma ısı saçıyor ve tek bir noktada uzun süre kalmamaya çalışıyordum. Ağaçların arasında sessizce ilerleyip kilometrelerce mesafeyi dakikalar içinde kat ettim. Kısa süre sonra Arumların olması en muhtemel yerde, kasabanın civarındaydım.

Etrafı tararken elimde olmadan Dawson'ın buraya geldiği zamanı hatırladım. Kış aylarıydı, Bethany'nin ortaya çıkmasından ve her şeyin mahvolmasından hemen önceydi. Dawson bir Arum bulmuştu ve az kalsın ona yem oluyordu.

Ortaya çıkmasam Dawson bizi biz yapan her şeyini yitirmiş olacaktı. Ama ortaya çıkmam da pek işe yaramamıştı ya. Ben hayatını kurtarmıştım ama sonra ölmesine engel olamamıştım.

Geç saatlere kadar oralarda dolandım, gece yarısından sonra eve döndüm ve ormandan çıkmadan hemen önce insan halini aldım. Arka kapıdan girmek yerine ön tarafa dolandım ve komşu eve baktım.

Yatak odasının ışığı yanıyordu.

Kat geç saate kadar oturmuştu.

Muhtemelen burnunu bir kitabın ta içine kadar sokmuş, uydurmaca bir fantezi dünyasında yaşıyordu. Ben

ise gerçek bir fantezi dünyasıındaydım.

İki insan birbirinin bu kadar zıddı olabilirdi.

İnsan mı dedim?

Güldüm ama keyifsiz bir gülüştü bu. Aynı türden bile değildik fakat o anda verandanın basamaklarını onun uyanık olduğunu bilerek çıkarken, uzun süredir hiç kimseyle olmadığım kadar yakın olduğumu hissediyordum Kat'e.

Tanrım, feci bir sorundu bu.

Buna gerçekten bir son vermeliydim. Dee'den uzak durmasını sağlamalı, bunu yaparken kendim de ondan uzak durmalıyım.

Yapmam gerekeni biliyordum.

Ertesi sabah okula gitmek için verandadan inerken durdum zira Kat'in arabasının homurdandığını ancak marşın bir türlü basmadığını işitmişim. Biliyordum bu sesi. Akü boşalmıştı. Kat'i biraz olsun tanırıysam, herhalde arabanın farını falan açık unutmuştu.

Arabanın içinden kaputu açtı. Kapıyı açıp indi, arabasının önünde durdu. Giydiği o taşlanmış kot pantolon resmen yasaklanmalıydı.

Elini pantolonunun iki yanına koydu, gerildi, sonra bana doğru baktı.

Sırıtıp elimi kaldırdım, parmaklarımı salladım.

Gözlerini kıstı. "Ne var?"

"Hiç."

Bir süre daha bana baktı, sonra tekrar arabasına doğru döndü, kaputu kaldırıp çengelini taktı. Sonra geri çekildi, ellerini beline dayayıp motoru inceledi.

Pişmiş kelle gibi sırtıyordum.

Motora doğru uzandı, bir işe yarayacakmış gibi kabloları çekiştirdi. Uğraştıkça atkuyruğu sallanıyordu. Çok şirindi. Çaresizdi. Ama şirin. Sonra kaputu tutup motora doğru eğildi. Kolundaki alçı gözümü rahatsız ediyordu.

Elbette bunun üzerine bakışımı çok daha hoş bir bölgesine çevirdim.

Gözlerime bir şeyler olmadan önce bakışlarımı zar zor ondan ayırabildim. Arabama doğru yürüdüm, yolcu kapısını açıp kitaplarımı koltuğa fırlattım. Kapıyı kapattım, sonra çimenlerin üstünden geçip ona yaklaştım.

Arabanın yanına geldim. Kat kaskatı kesildi ama beni görmezden geldi. "Bana sorarsan öyle kabloları çekiştirmekle bir yere varamazsın."

Kaputu bıraktı, fırtınalı gözleriyle bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Araba tamircisi misin sen? Bilmediğim gizli bir tamir yeteneğin falan mı var?"

Ona kıs kıs güldüm. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Dudak büzdü. "O yüzden kendimi şanslı sayıyorum."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıp arabanın önüne geçtim; bir adım geri gitmek zorunda kaldı.

İç çekti. "Buradayım ben. Görmüyor musun?"

Göz kırptım ona. "Artık değilsin." Vücudumu yaptığım şeyi görmesin diye siper ettim, sonra parmak uçlarımı akünün üstünde gezdirip içine yüksek güçlü bir enerji yolladım. "Bir kez daha kontağı çevirir misin?"

"Niyeymiş o?"

"Sen çevir."

"Çalışmayacak ki."

Ona doğru döndüm, dişlerimi göstermeden gülümse dim. "Bir dene, Kedici."

Yanakları kıpkırmızı kesildi. "Bana öyle deme."

"Arabana oturup kontağı çevirseydin demem gerekmezdi," diye yanıt verdim mantıklı bir biçimde.

"Aman Tanrım," dedi, sonra öfkeyle döndü. Ayaklarını yere vura vura arabanın sürücü tarafına yaklaştı. "Neyse."

Kendini neredeyse arabanın üstüne fırlatıp kontağı çevirirken tek kaşımı kaldırdım. Akü çalıştı, marş bastı ve araba homurdanmaya başladı. Ne yazık ki açık kaput kapağı camdan içeriyi görmemi önlüyordu. Yoksa yüzünün o halini görmek için iyi para ödemeye razıydım. Öyle demişken, aslında bu yaptıklarım gereksizdi. Dün gece onu daha da uzaklaştırmak için yaptığım "planın" bir parçası değildi.

İç çekip kaputu havada tutan kolu çektim, kaputu kapattım.

Dudakları aralanmış vaziyette ön camdan bakıyordu Kat.

"Okulda görüşürüz." Durdum, kendimi tutamayıp, "Kedicik," diye ekledim.

Çılgılığını duyunca dişlerimi göstererek güldüm.

O sabah, ilerleyen saatlerde trigonometri dersine girdiğimde ilk fark ettiğim şey, saçlarının açık olduğuydu; halbuki sabah ilk gördüğümde saçları topluydu. Bu değişikliğin farkına varmam ise nasıl bir saçmalıktı bilemiyorum. Saçlarının açık halini seviyordum. Uzun ve biraz vahşi görünümliydi saçları; sürekli bir isyan halindelerdi sanki.

Saçının ayrı bir kişiliği varmış gibi düşünmeye bir son vermeliydim.

Kat iki kızla fısıldaşıyordu. Biri Carissa, kıvrıcık saçlı olan diğeri ise *Lesa*'ydı. Evet, öyleydi adları. Beni gördükleri anda üçü birden sustu.

Çok ilginç.

Kat dudağını ısıırıp iskemlesine çöktü.

Daha da ilginç.

Kızların ve onun yanından geçtim, tam arkasındaki sıraya oturdum. Carissa hemen önüne döndü, Lesa ise dönüp dönüp arkasına baktı.

Hımm.

Kat konusunda bir fikrim vardı. Bu plana bağlı kalmalıydım.

Defterimin arasından tükenmezkalemimi çıkardım, sonra Kat'ın sırtını dürttüm. Şöyle bir gerildi ama arkasına dönmedi. Bunun üzerine bir kez daha, bu sefer sertçe dürttüm. Hızla döndü, koyu renk saçları uçtu. "Ne var?"

Sesindeki kızgınlık hoşuma gitmişti. Arkasından, sınıftaki herkesin bizi izlediğini görebiliyordum. Herhalde kafama bu sefer şuruplu gözleme falan dökeceğinden korkuyorlardı.

Başımı ve bakışlarımı öne eğdim. "Bana yeni bir tişört borcun var."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Öğrendim ki," diye devam ettim alçak sesle, "spagetti sosu giysilerden her zaman çıkmıyormuş."

Kat'ın pembe dudakları aralandı. "Yeterince tişörtün vardır eminim ki."

"Var ama favorim oydu."

"Senin favori tişörtün de mi vardı?" Burnunun üstünü kırıştırdı. Çok tatlıydı.

Kahretsin. Tatlı falan değildi.

“Hem galiba Ash’in favori bluzunu da batırdın,” dedim.

Başını yana eğdi. “Eh, eminim ki bu kadar travmatik bir durumda, onu avutmak için yanında olmuştundur.”

“Düzelip düzelmeyeceğinden emin değilim,” diye yanıt verdim düz bir sesle.

Kat gözlerini devirdi, sonra önüne dönmeye başladı.

Plan... Plana bağlı kal. “Bana borcun var. Yine.”

Dönüp bana bakınca alarm zilleri çalmaya başladı. “Sana borcum morcum yok benim.”

Sıramı öne yatırıp ona yaklaştım. Dudaklarımız arasında birkaç santimetre vardı. “Ben hiç öyle düşünmüyorum.” Sonra, plan konusunu hiç beceremediğimden, “Hiç de sandığım gibi çıkmadın,” dedim ona.

Gözleri dudaklarıma takıldı. “Ne bekliyordun?”

Onun olmadığı yüzlerce şeyi. “Konuşmamız lazım.”

“Konuşacak bir şeyimiz yok.”

Dudaklarının bu sözcükleri şekillendirdiğini gördüm, sonra gözlerine baktım. “Evet, var. Bu gece.”

Kat üstdudağım diliyle ıslattı. Vay be. Bir sürü yerim hazır ola geçmişti. Sıranın kenarlarını daha sıkı kavradım. Başıyla onayladı, sonra ağır ağır önüne döndü. Zafer kazanmış edasıyla gülümsedim.

Derken öğretmenin ve tüm sınıfın bize gözlerini dikmiş bakmakta olduğunu fark ettim. Tüh. Sıramı dört ayağının üstüne indirdim. Biri hafifçe öksürdü. Öğretmen yoklama listesinden isimleri okumaya başladı. Sıranın kenarındaki parmaklarımı teker teker açtım.

Sıranın kenarında sekiz nokta içine çökmüştü. Aşırı ısıya maruz kalmışçasına erimişti. Hiç bakmama gerek

yoktu, bu girintilerin parmaklarıma denk geldiğini biliyordum.

Okul bittikten sonra yolumu Matthew kesti. Ash ile Kat arasındaki meseleyi nasıl idare ettiğimi öğrenmek istiyordu. Ash'in Kat'e zarar vermesinden, o arada da hepimizi ifşa etmesinden korkuyordu.

Pek emin değildim bundan.

Kat o yemeği Ash'in üstüne uluorta değil de daha gizli saklı bir yerde dökseydi, evet, o zaman Ash büyük olasılıkla onu kızartmaya kalkışır. Ash, Kat'in okul hayatını cehenneme çevirme potansiyeline de sahipti ama Dee'nin buna göz yummayacağını da biliyordum.

Ben de yummazdım.

Bununla beraber yemekhanede yaşananlar Kat yakınımızda olduğu sürece kötü bir şeyler yaşanacağını kanıtı gibiydi. Daha şimdiden bir Arum'a hedef olmuştu ve bu tekrarlanabilirdi; hatta tekrarlanacaktı. Kat'in suçu da değildi hani. Aslında onun bu meselede hiç suçu yoktu. Ne gibi bir belaya bulaştığının farkında değildi.

Dee'nin daha önce de insan arkadaşları olmuştu ama bunlar sıradan arkadaşlardı, yakın değildi. Kat ise farklıydı. Yanımızdaki evde, koloninin burnunun dibinde oturmasa problem olmazdı belki.

Belki ben de onu pek düşünmezdim.

Ama olan olmuştu işte. Okul başlayınca Kat'in arkadaşlık edebileceği başkaları da olacaktı. Dee buna er ya da geç alışacak, böylece her şey rayına girecekti.

Artık meseleyi elime yüzüme bulaştırmamalıydım.

Kat'in kapısını çaldığımda saat akşamın sekizine ge-

liyordu. Annesinin arabası evin önünde değildi ve her nedense verandaya yaklaşıırken Kat'ın kitap tutkusu bundan mı, diye merak ediyordum. Annesi hiç ortalıkta görünmediği için yalnızlık çekiyor olmalıydı.

Ya da belki de gerçekten okumaya bayılıyordu.

Kapı açıldı, Kat dışarı çıktı. Bir şeyler diyecektim ama hemen çenemi kapattım. Kat okuldan bu yana değişmişti. Kolunun neyse ki artık alçıdan çıkması değildi bunun tek sebebi. Bir de elbise giymişti; incecik askıları, omuzlarını ve bacaklarını öne çıkaran dantelli kenarları olan açık mavi bir elbiseydi bu.

Saçları hâlâ açıktı ve sırtından aşağı şelale gibi dökülüyordu. Kat kapıyı kapatırken oraya niye geldiğimi anımsamakta güçlük çektim.

Bana doğru yürüdü, ayın ışığı yanağını aydınlatırken başını kaldırıp baktı. "Dee evde mi?"

"Değil." Gökyüzünü örtü misali kaplayan yıldızlara baktım. Dee evde değildi ama birazdan olacaktı. "Ash'le oyuna gittiler ama birazdan döner bence." Ona doğru döndüm. "Bu gece seninle takılacağımı ona söyledim. Bence birbirimizi öldürmeyelim diye hemen eve dönecek."

Kat bakışlarını kaçırdıysa da yüzündeki gülücüğü görmüştüm. "Sen öldürmesen Ash seve seve öldürür beni."

"Spagetti faciası yüzünden mi, başka sebepten mi?" diye sordum.

Uzun uzadıya süzdü beni. "Dün kucağında otururken halinden çok memnun görünüyordu."

"Hah, oldu işte." Kendimi itip verandanın küpeştesinden indim. "Şimdi taşlar yerine oturdu."

"Neymiş oturan?"

“Kıskandın.”

“Öff.” Gülüp başka tarafa baktı, basamakları indi.
“Neyi kıskanayım ki?”

Manzaranın tadını çıkararak arkasından yürüdüm.
“Onunla zaman geçirmemi.”

“Birlikte zaman geçirmek kıskanmak için geçerli bir sebep değil. Özellikle de benimle zaman geçirmeye mecburken.” Durdu, sonra başını iki yana salladı. “Bu muydu konuşacağımız mesele?”

Omuz silktim. “Gel biraz yürüyelim.”

Elbisesini düzeltti. Benim için mi giydi bunu, diye merak ettim. “Saat biraz geç olmadı mı?”

“Yürürken daha iyi düşünür ve konuşurum.” Gözlerine baktım, elimi uzattım. “Yoksa o hiç sevmediğin öküz Daemon’a dönüşürüm.”

“Hah hah.” Uzattığım eline baktı. “Elini falan tutmam senin.”

“Niyeymiş o?”

“Senden hoşlanmazken niye elini tutacakmışım?”

“Vaay.” Elimini çekip göğsüme koydum. “Bu ağır oldu bak.”

Burnundan soludu. “Beni ormana götürüp orada tek başıma bırakacaksın, değil mi?”

Yaralanmışçasına göğsümü tuttum. “Çok iyi bir intikam olurdu ama öyle yapmayacağım. Seni kurtaracak biri olmadan pek yaşayabileceğini sanmıyorum.”

“Güvenin için sağ ol.”

Ona gülümsedim ama tebessümüm kısa ömürlüydü. Bu geceden sonra gülüşmelerimiz olmayacaktı. Sessizce yürüyüp ana yola çıktık, oradan da ay ışığının zar zor

sızabildiği, gür ormana girdik. Yan yana yürürken ona dikkat etmemem olanaksızdı.

“Ash benim kız arkadaşım değil,” dedim sonunda. Niye bunu ona söylemiştim, bilemiyorum. “Bir zamanlar çıkar-
dık ama artık sadece arkadaşız. Sen sormadan hemen be-
lirteyim ki kucağımda oturmasına rağmen *o türden* bir
arkadaş da değil. Neden öyle yaptığını hiç bilemiyorum.”

“Niye izin verdin öyle yapmasına?” diye sordu.

“İşin aslı, bilmiyorum. Erkek olmak yeterli neden mi?”

“Pek sayılmaz.” Bastığı yere bakıyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kırık bir dalın etrafın-
dan dolandım. “Neyse... öğle yemeğinde olanlar için özür
dilerim.”

Kat’ın ayağı takıldı.

Hemen atılıp onu sağlam kolundan yakaladım. Denge-
sini sağlayınca geriye gitti, kollarını göğsünde birleştirdi.
Yüzü gölgelerde kalıyordu ancak ısıtıyordu.

“Kat?”

Bana doğru baktı. “Beni küçük düşürdün.”

“Biliyorum...”

“Hayır, bence bilmiyorsun.” Yürümeye başladı. Avuç-
larıyla dirseklerini tutuyordu. “Çok da kızdırdın. Seni bir
türlü çözemiyorum. Kâh iyi oluyorsun kâh gezegenin en
büyük hödüğü.”

Geri geri giderken ona baktım. Zaten çileden çıkmış
olduğundan gerisi tereyağından kıl çeker gibi gelecekti.
Öfkesini hak ediyordum ama içime sinmiyordu.

“Ama bonus puan kazandım.” Ona hemen yetiştim,
taşlara ve topraktan çıkmış köklere karşı gözlerimi dört
açtım. “Değil mi? Göle gittiğimiz ve yürüyüşe çıktığımız

için. O gece seni kurtarınca da kazanmadım mı?"

"Kız kardeşin için bir sürü bonus puan topladın," dedi. "Benim için değil. O bonuslar benim olsaydı şimdiye hemen hepsini yitirmiştin."

"Hadi ya. Çok kötüymüş."

Durdu. "Niye konuşuyoruz ki?"

"Bak, özür dilerim senden. Cidden." İç çektim. "Yaptıklarımızı hak etmemiştin."

İyice çöken karanlıkta beni inceledi. Bir süre sessiz kaldı. "Erkek kardeşin için çok üzüldüm, Daemon."

Durdum. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Ona Dawson'dan hiç söz etmemiştim ama Dee'nin her şeyi anlatacağını biliyordum. Onu Bethany'den uzak durması için uyarmam gerektiğini. Erkek kardeşimin güvenliğini sağlayamamanın hatam olduğunu. "Kardeşimin başına gelenleri bilmiyorsun."

"Tek bildiğim kaybolduğu..."

Ellerimi yumruk yapıp açtım. Kaybolmak ha? Dee öyle mi demişti ona. Fark etmezdi ya. "Epey oluyor."

"Geçen yıldı." Sesi şefkat doluydu. "Değil mi?"

"Evet, haklısın. İsa aşkına, daha uzun gibi geliyor." Gözlerimi kalın dallar arasından görünen karanlık gökyüzüne çevirdim. "Nereden öğrendin onu?"

Hemen yanıt vermedi. "Çocuklar okulda konuşuyordu. Neden kimsenin ondan ya da o kızdan söz etmediğini merak ettim."

Dee söylememiş miydi yani? Bak bu ilginçti işte. "Söz etmeli miydik?"

"Bilmem." Sessizce yanıt vermişti. "İnsanlar konuştuğuna göre önemli bir konu."

Tekrar yürümeye başladık ama hareketlerim donuktu. “Konuşmaktan hoşlanmadığımız bir şey bu, Kat.”

“Burnumu sokmak istememiştin...”

“İstememiş miydin?” O tanıdık öfke kabarmıştı içimde. Hıncımı Kat’ten çıkarmamam gerektiğini biliyordum ama bu, onu bizden uzaklaştırmak için harika bir fırsattı belki de. “Erkek kardeşim gitti artık. Zavallı bir kızın ailesi ise çocuklarını muhtemelen bir daha hiç göremeyecek. Sen ise kalkmış bunu neden *sana* anlatmadık diye hesap mı soruyorsun?”

“Özür dilerim. Sadece... Herkes çok ketum. Mesela ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Anneni babanı hiç görmedim, Daemon. Ash ile benden ölesiye nefret ediyor ama sebebini bile bilmiyorum. *Kasabaya* aynı anda taşınmış iki adet üçüzün bulunması çok garip.” diye devam etti. Birilerinin ona bunu anlattığı fikrim doğrulanmıştı. Muhtemelen trigonometri dersindeki kızlardı. “Dün kafa-na koca bir tabak boca ettim ama başıma hiçbir şey gelmedi. Olacak şey değil. Dee’nin erkek arkadaşı var ama bir kez bile lafını etmedi. Kasaba desen, bir acayip. İnsanlar Dee’ye ya prensesmiş gibi davranıyor ya da korkuyor ondan. Gözlerini dikip bakıyorlar *bana*.”

“Bunların hepsi ilişkiliymiş gibi konuşuyorsun.”

“İlişkili mi peki?”

“Niye ilişkili olsun ki? Belki de biraz paranoyaklaştın. Yeni bir kasabaya taşındıktan sonra saldırıya uğrasam ben de senin gibi olurum.”

“Bak, gördün mü? Sen de yapıyorsun aynısını!” diye neredeyse bağırdı, ormanın karanlığına doğru beni takip ederken. “Bir soru sordum diye iğne üstünde oturuyor-

sun. Dee de aynı senin gibi.”

“Belki de çok şey yaşadığımızdan, daha fazla üzüntü istemediğimizden olabilir mi?” diye öfkeyle karşılık verdim.

“Daha fazla üzüntü nasıl olacak ki?”

Sakinleşmeye çalıştım, açıklığa çıkıp da göl görününce derin bir nefes aldım. Hiç beklediğim gibi gitmiyordu. “Bilmiyorum. Daha fazlasını kaldıramayız.”

Kat suya bakarken başını iki yana salladı. Suyun durgun yüzeyinden yıldızlar yansıyor ve bunu yapmak için onu buraya getirmiş olmaktan nefret ediyordum. Buraya artık huzur bulduğum sığınağım gözüyle bakamayacaktım.

“Göldeki o gün.” Sesim alçaktı. Bilmesini istiyordum bunu. İşimi bitirdiğimde hiçbirinin önemi olmayacaktı ama bunu bilmesi lazımdı. “Hoşuma giden zamanlar oldu.”

Bana doğru döndü. “Aquaman’e dönüşmeden önce mi?”

Bakışlarımı göğe çevirirken iyice gerilmiştim. Uzun zamandan beri ilk defa yuvamızı, gerçek yuvamızı ve her şeyin nasıl farklı olacağını, olması gerektiğini düşündüm. “Stres insana olmayan şeyler düşündürür,” dedim.

“Hayır,” dedi katı bir tavırla. “Burada acayip bir şeyler var.”

“Senden başka mı?”

Öfkesini hissedebiliyordum. “Benimle neden konuşmak istedin, Daemon?”

Kolumu kaldırıp enseme tuttum. Artık bir nokta koymak gerekliydi. “Dün öğle yemeğinde olanlar daha da kötüye gidecek. Dee’yle arkadaş olamazsın. En azından, düşündüğün gibi bir arkadaş.”

Kat bana bakakaldı. "Ciddi misin sen?"

Elimi indirdim. "Onunla konuşma demiyorum sana. Ama kendini geriye çek. Onunla aran yine olabilir. Okulda falan görüştükçe konuşursunuz fakat özellikle onu arama. Bunu hem onun hem de kendin için zorlaştırma."

Uzunca bir süre konuşmadı. "Beni tehdit mi ediyorsun Daemon?"

Gözlerimi indirip gözlerine baktım, kendimi hazırladım. "Hayır. Sadece olacakları söylüyorum. Artık geri dönmeliyiz."

"Hayır," dedi. "Niyeymiş? Kız kardeşinle arkadaşlık etmemin ne sakıncası var?"

Dişlerimi sıktım. Bu bir hataydı; hiç hoşuma gitmiyordu çünkü... Hayır, böyle yapmaktan nefret ediyordum. Tamam, bazen damarım tutuyordu ama bana göre değildi bu. Öfkem ısınmış bir enerji halinde etrafa yayılıyor, dökülmüş yaprakları hareketlendirip Kat'in saçlarını dalgalandırıyordu.

"Bizim gibi değilsin," dedim ve sonuna kadar da götürdüm. Elimden gelen hiçbir şeyi esirgemedim. "Senin bizimle uzaktan yakından alakan yok. Dee senden çok daha iyisini, kendi gibi insanları hak ediyor. O yüzden, benden uzak dur. Ailemden de uzak dur."

Kat fiziksel bir darbe almışçasına irkildi. İşin doğrusu, ona yaptığım fiziksel bir darbe vurmaktan daha beterdi. Bir adım geriledi, gözlerini hızla kırıştırdı.

Sonra, son darbeyi indirdim. "Sebebini bilmek istiyordun ya? Al sana sebep."

"Neden?.." Sesi çatladı. "Neden bu kadar nefret ediyorsun benden?"

Bir anlığına kontrolümü yitirip yüzümü buruşturdum. Nefret etmiyordum ondan. Tanrım, keşke edebilseydim ama etmiyordum ve gözlerine doluşan yaşları görmek öldürüyordu beni.

Sonra, asla ve asla zayıf olmadığı için kendini toparladı. "Sana bir şey diyeyim mi Daemon? Canın cehenneme."

Başka tarafa baktım. Çenem seğiriyordu. "Kat, sen..."

"Kapa çenen!" diye bağırdı. "Kapat, yeter."

Yanımdan geçip gitti, yürüdüğümüz yolda ilerlemeye başladı. Bir yerini kırmadan gidemeyeceği kadar karanlıktı. "Kat, lütfen bekle."

Hiç şaşırtıcı değil, ama dinlemedi beni.

"Gel buraya Kat, o kadar önden gitme. Kaybolacaksın bak!"

Hızlandı, sonra koşmaya başladı. Peşinden gitme dürtüme yenik düştüm. Ona kolayca yetişebilirdim ama aramızda olabildiğince fazla mesafe koymaya çalıştığını görmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Onu kırmıştım, gerçekten kırmış, derinden yaralamıştım. Daha önce söylediklerim bunun yanında solda sıfır kalırdı. Görevimi nihayet tamamladığımı söylüyordu içimden gelen ses, ama bir gram bile tatmin duygusu hissetmemiştim.

Sendelediğini, sonra inlediğini işittim. Endişeye kapılıp hızlandım. "Kat!"

Bir kez daha beni umursamadı ve öne atıldı. Yol hemen karşısındaydı ve yola koşarak fırlamıştı. Artık ona daha yakındım. En fazla birkaç metre gerisindeydim ki ellerini kaldırıp yüzünü sildiğini gördüm.

Ağlıyordu.

UNUTULUŞ

Ağlatmışım onu.

Yola çıkınca kalbim durdu. Adıyla seslendim ona fakat yeterince hızlı hareket etmesi olanaksızdı. İş işten geçmişti artık.

Kat, son hızla gelen bir kamyonun önüne dikilmişti.

Kat'in vücudunu iki parlak ışık sarmaladı ve kamyonun yüksek sesli kükreyişi kafamın içini doldurdu. Kat kendini korumaya çalışırmışçasına kollarını kaldırmıştı. Onu zihnimde, sıcak asfaltın üstündeki parçalanmış, mahvolmuş haliyle hayal ettim. Gri gözlerindeki ateş ve yaşam sonsuza dek donup kalmıştı. Öfke beni avcuna aldı.

Duraksamadım bile.

Kaynak'ı çağırdım, türümün tüm kurallarını bir nanosaniye içinde çiğneyip attım. Kat için.

Enerji patlaması öyle güçlü, öyle engel tanımazdı ki etrafımızı sarmalayan hava bile ısınmıştı. Gök gürledi, tüm vadide yankılandı. Kamyon durdu. Aracın etrafındaki ve içindeki her şey *durmuş*, zamanın içinde asılı kalmıştı. Ayağımın altında yer titriyor, dalgalar dışarı doğru yayılıyordu.

Zorlanarak aracı yerinde tuttum, bir yandan da içimdeki her şeyi son damlasına kadar topladım. Kamyonun etrafında küçük ışık patlamaları belirdi. Sürücü donmuş-

tu. Zaman ise Kat ve ben dışında herkes için donmuştu.

Bedenim bu çabayla sarsılmaya başladı ve dünya beyaza büründü.

Kat kollarını indirdi, yavaşça döndü. Gözlerini fal taşı gibi açtı, ellerini göğsüne götürdü. Bir adım geri gitti. "Ulu Tanrım..."

İnsan biçimimdeyken kamyonu daha fazla o şekilde tutamazdım. Gözlerimin parladığını, yanardöner bir hal aldığını biliyordum. Seçim yapmam lazımdı. Her an kontrolü yitirebilirdim ve o zaman kamyon yoluna devam eder, Kat'i altına alırdı. Ya da Kat'i, Dee'yi ve ırkımı daha da büyük bir tehlikeye atıp ne olduğumu açıklayabilirdim. Ama en azından Kat sağ kalırdı; tabii Arumlar ne kadar yaşamasına izin verirse. Seçimimi yaparken hiç zorlanmadım.

Değişim neredeyse anında gerçekleşti ve önce damarlarımda başladı. Yoğun bir beyaz ışık damarlarımı doldurdu, sonra beni sarmalayıp kıyafetlerimin ve insan tenimin yerini aldı. Titreme kollarımı aşır göğsüme, vücudumdan aşağıya yayıldı. Güç dalgalandı, Kat'e doğru uzandı.

Sonra, tümüyle asıl biçimimi aldım ve kahrolası yolu aydınlattım.

Kat beni ilk kez olduğum gibi görüyordu.

Uzaklardan Dee'nin bağırdığını işittim ama dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Kat'i mutlak ölümün yolundan çekmeden yapamazdım bunu.

Kat tekrar kamyonu baktı. Kamyon da şoför de titriyordu. İkisini de daha fazla donmuş halde tutamazdım yoksa adamın üstünde iz kalacaktı... hem de feci halde.

Kat'te de. Fakat sürücü için kaygılanmıyordum. Plakalarına bakılırsa bu eyaletten değildi ve çözüldükten sonra uzaklara gidecekti.

Kamyonun motoru haykırıyor, ilerlemeye çalışıyordu. Kaynak'ı daha da fazla kullandım. Enerji bedenimde dolaşırken tam göbeğimde çok yoğun bir ısı topu belirdi. Yanıp gidecektim neredeyse. Türümüz enerjiyi ılık biçimine dönüştürebiliyordu ama bizim de sınırlarımız vardı.

Tam denetimi yitireceğim dediğim anda Kat kendini toparladı. Dönüp kaçtı. Kaynak'ı geriye çektim ama bana sertçe çarptı, beni bir adım geriye itti ve enerjimin son damlasını da alıp götürdü. Kamyon ise homurtuyla yanımdan geçip gitti. Sokak bomboştu.

Kahretsin.

Kat eve doğru koşuyordu. Şimdi yapmam gereken... Tanrım, ne yapacağımı bile bilmiyordum. Düşünmenin bir yararı yoktu çünkü Kat'ini adımını yola attığı saniyeden itibaren yaptıklarımı hiç düşünmeden yapmışım. Dee eve giden yolun ortasında duruyordu ama Kat onun yanından geçip koşmaya devam etti, doğruca ormana girdi.

"Sen karışma," diye bağırdım Dee'ye.

"Ama..."

"Ciddiyim Dee. Karışma!"

Her nasılsa bu sefer sesimdeki uyarıyı almış, durumun vahametini kavramıştı. Yüzünde tam bir dehşet ifadesiyle geri kaçtı. Bu gece olanlar, onu hayatı boyunca gerçekleşme olasılığına karşı uyardığım şeylerdi.

Ancak kimliğimizi ifşa eden ben olmuştum.

Kat'in peşinden koştuğum sırada dallar beni tokatlıyor, tişörtümü çekiştiriyordu. Onu uzaktan görünce ses-

lendim fakat durmadı. Bütün gece peşinden koşacak de-
gildim. İnsan hızı saçmalığını bir yana bıraktım ve göz
açıp kapayana kadar ona eriştim.

Kollarımı beline dolayıp onu arkadan yakaladım. Pal-
dır küldür yere yuvarlandık. Çarpmamızdan önce alta
geçip darbenin etkisini önledim. Sonra yana yuvarlanıp
onu altıma aldım ve yosunlu zemine yatırdım.

Kat deliye dönmüştü.

Ellerini göğsüme dayayıp itti. "Kalk üstümden!"

Kendine zarar vermeden önce omuzlarına yapışıp onu
yerde kalmaya zorladım. "Kes şunu!"

"Uzak dur benden!" diye haykırdı, debelenip beni üs-
tünden atmaya çalıştı.

Başka zaman olsa bu sert hareketleri kafamın yanlış
bir yere çarpmasına yol açabilirdi ama şimdi böyle bir şey
olmayacaktı. "Kes şunu Kat! Canını yakmayacağım!"

Çılgın bakışları benimkilerle buluştu ve Kat altımda
sakinleşti. Sadece göğsü düzensiz biçimde inip kalkıyor-
du. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca ne o
kıpırdadı ne de ben. Gözlerindeki panik, akıtmadığı göz-
yaşlarına karışmıştı.

Derinden yaralamıştı bu beni. "Sana zarar vermeyece-
ğim. Sana asla zarar vermem."

Kat artık debelenmiyordu. Bana koca koca açılmış o
güzel gözleriyle bakıyordu. Panik biraz azalmış olsa da
hâlâ korkuyordu. Bakışlarını benden kaçırıp yanağını çi-
menlere yaslariken, gözlerini sımsıkı kapatırken vücudu
tir tir titriyordu.

Ne halt yiyecektim şimdi?

Dünyaya bizi anlatmasına izin veremezdim. Geriye iki

seçenek kalıyordu. Birisi, Matthew'nun da gönüllü olduğu şekilde onun icabına bakmaktı. Ya da bir şekilde sessiz kalmaya ikna edebilirdim. Onu o kamyondan kurtarmak için her şeyi riske atmıştım ama az sonra kendim zarar vermek üzere değil.

Onu ürkütmemek için ağır ağır hareket ederek parmağımı çenesinin altına koydum, başını usulca bana doğru çevirdim. "Bana bak, Kat. Hemen bana bakman gerekiyor." Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, açmıyordu.

Ağırlığımı bacaklarıma verip doğruldum, ellerimi yanaklarına koydum. Teni yumuşacık ve aşırı soğuktu. Parmaklarımı çenesinde dolaştırdım, o arada kendi ellerimin de hafifçe titrediğini gördüm. Anlamasını sağlayabilir miydim, bilemiyordum ama denemeye mecburdum. Dosdoğru kafasına ilerleyen o kurşunu durdurmak zorundaydım.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Göğsü hızla yükseldi, kirpikleri aralandı. Gözleri yüzümde gezindi. Şu anda gördüğüyle az önce yol kenarında gördüklerini uzlaştırmaya çabaladığını anlamıştım. Soluk ay ışığı ağaçların arasından sızdı, Kat'in elmacık kemiklerinin, ağzının üstünde dolaştı.

Tekrar "Canını yakmayacağım," diye ikna etmeye çalıştım. "Seninle konuşmak istiyorum. Konuşmam lazım, anlıyor musun beni?"

Başıyla onayladı.

Gözlerimi kapattım, iç çektim. Bitkinlik sarmıştı her yanıma. "Tamam. Şimdi kalkmana izin vereceğim ama bana kaçmayacağına dair söz vereceksin. Artık seni kovalamak istemiyorum. Şu son yaptığım numara beni

mecalsiz düşürdü." Gözlerimi açtığımda beni pür dikkat izlediğini gördüm. "Söyle Kat. Bana söz ver, kaçmayacaksın. Buralarda tek başına koşup gitmeni istemiyorum. Anladın mı beni?"

"Evet," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Güzel." Doğrulurken elimi yanağından aşağı kaydırdım, sonra yana çekildim. Ben çömelmış dururken o da geri geri kaçıp sırtını bir ağaca yasladı. Yine bir delilik yapacak mı diye görmek için biraz bekledim. Bir şey yapmayınca önünde oturdum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, bir aylık küfür silsilesini yuttum. "Ne zorun vardı da kamyonun önüne atladın? Ben seni bu işlerin dışında tutmak için elimden geleni yapıyorum, sen ise gidip onca emeğimi heba ediyorsun."

Titreyen elini alnına götürdü. "İsteyerek yapmadım."

"Ama yaptın bir kere." Elimi kucağıma koydum. "Neden buraya geldin Kat? Ben... biz sen gelene kadar gayet güzel yaşayıp gidiyorduk. Oysa şimdi her şey birbirine girdi. Nelere yol açtığını tahmin bile edemezsin. Kahretsin. Şansımız yaver gider de buralardan taşınırsın diye umutlanmıştım."

"Hâlâ buralarda olduğum için özür dilerim." Kendini ağaca daha da yaslayıp dizlerini karnına çekti.

Kendime çok kızmıştım. "Ne desem daha da batırıyorum." Başımı iki yana sallayıp tekrar denedim. "Biz farklıyız. Bunu artık anlamışsındır diye düşünüyorum."

Alnını bir an için dizlerine yasladı, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Başını kaldırdı. "Sen nesin, Daemon?"

Acı acı güldüm, şakağımı avcumla ovaladım. "Açıklaması zor."

“Lütfen söyle. Söylemen lazım çünkü yine aklımı kaçıracağım.” Sesi yükselmişti.

Gözünün içine bakıp ona doğruyu söyledim. “Bence bilmesen daha iyi, Kat.”

Bakışlarıma karşılık verirken nefesini tuttu. Anladığı yüzünden belli oluyordu. Eğer sormak istediğini bildiğim şeyi bana sorsaydı, her şey değişirdi. Her şey *zaten* değişmişti ama sorsaydı ona doğruyu söylerdim. Ona güvenebileceğimizi kanıtlamak için yeterince bilgi verirdim.

Ya da kendini öldürmesi için.

Başka seçenek yoktu ki.

Kat ağır ağır verdi nefesini. “Siz... insan mısınız?”

Kesik bir kahkaha attım. “Buralardan değiliz.”

“Öyle mi?”

“Evet. Artık insan olmadığımızı anlamışsındır diye düşünüyorum.”

Sarsılarak nefes aldı. “Yanılmışımdır diye umuyordum.”

Tekrar güldüm; bunların hiçbirisi komik olmasa da. “Hayır, çok ama çok uzaklardan geliyoruz.”

Kollarını bacaklarına daha bir sıkı doladı. “Çok, ama çok uzaklar’ derken? Birden *Star Wars*’un başındaki yazılar gözümün önüne geldi de.”

Neden şaşırmamıştım ki buna? “Bu gezegenden değiliz.”

Kat ağzını açtı, sonra kapadı. “Nesin peki? Vampir falan mı?”

Öyle bir göz devirdim ki gözüm bir yerlere sıkışıp kalacak diye kendim bile korktum. “Ciddi misin sen?”

“Ne o zaman?” Hüsrânı sesine yansımıştı. “İnsan olmadığını söylüyorsun, bu da olabileceğin şeyler listesini

daraltıyor! Koca kamyonu elini bile sürmeden durdurdun.”

“Gereğinden fazla kitap okuyorsun.” Ağır ağır nefesimi verdim. “Ne kurtadamız ne cadı. Zombi mombi de değiliz.”

“Zombi olmadığına sevindim. Beynimden geriye kalanların güvende olduğunu bilmek güzel,” diye mırıldandı. Ona ters ters baktım. “Aşırı kitap okuduğum falan da yok. Ama uzaylı diye de bir şey yok.”

Hızla öne uzanıp büküğü dizlerini tuttum. Göz göze geldik; gözlerinin büyüdüğünü gördüm. “Bu uçsuz bucaksız, sonsuz kâinatta buranın, Dünya’nın yaşam olan tek gezegen olduğunu mu sanıyordun?”

“Şe-şey, hayır,” diye kekeledi. “Yani böyle şeyler... sizler için normal... Kendinize ne diyorsunuz?”

Bir anlık sessizlikten sonra arkama yaslandım, bunun en iyi yolunun ne olduğunu kestirmeye çalıştım. Daha önce hiç kimseye ne olduğumuzu açıklamak zorunda kalmamıştım. Bir ilkti bu. İsterik kahkahalara boğulması işten bile değilmiş gibi görünüyordu. Hiç de iyi değildi bu.

“Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum,” dedim ona. “Zihnini okuyabildiğimden falan değil; ama aklındakiler yüzünden okunuyor. Tehlikeli olduğumu sanıyorsun.”

Dudaklarını ıslattı. “Bu çok saçma ama senden korkmuyorum.”

“Korkmuyor musun?” Şaşırmıştım resmen.

“Korkmuyorum.” Güldü ve sesinde beni endişelendiren bir şeyler vardı. “Hiç uzaylıya benzemiyorsun ki!”

Tek kaşımı kaldırdım. “Uzaylılar nasıl görünür peki?”

“Senin... senin gibi değil,” diye kekeledi. “Onlar böyle muhteşem değildir...”

“Beni muhteşem mi buluyorsun?” deyip güldüm.

Gözlerini kıstı. “Kapa çeneni. Bu gezegendeki herkesin seni ne kadar yakışıklı bulduğunu bilmiyormuş gibi yapma.” Kaşlarını çattı. “Uzaylılar... şayet varsa tabii, pörtlek gözlü, incecik kollu küçük yeşil adamlara... dev böceklerle ya da... yamru yumru küçük yaratıklara benzer.”

Kahkahalarla güldüm. “ET’yi mi kastediyorsun?”

“Evet! ET gibi, ukala! Bunu komik bulmana çok sevindim. Beni daha da delirtmek istemene de. Belki kafamı falan bir yerlere çarpmışımıdır.” Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Otur, Kat.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!” diye öfkeyle çıkıştı. İşte benim Kediciğim. Yüreğime su serpilmişti. Bana bağırıp çağırdığına göre sandığım kadar korkmamıştı. Bu rezaleti hafif atlatabilirdik.

Çevik bir hareketle kalktım. Ellerimi kaldırmadım ama gözlerimin değişmesine izin verdim. “Otur. Aşağı.”

Kat bana bakıp öylece kaldı. Muhtemelen, gerçeküstü biçimde parlayan yeşil gözlerime bakıyordu. Oturdu. Sonra da bana işaret çekti.

Resmen bana ortaparmağını kaldırıp işaret çekmişti.

Vay anasını. Böyle cesur bir kızı takdir etmeyip de ne yapacaktım? Güldükçe güldüm. İzin versem beni bir kaşık suda boğabilirdi.

“Gerçekte neye benzediğini gösterecek misin bana? Vampirler gibi parlamıyorsun, değil mi? Lütfen bana beyin yiyen dev bir böceği öpmenin kıyısından döndüğümü de söyleme çünkü...”

“Kat!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye, sabretmeye uğraştım. Ormanın yarısını kazara yakmadan değişebileceğimden emin olunca insan bedenimden sıyrıldım. Dönüşümün tamamlandığını Kat'ın, "Siktir," deyişinden anladım.

Onun gözlerine ışıktan oluşan bir insan gibi görünüyormuş olmalıydım ki gerçekten olduğum şeyden çok da uzak değildi bu. Gözlerimi açtım. Kat bir elini kaldırıp gözlerine siper etmişti. Yayıdığım ışık parlaktı; geceyi gündüze çeviriyordu.

Gerçek biçimimdeyken Kat'ın anlayacağı bir dilde konuşamazdım; o yüzden bugüne kadar sadece türdeşlerimle yaptığım bir şeyi yaptım. Bu yaptığım da yasaktı. Fakat battı balık yan gider, diye düşünüyordum.

Luxenlerin düşüncelerini telepatik olarak birbirine gönderebilme becerisi vardı. Gerçek biçimlerimizdeyken, ki bu pek sık olan bir şey değildi, bu şekilde iletişim kurabilirdik ancak insanlar aynı biçimde karşılık veremezdi bize. Onların düşüncelerini algılayamıyorduk.

Böyle görünüyoruz işte.

Kat'ın nefesi kesilmişti.

Bizler ışıktan oluşmuş varlıklarız. İnsan biçimimizdeyken bile ışıktı irademiz doğrultusunda bükebiliriz. Durdum. Gördüğün gibi, dev böceğe falan benzemiyorum. Vampir gibi parıldamıyorum da.

"Hayır," dedi fısıltıyla.

Yamuk yumuk bir yaratığa da benzemiyorum, öyle demene de içerledim. Kolumu kaldırdım, elimi avcum yukarı bakacak şekilde ona uzattım. Dokunabilirsin. Canın yanmaz. İnsanlar için hoş bir his olduğunu tahmin ediyorum.

Elime, sonra da gözlerimin olduğu yere doğru bakıp

yutkundu. Ardından elini uzattı. Parmakları parmaklarıma değdi. Tümüyle zararsız bir elektrik akımı elimden eline atladı. Beyazımsı kırmızı ışık gezinerek kolundan yukarı tırmandı. Şaşırın Kat gözlerini koca koca açınca güldüm.

Cesaretini toplayıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Küçük ışık tutamları uzanıp bileğini sarmaladı. Işığım tüm elini kaplamıştı.

Hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

İşin doğrusu benim de hoşuma gidiyordu. Gerçek biçimimdeyken hemen her şeye karşı aşırı duyarlıyım. Teması hoşuma gidiyordu. Belki de gereğinden biraz daha fazla.

Elimi çekip kurtardım, bir adım geri gittim. Işığım ağır ağır söndü ve bir kez daha onun daha tanıdık bulduğu biçimimi aldım. “Kat.”

Başını iki yana ağır ağır sallayıp bana şaşkınca baktı. Belki de bu kadar acele etmemeliydim.

“Sen uzaylısın,” diye fısıldadı, kendini ikna etmeye çalışırcasına.

“Evet. Ben de sana onu demeye çalışıyordum.”

“Ah... aman tanrım.” Elini göğsüne koydu. “Nereden geliyorsun peki? Mars’tan mı?”

“Alakası yok.” Güldüm. “Sana bir öykü anlatacağım, tamam mı?”

“Öykü mü?”

Parmaklarımı saçlarımin arasından geçirirken başımla onayladım. “Duydukların sana delilik gibi gelecek ama gördüğünü, bildiğini aklından çıkarma. Olanaksız şeyler yaptığımı gördüm. Artık, senin için, inanılmaz

diye bir şey kalmadı." Söylediklerimi sindirebilsin diye bekledim. "Biz Abell'in ötesindeniz."

"Abell mi?"

"Sizinkinden en uzak galaksi. Buradan yaklaşık on üç milyar ışık yılı uzakta. Biz de oraya bir on milyar ışık yılı kadar uzağız. O yüzden, evimizi gösterebilecek kadar güçlü bir teleskop, oraya gidebilecek kadar güçlü bir uzay aracı yok. Hiçbir zaman da olmayacak." Sanki evimiz hâlâ var gibi, diye düşündüm açık avuçlarıma bakarken. "Olsa da fark etmez ya. Evimiz artık yok. Biz daha çocukken yok oldu. O yüzden oradan ayrılmak, besin ve atmosfer bakımından bizimkine yakın bir gezegen bulmak zorunda kaldık. Oksijen solumaya ihtiyacımız yok ama bize bir zararı da dokunmuyor. Daha çok alışkanlıktan."

Bir şeyler hatırladığı yüzünden anlaşılıyordu. Göle gidişimizi hatırladığına dair iddiaya girebilirdim. "Yani nefes almanız gerekmiyor mu?"

"Hayır, gerekmiyor." Omuz silktim. "Alışkanlıktan soluyoruz ama unuttuğumuz da oluyor bazen. Mesela yüzerken."

"Devam et."

Tüm bunları kavrayabilir mi diye merak edip biraz bekledim, sonra devam etmeye karar verdim. Bir yanım onun her şeyi öğrenmesini istiyordu ama bunu kabullenmek istemiyordum. Bu yanım, gerçek beni tanıdığı zaman Kat'ın ne düşüneceğini çok merak ediyordu. "Galaksimizin adını bile bilmeyecek kadar küçüktük. Ya da türümüzün böyle şeylere isim vermeye ihtiyaç duyup duymadığını. Ama gezegenimizin adını hatırlıyorum. Lux'tü. Bizlere de o yüzden Luxen deniyor."

“Lux.” diye fısıldadı. “Işığın Latince.”

“Buraya on beş yıl önceki bir meteor yağmurunda, bizim gibilerle birlikte geldik. Ancak son bin yıl içinde, bizden önce de buraya çok sayıda Luxen gelmiş. Türümüzden kalanların hepsi bu gezegene de gelmedi. Bazıları galaksiye yollarına devam ettiler. Başkalarıysa üzerinde yaşayamayacakları gezegenlere gitmiş olmalılar ama Dünya’nın bizim için biçilmiş kaftan olduğu ortaya çıkınca başka Luxenler de geldi. Takip edebiliyor musun anlattıklarımı?”

Boş boş bakıyordu. “Galiba. Sizin gibi başkaları da var diyorsun. Thompsonlar... onlar da mı sizin gibi?”

Başımınla onayladım. “Geldiğimizden beri birlikteyiz.”

“Kaç kişisiniz burada?”

“Tam burada mı? En azından birkaç yüz kişi.”

“Biraz yüz,” diye tekrarladı. “Peki, neden burası?”

“Bizler... geniş gruplar halinde yaşarsınız. Sebebine gelince... şey, orasına şimdi girmeyelim.”

“Meteor yağmuru sırasında geldik, demiştin. Uzak geminiz nerede peki?” Burnu o çok hoşuma giden biçimde kırıştı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bizim yolculuk yapmak için uzay gemisi gibi şeylere ihtiyacımız yok. Bizler ışığız; ışıqla yol alabiliriz. Otostop yapmak gibi.”

“Fakat milyarlarca ışık yılı ötedeki bir gezegenden geliyorsanız ve ışık hızıyla yol açıyorsanız... Buraya gelmeniz milyarlarca yıl mı sürüyor?”

Bu matematik hesabını gerçekten yapıvermiş miydi kafasından? “Hayır. Seni o kamyonlardan kurtarıırken yaptığım gibi, uzayı ve zamanı bükebiliyoruz. Bilim insanı değilim, o yüzden nasıl olduğunu açıklayamam. Tek bil-

diğim, bunu yapabildiğimiz. Bazılarımız diğerlerinden daha iyi yapabiliyor.”

Ağır ağır başını aşağı yukarı salladı ama içimden bir ses bunun göstermelik olduğunu söylüyordu. Sinir krizi falan geçirmemişti, o yüzden bu iyiye işaretti.

Oturup arkama yaslanırken devam ettim. “İnsanlar gibi yaşıyoruz, bu da aranızda karışmamızı kolaylaştırıyor. Buraya ilk geldiğimizde... vücutlarımızı seçtik.” Yüzünü buruşturunca omuz silktim. Ne diyebilirdim ki? Gerçekte bu. “Ödünü kopartmadan başka nasıl açıklayabilirim bilemiyorum ama hepimiz görüntümüzü değiştiremiyoruz. Buraya geldiğimizde ne seçtiysek öyle kalıyoruz.”

“Sen iyi seçmişsin o zaman.”

Parmaklarımı çimenlerin arasında dolaştırırken güldüm. “Ne gördüysek onu kopyaladık. Bu çoğumuz için sadece bir kez oluyor. Büyüyüp de benzememize gelince, DNA’mız geri kalanını halletmiş demek ki. Bir batında daima üç tane doğarız, eğer merak ettiysen. Başından beri böyle olmuştur.” Tekrar oturduğunu gördüm, aramızda otuz santim mesafe ya var ya yoktu. “Çoğu bakımdan insan gibiyiz.”

“Dokunabildiğim bir ışık topu olman dışında mı?”

Gülümsemem iyice yüzüme yayıldı. “Evet, onun dışında. Bir de insanlardan çok daha ileriyiz.”

“Çok daha ileri derken?” diye sessizce sordu.

“Diyelim ki, insanlarla savaştığımız olsak kazanamazsınız. Savaş bir milyar yıl sürse bile.”

Donmuş gibiydi. Sonra geriye yaslanıp benden uzaklaştı. Muhtemelen bu bilgiyi kendime sağlamamı gerektirdi. “Başka neler yapabiliyorsunuz?”

Gözlerine baktım. “Ne kadar azını bilersen senin için o kadar iyi.”

Kat başını olumsuz manada salladı. “Hayır. Böyle bir şeyi bana söyledikten sonra hiçbir şeyi gizleyemezsin. Hepsini açıklamayı borçlusun bana.”

“Bana sorarsan sen borçlusun. Hem de üç kez,” dedim. “Üç kez mi?”

“Saldırıya uğradığın gece, şimdi ve Ash’e spagetti giydirdiğin gün.” Parmaklarımı kaldırarak saymıştım. “Dördüncüsü olmazsa iyi edersin.”

Aklı karışmıştı. “Ash meselesinde de mi hayatımı kurtardın?”

“Elbette. Seni yok edeceğini söylediğinde ciddiydi.” Başımı geriye eğip iç çektim. “Kahretsin. Neden olmasın ki. Bilmediğin bir şey değil. Hepimiz ışığa hükmedebiliyoruz. İstemezsek görünmeyeceğimiz biçimde manipüle edebiliyoruz. Gölgeleeri kovabiliyoruz. Ayrıca ışığı toplayıp kullanabiliyoruz da. Öyle bir şeyle vurulmak istemezsin dediğimde sözüme inan. Bir insanın ışık okuyla vurulduktan sonra sağ kalabileceğini zannetmiyorum.”

“Peki...” Ellerini istemsizce ovuşturdu. “Dur bir saniye. Ayıyı gördüğümde parlak bir de ışık çakmıştı.”

“Yapan bendim. Sen sormadan hemen söyleyeyim; ayıyı öldürmedim. Sadece korkutup kaçırdım. Işığa çok yakın olduğun için bayıldın. Neden seni o anda etkiledi de şimdi etkilemedi, bilmiyorum. Hepimiz bir derece iyileştirme becerisine sahibiz ama bu beceri hepimizde aynı düzeyde değil.” Başımı öne eğip konuşmaya devam ettim. “Ben fena sayılmam ama Thompson’lardan Adam içinde azıcık hayat kırıntısı bulunan her şeyi iyileştirebilir. Ay-

rica neredeyse yok edilmez sayılabiliriz. Sadece gerçek formumuzda yakalandığımızda zayıfız. Ya da insan biçimindeyken kafamız kesildiğinde. Sanırım o da iş görür.”

“Evet, kafa kesmek genelde işe yarar. Elleriyle yüzünü örttü, başını iki eli arasına alıp öylece durdu. “Sen uzaylısın.”

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Bir sürü becerimiz var ama buluş çağına kadar bunları kullanamıyor, sonrasında bile kullanmakta güçlük çekiyoruz. Bazen yaptığımız şeyler ortalığı karıştırabiliyor.”

“Çok... zor olmalı.”

“Evet, öyle.”

Ellerini indirip göğsüne koydu. “Başka neler yapabiliyorsunuz?”

Ona baktım. “Tekrar koşup kaçmayacağına söz ver.”

“Söz,” deyip başını aşağı yukarı salladı. Çok tatlıydı.

“Nesneleri manipüle edebiliyoruz. Hareket eden yapıda olsun ya da olmasın, tüm nesneleri hareket ettirebiliriz. Ama bununla da kalmıyor.” Uzandım, yere düşmüş bir yaprağı aldım. İkimizin arasında duracak biçimde kaldırdım. “İzle.”

Kaynak’a uzanıp ısının kolumdan aşağıya, parmak uçlarıma gitmesine izin verdim. Önce dumanlar, sonra da küçücük bir kıvılcım çıktı. Parlak ve turuncu alevler parmaklarımdan yayılıp yaprağı yaladı. Bir kalp atışı kadarlık sürede yaprak un ufak olup gitmişti.

Kat dizlerinin üstünde doğrulup yaklaştı. Şaşırıp onu izledim. Alevler parmaklarımda yanmayı sürdürüyordu. Elini kaldırdı, parmaklarını ateşe yaklaştırdı. Elini geriye çektiğinde gözleri hayretle doluydu. “Ateş zarar vermiyor mu sana?”

“Benim parçam olan bir şey bana nasıl zarar versin?”
Elimi indirdim, sallayıp ateşi söndürdüm. “Gördün mü bak? Hiçbir şey kalmadı.”

Daha da sokuldu bana. “Başka neler yapabiliyorsun?”

Ona bir saniye baktım, sonra güldüm ve takip edemeyeceği bir hızla hareket ettim. Bir saniye önce önünde otururken, bir saniye sonra birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslanmış duruyordum.

“Ama bu nasıl olur... dur! Daha önce de yaptın bunu. Sessizce, sinsice hareket etmiştin. Ama aslında sessiz olduğun için değildi.” Afallamıştı. Geriye yaslandı. “Aslında hızlı hareket ediyordun.”

“Işık hızında, Kedicik.” Öne atıldım, sonra ağır ağır oturdum. “Bazılarımız seçtiğimiz ilk biçimin ötesine geçecek biçimde manipüle edebilir kendi bedenini. Böylece yaşayan herhangi bir şeyin, kişinin ya da yaratığın biçimini alabilir.”

Bakışlarını önce indirdi, sonra kaldırdı. “Dee o yüzden mi bazen şeffaflaşıyor?”

Yok canım. “Gördün mü?”

“Evet, ama hayal görüyorum sanmıştım.” Yan uzanıp bacaklarını uzattı. Bu elbette dikkatimi çekmişti. Bacakları yüzünden. “Kendini rahat hissettiğinde yapıyor galiba. Eli ya da vücudunun dış hatları kayboluyor, sonra yeniden beliriyor.”

Bakışlarımı zar zor bacaklarından ayırıp başımı aşağı yukarı salladım. “Hepimiz yeteneklerimize söz geçiremiyoruz. Bu konuda zorlananlar da var.”

“Ama sen zorlanmıyorsun, öyle mi?”

“O kadar da süperim işte.”

Gözlerini devirdi, sonra doğruldu. “Ya ebeveynlerin? Şehirde çalıştıklarını söylemiştin ama onları hiç görmedim.”

Tekrar çimenleri avuçlamaya koyuldum. “Ailemiz Dünya’ya hiç ulaşamadı.”

“Şey... çok üzüldüm.”

“Üzülme. Çok zaman önceydi. Onları hatırlamıyoruz bile.”

“Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedi biraz sonra. “Ben hep şehir dışında çalıştıklarını sanmıştım.”

“Aptal değilsin, Kat. Sana ne göstermek istiyorsak onu gördün. Bu konuda çok iyiyizdir.” İç çektim. “Eh, anlaşılan o kadar da iyi değilmışiz.” Ona tekrar baktığımda yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Sandığımdan daha iyi karşıladın anlattıklarımı.”

“Daha sonra panikleyip küçük bir sinir buhranı geçirmek için yeterince zamanım olacak diye düşünüyorum. Muhtemelen aklımı kaçırdığımı falan düşüneceğim.” Alt dudağını ısırırdı. “Başkalarının düşüncelerini kontrol edebiliyor musun? Zihin okuyabiliyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır. Olduğumuz şey güçlerimizi de belirliyor. Gücümüz, yani ışık bir şey tarafından manipüle edilse belki olabilirdi, kim bilir? Her şey mümkün.”

Gözleri öfkeyle parladı. Sonra küçük ve öfkeli bir kedicik misali kabardı Kat. “Bunca zamandır aklımı yitirdiğimi sanıyordum. Sen de bana hayal gördüğümü, bir şeyler uydurduğumu söyleyip durdun. Bana uzaylı lobotomisi yaptın sanki. Aman ne güzel.”

Ona gözümü dikip baktım. “Mecburdum buna. Hiç

kimsenin ne olduğumuzu öğrenmesine izin veremeyiz. O zaman Tanrı bilir başımıza neler geleceğini.”

Kat nefesini güçlkle verdi ve konuşmakta zorluk çektiğini görebiliyordum. “İnsanlardan... kaçs szi biliyor?”

“Kasaba halkından bizim kaçık olduğumuzu düşünenler var,” diye açıkladım. “Hükümetin içinde, Savunma Departmanı’nda ise bizi bilen bir bölüm var. Bununla beraber güçlerimizden habersizler. Bilmemeleri de gerekiyor,” diye kükredim gözlerine bakarak. “SD bizim zarsarsız ucubeler olduğumuz görüşünde. Kurallarına uydğumuz sürece bize para ve ev veriyor, bize karışmıyorlar. O yüzden de içimizden biri güç konusunu abartırsa birkaç sebepten ötürü sonu iyi bitmiyor. Güçlerimizi kullanmaya çalışıyoruz; özellikle de insanların yakınında.”

“Çünkü asıl kimliğiniz ortaya çıkar.”

“O da var...” Çenemi ovaladım. Birden çok yorgun hissetmiştim kendimi. Onu tehlikeye attığımı kabullenmek istemiyordum. “Bir insanın yakınındayken gücümüzü ne zaman kullansak o kişinin üstünde, bizlerden birinin yakınında olduğunu gösteren bir iz kalır. İşte bu nedenle insanlar ortalıktayken güçlerimizi kullanmamaya özen gösteririz. Fakat sende... eh, hiçbir şey plana göre yürümedi.”

“Kamyonu durdurduğunda benim üzerimde... iz bıraktın mı?” Ben yanıt vermeyince yapbozun parçalarını teker teker birleştirmeye koyuldu. “Peki ya ayıyı korkuttuğunda? Senin gibiler bu izi görebiliyor mu? Yani Thompsonlar ve bu civardaki diğer uzaylılar senin o... uzaylı büyüne maruz kaldığını biliyorlar mı?”

“Aşağı yukarı öyle,” dedim. “Pek de hoşlandıkları söylenemez.”

“İyi de, o zaman niye kamyonu durdurdun? Belli ki sana büyük ayak bağı oldum.”

Kahretsin, çok imalı bir soru değil de neydi bu? Kat’ın ne olduğumuzu bildiğini söylesem muhtemelen Andrew da Matthew da aynı şeyi isteyecekti ve böyle bir konuşmanın asla geçmemesini umuyordum. Çünkü bu soruya ne yanıt vereceğimi bilmiyordum.

Belki de biliyordum ama yüksek sesle söylemekten çekiniyordum.

Kat derin derin nefes aldı. “Ne yapacaksın bana?”

Bakışlarımı kaldırdım. “Seninle ne mi yapacağım?”

“Ne olduğunuzu bildiğime göre hepiniz için risk oluşturun. Beni... tutuşturabilir ve Tanrı bilir daha neler yapabilirsiniz.”

Ağzından çıkanlara inanamıyordum. Tamam, ona karşı öküzlük ettiğimi biliyordum ama bu kadar da değildi. Aramızda bundan öte bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı. Değil mi? Kahretsin. Bilmiyordu belki de. Belki de onun tabiriyle öküzlük yapmakta o kadar iyiydim ki ona karşı değişen asıl hislerimden farksızdı. Ona her şeyi anlatmak geldi içimden. Sırf yakınlarında olmanın bile beni yıllardır hiç olmadığı kadar gülümsettiğini. Cazibesini ve hakkını kimselere yedirmeyişini, özellikle de bana meydan okuyuşunu nasıl beğendiğimi. İçime sıcacık bir his yayılmaya başlayınca, gözümün önüne ölü kardeşimin ve âşık olduğu insanın görüntüsünü getirip kendime geldim. Hayır, Kat’ın de benim de kendi yolumuza gitmemiz en iyisiydi ama en azından korkularını yatıştırmamam anlamına gelmezdi bu. “Sana kötü bir şeyler yapacak olsam her şeyi anlatma zahmetine katlanır mıydım?”

Dudak büzdü. "Ne bileyim."

Yanına gidip uzandım, ama irkilip geriye çekilince durdum. Parmaklarım boş havayı kavrarken altüst oldum. "Sana hiçbir şey yapmayacağım, tamam mı?"

Altdudağını çiğniyordu yine. "Bana nasıl güvenebilirsiniz ki?"

Yanıtlaması güç bir soru daha. Bu sefer uzandığımda kaçmadı. Çenesinden tutup gözlerime baktırdım. "Bilmiyorum. Ama güveniyorum işte. Hem dürüst olmak gerekirse bunları söylediğin kimse sana inanmaz zaten. Ayrıca ortalığı velveleye verirsen SD işe karışır ve bunu hiç istemezsin. İnsan nüfusunun bizden haberdar olmasını önlemek için her şeyi göze alırlar."

Kat bunu düşünüp taşındı ve bir anlığına gözlerimiz kenetlendi. Bizi birbirimize bağlayan sadece fiziksel bir temas değil, aynı zamanda gerçeklerdi de. Benden uzaklaştığında hiç hoşuma gitmemişti bu.

"Bana onca şeyi söylemenin nedeni de bu muydu?" diye sordu cılız bir sesle. "Ashında nefret etmiyor musun benden?"

Ellerimi indirdim, gözlerimi de ellerime çevirdim. Sözcükleri zar zor çıkarabildim ağzımdan. "Senden nefret etmiyorum, Kat."

"Dee'yle dost olmamı istemeyişin de bundan mıydı? Gerçeği öğrenmemden korktuğun için mi?"

"Hem ondan hem de insan olduğun için. İnsanlar zayıftır. Bize sorundan başka şey getirmezler." Tamam, maksadını aşan bir laf etmişim ama onun iyiliği için en yerinde olanı buydu. Hepimiz için mevcut riskleri bilmesi gerekiyordu.

Gözlerini kıstı. "Zayıf falan değiliz. Hem *bizim* geze-

genimizde olan sensin. Biraz saygı duymaya ne dersin?"

Çok neşelenmiştim. "Mesajı aldım." Ona doğru baktım. "Tüm anlattıklarımı nasıl karşılıyorsun?"

"Hepsini düşünüyorum. Bilemiyorum. Artık delirip kaçmam herhalde."

Duyduğuma sevinmiştim. Ayağa kalktım. "İyi öyleyse. Bir an önce geri gidelim ki Dee seni öldürdüğümü falan sanmasın."

"Gerçekten öyle düşünür mü?" diye yavaşça sordu; yanıtı duymaktan korkar gibiydi.

Aramızdaki boy farkından ötürü ona tepeden baktım ve bu defa göz göze geldiğimizde, bakışlarımdaki soğukluğu fark ettiğini anladım. "Her şeyi yapabilecek güçteyim, Kedicik. Ailemi korumak için gözümü bile kırpmadan can alırım. Ama bu konuda endişe etmen gereksiz."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı.

Başımı yana yatırdım. "Luxenlerin, özellikle de benim güçlerime sahip olmak için her şeyi göze alabilecek başkaları da var. Bana ve benim türüme ulaşmak için esirgemeyecekleri hiçbir şey yok."

"İyi de, bunun benimle ne alakası var?"

Çömeldim, etrafımıza bakındım. "O kamyonu durduruşum sırasında üstünde bıraktığım iz takip edilebilir. Şu anda 4 Temmuz bayramı gibi ısılsın."

Nefesi kesildi.

"Bana ulaşmak için seni kullanacaklardır." Uzanıp saçına takılmış bir yaprağı aldım. Sonra önceki gece sırasında yaralanmış olan cildine dokundum. "Seni ele bir geçirirlerse... ölüm kurtuluş olur."

Dönüş yolunda yürürken Kat genelde sessizdi. Etrafını saran iz bembeyaz bir disko topu gibi pırıl pırıldı. Feci başımızı ağrıtacaktı bu.

Ağaçların arasından açıklığa çıkarken, “Acaba... Dee’yi görebilir miyim?” diye sordu.

Bana yetişmekte güçlük çekmesin diye yavaş yürüyordum. “Bence yarına kadar beklemek iyi olur. Onunla konuşmam, sana söylediklerimi ona da açıklamam gerekiyor.”

Eve yaklaştıkça bakışları daha da hüzünlü bir hal almıştı ama başıyla onayladı. Peşi sıra verandanın basamaklarını tırmandım. Işık Kat’ın öne eğik başını hafifçe aydınlatıyordu. Her zamanki gibi annesi isteydi. Olan biten her şeyden sonra, bu gece yalnız kalmasının ona iyi gelmeyeceğini düşünüyordum.

Ya gecenin bir yarısı uyanır da tanıdığı herkesi aramaya başlarsa ne olacaktı? Tamam. Çok olası değildi bu. Kat aptal değildi ama uyanıp da paniğe kapılabilirdi. Olabilecek bir şeydi bu.

O sokak kapısını açarken ben de tel kapıyı açık tuttum. "Gece bizde kalmak ister misin?"

Kat durdu, yavaşça bana döndü. Tek kaşını kaldırdı. "Efendim?"

Güldüm. "Aklın hiç buralarda değil, Kedicik."

Dudaklarını büzdü. "Yok öyle bir şey."

"Hı hı." Ona sııttım. "İstersen *bizim* evde kalabilirsin. Sabah Dee'yi görürsün."

Gözlerimin içine bakarken konuşmadı. Ardından başını aşağı yukarı salladı. "Tamam. Ama evden... bir şeyler almam lazım."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Seni aşağıda beklerim."

Beni çözmeye çalışırmış gibi uzun uzadıya inceledi, sonra evin kapısını açıp içeri girdi. Hemen holün ışığını yaktı. Geriye dönüp baktıysa da göz göze gelmekten kaçındı. "Hemen dönerim."

"Buradayım."

Kat parmak arası terlikleri basamaklara çarpa çarpa yukarı fırladı. O üst kattayken ben de boş durmadım. Evin planı bizimkinin aynısıydı, o yüzden sola doğru yürüyüp mutfığa girdim. Işığı yakıp etrafı inceledim. Aslında bir şey aradığım falan yoktu. Meraktan bakınıyordum.

Fakat gördüğüm şey beni gülümsetti.

Nereye baksam, tıpkı salonda olduğu gibi, kitaplar ilişiyordu gözüme. Mutfak tezgâhının üstünde, ekmek kızartma makinesinin yanında iki tane vardı. Bir tane de buzdolabının üstünde. Orada neden bir kitap olduğunu anlayamamıştım gerçi. Mutfak masasının üstünde üst üste üç tane daha kitap duruyordu. Bunların yanındaysa iki tane açılmamış paket.

İnsanın nasıl bu kadar çok kitabı olabilirdi ki?

Üst katta hareket ettiğini duyabiliyordum. Işığı kapatıp hole geri döndüm. Birkaç saniye sonra küçük bir bez çantayla aşağı indi. "Hazırım."

Kat kapıyı kilitledi, sonra bizim eve yürüdük. Yürürken ikide bir bana bakıyordu. Kafasında başka sorular olduğunu anlayabiliyordum. Komşularının uzaylı olduğunu fark eden kimin kafasında olmazdı ki? Ama onun da bir kırılma noktası vardır, diye düşünüyor ve onu uçuruma iten kişi olmak istemiyordum. Dee'yle konuşmasını istemeyişimin bir nedeni de buydu.

Ama hepimizin aynı tarafta olduğundan, Kat'ın neye burnunu soktuğundan, yaptıklarının sonuçlarından haberdar olmasını da garantilemeliydim.

Kapıya gelince durup ona baktım. Işık sönüktü, karanlıktaydık. "Bir şeyden emin olmalıyım, tamam mı?"

Bez çantayı göğsüne bastırdı. "Neymiş o?"

Ola ki Dee kapının diğer tarafındadır diye sesimi alçalttım. Dee evdeydi. Varlığını hissedebiliyordum. "Sana söylediklerim var ya? Yeni öğrendiklerin hani? Bunların ne kadar önemli olduğunu sana ne kadar anlatsam az. Sıradan bir güven meselesi gibi değil. Benim hayatım... bizlerin hayatı senin ellerinde," dedim ona. "Beni hızla gelen bir otobüsün altına atmaktan çekineceğini sanmıyorum ama Dee'yi de benimle atmış olursun."

Kat yaklaştı. O kadar yaklaştı ki bez çantası karnıma sürtündü. "Biliyorum Daemon. Çok ciddiym. Daha önce söylediğin doğrudu. Kimse inanmaz bana. Delirdim sanırlar. Fakat Dee'ye asla ihanet etmem." Durdu, başını kaldırıp hafifçe nefesini verdi. "Koca bir öküz olabilirsin

ama sana da etmem.”

Dudaklarım seğirdi. “Eh, ne güzel söyledin.”

“Ciddiyim ben,” diye ısrar etti. “Hiç kimseye söylemeyeceğim.”

O buz gibi huzursuzluk hissi biraz dinmişti ama Kat’in gerçekten güvenilir olup olmayacağını sadece zaman gösterebilirdi. Öyle olmasını umuyordum. Sadece Dee ya da kendim için değil, kendi iyiliği için de.

Onu eve aldım, üst kata götürdüm. Etrafına bakınıyor, her şeyi inceliyordu. Evimize ilk defa geldiğini anladım. Dee’nin odasında olduğunu düşündüm. Her an üstümüze atlamasını bekliyordum.

Katy’yi misafirler için ayrılmış, ama neredeyse hiç kullanılmayan bir odaya götürüp kapıyı açtım. Işığı yak-tım, havasız, soğuk odaya girdim. “Burada kalabilirsin.” Yatağa doğru yürüdüm. Güzelce yapılmıştı. “Şu dolapta fazladan battaniye var istersen.”

Kat yavaşça dönüp dolaba baktı.

“Bu odanın hemen karşısında banyo ve tuvalet var. Ben de bitişikteki odadayım,” diye açıkladım ona, elimle göğsümü ovuştururken. “Dee’nin odası ise koridorun sonunda. Ama bu gecelik boş ver. Sabahleyin ilk iş yanına gelir.”

Başını aşağı yukarı salladı.

Gözlerine baktım. Yorgunluktan gözlerinin altın mosmordu. Yatağa çeyrek kala uyur bu, diye düşündüm. “Başka bir şey lazım mı?”

“Değil.”

Bir an öylece durdum, sanki söylemem gereken başka bir şey vardı ama dilimin ucuna gelmiyordu bir türlü. Sonra başımı aşağı yukarı salladım, kapıya doğru döndüm.

“Daemon?”

Durup arkama baktım.

Altdudağını çiğniyordu. “Bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Kurtarmasaydın pestile dönecektim.”

Yanıt vermedim çünkü bana teşekkür etmesi aslında gereksizdi.

“Bir de...” Çantasını indirip bana yaklaştı. “Gerçeği söylediğin için teşekkür ederim. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Gözlerimi kaldırıp dürüst bakışlarına karşılık verdim. Ona inanmak istiyordum. “Kanıtla o halde.”

Odadan çıkıp arkamdan kapıyı çekerken, söylediklerimin Ash’in sözleri olduğunun farkındaydım. Koridorda yürüyüp Dee’nin kapısının önüne geldim, hafifçe tıklattım.

Kapı anında açılıverdi. Kız kardeşim ıslıl ıslıl gözleriyle karşımda duruyordu. “Nefret ediyor mu benden?” diye fısıldadı.

Yüzümü asıp, “Ne?” diye sordum, odaya girip kapısını kapattım. “Tanrım. Yo, hayır. Senden nefret falan etmiyor.”

Dee ellerini birleştirdi. “Emin misin? Ona başından beri yalan söyledim. Yaptığım onca şeyden sonra nasıl olur da beni sevmeye...”

Kolumu omzuna attım, onu kendime çekip kucakladım. “Neden bu konuda dürüst olmadığını anlıyor, Dee. Öyle yaptığın için senden nefret etmiyor.”

Başını göğsüme gömdü. Boğuk sesle konuştu. “Söyledin mi ona?”

“Söyledim.” Başımı eğip yanağımı, başının tepesine

dayadım ve ona kamyon muhabbetini anlattım. "Başka çarem yoktu."

Dee bir an sessiz kaldı. "Hayır, vardı Daemon."

Neyi kastettiğini biliyordum ve Dee'nin işin o raddeye geleceğini, öyle bir şey yapacağımı düşünmesinden nefret ediyordum.

"Onu buraya getirmekle de iyi ettin," diye devam etti lafa.

Yanıt vermedim.

"Beni ucube falan sanıyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Gülüp ondan uzaklaştım. "Hayır, yok öyle bir şey."

Bana inanmışa benzemiyordu. "Kat yorgun. Zar zor ayakta duruyor. Yarına kadar dinlensin, sonra üstüne saldırırsın, tamam mı?"

Dee mücadeleyi bıraktı ve onunla biraz havadan sudan sohbet ettikten sonra odama döndüm. Feci halde mecalsiz düşmüştüm. Pijamamın altını giydim, kendimi yatağa bırakmaya hazırdım ama susuzluktan ölüyordum.

Odaya küçük bir buzdolabı almam lazımdı.

İç çekip odadan çıktım. Aşağı inerken koridordaki banyonun ışığının yandığını gördüm. Bir şişe su alıp yukarı çıktım. Ne tuhaftır ki zihnim bütün endişelerden arınmıştı; ne kadar yorgun olduğumun işaretiydi bu.

Odama yaklaşırken banyonun kapısı açıldı, Kat koridora çıktı. Dondu. Ben de dondum. Kahretsin. Resmen canlı heykel olmuştum.

Bir elinde diş fırçası, diğerinde diş macunu vardı. Saçı başı dağınık, yüzüne yapışmış ince saç tutamları ıslaktı. Elini yüzünü yıkamış, o arada yüzünden çok, giydiği lacivert tişörtü ıslatmıştı. Tişört deyince...

Üstünde başka hiçbir şey yoktu. Tişörtü de incecikti.

Hoşuma giden her yerini açık seçik görebiliyordum.

Manzara sıkı bir yumruk gibi inmişti bana ve kimi zaman gereğinden fazla insan gibi davranan bedenimi durdurmanın imkânı yoktu. Tişört bol ve uzundu, dizinin bir karış üstüne kadar iniyordu. Aman Tanrım, bacak da bacaktı hani...

Altı üstü bir tişörtün bu denli seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Yüzü olgun bir domates kadar kırmızıydı ama... ben ona nasıl bakıyorsam o da bana öyle bakıyordu. Gözleri kesinlikle yüzümde değildi, o yüzden ben de onun belli yerlerine bakarken kendimi kabalık edermiş gibi hissetmiyordum. Hele ki karnıma, göğsüme ve düşük belli pijama altıma böyle bakarken.

Kat altdudağını ısırdı.

Vay canına.

Zar zor yutkundum. Yutkunduğumu duymuş olacak ki hemen yüzüme baktı ve güneşte aşırı kalmışçasına daha da kızardı. Hemen odasına daldı. "Şey... iyi geceler."

"Sana da," demeyi başarabildim.

Odama yürüdüm, kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Yatağa kendimi bıraktım, sonra da gözlerimi tavana diktim.

Uzun bir gece daha bekliyordu beni.

Kat'e gerçeği söyledikten sonra hissettiklerim tuhaftı. Daha çok huzursuz olacağımı düşünmüştüm. Daha önce bunu hiçbir insana söylememiştim ve Dawson, Bethany'ye söylediği zaman da sonu kötü bitmişti. Ama bu sefer neden kızmadığımı ya da paniklemediğimi bilemiyordum.

Onun yerine... rahatlamıştım. Artık o civardayken ne olduğumu saklamam ya da numara yapmam gerekmeyecekti. Onun beni hep suçladığı şekilde, yani öküz gibi davranmama gerek kalmayacaktı. Tamam, Kat'i yine uzak tutmam gerekiyordu ama en azından neler döndüğünü anlayabileceği biçimde anlatabilirdim. Evimiz, Kat'in bi-tişikteki eve taşınmasından önce olduğu gibi, sığınılacak bir yere dönüşmüştü.

Diyorum ya, tuhaftı.

Cumartesi sabahı ortalıkta görünmemiş, Dee'nin Kat'le konuşmasına fırsat tanımıştım. Büyük keşifle ilgili konuşup zaman geçirmeleri gerektiğini düşünüyordum ve Kat nihayet öğleden sonra kendi evine geçtiğinde Dee, en büyük becerilerinden birini ona gösterdiğini söyledi.

Dee gerçek biçimindeyken başkalarının biçimine girebiliyordu. Birçoğumuz bunu yapabiliyorduk aslında, ama kısa süreliğine. Dee ise yansıma numarasını hepimizden uzun süre yapabiliyordu.

Dee belli ki Kat'in kılığına girmişti.

O anda Kat adına üzüldüm.

Dee etrafta atlayıp zıplarken ben de bulaşıkları durulayıp makineye diziyordum. Kat'le konuşmasını en ince ayrıntısına kadar anlatırken sesinden coşku akıyordu neredeyse. Nasıl ki o rahatladığını gizleyemiyorsa ben de gülüşümü gizleyemiyordum.

"Ona senin yapamayacağın neredeyse hiçbir şey olmadığını söyledim," dedi. "Ben onun kılığına girince senin neler yapabildiğini sordu."

Ağzım kulaklarıma varıyordu. İddiaya girerim Kat bayılmıştı buna.

"Hükümetin tüm becerilerimizi bilmediğini ve bilmesinin çok önemli olduğunu üstüne basa basa hatırlattım." Zıpladı, elimden tabağı kapıp bulaşık makinesine koydu. "Ona Arumlardan pek söz etmemişsin galiba."

Yüzümdeki gülümseme silindi.

Dee bulaşık makinesinin kapağını kapattı, dans ederek mutfak masasına gitti. "Gezegenimize olanları ve hükümetin Arumların apayrı bir tür olduğunu kavrayamadığını anlattım."

Yavaş yavaş döndüm. "Başka ne söyledin ona?"

"Tüm şu iz meselesini açıkladım." Kaşlarını çatı. "Pek şaşırmamış gibiydi, o yüzden biraz söz ettiğini tahmin ediyorum. Ona çok kafasına takmamasını söyledim. Ona göz kulak olacağımızı ve artık karşı karşıya olduğunu bildiği için güvenliğini sağlamanın daha kolay olacağını söyledim."

"Doğru." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Dee'nin Kat'e bu meseleleri anlatmasını umursamıyordum. Sonuçta dün gece konuyu açan bendim fakat Kat'in tüm bunları nasıl karşıladığını merak ediyordum.

"Ona gerçekten güvenebiliriz," diye devam etti Dee, ben elimi indirirken. Buzlu çay sürahisini alıp buzdolabına gitti. "SD onun bildiğini öğrenirse neler olacağının farkında. Hiç kimseye bir şey demeyecek, Daemon."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı aşağı yukarı salladım. "Başka hiç kimsenin gerçeği bilmesi gerekmiyor. Adam'ın bile."

Dee buna karşı çıktı.

"Ciddiyim. Adam iyi biri. Andrew gibi değil. Ama biliyorsun ki... Dawson ile Bethany'den sonra bu göz ardı

edilecek şey değil. Diğerleri, özellikle de Matthew bunu kafaya takacaktır. İçlerinden birinin paniğe kapılıp Kat'i ihbar etmesi riskine giremeyiz."

Buzdolabının kapısını kapatırken gözleri koca koca açılmıştı. "Sence içlerinden bunu yapan çıkar mı?"

Soruyu kafamda tarttım. "Bilemiyorum. Hayır demek istiyorum ama her şey mümkündür. İçlerinden birinin başka Luxenlerin önünde ağzından bir şey kaçırma olasılığı da var. Tedbiri elden bırakamayız."

Dee tişörtünün önünü çekiştiriyordu. "Tamam. Başkasının bilmesi gerekmiyor."

Evyeden uzaklaştım. Üst katın merdivenine yönelmiştim ki fikir değiştirdim. "Ben gidip Kat'e bir bakacağım. Sen de gelmek ister misin?"

Bir şeyler diyecek gibi oldu, sonra gülümsedi. "Yok. Ben kalsam daha iyi olur. Onu sonra görürüm."

Gözlerimi kısıp baktım ona. "Niye pişmiş kelle gibi sırtıyorsun sen?"

"Bir sebebi yok." Topuklarının üstünde öne arkaya sallanıyordu. Öyle bir gülüyordu ki otuz iki dişi meydandaydı. "Öylesine."

Dönüp ona ters ters baktım, bu sefer kıkır kıkır gülmeye başladı. Neyse. Bahçeyi geçtim ve Kat'i mutfak penceresinden gördüm. Daha doğrusu onu değil de etrafındaki beyaz ışıltıyı... Sonra arka kapıya yürüyüp çaldım.

Kapı ardına kadar açıldı. Ne yazık ki bu sefer geçen geceki gibi üstünde sadece tişört yoktu. Belki de iyi bir şeydi bu. Ama üstündeki iz... Kahretsin. Salı günü, İşçi Bayramı'nın ertesinde diğerleri bunu hemen fark edeceklerdi ve çok sağlam bir bahane uydurmam gerekiyordu.

“Selam?” dedi şaşkın bir sesle.

Başımı aşağı yukarı sallayıp karşılık verdim.

İhtiyatlı bir ifade dolaştı yüzünde. “Şey, içeri gelmek ister misin?”

Kat ve kapalı mekânlar konusunda kendimi iyi hissetmediğimden başımı olumsuz anlamda salladım. “Yok, belki gidip dışarıda bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm.”

Kaşlarını öyle bir kaldırdı ki az daha gülecektim. “Bir şeyler yapmak mı dedin?”

“Evet. Tabii yazılacak kitap yorumu ya da bakılması gereken bahçe falan yoksa.”

“Ha. Ha.” Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı.

Elimi kaldırdım, kapıyı dokunmadan durdurdum. Şaşkınlığının yerini kızgınlık alınca da güldüm. “Tamam. Dur bir daha deneyeyim. Benimle bir şeyler yapmak ister misin?”

Duraksadı. “Aklında neresi vardı?”

Evden uzaklaştım, omuz silkip arka arka yürüdüm. “Göle gidelim, hadi.”

“Bu defa iyice bakmadan yola adımımı atmayacağım,” dedi. Ben de dönüp ona baktım. “Fikrini değiştirdiğin ve sırrınızın bende güvende olmadığını düşündüğün için beni ormana götürüyor olamazsın, değil mi?”

Kahkahayı patlattım. “Düpedüz paranoyaksın.”

Burnundan soludu. “Bunu diyen de beni dokunmadan havaya fırlatabilen bir uzaylı.”

“Kendini bir yerlere kilitleyip öne arkaya sallanmıyordun, değil mi?”

Ben ona bakınca gözlerini devirdi. “Hayır, Daemon.

Ama akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını merak ettiğin için sağ ol.”

“Alınma.” Sahte bir teslimiyetle ellerimi kaldırdım. “Aklını kaçırıp tüm kasabaya asıl kimliğimizi açıklamayacağından emin olmam lazım.”

“Bazı sebeplerden ötürü bunun için endişelenmene gerek yok diye düşünüyorum,” dedi duygusuz bir sesle.

Ona imalı bir bakış attım. “Kaç kişiyle yakın olduğumuzu biliyor musun? Gerçekten yakın yani?”

Burnunun üstü kırıştı. Akli kim bilir nerelerde diye düşünüp güldüm. “Sonra küçük bir kız çıkıp bizi ifşa ediyor. Güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Küçük bir kız değilim ama zamanda geriye gidip her şeyi en baştan yapabilsem o kamyonun önüne çıkmazdım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ama gerçeği öğrendiğime pişman değilim. O kadar çok şeyi açıklığa kavuşturuyor ki. Dur bir saniye, zamanda geriye gidebiliyor musunuz?” Yüzü ciddiydi. “Bu olasılık daha önce hiç aklıma gelmemişti ama şimdi harbiden merak ettim.”

İç çektim. Gülmek istiyordum. “Zamanı manipüle edebiliriz, orası doğru. Ama bundan kaçınırsınız ve sadece ileriye doğru gidebiliriz. En azından ben şu ana kadar zamanı geçmişe doğru bükebilen kimseyi duymadım.”

“İsa aşkına. Superman yanınızda solda sıfır kalır.”

Alçak bir daldan eğilerek kaçtım ve güldüm. “Ama kriptonitimizin ne olduğunu söylemem.”

Bir süre sessizlik oldu. “Bir şey sorabilir miyim?”

Yaprak kaplı ormanda yürürken başımla onayladım.

"Hani şu kaybolan kız, Bethany... Dawson'la birlikteydi. değil mi?" diye sordu.

Gerildim. "Evet."

"Sizinle ilgili gerçeği o da mı öğrenmişti?"

Soruya nasıl yanıt vereceğimi düşünürken birkaç saniye geçti. "Evet."

Kat bana baktı. "O yüzden mi ortadan kayboldu?"

"Evet." Gerçek üç aşağı beş yukarı buydu.

"Kimseye söylemiş miydi? Yani, niye ortadan kayboldu ki?"

"Orası çok karışık, Kat."

"Öldü mü?"

Sorusunu yanıtlamayınca durdu. Geriye baktığımda terliğinin içine kaçan çakıl taşını çıkarmaya çalıştığını gördüm. "Söylemeyecek misin bana?"

Ona bakıp güldüm.

"O zaman niye buraya gelmek istedin?" Terliğini çıkarıp salladı, sonra tekrar giydi. "Soruları geçiştirmek çok eğlenceli diye mi?"

"Kızdığında yanaklarının pembeleşmesini izlemek çok keyifli."

Yanakları bir ton daha koyulaştı.

Göz kırpıp tekrar yürümeye başladım. Soruları mantıklıydı, benim yaptığımsa ukalalıktı. Ama bu sorulara verilebilecek basit yanıt yoktu. Göl görünmüştü. "Çileden çıkmanı izlemeye bayılmam bir yana, başka sorular da sormak isteyeceğini düşündüm."

"İstiyorum zaten."

"Bazılarını yanıtlamayacağım. Bazılarını yanıtlayacağım." Ona doğru baktım. Bana kızmış görünmüyordu.

O anı bir fotoğrafla ölümsüzleştirmem gerektiğini hissettim. “Tüm sorularını aradan çıkarabiliriz. O zaman tekrar tekrar bu konuları açmaya gerek de kalmaz ama önce hak etmen lazım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne yapmam gerekiyor bunun için?”

Göle doğru bakıp güldüm. “Benimle kayanın üstünde buluş.”

“Ne? İçimde mayo yok ki.”

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım, dönüp Kat’e gülümsedim. Gözünü iki kez açıp kapattıktan sonra bakışlarını hemen kaçırdı. “Ee, ne olmuş? Soyunsan da olur...”

“Rüyada görürsün.” Kollarını kavuşturdu.

Çok yazık.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” diye yanıt verdim. “Ne o? Hiç mi elbiselerinle suya girmedin?”

Dudaklarını büzdü. “Neden sana soru sorabilmek için önce yüzmem gerekiyor?”

Bakışlarımı aşağılara indirmeden önce, gereğinden uzun süre dudaklarına takılıp kaldım. “Senin değil, benim için. Öylesi normal geliyor.” Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. “Yüzmeye gittiğimiz günü hatırlıyor musun?”

“Evet.” Bana doğru bir adım attı.

Gözlerimi kaldırdım; göz göze geldik. Derin bir nefes aldım. “Eğlendin mi peki?”

Kat başını yana eğdi. “Bunun için rüşvet aldığın gerçeğini bilmezden gelirsem, adilik yapmadığın kısmında evet, eğlendim.”

Gülümseyip bakışlarımı kaçırdım. Belki de yakında ona rüşvet almadığımı söyleyecektim. “Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Biliyorum, kulağa aptalca geliyor ama...”

"Aptalca değil." Yanıtını anında vermişti ve dürüsttü. Sonra beni çok ama çok şaşırtan bir şey dedi. "Tamam. Hadi, yapalım şu işi. Ama yine suyun altında beş dakika kalma da."

Rahatlayıp güldüm. "Anlaştık."

Ben tişörtümü sıyrırırken o da terliklerini ayağından çıkardı. Göz ucuyla beni izlediğinin farkındaydım. Cayar diye bekliyordum ama bana bakıp güldü ve... vay canına. Suyun kenarına gidip parmaklarını sokmasını izlerken göğsümde tuhaf bir his duydum.

"Aman Tanrım, su buz gibi!" diye çığlığı bastı.

Bu konuda bir şeyler yapabilirdim.

"İzle şunu." Ona göz kırpıp tekrar gle döndüm. İnsan biçimimi terk ettim. Gğsmden ve vücudumun geri kalanından etrafa beyaz bir ışık yayıldı. İnanılmaz derecede hızlı hareket ederek yerden havalandım. Onun gözüne büyük olasılıkla bir ateş topu gibi görünüyordum. Gln ortasına düştüm. Doğal halimle etrafa ısı saçıyor, suyun altında bir o yana bir bu yana hareket ettikçe gl ısıtıyordum.

Kayalara yaklaştıkça Kat'ın daha rahat ettiği biçimini aldım ve kendimi çekip taşlara oturdum.

"Uzaylı gleri mi?" diye sordu.

Kaya çıkıntısından ne eğilip ona gelmesini işaret ederken tenimden su damlıyordu. "Gel, gir. Biraz daha ılık şimdi."

Ayağını suya sokarken bana inanmışa benzemiyordu. Sonra birden geriye sıçradı ve gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktı. Bata çıka kayaya yaklaşırken "Başka havalı yeteneklerin de var mı?" diye sordu.

“Sana görünmez hale gelebilirim.”

Kayalara varınca elimi tuttu. Onu kolayca yukarı çektim, ayaklarıyla tutununca bıraktım, biraz geriye kaçılıp ona yer açtım.

Güneşin ısıttığı kayanın üstünde otururken ürperdi. “Bana görünmeden nasıl hareket edebilirsin ki?”

Geriye, dirseklerimin üstüne yaslandım ve bacaklarımı uzattım. “Bizler ışıktanız. Etrafımızdaki farklı tayfları manipüle edebilir, kullanabiliriz onları. Eğer daha anlaşılır olacaksa ışığı kıldığımızı söyleyebilirim.”

“Pek olmadı.”

“Doğal halimi aldığımı gördün, değil mi?” Evetleyince devam ettim. “Küçücük ışık parçacıklarına ayrılana kadar titreşiyorum. Işığı seçici olarak engelleyebilirim; bu da şeffaf olmamıza olanak sağlar.”

Dizlerini göğsüne çekti. “Büyüleyici bir şey bu, Daemon.”

Kollarımı başımın arkasına koyup sırtüstü yattım. “Soracağın bir sürü soru olduğunu biliyorum. Haydi, sor.”

Kat ağır ağır başını iki yana salladı. “Tanrı’ya inanıyor musunuz?”

“İyi birine benziyor.”

Gözlerini kırptırdı. “Sizin de tanrınız var mı?”

“Kilise gibi bir şey vardı diye hatırlıyorum ama o kadar. Büyükler din konusunu konuşmazlar,” diye açıkladım.

“Büyükler derken?”

“Sizinkiyle aynı anlamda. Yaşlılar yani.”

Burnunu kırptırdı.

Bunun üzerine güldüm. “Sıradaki soru?”

“Niye bu kadar gıcıksın?”

Sessizce güldüm. “Herkesin bir uzmanlık alanı olmalı, değil mi?”

“O zaman işinin ustasıydın.”

Gözlerimi yumdum. Güneşin her yerimi ısıtması hoşuma gidiyordu. “Benden hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Kat hemen yanıt vermedi soruma. “Senden hoşlanmıyor değilim Daemon. Ama... sevilmesi güç birisin. Seni çözmek zor.”

“Seni de,” diye itiraf ettim ve dürüst davranmaya karar verdim. “Olanaksız kabullendin. Kız kardeşime ve bana iyi davrandın. Üstelik de itiraf ediyorum, sana öküzlük yaptığım halde. Dün evden kaçıp gidebilir, tüm dünyaya bizi anlatabilirdin ama yapmadın. Dahası, söylediklerimi hiç alttan almıyorsun.” Güldüm. “Bu huyun hoşuma gidiyor.”

“Benden hoşlanıyor musun yani?”

“Sıradaki soru?” dedim sakince.

Kat bana yaklaştı. “İnsanlarla çıkmanıza izin veriliyor mu?”

Omuz silkip ona baktım. “İzin veriliyor mu’ deyince biraz tuhaf kaçıyor. Oluyor mu? Evet. Tavsiye ediliyor mu? Hayır. Yani çıkabiliriz insanlarla, ama kime ne faydası var? Ne olduğumuzu gizlemek zorundayken kalıcı bir ilişkiye giremeyiz ki.”

Bunu bir süre düşündü. “Yani geri kalan konularda, şey, bizim gibi misiniz?”

Doğrulup tek kaşımı kaldırdım. “Anlayamadım?”

Günüşğinde yanakları pembeleşti. “Yani, mesela seks? Ne bileyim, parlıyorsunuz, falan filan. Bazı şeylerin nasıl olabileceğini anlayamadım.”

Seks gibi mi?

Seks yapıp yapamayacağımızı mı soruyordu bana?

Soruyu düşündükçe gülesim geliyordu. Kat'ın aklından geçenlerle ilişkili başka şeyler yapasım da geliyordu ve buna fiziksel olarak bu kadar çabuk karşılık vermem biraz rahatsız ediciydi.

Aynı zamanda ilginçti de.

Salağın tekiydim ben.

Dudaklarımda yarım bir gülücük belirdi, hiç düşünmeden hareket ettim, göz açıp kapayana kadar onu sırtüstü yatırdım. Hafifçe nefes aldı. Üstüne çıktım. Ağırlığımı ellerimle desteklerken ıslak saçlarım aşağı sarkıyordu. Bir su damlacığı usulca sıvışıp yanağına düştü. Farkına bile varmadı Kat.

“İnsan kızları beğenip beğenmediğimi mi soruyorsun?” Ona yaklaştım ve vücutlarımızın önemli olan her yeri birbirine değdi. Kıyafetlerimiz ıslak olduğundan tenlerimiz arasında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Altımda inanılmaz derecede yumuşaktı ve kesik kesik soluduğunu hissedebiliyordum. Çok yakın olduğumuzdan gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Kalçamı azıcık hareket ettirince nefesinin kesildiğini vücudumun her uzvunda hissettim. “Yoksa *seni* beğenip beğenmediğimi mi bilmek istiyorsun?”

Gözlerimiz buluştu, öylece kaldı. Sessizlik uzayıp gitti ve yanıtını aldığını anladım.

Kendimi daha fazla rezil etmeden üstünden inmem gerektiğini de biliyordum.

Normalde gerekenden çok daha büyük bir çaba harcayarak yana doğru yuvarlandım. Konuştuğumda, sesim-

deki değişimi fark etmemek olanaksızdı. "Sıradaki soru."

Kat doğrulmadı. "Söylesen de olurdu, biliyorsun, değil mi?" Bana doğru çevirdi başını. "İllaki *göstermene* gerek yoktu."

Orası doğruydu işte.

"Eğlence bunun neresinde?" Ben de kendi başımı ona doğru çevirdim. "Sonraki soru, Kedicik."

"Bana niye öyle diyorsun?"

"Bana küçücük, tüy yumağı gibi bir yavru kediyi anımsatıyorsun. Pençeleri dışarıda gezen ama ısırmayanından."

Dudakları seğirdi. "Ama çok saçma."

Omuz silktim.

Bir süre sessizlik oldu. "Sence etrafta başka Arum var mıdır?"

Zor bir soruydu. Başımı geriye yatırıp onu inceledim, benden ne kadar gerçekçi bir yanıt beklediğini kestirmeye çalıştım. "Arumlar daima etraftadır."

"Sizi mi avlıyorlar?" Sesini alçaltmıştı.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Önemsedikleri tek şey bu. Bizim güçlerimiz olmasa... insanlara benziyorlar. Ama acımasızlar ve ahlak anlayışları yok. Arumlar nihai yıkımdır, falan filan."

"Onlarla... çok savaştın mı?"

"Evet." Yan dönüp ona baktım. "Kaç tanesiyle yüzleşip öldürdüm, hatırlamıyorum. Sen böyle ampul gibi parladıkça daha fazlası gelecek."

Bakışlarını bir anlığına kaldırdı. "O zaman kamyonu niye durdurdun?"

"Seni pestile çevirmesine göz yummamı mı yeğler-

din?" diye sordum, o gece söylediklerine göndermede bulunarak.

"Neden ama?" diye ısrar etti.

Dişlerimi sıktım. "Gerçekten bilmek ister misin?"

"Evet."

"Bana bonus puan kazandıracak mı peki?" diye sordum sessizce.

Derin bir nefesle göğsünü şişirdi, sonra elini kaldırdı. Alnıma düşen saçlarımı geriye itti. Parmakları tenime değdi ve durdum, bir süre gözlerimi yumdum. Yumuşacık, masum bir dokunuştı ama beni çok etkilemişti.

"Soruyu nasıl yanıtladığına göre değişir," dedi.

Gözlerimi araladığımda yüz hatları bembeyazdı. Elini geri çekip hafifçe soludu. Sırtüstü uzandım. Kollarımız birbirine yaslanmıştı. "Sıradaki soru?"

Kat ellerini karnının üstünde birleştirdi ve çekmedi. "Güçlerinizi kullandığınızda neden iz kalıyor?"

Çok daha güvenli bir yerden gelmişti soru. "İnsanlar bizim için karanlıkta parlayan fosforlu tişörtler gibi. Yakınıınızda güçlerimizi kullanırsak elinizde olmadan ışığımızı özüksüyorsunuz. Parıltı önünde sonunda kayboluyor ama ne kadar çok enerji kullanırsak o kadar parlak bir iz bırakıyoruz. Dee'nin bulanıklaşması pek bir iz bırakmıyor. Kamyon vakası ve ayıyı korkutuşum ise gözle görülür bir iz bıraktı. Daha güçlü bir şey, örneğin birini iyileştirmek ise daha kalıcı bir iz bırakıyor. Dediklerine göre silik, çok dikkat çekmeyen bir şey ama her nedense uzun süre geçmiyor.

"Senin yakınıında daha dikkatli olmam gerekirdi," diye devam ettim. "Ayıyı korkuttuğumda bir ışık patlaması

kullandım ki bu da lazer gibi bir şey. Üstünde, Arumların görebileceği kadar büyük bir iz kaldı.”

“Yani, saldırıya uğradığım geceyi mi diyorsun?” Sesi boğuktu.

“Evet.” Elimle yüzümü ovuşturdum. “Arumlar buraya pek gelmez zira bu civarda Luxen yok sanıyorlar. Kaya-lıklardaki beta kuvarsa enerjimizi görmelerini engelleyip bizi gizliyor onlardan. O yüzden bu civarda sayımız çok. Ama demek ki Arum’un teki buralardan geçiyordu. Sen-deki izi görünce yakınlarda bizden biri olduğunu anladı. Benim hatamdı.”

“Senin hatan değildi. Bana sen saldırmadın ki.”

“Ama resmen seni bulmasına yol açtım,” dedim.

Söylediğim kafasına dank edince beti benzi sarardı. Gözlerine korku doldu. Bundan tiksiniyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bu bilginin ne kadarını kaldırabileceğini merak ediyordum.

“O nerde şimdi? Hâlâ civarda mı?” diye sordu. “Yine gelecek mi? Ya...”

Uzanıp elini tuttum, şefkatlice sıktım. “Sakin ol Kedici. Kalp krizi geçireceksin bu gidişle.”

Dudaklarını yavaşça araladı. “Hayır, geçirmeyeceğim.”

“Emin misin?” Avcumdaki eli küçücüktü, sıcacıktı.

“Evet.” Bunun üzerine o efsanevi göz devirmelerinden birini daha yaptı.

“O artık sorun olmaktan çıktı,” diye açıkladım.

Başını iyice bana doğru çevirdi. “Sen... onu öldürdün mü?”

“Evet, onun gibi bir şey.” Kat’i korkutmaya çalışmıyor-

dum ama ailemi... ve artık onu da tehdit eden kim olursa olsun, öldüreceğimi bilmeliydi.

“Onun gibi bir şey mi? Öldürmenin ‘gibi bir şey’ini ilk kez duyuyorum.”

“Tamam, peki. Onu öldürdüm.” İrkilip nefesini tuttuğunu işittim. “Düşmanız biz, Kedicik. Durdurmasaydım gücümüzü emdikten sonra beni ve ailemi öldürebilirdi. Onunla da kalmayıp buraya başkalarını getirebilirdi. Bizim gibiler tehlikeye düşerdi o zaman. *Sen de* tehlikeye düşerdin.”

“Peki ya kamyon? Artık eskisinden de çok parlıyorum,” dedi. “Başka Arum gelecek mi?”

Bir Arum varsa genelde üç tane daha var demekti. Bakarsın bu sefer şansımız yaver giderdi. “Umarım civarda başkası yoktur. Eğer yoksa üstündeki iz ağır ağır solacak. Güvende olacaksınız.”

“Ya varsa?”

“O zaman onları da öldürürüm.” Doğruyu söylüyordum. “Bir süreliğine, şu iz üstünden silinene kadar yakınımda olmalısın.”

“Dee de öyle bir şeyler dedi.” Dudağını ısırdı. “Yani artık sizden uzak durmamı istemiyor musunuz?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok.” Başımı eğip ellerimize baktım. Alfabenin harflerini eline çizmekte olduğunu gördüm. Farkında bile değildim oysaki. “Bana kalsa yakınımızdan bile geçemezdin.”

Kat elini hızla çekip kurtardı. “Aman ne güzel. Dü-rüstlük falan taslama bana.”

“Anlamıyorsun,” dedim. Bizden uzak durmamasının hepimizi içine düşürdüğü tehlikeyi anlamasını isti-

yordum. Amacım kalpsizlik etmek değildi fakat nelerin riskte olduğunu bilmeye mecburdu. “Şu anda bir Arum’u dosdoğru kız kardeşime götürebilirsin ve ben de onu korumakla yükümlüyüm. Bana kalan tek şey o. Buradaki başkalarını da korumak zorundayım. En güçlüleri benim. İşim bu benim. Sen o izi üstünde taşıdığın sürece, yanında ben olmadan Dee’ye yaklaşmayacaksın bile.”

Oturdu, yüzünü kıyıya çevirdi. “Neyse, ben gitsem iyi olur.”

Kahretsin, anlamıyordu. Ayağa kalkmaya davranınca koluna yapıştı. Teni avcumun altında hemen ısındı. “Şu anda kendi başına kalamazsın. İz solana kadar yanında olmak zorundayım.”

“Bebek bakıcılığı oynamana ihtiyacım yok.” Deddiği dediği. “İz geçene kadar Dee’den uzak dururum.”

“Hâlâ anlamıyorsun.” Tanrım, onu tutup sarsmak istiyordum. “Arumlar ele geçirirlerse seni öldürmezler. Kütüphanedeki seninle oyun oynuyordu. Seni, canını kurtarmak için yalvaracağın noktaya getirecek, sonra da onu bizlerden birine götürmeye mecbur edecekti.”

“Daemon...”

“Başka seçeneğin yok. Şu anda büyük bir risksin. Kız kardeşim için tehlike kaynağısın. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Öfkeden yüzü morarmıştı. “Ya iz solduktan sonra? O zaman ne olacak peki?”

“Ben hepimizden uzak kalmanı, bir daha gözümüze görünmemeni yeğlerim ama öyle olacağını hiç sanmıyorum. Kız kardeşim de sana çok değer veriyor.” Kolunu bırakıp geriye yaslandım. Acayip kızmıştım. “Üstünde

başka bir iz daha kalmadığı sürece onunla arkadaşlık etmene itirazım yok.”

Öfkeyle yumruklarını sıktı. “İzin verdiğin için çok teşekkürler.”

Zoraki gülümsedim. Ona daha kaç defa anlatmam gerekecekti? Tehlikedeydi ve risk kaynağıydı. Kişisel bir mesele değildi bu. “Bir insana karşı hislerinden ötürü bir kardeşimi yitirdim zaten. Bir tanesini daha yitirmeyeceğim.”

“Erkek kardeşinle Bethany’den söz ediyorsun,” dedi.

“Erkek kardeşim bir insana âşık oldu... ve şimdi ikisi de öldü.”

Kat bazen resimli bir kitap kadar açıktı. Düşündüğü, hissettiği ne varsa yüzünden açık seçik okunuyordu. Yüzündeki tedirginliğin silindiği, yerini görmekten pek de hoşnut olmadığım sempatiye bıraktığını gördüm.

“Ne oldu peki?” diye sordu sessizce.

Bir yanım duymazdan gelmek istiyordu bu soruyu. Aptalca bir şey söyleyip dikkatini dağıtmak istiyordum ama diğer yanım da bu meseleyi... konuşmak, gerçekten anlatmak istiyordu. Sonunda o yanım galip geldi. “Dawson, Bethany ile tanıştı ve sana yemin ederim ki ilk görüşte aşktı bu. Bir anda gözü başka şey görmez oldu. Matthew, yani Bay Garrison onu uyardı. Dawson’ı bunun yürümeceği konusunda uyardı. Bizlerin insanlarla ilişki yaşaması olanaksız.”

Onun omzunun üzerinden arkaya, ağaçların başladığı yere baktım. “Bunun ne denli zor olduğunu bilemezsin, Kat. Ne olduğumuzu sürekli gizlemek ve kendi türümüzün arasındayken bile dikkatli olmak zorundayız. Yığın-

la kural var uymamız gereken. İnsanlarla kaynaşmamızı ne SD seviyor ne de Luxenler. Bize onlardan daha aşağıymışız, hayvanmışız gibi davranıyorlar.”

“Ama hayvan falan değilsiniz,” dedi ateşli bir edayla. Bir kez olsun beni savunmasını, üstelik de muhtemelen hak etmediğim halde savunmasını izlemek çok tatlıydı.

“Ne zaman bir şey için başvursak bunun Savunma Departmanı tarafından takip edildiğini biliyor muydun?” Tiksintiyle başımı iki yana salladım. “Ehliyet alsan haberleri olur. Üniversiteye başvursan görürler. Bir insanla evlilik için başvuru mu? Hayatta olmaz. Taşınmak istersek bile önce izin almamız gerekiyor.”

“Böyle bir şeyi yapabilirler mi?” Şoke olduğu sesinden anlaşıyordu.

Acı acı güldüm. “Sen de söyledin ya. Bu gezegen sizin; bizim değil. Hayatlarımızı finanse ederek bizleri ellerinde tutuyorlar. Gelişigüzel kontrol edildiğimiz için hiçbir şey gizleyemiyoruz. Yerimizi bir kez öğrenmeleri yeterli. Bu da yetmezmiş gibi, bir başka Luxen bulup onunla yaşamamız bekleniyor.”

Bakışları öfkeliydi. “Bu hiç adil değil ama.”

“Değil zaten.” Doğrulup kollarımı büktüğüm dizlerime doladım. “Kendini insan gibi hissetmek kolay. Öyle olmadığımı bilsem de tüm insanların arzuladığı şeyleri arzuluyorum...” Ne diyordum ona yahu? Hafifçe öksürüp lafa devam ettim. “Her neyse. Dawson’la Bethany arasında bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Hiç söylemedi. Bir cumartesi günü yürüyüşe çıktılar ve Dawson eve geç saatte döndü. Üstü başı yırtılmıştı ve kan içindeydi. O günden sonra bir daha birbirlerinden ayrılmadılar. Matt

ile Thompsonlar daha önceden şüphelenmedilerse bile o gün şüphelenmişlerdir. Ertesi hafta sonu Dawson ve Bethany sinemaya gitti. Asla geri dönmediler.”

Kat gözlerini kapattı.

“SD kardeşimi ertesi gün Moorefield’da buldu. Cesedi çöp torbası gibi bir tarla kenarına atılmıştı. Ona veda bile edemedim. Ben daha göremeden cesedini kaldırdılar; insanlar kimliğimizi anlamasınlar diye. Öldüğümüzde ya da yaralandığımızda asıl biçimimize döneriz.”

Konuştığında sesi yumuşacıktı. “Cesedini hiç görmediysen... öldüğünden emin misin?”

“Onu bir Arum’un yakaladığını biliyorum. Önce güçlerini elinden aldı, sonra da öldürdü onu. Hâlâ yaşasaydı ne yapar eder bağlantı kurmanın bir yolunu bulurdu. Onun ve Bethany’nin cesetleri hiç kimse görmeden kaldırıldı. Kızın ailesi çocuklarının başına ne geldiğini asla bilmeyecek. Tüm bildiğimiz, Dawson’ın yaptığı bir şeyin Bethany’nin üstünde iz bıraktığı ve Arum’un onu bulmasına yol açtığı. Ancak bu şekilde olmuş olabilir çünkü Arumlar burada bizi sezemez. Dawson önemli bir şey yapmış olmalıydı.”

“Çok üzüldüm,” diye fısıldadı. “Ne desem boş, biliyorum. Çok üzüldüm.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Dawson’ı kaybetmenin ağırlığı koca bir kurşun külçe gibi boğazımda düğümlenmişti. Canımı yakıyordu. Hâlâ daha dünmüşçesine acıtıyordu. Bazı geceler uyandığımda kendimi onun odasında buluyor, onu son bir kez daha göremediğime yanıyordum.

“O... salağı özlüyorum,” dedim kesik kesik.

Kat bir şey demedi ama bana yaslanıp sarıldı. Şaşı-
rıp donakaldım. Fark etmemiş gibiydi çünkü beni sımsıkı
kucakladı, sonra bırakıp çekildi.

Ona öylece bakıp kaldım, şoke olmuştum. Ona daha
birkaç dakika önce söylediklerimden sonra bana böyle mi
karşılık veriyordu? Beni bağrına basarak mı?

Bakışlarını indirdi, ellerine baktı. "Ben de babamı çok
özlüyorum. Hiç dinmiyor."

Nefesimi zar zor verdim. "Dee babanın hasta olduğu-
nu söyledi ama nesi olduğunu söylemedi. Başın sağ olsun.
Hastalık bizim pek alışık olduğumuz bir şey değildir.
Nesi vardı?"

"Beyin kanseriydi. Önce baş ağrısıyla başladı. Başı
feci ağrıyordu. Sonra da görme problemleri çıktı. Bunun
üzerine testler yaptırdı, kanser olduğunu öğrendi." Kaş-
larını çatıp gökyüzüne baktı. "Sonrası sanki hızlandırıl-
mış film gibiydi ama aslında değildi. Onunla zaman geçi-
rebildim, şeyden önce..."

"Neden önce?" Elimden başka hiçbir şey gelmediğın-
den dönmüş ona bakıyordum.

Yüzünde kederli bir gülümseme vardı. "Sonlara doğru
değişti. Tümör birçok şeyi etkiledi. Çok zordu." Başını iki
yana sallayıp yere baktı. "Ama iyi zamanlarımız hiç ak-
lımdan çıkmıyor. Mesela birlikte bahçeyi düzenleyişimiz,
kitapçıya gidişimiz. Her cumartesi bahçeyle ilgilenirdik.
Kendim bildim bileli her pazar günü akşamüzeri de ki-
tapçıya."

Bahçe işlerini ve kitap okumayı neden bu denli sev-
diğini anlamaya başlamıştım. Kendini babasına yakın
hissetmesini sağlıyordu bunlar. İkimiz de büyük kayıplar

yaşamıştık. "Dawson'la ben... hep birlikte doğa yürüyüşlerine çıkardık. Dee'nin hiç o taraklarda bezi yoktur."

Biraz güldü. "Onu dağa çıkarken hiç hayal edemiyordum."

Bunun üzerine ben de güldüm. "Haklısın."

Gündüz yerini alacakaranlığa bıraktı, yıldızlar göğü doldurdu ve biz... konuştukça konuştuk. Ona Dawson'ın ilk defa bir başkasının kılığına bürünmesini ve sonra o halde sıkışıp kalmasını anlattım. O da babasının hastalığından sonra nasıl arkadaşlıklarının teker teker sona erdiğini. Yalnız kalışından kendini sorumlu tutması ilginç gelmişti bana. Hava iyice serinleyene kadar sohbet ettik. Artık dönme zamanı gelmişti.

İşin aslı, gerçekliğe dönmek istemiyordum. Hoşuma gitmişti böylesi. Kat. Ben. Muhabbet. Hiç keyif alacağımı düşünmemiştim ama alıyordum işte.

Yürüyüp evimize dönerken insana huzur veren bir sessizlik sarmıştı dört yanımızı. Kat'ın evinin salonunda ışık yanıyordu. O yüzden bana doğru döndü ve sesini alçaltarak konuştu. "Ya şimdi ne olacak?"

Yanıt vermedim.

Olup bitenleri aklım almıyordu.

Pazar gününün büyük kısmını Dee'yle Kat'ın salonda oturup kitaplar hakkında çene çalmasını ve kitaplardaki erkek arkadaşların daima gerçek hayattakilerden daha iyi olduğu kararına varmasını dinleyerek geçirdim. İnsan olmasam da neticede erkektim, o yüzden itiraz etmek istiyordum. Fakat Kat yanından eksik etmediği kitaplardan birindeki adamların özelliklerini sayınca, kimsenin

bunlarla boy ölçüşemeyeceğini anladım.

Adam'ı uyarmam falan lazımdı anlaşılan.

Matthew, İşçi Bayramı'nda mangal partisi düzenliyordu. Kat uzaylıların da İşçi Bayramı'nı kutlamasını çok komik bulmuştu... Ta ki Dee'nin gitmesi gerekene kadar. Malum sebeplerden ötürü Kat, Dee'yle oraya gidemezdi. Belli etmese de, evimizin verandasında otururken yüzündeki gülümsemenin zoraki olduğu belliydi.

"Oraya gitmesem de olur," dedi Dee, benimle aynı şeyi sezip. "Burada da kalabilirim..."

Kat bir şeyler söylemek üzere ağzını açıyordu ki lafa karıştım. "Oraya gitmediğin yıl olmadı. Bu yıl da gitmezsen tuhaf görünür."

Kat'e doğru bakıp endişeli bir tavırla altdudağını çiğnedi. "Sen burada idare edersin, değil mi?"

"Niye edemesin?" diye çattım ona kollarımı göğsümde kavuşturarak. Kat dönüp ters ters bana baktı.

"Bugün annesi hastanede olacak, o yüzden Kat tüm gün yalnız kalacak," dedi Dee, Kat'ten önce davranarak.

Tek kaşımı kaldırdım. "İyi de, her zamankinden ne farkı var bunun?"

Kat dudaklarını büzdü.

"Öküzlük etmesene." Dee öfkeyle bana baktı. "Bugün farklı çünkü bugün bayram."

Kat yine bir şeyler demeye kalkıştı.

"İşçi Bayramı ama," diye buz gibi bir sesle konuştum. "Şükran günü ya da Noel değil ki. İşçi Bayramı'nın normal bir bayram sayıldığından bile emin değilim."

"Bal gibi de bayram. Takvimlerde falan yazıyor," diye ısrar etti Dee. "Tatil işte."

Gözlerimi devirdim. "Aptalca bir tatil o zaman. Kat..."

"Kat burada, hani belki unutmuşsunuzdur." Ayağa kalkıp kot pantolonunun arkasındaki tozları temizledi. Bana korkunç bir bakış fırlattı, sonra Dee'ye döndü. "İdare ederim ben. Bunu söylemekten nefret ettiğimi Tanrı biliyor ama Daemon haklı. Altı üstü İşçi Bayramı. Önemli bir şey değil. Hem Adam da partiye gidiyor, değil mi?"

Ben Kat'e bakarken Dee başını aşağı yukarı salladı.

Kat yine güldü. "İyi o zaman, git onunla eğlen biraz."

Kız kardeşimi tuttuğum gibi Matthew'nun evine kadar fırlatmaya hazırlanıyordum ki nihayet tenezzül edip arabasına bindi. Fırlatabilir miydim bilmiyordum ama denemeye istekliydim.

Dee'nin arabasının tekerlekleri çakıl taşlarının üstünde çatırdarken Kat yanımdan öylece geçip gitti. Onu bakışlarımla takip ettim. Gözlerimi kalçalarının sallanışından alamıyordum. Nasıl yürüdüğünün farkında mıydı? İsa aşkına.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum bakışlarımı kaldırmadan.

Verandanın basamaklarında durdu. "Nereye olacak, bitişikteki eve," dedi.

"Ya," diye mırıldandım duvara yaslanıp.

Yüzü asılmıştı. "Sen mangal partisine gitmiyor musun?"

İki yana salladım başımı. "Oldum olası sevmemişimdir o işi."

"Ciddi misin? Mangal partisini 'iş' mi sayıyorsun?" diye kafa tuttu bana.

"Sevsem de sevmesem de fark etmez. Birinin burada

seninle kalması gerekiyor.”

Dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılarak somurttu. “Bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim...”

“Aslını istersen biraz var.”

Dönüp bana öyle bir baktı ki üstüme saldırmak üzere olduğu gün gibi ortadaydı. Gülmemek için müthiş bir çaba harcadım. Dün gölde geçirdiğimiz zamandan sonra aramızda bir şeyler değişmişti. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir bağ kurulmuştu aramızda.

“Bebek bakıcısına falan ihtiyacım yok Daemon.” Veranda parmaklıklarındaki elini kapattı. “Sadece evime gidip...”

“Kitap mı okuyacaksın?”

Gözlerinden alev fışkırmasına saniyeler kalmıştı. Belki ağzından da. “Hadi, diyelim ki okuyacağım. Ne var bunda? Okumanın nesi yanlış?”

“Yanlış demedim ki?” deyip güldüm.

“Öff, aman, neyse.” Döndüğü gibi ayaklarını vura vura merdivenden indi.

Gitmesine izin vermeliydim. Burada, yakınımnda olduğu sürece güvendeydi. Artısı, Dee'den de uzak olmasıydı. Fakat onu kendi evine, o bomboş eve doğru giderken görünce kendi kendime söylenip kalktım.

“Dursana,” diye seslendim kollarımı indirip.

Kat yürümeye devam etti.

Oflayıp puflayarak verandadan fırladım. Beni, burnunun dibinde belirene kadar görmedi. Sonra elini göğsüne götürüp geriye doğru sıçradı. “Ayy,” deyip çığlık attı. “Önceden uyarsan olmaz mıydı?”

Ellerimi pantolonumun cebine soktum. “Seslendim ya.”

“Ben de seni duymazdan geldim!” Elini indirip derin derin nefes aldı. “Ne istiyorsun benden?”

“Görmezden gelinmemeyi.”

Başını yana doğru eğdi. “Cidden mi?”

Dudaklarını seyirdi. “Evet.”

Başını iki yana salladı ve sıcak bir meltem başıboş saçlarını yüzüne savurdu. “Nedense bana hiç öyle gelmedi.”

“Belki de öyle değildir.” Ona doğru yürüdüm ama bu sefer ağır ağır. Buzdolabında biraz inek eti var. Hamburger yapabiliriz.”

“İnek eti mi?” Kat saç tutamını alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. “Evde köftelik kıyma var demenin iğrenç bir yolu bu.”

“E ama sonuçta inek eti, değil mi?” Yanından geçip kolunu dirseğimle dürttüm. “Biz de kendi mini mangal partimizi yaparız. Hem ızgaram da var.”

Ben yürürken Kat gözlerini dosdoğru karşıya dikti.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Sırtı bana dönüktü ve uzunca bir süre beni duymazdan geleceğini düşündüm ki bu çok saçma olurdu. Özellikle de yanına gidip omzuma atmam, sonra da ızgarada pişirdiğim inek etini yemeye zorlamam; çünkü harbiden yapmaya niyetliydim. Hiç kimse ineğini tek başına yememeli, diye düşündüm. Dahası, onun bayramda yalnız kalmasının neden hoşuma gitmediğini analiz edecek değildim.

Kat döndü, yine aynı saç tutamını yakalayıp kulağının arkasına tikiştirdi. “Evde peynir var mı?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Şey. Vardı.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “İsviçre peyniri mi peki?”

“Galiba öyle.”

Bir saniye öylece durdu, sonra bembeyaz, ısıllı ısıllı dişlerini göstererek gülümsedi. “Tamam. Gelirim ama bana İsviçre peynirli hamburger yapman şartıyla. Bir de, hamburgerde bir daha inek eti demeyeceksin.”

Başımı öne eğerken dudaklarımın kenarlarında bir hareketlenme hissettim. “Anlaştık o zaman.”

Kat’in neden Las Vegas’ın ana caddesi gibi ısıllı ısıllı yandığını açıklamak Dee’ye düşmüştü. Karar onundu, o yüzden açıklamayı onun yapması da uygundu. Hiç kimse aynı hatayı ikinci kez tekrarlayacağıma inanmazdı zaten.

Tahmin edileceği gibi Matt hiç sevinmemişti buna. İşin doğrusu hiç kimse sevinmemişti. Onları suçlamıyordum.

Yine tahmin edileceği üzere, Kat’e o akşam gözüm üzerinde olsun diye Dee’nin başka planları olduğunu söylediğimde, kendisinin de planları olduğu açıklamasını yaptı. Oysa hiçbir planı olmadığını şuradaki elektrik direği bile biliyordu.

Kat’in inadı tutmuştu.

Salı günü okul çıkışı onu eve kadar takip ettim. Önce postaneye gitmişti ki buna çok sinir olmuşum. Arumlar için ampul gibi yanıyordu. Bunu bile bile kucak dolusu paketleri almak için postaneye gitmeye üşenmiyordu.

Paketler *kitap* doluydu.

Sanki az kitabı vardı da.

Bunu otoparkta ona söyleyince bana öyle bir bakış fırlattı ki gören de küçücük bir çocuğu akan trafiğin içine ittim sanırdı. Sonra da çok kararlı bir şekilde şöyle buyurdu: “Kitabın azı olmaz.”

Ardından yolda, ben arabasını kağıdı hızında kullanmasın diye tamponuna yanaştıkça frene basıp durdu. Kasabada geçen her dakika dikkatleri üstüne çektiğinin farkında değil miydi? Her gün bitişigimdeki evine, onu koruyabileceğim o yere gelmeden rahat yüzü görmeyecektim.

Ona birkaç kez korna çaldım. Ya çalacaktım ya da o eski püskü Camry'ye arkadan toslayacaktım.

Eve zar zor gidebildik ve lüks arazi aracımı park ettiğim andan itibaren feci bir sabırsızlık sergiledim. Fırlayıp aracının yanına gittim. Belli ki yine gereğinden hızlı davranmıştım.

"İsa aşkına!" diye bağırıp elini göğsüne götürdü. "Şuna bir son verir misin artık?"

"Niyeymiş?" deyip arabasının açık camına yaslandım. "Artık bizi biliyorsun ne de olsa."

"İyi de bu normal insan gibi yürüyemediğiniz anlamına gelmiyor ki. Ya annem seni böyle görseydi?"

Sırıttım. "Olanca tatlılığımla onu hayal gördüğüne ikna ederdim."

Tam önünde belirdim.

Kat çılgılığı basıp bana doğru bir yumruk salladı. "Tanrım! Bunu sırf beni gıcık etmek için yapıyorsun, değil mi?"

"Kim? Ben mi?" Gözlerimi koca koca açtım. "Akşam yemeği saat kaçta?"

"Altıda." Ayaklarını öfkeyle vura vura basamakları tırmandı. "Ama davetli değilsin."

"Sanki akşam yemeğini seninle yemeye bayılıyordum da."

Elini kaldırıp bana işaret çekti.

Sırıttım. "Ya en geç altı buçuğa kadar yan kapıda olur-

sun ya da peşine düşerim.”

“Tabii, tabii.”

Döndüm, gülümseyip evimin yolunu tuttum. Bir yandan da o kıymetli kitaplarının hepsini arabada unuttuğunun farkında mı diye merak ediyordum.

Saat dördü biraz geçe Dee geldi ama buzdolabını açıp da küçük çaplı bir sinir krizi geçirdiğinde Kat’in gelmesine az kalmıştı.

“Dondurma nerede?” Sesi gergindi.

Mutfak tezgâhına yaslandım. “Ne dondurması?”

“Ne dondurması?” diye ağır ağır tekrarladı. Duyduklarına inanmadığı sesinden anlaşılıyordu. “Daha dün buzlukta duran 1,5 kiloluk parça çikolatalı dondurmayı diyorum!”

“Ha, o mu?”

“Hepsini yediğine inanamıyorum Daemon!”

“Hepsini yemedim ki.”

“Ya, demek dondurma kendi kendini yedi?” Dee’nin çığlığı kulakları sağır eden cinstendi. “Kaşık mı yedi yoksa? Aa, dur, anladım. Kutu yemiş dondurmayı.”

Kayıtsız bir ses tonuyla, “Bence buzdolabı yemiştir,” dedim. Dee dönüp boş kutuyu bana hızla, basket topu gibi fırlattı. Kahrolası şey koluma çarpınca canım yandı. Kutuyu yere düşmeden yakaladım. “Off. Hiç kibarca olmadı bu.”

Ben kutuyu çöpe atarken Dee’de beni öldürecek gibi bakıyordu. O anda salondan bir ses işittim. Dönüp oraya gittim. Gelen Kat’ti. Saate baktım, dudaklarım seyirdi. Altı buçuğu bir iki dakika geçiyordu. Kapının ağzına yaslandım, kollarımı kavuşturup orada olduğumu fark etmesini bekledim.

Beni görüncə öylece bakakaldı. Bakışları beni ilk kez görüyormuş ve gördüğünü beğenmişçesine üstümde dolaandı. Tek kaşımı kaldırdım. "Kat?"

Hemen gözlerini kaçırdı. "Dondurma kutusunu mu fırlattı sana?"

"Evet ya."

"Tüh. Nasıl oldu da kaçırdım."

"Eminim Dee senin için seve seve tekrar fırlatır."

Bunu duyunca ağzı kulaklarına vardı.

"Çok komik buluyorsun demek." Dee elinde araba anahtarları, salona daldı. "Seni markete, bana parça çikolatalı dondurma almaya yollamam gerekirdi fakat Katy'yi sevdiğim ve başına bir iş gelmesini istemediğim için gidip kendim alacağım."

Kat'ın gözleri büyümüştü. "Daemon gitse olmaz mı?"

Ona gülümsedim.

"Hayır. Arum buraya gelirse sadece senin izini görebilir." Dee cüzdanını aldı. "Daemon'la kalman lazım. O benden daha güçlü."

Kat iç çekti. Duygularım olsaydı incinirdim. "Kendi evime gitsem?"

"Üstündeki izin dışarıdan görülebildiğinin farkındasın, değil mi?" Kapının ağzından uzaklaştım. "Gerçi kendi cenazen, sen bilirsin."

"Daemon," diye çıkıştı Dee. "Hepsi senin suçun. Senin dondurman ayrı, benim dondurmam ayrı."

"Dondurma da amma önemliymiş," diye mırıldandı Kat.

"Dondurma benim hayatım yahu." Dee çantasını bana doğru savurdu ama ıskaladı. "Ve sen, hayatımı elimden aldın."

Göz devirdim. "Hadi, oyalanmadan git de gel."

"Emrin olur!" deyip asker selamı çaktı. "Bir şey lazım mı?"

Kat başını iki yana salladı, ben de Dee kapıya giderken hızla ona yaklaşp şöyle bir sarıldım. "Dikkatli ol."

"Her zamanki gibi." Bize el salladı, sonra kapıdan ok gibi fırladı."

"Vay be," dedi Kat. "Kazara dondurmasını falan yiyecek olursam hatırlat bana."

"Hatırlatsam da seni elinden alamam." Ona bakıp güldüm. "Ee, Kedicik, madem ki bu akşamlık bakıcın benim, programımızda neler var?"

Öfkeyle gözlerini kıstı. "Birincisi, bana bebek bakıcılığı yapmanı ben istemedim. İkincisi, beni buraya sen çağırdın. Üçüncüsü, bir daha bana Kedicik falan deme."

Güldüm. "Bu gece çok mu ateşlisin?"

"Bu gördüğün daha ne ki?"

Ağzım kulaklarımda, mutfağa yürüdüm. "Ne desen inanırım. Seninleyken eğlence hiç bitmiyor." Hâlâ salının orta yerinde dikilip durduğunu fark edince döndüm. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Nereye?"

"Acıktım da."

"Daha demin dondurmayı yemedin mi sen?"

"Evet ama doymadım ki."

"Aman Tanrım, uzaylılar amma da iştahlıymış."

Dönüp baktığımda hâlâ yerinden kıpırdamadığını gördüm. "İçimde seni korumak için büyük bir istek var. Sen nereye, ben oraya." Hareket etmesini bekledim, etmeyince göz kırptım ona. "İstersen seni zorla da taşıyırım."

“Aman, iyi,” diye söylendi, sonra yanımdan bir hışımla geçip mutfak masasına kuruldu.

Buzdolabından dünden kalma bir tabak tavuk çıkardım. “Sen de ister misin biraz?”

Başını iki yana salladı, sonra çenesini avcuna yaslayıp mutfaktaki hareketlerimi seyre koyuldu. Ne zaman gözüyle baksam yüzünde düşünceli bir ifade görüyordum.

Tabağımı masaya getirip Kat’in tam karşısına oturdum. Dün yaptığımız o doğaçlama mangal partisi sırasında pek konuşmamıştık doğrusu. Ama ne ilginçtir ki öyle rahatsız edici, tuhaf bir sessizlik de değildi. Hoştu. “Ne var ne yok?” diye sordum.

Başını öne eğdi. “İdare ederim işte.”

“Ediyorsun zaten.” Soğuk tavuktan bir ısırık aldım. “Hepsini kabullendin. Şaşıyorum doğrusu.”

“Ne yapacağımı sanmıştın ki?”

Omuz silktim. “İnsanlar söz konusuysa olasılıkların sonu yok.”

Altdudağını çiğnedi. “İnsanız diye zayıf mı sandın?”

“Zayıf olduğunuzu sanmıyorum, biliyorum.” Sütümü içerken ona baktım. “Bunu sizi aşağılamak için falan söylemiyorum. Bize kıyasla zayıfsınız.”

“Fiziksel bakımdan olabilir ama zihinsel ya da ahlaki bakımdan değil,” diye karşı çıktı.

“Ahlaki mi?”

“Evet, yani, para almak için sizi satmam. Bir Arum’a esir düşsem yerinizi itiraf etmem.”

“Etmez misin?”

İskemlesine sırtını verirken, ne olduğunu kestiremediğim bir duygu bir anlığına belirdi yüzünde. “Hayır, etmem.”

“Hayatını tehdit etseler bile mi?” Şüphem sesime yansımıştı.

Kat gülüp başını iki yana salladı. “İnsan olmam korkak ya da ahlak yoksunu olduğum anlamına gelmez. Dee’yi tehlikeye atacak bir şeyi hayatta yapmam. Neden benim yaşamım onunkinden değerli olsun ki? Seninki söz konusuysa bu tartışılır gerçi. Ama Dee için tartışmam.”

Ona inanmak istemiyordum ama tekrar yemeğimle ilgilenirken, inandığımı fark ettim.

“Peki, bu izin kaybolması ne kadar sürecek?”

Başımı kaldırınca onunla göz göze geldik. Süt bardağımı alıp koca bir yudum içtim. Yanakları kıpkırmızıydı. “Taş çatlasa bir iki hafta. Belki daha bile kısa.” Gözümü kısıp etrafını saran ışıltıya baktım. “Solmaya başlamış bile.”

“Neye benziyorum? Devasa bir ampule falan mı?”

Güldüm çünkü harbiden benziyordu. “Vücudunu hale gibi saran yumuşak, beyaz bir ışık var.”

“Eh, o kadar da fena değilmiş. Bitirdin mi?” Başımı evet anlamında sallayınca tabağımı alıp kalktı. Şaşırmıştım. Yürüyüp tabağı evyenin içine bıraktı. “En azından Noel ağacı gibi görünmüyorum.”

Onun yanına geldim, başımı başının hizasına getirip konuştum. “Ağaca değil de ağacın tepesindeki yıldıza benziyorsun.”

Şaşırdı, gözlerini koca koca açarak hızla bana döndü. Hareket ettiğimi ruhu bile duymamıştı elbette. Geriye yaslandı, arkasındaki tezgâha tutundu. “Şu süper hızlı uzaylı numarasını yapmana illet oluyorum.”

Ona bakıp gülümsedim. Yanakları yine çok tatlı bir pembeliğe bürünmüştü. Yakınlaşmamızın onu etkiledi-

ğini, hem de bu etkinin hiç fena olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. “Kedicik, başımıza ne dertler açtık böyle?”

Gözleri yüzümde gezindi, sonra Kat ağzındaki baklayı çıkardı. “Beni neden Savunma Departmanı’na teslim etmiyorsun?”

Hazırlıksız yakalanmıştım. Bir adım geri gittim. “Ne dedin sen?”

“Beni SD’ye teslim etsen her şey daha kolay olmaz mıydı? O zaman Dee için kaygılanman falan da gerekmezdi.”

Vay be. Sıkı soruydu doğrusu. Kendi kendime defalarca sormuştum bu soruyu. Kat’in bizlerden haberdar olduğunu bilen herkesin soracağı bir soruydu. “Bilmiyorum Kedicik.”

“Bilmiyor musun?” diye sordu. “Onca şeyi riske atıyorsun, sonra da bilmiyor musun?”

Huzursuzluk kaplamıştı tenimi. “Bilmiyorum dedim ya.”

Gözlerinin fal taşı gibi açılması, hissettiği şaşkınlığı açık seçik dile getiriyordu. Onu ihbar etmemem için geçerli bir sebebim yoktu. Öyle bir şey yaparsam SD beni el üstünde tutacaktı ve onlardan her ne kadar nefret etsem de, SD’nin mutlu olması hepimizin yararınaydı. Bunun bir sebebi olmalıydı ki-

Düşüncemin gerisini getirmedim. Bu muhabbet çok ciddi yerlere gidiyordu ve buna ayıracak zamanım yoktu.

Öne eğilip ellerimi belinin iki yanından aşağı indirdim, başımı da eğdim. “Tamam. Sebebini biliyorum.”

Nefesi kesiliverdi. “Gerçekten mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Bizsiz bir gün bile sağ kalamazsın.”

“Bundan emin olamazsın.”

“Eminim.” Başımı yana eğdim. Şaka yollu da olsa ona, SD’nin eline bir geçerse kendisini nelerin beklediğini söylüyordum. “Şimdiye dek kaç Arum’la yüzleştim, biliyor musun? Yüzlerce. Birçok seferinde kıl payı kurtuldum. Bir insanın SD’ye ya da Arumlara karşı hiç şansı yok.”

“Aman, neyse. Azıcık çekilir misin?”

Pis pis güldüm.

Kat’in sabrı hemen taşı. Ellerini göğsüme dayayıp itti. Hem de sertçe. Ama bir milim bile kıpırdamadım. Gülmeye başladım. “Geri zekâlı,” diye mırıldandı.

Kahkaha attım. Gerçekten de önünden çekilmem gerekirdi ama onu kızdırmaya doyamıyordum ve epey zamandır da bu kadar gülmemiştim. Şöyle bir düşününce, o da gülmemişti. “Ağzın amma da bozuk,” dedim ona. “Oğlanları da öpüyor musun o ağızla?”

Yanakları kan kırmızısına döndü. “Ya sen, seninkiyle öpüyor musun Ash’i?”

“Ash’i mi?” Gülmeyi bıraktım. “Bilmek için neler verirdin, değil mi?”

Burun kıvırdı. “Yok, ben almayayım.”

Bir anlığına bile inanmadım. Aramızda birkaç santim kalana kadar iyice sokuldum. Şeftali ve vanilya kokusu sarmıştı dört bir yanı. “Senden hiç iyi yalancı olmaz, Kedicik. Ne zaman yalan söyleyen yanakların kızarıyor.”

Yanakları daha da kızarınca, beynimin şalteri attı. Birden elimi onun kolunda buldum. Sıkmıyordum kolunu. Hayır. Onu *tutuyordum* ve teni, tenimin altında sıcacıktı. Gözlerinin içine bir baktım, bir daha da gözlerimi ayıramadım.

Enerji vücudumda dolaşıyor, tenimin karıncalanmasına yol açıyordu. Aramızdaki gerilim resmen kıvılcımlar saçıyordu ve Tanrı biliyor, bunu hiçe saymak çok güçtü.

Bir yanımı hiçe saymak istemiyordu zaten. “Aklıma değişik bir fikir geldi. Bunu denemeliyiz.”

Bakışları ağzıma kaydı. “Neyi deneyeceğiz?”

“Bence çok *hoşuna* gidecek.” Elimi kolundan yukarı kaydurdım ve tüylerinin diken diken olduğunu hissedince inlememek için kendimi zor tuttum. Gür saçlarının örttüğü ensesine gelince durdum. Mutfağın ışığında saçları koyu kahverengi görünüyordu ama güneşe çıktığında saçlarının arasında yer yer kıızıllar olduğunu biliyordum. “Saçların çok güzel.”

“Efendim?”

Tamam. Bu biraz tepeden inmişti. Abes kaçmıştı.

“Hiç.” Parmaklarımı ağır ağır saçlarının arasında gezdirdim. Hayal ettiğim gibi yumuşacıktı saçları. Evet, daha önce hayalini kurmuştum bunun. Bir istek kapladı içimi.

Gözlerimi aşağı indirirken gül rengi dudaklarının aralandığını gördüm. Sanki... öpülmeyi bekler gibiydi. Tanrım, Kat çok...

Kahretsin. Çok... ama çok güzeldi.

Ama başımın belasıydı.

Eğilip onu öpmemek için irademi son kırıntısına kadar kullanmam gerekti. Ama bu o kadar çok bakımdan kötü olurdu ki saymakla bitmezdi.

Elimi saçlarının arasından çıkarıp arkaya uzandım ve az önce oraya koyduğum su şişesini aldım. Gözleri büyüdü, sırtı tezgâha dayalı, gevşedi.

O güldüğümü göremeden tekrar masaya geçtim. “Ne diyordun, Kedicik?”

“Bana öyle deyip durma.”

Ona bakıp suyumu yudumladım. “Dee film falan seçmiş miydi bari?”

“Seçti,” dedi elleriyle kollarını ovuşturarak. “Sınıftayken söylemişti.”

“İyi o zaman, hadi izleyelim.”

Kat bu sefer sözümü dinledi ve benimle salona geldi. Ben Dee’nin okul çantasından DVD’yi bulurken o da kapının ağzında bekledi. DVD’yi aldım, ne olduğuna bakıp arkasını çevirdim. “Kimin fikriydi bunu izlemek?”

Kat omuz silkti.

Filmin kapağındaki açıklamayı okudum, sonra “Neyse,” deyip homurdandım.

Odaya santim santim girerken hafifçe öksürdü. “Bak Daemon, oturup benimle film izlemen gerekmiyor. Yapacağın başka şey varsa ben başımın çaresine bakarım.”

Başımı DVD’den kaldırıp omuz silktim. “Hiç işim yok.” dedim.

“İyi.” Bir an durakladı, sonra kanepeye doğru yürüdü.

Filmi başlattım, sonra kanepenin diğer ucuna oturdum. Televizyon kendiliğinden açılınca Kat’ın ters ters bana bakması beni güldürdü. Birkaç saniye sonra dönüp de onu hâlâ beni dövecekmiş gibi bakarken yakalayınca daha da güldüm. “Filmde uyursan bana borçlu kalacaksın.”

Somurttu. “Niyeymiş o?”

“İzle de gör.”

Kat TV’ye döndü ve biraz sonra rahat etmek için pozis-

yon değiştirdim. Geręi gt nk onun yanı başında oturduğunun bilincindeydim. Ekranda filmin ilk sahnesi belirdiğinde, filmin konusunu unutmuştum bile.

Kendimi Kat'e bakarken bulmadan en fazla bu kadar dayanabiliyordum işte.

Salı gecesi gözüme uyku girmedi. O yüzden dolabımdan obsidiyen bıçağı aldıktan sonra sabahın üçünde devriye gezmeye çıktım. Yakınlarda hiç Arum izi yoktu ancak bir başkasını daha görmemizin an meselesi olduğunu biliyordum. Onu, o bizi yakalamadan önce yakalamak istiyordum.

Ya da o Kat'i yakalamadan.

Çarşamba sabahını hayal meyal anımsıyorum. Dikkatimi toplayamadığımdan Kat'i bile doğru dürüst kızdıramamıştım. Sadece bir kez kalemimle dürtmüştüm, o kadar. Kafamın içinde bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Dün gece Dawson'ı düşünüp durmuştum. Dee'yi ve buradan ayrılmayı ne kadar istediğini. Thompsonların ya da Matthew'nun Kat'i öğrenirse ne yapacağını da. Kat de düşüncelerimden eksik olmamıştı.

Sabah gelip çatığında kendimi olduğumdan, olmam gerekenden çok daha yaşlı hissediyordum.

Yemekhaneye gidip de Kat'i öğle yemeği sırasında görünce de moralim düzelmedi. Yalnız değildi çünkü O geri

zekâlı Simon Cutters yanındaydı. O herifi hiç sevmiyordum, hiç de sevmemiştim. Duygusal serserinin tekiydi ve kızlar söz konusu olduğunda atıp tutan ama icraata geçemeyen biriydi. Kat'e kur yapıp duruyordu elbette.

İçimde aşına olmadığım, korkunç bir his peydahlanmıştı. Bu hisse isim koymak, hatta varlığını kabullenmek bile istemiyordum ama her nedense birdenbire Simon'ı eşek sudan gelene kadar dövme isteğine kapılmıştım. Kat'le iki çift laf etmeye bile layık olmadığını ispatlamak istiyordum ona.

Simon yemek sırasının ucunda Kat'i bekliyordu.

Yo, hayır. Tanrı biliyor ya, buna izin vermeyecektim.

Yemek kuyruğunu geçtim, Kat'in önünde duran Simon'ın yanına geldim.

Kat tabağına bakıyordu. "Sınav haftaya, değil mi?"

Başıyla onayladı Simon. "Hem de tam maçtan önce. Bana kalırsa Monroe bunu kasten..."

Simon'ın dosdoğru üstüne yürüdüm, meşrubatlara uzanırken onu iteledim ve gerileyip Kat'ten bir adım uzaklaşmasını sağladım. Şaşırان Kat irkilerek başını kaldırdı.

Bir paket süt aldım, elimde çevirip Simon'a doğru döndüm. Aynı boydaydık ama benden daha iriydi ve salak bu yüzden muhtemelen beni alt edebileceğini sanıyordu. Keşke bir denese diye düşünüyordum.

"N'aber Simon?" diye sordum süt paketini havada çevirerek.

Simon gözlerini kırptırdı, genzini temizleyip bir adım geriledi. "İyiyim, sağ ol. Şey... ben de kendi masama gidiyordum." Belli ki benimle boy ölçüşmeyi gözü kesme-

mişti. Yazık. "Sınıfta görüşürüz Katy."

Kat somurtup Simon'ın oradan sıvışmasını izledi, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bu ne şimdi?"

"Yoksa Simon'la mı oturmayı planlıyordun?" Kendime söz geçiremeden ağzımdan kaçırvermişti.

"Ne? Yok canım." Güldü. "Lesla ile Carissa'nın yanına gidecektim."

"Ben de." Dee bir anda yanımda bitiverdi. Bir elinde tabağı, diğer elinde iki bardağı dengede tutuyordu. "Beni aralarına alırlarsa elbette."

O tuhaf ve çirkin his yine gelip göğsüme çöreklenmişti. Kat'ın yanıtını duymayı beklemedim çünkü Dee'yi elbette seve seve aralarına alacaklardı. Dönüverdim, yanlarında birileriyle oturan üçüzlerin masasına gittim.

Ben yanına oturunca, "N'aber?" dedi Adam. Sorusunun yanıtı olarak ona feci bir bakış attım, o da "Tamam, tamam," dedi.

Tarih kitabımı masanın üstüne koyup açtım.

"Birinin sınırları tepesinde," diye mırıldandı Andrew alçak sesle.

"Birisi de canına susamış herhalde," diye homurdandım başımı bile kaldırmadan.

Söylediğimi ciddiye almayan Andrew güldü. "Hayrola, Simon'la ne konuşuyordun öyle?"

Omuz silktim. "Öylesine merhabalaştım."

Yanımdaki Adam beni iyice süzdü. "Amm da tuhaf."

"Boş versene," dedim, kitabın sayfalarını karıştırmaya koyuldum. Az sonra bir çift gözün kafamı delmek üzere olduğunu fark edip başımı kaldırdım, suratı sirke satan Ash'i gördüm. "Ne var?" dedim.

“Niye öküzlük ediyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım. Ağzımı açıp yanıt verdiğime bile değmezdi. Ders kitabında baktığım şeye geri dönmek üzereydim ki kendimi masalara bakar ve gri gözlü bir insan kızı ararken buldum.

Kat gülümseyerek içeceğini dudaklarına götürüyordu. Lesa’ya bir şeyler söyledikçe pembe dudakları kıpırdıyordu. Kızlar gülüştüler. Dee hafifçe yana dönerken Kat de bir dilim pizza aldı. Sonra Kate’in bakışları masamıza doğru döndü, gözlerimiz birbirine denk geldi ve öylece kaldı.

Aramızda sadece boşluk vardı ama bana öyle gelmiyordu. Gözlerini kaçırırsın diye bekledim, kaçırmadı. Ash ya da Andrew meseleyi çıkmadan benim gözlerimi kaçırmam gerekiyordu ama ben de geri adım atmadım. Yo, hayır, tam tersine, dün gece mutfakta nasıl onu öpmemi beklediğini düşünüp ona bakmayı sürdürdüm. Onu öpmemi beklemişti, emindim bundan.

Öpmeye kalkışsam beni durdurmayacağını da biliyordum.

Dudaklarının aralandığını, yanaklarının al al olduğunu oturduğum yerden bile görebiliyordum.

“Harbiden beni gıcık ediyorsun,” dedi Ash sesini alçaltarak. Ben yanıt vermeyince de tekmeyi dizime yapıştırdı. “Buradayım ben. Görünmez mi oldum?”

Kaşlarımı çatıp gözlerimi zorla Kat’ten ayırdım, Ash’e baktım. Gözleri bir çift safir gibi yanıyordu. “Senin görünmez olman ne mümkün?”

Dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. “Ne bileyim. Kendimi öyle hissettim de.”

“Ya,” diye mırıldandım sütümü yudumlayıp.

Tebessüm kaybolmuştu. “Çok ilgilenmiş gibi yapma,” dedi buz gibi bir sesle. “Bu yüzden uykuların kaçsın istemem.”

Yanıt vermeden süt paketini indirdim ve kitaba baktım. Nerede kaldığım çok umurumdaymış gibi. Daha üç dakika geçmemişti ki kendimi yine Kat’e gözümü dikmiş bakarken buldum. Tıpkı dün geceki gibi.

Kahretsin.

“Yeni komşularınla aran nasıl?”

Arabamın yanına yaslandım, Seneca Kayalıkları’nın eteğinden birkaç kilometre ötedeki boş yola baktım. Perşembe akşamı okuldan çıktığımda Memur Lane’i beni beklerken bulmuştum. Bindiği Expedition’ın ışıklarını bir kez yakıp söndürünce, her zamanki buluşma yerimizde benimle görüşmek istediğini anlamıştım.

Bu görüşmenin her zamankinden farkı, zamanlaması ve Vaughn’un Lane ile birlikte olmamasıydı. Gerçi Vaughn meselesinin beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Yeryüzünden silinip gitseydi de umursamazdım.

Lane’in sorusuna omuz silkerek yanıt verdim. Soruların gidişatından hoşlanmasam bile soğukkanlı davranmaya çalışıyordum. İlk defa sorgulanıyor değildim ancak soruları genelde Vaughn sorardı. “İdare eder işte. İyi insanlara benziyorlar.”

“Hiç sorun yaşamadınız o zaman?” Koyu renkli güneş gözlüğü Lane’in gözlerini örtüyordu.

“Sorun” sözcüğüne açıklık getirmek ilginç olurdu doğrusu. “Hiç.”

“Duyduğuma sevindim.” Lane yola doğru baktı. “Ben de endişelenmiştim.”

Keyfimi kaçırmıştı söylediği. “Niye?” diye sordum.

“Sen insanları sevmezsin,” dedi olanca açık sözlü davranarak. “Bitişikteki eve insanlar taşınınca kızarsın diye düşünmüştüm.”

Lane dobra dobra konuşunca güldüm. Lane’i sevdiğimi de söyleyemezdim ama Vaughn’dan daha iyiydi. Dawson... öldüğü zaman oralı bile olmayan Vaughn’un aksine, Lane gerçekten üzülmüştü. “Sevinmedim tabii. Sana ve Vaughn’a onların taşınmasına neden izin verildiğini sorduğumda bunu belli etmiştim. Ama ne gelir elden?”

“Hiçbir şey,” diye yanıt verdi Lane. Kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru döndü.

Yine omuz silktim. “Kankan nerede?”

“Vaughn mu?” Lane dudağını büzdü. Vaughn’la arkadaş olma fikrinden iğreniyor gibiydi. Ona katlanmam boşuna değildi. “Husher’la bir işi varmış.”

Yüz ekşitme sırası bendeydi. Dudaklarım tiksintiyle büzüldü. Nancy Husher. O kadından nasıl nefret ettiğimi Tanrı biliyordu. Ona hiç güvenmiyordum ki bu da kötüydü çünkü Savunma Departmanı’nda yüksek bir konumu vardı. Çok şükür onunla sık sık muhatap olmamız gerekmiyordu.

“Birkaç hafta önce bu civarda anormal bir enerji patlaması olmuş,” dedi Lane, lafı konuşmak istemediğim bir diğer noktaya getirerek. “Senin evin az ötesindeki ana erişim yoluna kadar takip edebilmişler.”

“Birkaç hafta önce” lafının Kat’in hızla giden kamyonun önüne atlamasına denk geldiğine kalıbımı basabilirdim.

Ufak tefek biri olan Lane ağırlığını diğer bacağına verdi. "Yine mi futbol oynadınız yoksa?"

Az kalsın gülecektim. Geçtiğimiz sefer alışılmadık enerji etkinliğinden dolayı hesap vermemiz istendiğinde uydurmuştu Dee bunu. Aslında Luxen usulü futbol oynadığımız, birbirimize enerji topları fırlattığımız falan tamamen uydurmaydı ama mükemmel bir bahane olmuştu. Başımı evet anlamında salladım. "Thompsonlarla oynadık. Biraz abartmışız."

"Yeni komşularınız görmedi, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "O kadar aptal değiliz. Evde yoklardı."

Lane başıyla onayladı. "Öyle olduğuna sevindim."

Kendimi itip arabadan uzaklaştım, kollarımı indirdim. "Başka bir şey var mı?"

Memur Lane başını iki yana salladı.

Sürücü kapısını açtım, tam binecektim ki beni durdurdu. "Dikkatli ol Daemon. Yeni komşular varken gözünü üstünüzden eksik etmeyenler sadece ben ve Vaughn olmayacaktır. Şu futbola ara verseniz iyi olur."

Cumartesi gecesi Kat'i evine kilitlediğim gece olacaktı. Tanrı'nın, ilahların ve başka kimler varsa onların adına yemin ederim ki bunun mümkünü yoktu.

"Dediğim gibi yapmama izin vereceksin," dedi fırtına grisi gözleriyle bana buz gibi bakarken. "Çünkü burada elim kolum bağlı oturacak değilim."

"Burada oturman gerekiyor demedim ki sana. Hem ben de oturmak istemiyorum."

Başını daha da dikleştirdi. "Kimse sana burada kal demiyor zaten!"

“Hadi ya?” Alaycılık akıyordu sesimden. “Keyfimden burada olmadığımı biliyorsun herhalde.”

Kat başını geriye atıp inledi. “Carissa’nın sözünü ettiği şu kitapçıya gitmek istiyorum. Kasabada.”

Nereyi kastettiğini biliyordum. Bilmemek mümkün değildi zaten. Kasabada tek bir kitapçı vardı. O da ikinci el kitap satıyordu. Dükkânın sahibi bazen dükkânda ne olduğunu, hangi kitabın ne kadar ettiğini bile bilmezdi. “Cuma gecesini kitapçada geçirmek hayatta istediğim en son şey de olsa seninle geleceğim işte.”

Küçük yumruklarını sıkıverdi. “Neden seninle gitmek istemiyorum anlamıyor musun? Çünkü oraya gitmek istemiyorsun, gidersen de bütün keyfimi kaçıracaksın.”

Gözlerimi devirdim. “Kaçırmayacağım.”

Kollarını birleştirdi, bana dik dik baktı.

“Ciddiyim.”

Omzumun üstünden arkaya, ormana doğru bakan Kat derin derin iç çekti. “Bak, kendi başıma gitmemem gerektiğini anlıyorum. Bunun...”

“Tehlikeli ve aptalca olduğunu,” diye yardım ettim ona.

Dişlerini öfkeyle sıktı, bir an için sustu. “Tamam, tehlikeli ama...”

“Konuşmanın bu noktada sona ermesi gerekiyordu.”

Hüsrân dolu gözlerini bana çevirdi Kat. “Ama cuma akşamı. Dee, Adam’la sinemaya gitti. Ben ise burada...”

“Benimle mi kısılp kaldın?” Kaşlarımı kaldırdım, kollarımı göğsümde çaprazlayıp onu taklit ettim.

Yine göğüs geçirdi. “Kabalık etmek istemiyorum ama... zaten beni sevmiyorsun ki. Demek istediğim, bir bakıyorum gerçekten çok eğlenceli, kafa dengi biri oluyorsun,

bir bakıyorum tıpkı son birkaç gündür olduğun gibi gıcık herifin tekine dönüşüyorsun.”

Yemekhanedeki o günden beri pek dost canlısı havamda değildim. Lane’le görüşmek, sorduğu tüm o sorular da hoşuma gitmemişti. Simon meselesinden de hoşlanmıyordum. Kat konusunda giderek büyüyen saygısızlıklarını saklama zahmetine bile girmeyen Thompsonlardan, yani Andrew ile Ash’ten de. Paranoyası neredeyse bulaşıcı olan Matthew’un tavırlarından da. Dee’nin her şey güllük gülistanlıkmiş, etraf gökkuşağı kusan tekboynuzlu atlarla doluymuş gibi davranmasından da.

Kat meselesiyle ilgili hiçbir şey hoşuma gitmiyordu.

Söylemem gereksiz ama ruh halim *bok* gibiydi.

Kat’ın yanaklarının orta kısmı yüzünün geri kalanından bir nebze daha pembeydi. Bakışları kararlı olsa da biliyordum ki ruh halimdeki değişimler onu da etkiliyordu. Akli başında bir kızdı, duygusal bakımdan güçlüydü ama çok üstüne gidiyordum. Hem de çok. Bu eve taşınan, o kamyonun önüne çıkan kendisiydi fakat bunların hiçbirinden o sorumlu değildi.

Çenemi ovuşturup ona baktım. “Söz veriyorum uslu davranacağım.”

Başını yana eğdi. “Sana inanmıyorum.”

“İnanmana gerek yok ki.” Elimi kotumun cebine atıp anahtarlarımı çıkardım. “Hadi gel. Carissa’nın dediği kitapçıyı biliyorum. Oraya gitmek istiyorsan hemen çıkmalıyız ki kapanmadan yetişelim.”

Kat kıpırdamadı.

“Görsen bayılırsın.” Verandadan sıçrayıp merdivenin tam önüne çevik bir hareketle indim. “Bir sürü kitapları

var. tanesini 50 sentten satıyorlar.” Bunu duyunca gözleri, etrafını saran hafif ısıltı gibi parıldadı.

Geri geri arabaya doğru yürüdüm. “Hem şansın varsa dükkânın sahibi de orada olur.”

Kollarını indirdi. “Niye adam orada diye kendimi şanslı sayayım ki?”

“Çünkü Noel Baba’ya benziyor.”

Kat gözlerini kırptırdı, sonra şaşkınca güldü. Bu sesi duyunca içimde bir şeyler oldu ama duymazdan gelip arabanın kapısını açtım. “Geliyorsun, değil mi?”

Nihayet, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından arabaya bindi, binmesiyle radyoyu açması bir oldu. Bu “sakın ağzını açma” anlamına gelen evrensel bir hareketti. Kasabaya olaysız bir şekilde gittik. Toz ve eski sayfa kokulu sahaf dükkânına yürürken tek kelime etmedim.

Ne yazık ki dükkânın sahibi orada değildi ama Kat bunu umursamamıştı. İçeri girer girmez oyuncakçıya girmiş çocuk edasıyla gülümsedi ve ağzına kadar dolu raflar arasında koştururken, ne zaman bir kitap alsa toz bulutu kalkmasını önemsemeden kitapları karıştırırken de o gülümseme yüzünden eksik olmadı. Küçük dükkânda, burnunu kitabın içine sokmuş okuyan yaşlı tezgâhtar kadının haricinde kimsecikler yoktu.

Yolundan çekilip Kat’e yer açtım, sonra cep telefonumu çıkarıp *Candy Crush*’ı çalıştırdım ama aslında dikkatim oyunda değildi. Hatta hâlâ oyunun menüsündeydim. Kat’i seyrediyordum. Elimde değildi. Özellikle de eğilip alt raflara bakarken.

Huzursuz olup kıpırdandım ama faydası dokunmadı. Bir görüntü seline kapılmıştım. Hepsinde de başrolde

Kat, yardımcı rolde ise kırmızı bikinisi vardı. Tenim ısındı, azı dişlerimi gıcırdattım. Başka bir şeyler düşünmeliydim... ne olursa.

Kat birkaç raf yukarıdaki bir kitabı almak için uzanınca giydiği tişört yukarı sıyrıldı, pantolonunun üstünden teni incecik bir şerit halinde görüldü.

Aman Tanrım...

Bir kitabı göğsüne bastırmıştı ve o kitabı çok ama çok feci kısıkanıyordum.

Yine kıpırdandım. Yine bir işe yaramadı.

Döndü, üstünde eski zamanın havalı kıyafetlerini giymiş kadınlar ve üstü çıplak erkekler olan karton kapaklı kitaplarla dolu bir tel sepete yöneldi. İçini eşeleyip seçtiklerini bir kule halinde dışarıya yığdı, sonra bana baktı. "Yardım eder misin?"

Telefonu cebime soktum, biraz... tuhaf bir şekilde yanına gittim. "Ne var?"

"Kollarını uzatır mısın lütfen?"

Dediğini yaptım.

Biraz sonra kucağımda aşk romanlarından oluşan koca bir yığın tutuyordum.

Hayatımın nasıl olup da bir Cuma gecesi bunları yapacak kadar yoldan çıktığını anlayamıyordum ama bir yanımda hiç de önemsemiyordu bunu. Elbette bu daha da çok kaygılandırıyordu beni.

Kat herhangi bir insanın ihtiyaç duymayacağı kadar çok kitapla dükkândan çıktı ve ender gördüğüm o güzel gülüş yol boyunca yüzünden düşmedi. Kitaplar konusunda gevezelik edip durdu ve söylediklerine yanıt vermesem de konuşmaya devam etti.

Harbiden mutluydu.

Ağzımı açarsam o anı mahvedeceğimi biliyordum, hep olduğu gibi. Bunların hiçbirinin sorumlusunun o olmadığıını bildiğimi düşündüm. Sonra da Dee'nin onun yanında nasıl dikkatli davrandığını ama dikkatsiz davrananın ben olduğumu. Dee'yi güvende, Kat'i ise her şeyden habersiz tutmaya çalışırken Dee'yi riske atmış, asıl kimliği-mizi ise Kat'e belli etmiştim.

İşin aslı, sorun bendeydi.

Kat'in cazibesine kapılmış olmam da durumu iyileştir-miyor, bilakis daha tehlikeli kılıyordu.

Kat'in üstündeki iz pek yakında silinecekti. Bir haftadan az kalmıştı. Ondan sonra mesafemi korumam gere-kecekti. Hem de bu sefer gerçekten. Bozuk plak durumu bir daha tekrarlanmayacaktı.

Artık saçmalamayacaktım.

Günler gitgide kısalmıştı ve her geçen gün, vadide esen ılık meltem soğuyordu. Yapraklar kırmızının ve altın renginin parlak tonlarına dönüşmüş, sonra teker teker dökülerek sonbaharın gelişini duyurmuştu.

Ekim ayının ortasına geldiğimizde Kat'ın üstündeki iz tamamen silinmişti. Kasabadaki sahafa gidişimizden dört gün sonra izden eser kalmamıştı; ben de yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmıştım.

Onu sınıfta ya da Dee eve çağırdığında görmenin haricinde uzak duruyordum. Tabii onu öfkeden köpürtme fırsatını asla tepmiyordum. Çünkü onu kalemimle dürtmek ve gri gözlerinin fırtına bulutlarının rengine dönüştüğünü görmek kadar beni neşelendiren pek az şey vardı.

Kalemin bilinç dışında başka bir şeyin simgesi olup olmadığını merak ediyordum. Bu "başka şey" hoşuma gitmiyordu ama. Hayır, başka şeyler yapıyordu.

Sınıfımızdaki kızlarla artık daha çok zaman geçirdiğini fark etmiştim. Dolayısıyla Dee de öyle yapıyordu. Kız

kardeşimin insanlarla giderek daha içli dışlı olması beni gerse de, bu konuda elim kolum bağlıydı.

İşin aslı, kolonilerden birine taşınmadığı sürece Dee zaten hep insanlarla çevrili olacaktı. Er ya da geç birileriyle kaynaşacaktı. Hatta Adam'la ilişkisi yürümezse... onlardan birine âşık bile olabilirdi.

Sırf *bunu* düşününce bile ozon tabakasına yeni bir delik açasım geldi.

Beni böyle yapmaya iten bir şey daha vardı.

Simon Cutters.

Şu hassas salak sinirime dokunuyordu ve trigonometri sınıfında Kat'le sohbeti koyulaştırınca soğukkanlılığımı biraz yitirmiş olabilirim. Simon'ın çantası yeri boylamıştı ve çok iyi niyetli biri olduğum için Kat'i Simon konusunda uyarmayı denemiştim. Konuşma iyi bitmemişti.

Kat kıskançlıkla suçlamıştı beni. *Beni*. Hem de *Simon'*ı kıskanmakla. Aklını mı kaçırmıştı bu? Bir insanı kıskanmam olanaksızdı. Aman, neyse. Eğer mezuniyet gecesinde birini hamile bırakma ihtimali en yüksek olan oğlana *ders çalışması için* yardımcı olmak istiyorsa, eh, çocuk sahibi olmak onun kararıydı, benim değil.

Dee beni teneffüste gözlerinde cin gibi bir parıltıyla Simon'ın Kat'e okul balosuna birlikte gitmeyi teklif ettiğini, Kat'in de bunu kabul ettiğini söyleyene kadar. Hak ettiğimi bulduğumu düşünen kız kardeşim neşeyle hoplayıp zıplarken ağzımın içinde alevler yanıyordu sanki. Dee niye bu kadar sevinmişti ki? Simon'ın ne mal olduğunu bilmeyen yoktu. Kat bile bu kadar saf olamazdı.

Odaklanabileceğim daha önemli şeyler vardı, mesela bu hafta *Hayalet Araştırmacıları*'nın yeni bölümün ya-

yınlanıp yayınlanmayacağı gibi. Ne var ki Kat'i okul çıkışında futbol sahasının yanında, otoparka doğru yürürken görünce dayanamadım. "Kat!"

Döndü, soğuk rüzgâr koyu renk uzun saçlarını yüzüne yapıştırdı gözlerini kırptı. Ona ağır ağır yaklaştım ve bunun haftalardan beri ilk kez yüz yüze görüşmemiz olduğunun farkına vardım.

Çantasının kayışı kıvrılmış, omzunu kesiyordu. Uzanıp düzelttim. "Arabanı park edecek yeri seçmeyi iyi biliyorsun."

Hemen cevap vermedi. "Biliyorum."

Arabasına doğru yürüdük. Çantasını Camry'sinin arka koltuğuna koydu, ben de ellerim ceplerimde bekleyip Simon konusunda fikrini değiştirmesini söylemenin öküzcü olmayan bir yolunu düşünmeye çalıştım. "Sen kafayı mı yedin?" argümanı pek işe yarayacak gibi durmuyordu ama beynim hep o noktaya takılıp duruyordu.

Arabanın kapısını kapatıp bana baktı. "Her şey yolunda mı? Yoksa?.."

"Hayır." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Yok... şey, kozmik meseleler işte."

"İyi." Ellerini kavuşturup arabasına yaslandı. Anahtar parmaklarında sallanıyordu. "Bir an ödümü kopardın."

Ona doğru döndüğümde aramızda birkaç santim kalmıştı. "Dansa Simon Cutters'la gideceğini duydum."

Kat yüzünden bir tutam saçı uzaklaştırdı. Rüzgâr ise aynı saçları gerisingeri yüzüne yapıştırdı. "Haberler hızlı yayılmış."

"Bu civarlar böyledir." O tutamı tutup kulağının arkasına sıkıştırdım. Parmak eklemlerim yanağına değince

elektrik gibi bir şey teninden tenime sıçradı. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Fena biri değil," dedi dikkatini atletizm pistindekilere vererek. "Kibar biri ve beni davet etti."

Kibar mı? "Sırf davet etti diye mi gideceksin onunla?"

Bana doğru dönerken bakışları sertleşmişti. Bir yandan anahtarlarla oynayıp bir yandan başını aşağı yukarı salladı. "Sen de geliyor musun dansa?"

Öyle bir planım yoktu. Duruşumu değiştirdince bacağım bacağına değdi. "Fark eder mi?"

Dudaklarını büzdü. "Etmez aslında."

"Sırf seni davet etti diye biriyle dansa gitmemelisin."

Başını eğip anahtarlarına baktı. İçimden bir ses anahtarlarla beni bıçaklamak istediğini söylüyordu. "Sana ne oluyor anlamadım."

"Kız kardeşimin arkadaşısın, o yüzden benimle ilgisi var." Tamamen uyduruk bir sebepti.

Kat de bunu biliyordu çünkü ağzı bir karış açık bakakalmıştı. "Şimdiye kadar duyduğum en sakat mantık bu." Hızla dönüp arabanın kapısına doğru yöneldi, kaputun önünde durdu. "Senin Ash'in ne yaptığıyla ilgilenmen gerekmiyor mu?"

"Ash'le birlikte değiliz ki."

Başını iki yana sallayıp yine yürümeye başladı. "Nefesini boşa harcama Daemon. Sırf hoşuna gitmedi diye vazgeçecek değilim."

Bu kadar dediğim dedik olmak zorunda mıydı? Peşi sıra yürürken bir yandan da sayıp sövüyordum.

"Başına bir şey gelsin istemiyorum."

"Nasıl bir şey?" Arabanın kapısını koparırcasına açtı.

Kapıyı tutup kaşlarımı çattım. "Seni biraz olsun tanıyorsam başına gelmedik kalmayacak."

Ters ters baktı bana. "Tabii ya, çünkü Simon üstümde öyle bir iz bırakacak ki katil uzaylılar değil, katil inekler peşime düşecek. Şimdi arabamın kapısını bırak."

"Çok sinir bozucusun," diye çattım ona. Gerçi bu civarlardaki inekler bile Kat'ın hakkından gelebilirdi. "Simon'ın ünü var, Kat. Dikkatli olmanı istiyorum."

Bir an için gözünü dikip baktı ve demek istediklerimi anladı sandım. "Öyle bir şey olmayacak Daemon. Kendi başımın çaresine bakabilirim ben."

Yanılmıştım. "İyi."

Bir saniye sonra olan şey ancak Kat gibi birinin başına gelebilirdi. Kapıyı tam bıraktığım anda, o da kapıyı var gücüne asıldı. "Kat..."

Parmakları kapıya sıkıştı ve acı dolu çığlığı soğuk suyla düş yapmak gibiydi. İşaret parmağında kıpkırmızı kan belirdi. Parmağının geri kalanıysa koyu kırmızı renkteydi. "İsa aşkına!" diye ciyakladı. "Çok acıyor."

Daha ne yaptığımın farkına varamadan elini tuttum. Elimdeki sıcaklık ona geçti ve hafifçe nefes aldı.

"Daemon?" diye fısıldadı.

Örselenmiş parmaklarındaki kırmızılık kaybolmuştu. Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım. Gözlerimiz kenetlendi. Gözbebekleri şokla büyümüştü ve yapmakta olduğum... yaptığım şey kafama dank etmişti.

İyileştirmiştim onu.

Elini bırakıp başımı iki yana salladım. "Kahretsin..."

"Sen yoksa... üstümde yine iz kaldı mı?" diye sordu parmağındaki kanı silerek. Silince, parmağının tümüyle

iyileştiği ortaya çıkmıştı. “Hadi canım.”

Yaptığım şeye inanamıyordum.

Kat ciddi biçimde yaralanmamıştı. Sadece basit bir çizik ve birkaç ezilmiş parmak. Hiçbir şeyi yoktu. Onu tepeden tırnağa süzerken yutkundum. Varla yok arası beyaz bir ışıltı sarmalamıştı etrafını. Çok göze çarpar türden değildi, özellikle de başkaları için. “Çok hafif. Sorun çıkacağını sanmıyorum. Ben güçlkle görebiliyorum ama...”

“Hayır! Hafifmiş işte. Kimseler fark etmez. İyiyim ben. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.” Hızla bir nefes alırken gözleri büyümüşü. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

İtirazlar dilimin ucuna kadar gelmişti ama... Kat haklıydı. Yüzde yüz haklıydı hem de. Doğrudum, arabadan uzaklaştım. “Haklısın. Araba kapıları söz konusu olmadığı sürece kendi başının çaresine bakabildiğin ortada. Şu ana kadar, bizden haberdar olan insanlar arasında en uzun süre yaşayanısın.”

Kat bir şeyler diyecekti ama arkamı döndüm, otoparkın ortasına doğru yürümeye başladım. Öfkeden gözüm dönmüşü ama Kat değildi öfkemin hedefi. Onunla ilk kez, birkaç dakikalığına yalnız kalmıştım, onda da salaklık edip ufacık bir yarayı iyileştirmiştim.

Belli ki kendime söz geçirme konusunu çalışmam gerekiyordu.

Sağa doğru baktım, Simon’ı sahada görünce kendi kendime acımasızca gülümsedim. Eline kaskını almış, sahanın ortasında birbirine sokulmuş gruba doğru koşuyordu.

Gözlerimi kısıp sağ elimin bir parmağını kaldırdım.

Kaskı elinden fırlayıp omuzluğuna çarptı. Gafil avlanınca bir yana sendeledi, sonra dizinin üstüne düştü.

Kaska karşısında çingiraklı yılan varmışçasına bakıyordu. Ortadaki çocuklar ona güldüler. Pis pis sıırttım.

Evet ya, kendime söz geçirme konusunda çalışmam lazımdı.

Bir dilim ekmeğin üstüne mayonez sürerken bir yandan da mutfaktan gelen konuşma seslerini bastırmak için kendi kendime homurdanıyordum. Ama hiçbir işe yaramıyordu.

“Senin oradaki en seksi kız olduğunu düşünecek,” dedi Dee. Sesi iğrenç biçimde tiz ve yüksekti.

Tavana bakarak gürültüyle burnumdan soludum.

“Şey, ne güzel.” Kat hafifçe öksürdü. “Galiba öyle.”

Kapağını kapatırken mayonez kavanozunu az daha parçalıyordum.

“Galiba mı?” Dee güldü. Resmen bağıırıyordu yahu. “Yapma be kızım, ellerini üzerinden çekemeyecek.”

Ekmeği öyle bir ısırđım, öyle bir çiğnedim ki azıdışleirim kırılacaktı.

“Adam seni o kıyafetle görünce o da aynısını düşünecek,” diye yanıtladı Kat.

Kıkır kıkır güldü Dee. “Benim de beklentim o yönde.”

Ah, bu dünyadaki, evrendeki her şey aşkına...

Bir sessizlik oldu. “Bu elbise iyi mi sence? Biraz fazla dekolte galiba?”

Gözlerimi yumdum, inlememek için kendimi zor tuttum.

“Eminim tabii,” diye ikna etti onu Dee. “Hem de çok.”

Sandviçi neredeyse tabağa vurdum. Kendimi mutfak penceresinden fırlatmama ramak kalmıştı ki Kat’in eve

dönmekten söz ettiğini duydum ve biraz sonra kapı kapandı.

Sessizce masanın yanındaki, ön bahçeye bakan pencereye yürüdüm. Kat batan güneş ışığında göründü. Kendi evine doğru giderken sırt çantası sırtına çarpıp hopluyor, atkuyruğu saçları her adımında sağa sola salınıyordu. Tıpkı kalçaları gibi. Gözümü oradan alamıyordum.

Onunla arabanın yanında karşılaşmamın üstünden birkaç gün geçmişti ve üstündeki iz artık fark edilmez haldeydi. Tanrı'ya şükür. Ama yine de kaygılanıyordum çünkü...

"Ne yapıyorsun sen orada?" diye sordu Dee.

Kat'i sapık gibi seyrederken enselenmişim. Kız kardeşim beni, ona bakarken sinsice gelip yakalamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ağır ağır dönüp bana baktı. "Hiç. Ya sen?"

Yüzündeki bakış yutmadığını bağıırıyordu adeta. "Hiç demek."

Tek kaşımı kaldırdım.

O da aynısını yaptı. "Benim kitabımdaki 'hiç' birilerini mutfak penceresinden gizlice seyretmiyorum demektir," dedi.

Gözlerimi kıstım.

"Sana bir şey diyeyim mi?" diye sözünü sürdürdü mutfak tezgâhına yanaşıp. "Salona gelip ona bizzat da bakabilirdin. Önce odanda sonra da mutfakta saklanman gerekmezdi."

"Saklanmıyordum ki."

"Tabii, tabii." Elimdeki hindili sandviçi görmüştü. "Ben de çok..."

“O benim sandviçim. Sakın...” İş işten geçmişti. Koca bir ısırık alınca iç çektim. “Buyur. Sen ben mi var?”

“Sağ ol,” dedi çiğnerken. “Muhteşem sandviç yapıyor-sun.”

“Biliyorum,” diye homurdandım.

Dee tezgâha yaslanıp sıırttı. “Sana Katy’nin aldığı ha-rika elbiseden bahsetmiş miydin?”

Mutfak iskemlesini çekip oturdum, bacaklarımı uzat-tım. “Onun elbisesini niye bana anlatıyorsun ki?”

“Anlatmıyorum ama eminim biz konuşurken duymuş-sundur.”

“Dee, öyle bir anlattın ki yan eyalette bile duymayan kalmamıştır.”

Duymazdan geldi. “Nefes kesici bir elbise. Katy’ye aca-yip yakıştı.”

Çenem yine sızlamaya başlamıştı.

“Dans ederken acayip seksi görünecek.” Dee durdu, *sandviçimden* koca bir ısırık daha aldı. “Kat’in Simon’la gideceğini söylemiş miydin?”

Yanıt vermeden önce ona kadar saydım. “Evet, Dee, söylemiştin. Ayrıca onun Simon’la gitmesine izin verdiğin için berbat bir arkadaşsın.”

“Berbat falan değilim ben!” Çıplak ayağını yere vurup sandalyeleri salladı. “Kat’in onun yanımdayken tehlikede olmadığını biliyorum. Başının çaresine bakar o. *Peki*, sen danstan sonraki partiyi biliyor muydun?”

“Danstan sonra parti düzenlendiğini herkes bilir.”

Beni selamlarmışçasına sandviçi havada salladı. “Eh, mademki bilmediğin halt yok, bay ukala, o zaman Simon’ın Kat’i partiye davet ettiğini de bilirsin.”

Donup kaldım. “Onunla o kahrolası tarla partisine gitmeyecek.”

“Hem de öyle bir gidecek ki görürsün.” Dee’nin ağzı kulaklarına varıyordu ve tebessümü resmen kötücüldü. “Gidecek.”

Hayatta buna izin veremezdim. Partiye gidenlerin kafayı bulup birbiriyle yatmaktan başka amacı yoktu. Hele ki Simon’ın. Eğer Kat’i oraya götürüyorsa...

Midem bulanıyordu.

“Meraklanma, Adam’la ben de partiye gidiyorum. Orada Kat’e bir şey olmaz.” Sandviçi bitirdi. Kırıntı bile bırakmamıştı bana. Hoş, zaten iştah mıştah da kalmamıştı. “Kat’i elbisesiyle görememen ne kötü. Ama sen partiye gelmeyecek kadar havalısın.”

“Gitmeyeceğimi kim söyledi?”

Dee duygusuz bir yüz ifadesi takındı. “Sen söylemedin mi? Hadi ya? Ben senin şöyle bir şey dediğini hatırlar gibiyim nedense...” Sesini kalınlaştırdı. “‘O salak dansa gideceğime kendi testislerimi yumruklarım daha iyi.’ Ya da onun gibi bir şey işte.”

Dudaklarım seyirdi. “O geçen yıldı ama.”

“Sen Ash’le çıkarken.”

Hiçbir şey demedim.

“Ee, dansa geliyor musun yani?” diye sordu uzun, dalgali, siyah saçlarını geriye atarak. Ben yanıt vermeyince o duygusuz bakış kayboldu. “İddiaya girerim o Tanrı’nın cezası tarla partisine de gelirsin sen.”

Gergin bir tavırla gülümsedim. “Kat’in elbisesi ne renk?”

Dee duygularının yüzüne vurmaması için uğraşıysa

da beceremedi. Gözleri ıslıl ıslıldı. “Bayılacaksın. Tek diyeceğim bu. Bekleyip göreceksin.”

Papyonumu düzeltip arazi aracımdan aşağı indim, sonra arka koltuktan smokinimin ceketini alıp giydim. Giydiğim anda da üstümden çıkarıp atmak istedim.

Okul partisiymiş.

Dünya üzerinde olmayı istediğim son yerdi burası. Bir gece boyunca tere batmış hantal ve genç insanların birbirlerini nasıl ellediğini izlemek kafamdaki eğlence anlayışına uymuyordu. Ama çok da seçeneğim yoktu.

Dönüp Ash’e baktım. Beyaz bir elbise giymişti ve erkek kardeşinin yanında duruyor, gerçekten nefes kesici görünüyordu. Aramızda asla bir şey olmayacak olması çok yazıktı. Kendisi bunu itirafa yanaşmasa da karşılıklı hislerimiz daha çok aile üyelerine karşı duyulan türden bir şeye dönüşmüştü.

Andrew kol düğmeleriyle uğraşırken bana doğru baktı. Kaşlarını kaldırdı. “Partiye niye geldiğini hiç anlamıyorum,” dedi.

Kız kardeşi sabırsızca bir ses çıkardı. “Ben de aynı fikirdeyim ama bu tartışmayı içeride yapabilir miyiz?” Zarif elini okula doğru salladı. “Kıskançlıktan çatlatmam gereken birileri var da.”

Gülümsedim. “Nasıl olacak o iş?”

“Elbisemle.” Kendi etrafında döndü. Bir an için elbisenin şeffaf olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kısıp iyice baktım. Evet. Bazı kısımları kesinlikle içini gösteriyordu.

Elimde değildi. Gülümseme iyice yüzüme yayıldı, özel-

likle de Andrew'un bakışlarını kaçıırken benzinin birkaç ton solduğunu görünce.

"Elbisem küçük bir kasabayı bir yıl doyurmaya yeter. Demek oluyor ki... bu insanlar buna benzer bir güzellikle ve kusursuzlukla ilk defa tanışacak," diye lafı sürdürdü Ash.

Başımı iki yana sallayıp güldüm. Ash... alışmadan sevinecek gibi değildi.

Üçümüz birden içeri girerken biliyordum ki onlara burada bulunmamın asıl sebebini söylesem de inanmazlardı.

Bunun terli ve hantal genç bir inanın başka bir insanı ellemesiyle ilgisi vardı. Kat'le bundan bir hafta önce, arabasının yanında yaptığımız konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu. Tamam, elini iyileştirme meselesi beni amacımdan saptırmıştı ve o günden sonra partiyle ilgili konuşmadıysak da unutmuş falan değildim. Hele ki Kat'ın tarladaki partiye katılma ihtimalini öğrendikten sonra öyle bir şeyin imkânı yoktu.

Evde kalmam olanaksızdı. İçgüdülerim Kat'in bana ihtiyaç duyacağını bağıra çağıra söylüyordu. Yoksa acayip bir bölgesini savunma dürtüsü müydü? Ne için peki?

Oraya gidip Simon'ın ağzını burnunu kırmam, sonra sevgilimi elinden almam mı gerekiyordu?

Yo, hayır, çünkü insanları eşek sudan gelene kadar dövünce ölmeleri riski vardı ve Katy benim sevgilim değildi. Hayır, kesinlikle değildi.

Ash daha şimdiden elbisesi karşısında ayılıp bayılan, ciyaklayan bir kız sürüsünün arasında gözden yitmişti. Kendimi derin derin nefes almaya zorlayarak, şişirmesi

muhtemelen koca bir gün sürmüş balonları patlatmamak için kendimi zor tutarak en yakındaki boş masaya kapağı attım. Andrew da aynısını yaptı. Zerre kadar umurumda bile olmayan bir futbol maçını anlatmaya başladı. Onu dinlermiş gibi yaptım.

Bekledim.

Daha da bekledim.

Sonra, Simon'ın o salak sporcu arkadaşlarının kapıya doğru yöneldiğini gördüm ve Kat'ın orada olduğunu anladım. Sandalyede geriye yaslandım, hiç istifimi bozmadan dönüp baktım. Birden bir şey oldu göğsüme. Sanki biri yürüyüp yanıma gelmiş, sonra yumruğu göğsüme indirivermişti. Nefesim kesilmiş bile olabilir. Orada, etrafım insanlarla çevrili, hâlâ maç anlatacağım diye kendini paralayan Andrew'un karşısında.

"Ah, bebek İsa'nın annesi Meryem aşkına," diye geveledim gözlerimi kısıarak.

Kat, iki eliyle küçük bir çantayı tutmuş, kapıda duruyor ve balo için kullanılan spor salonunda gözlerini tedirgince gezdiriyordu. Elbisesine gelince... aman Tanrım, yasaklanmalıydı bu kıyafet. Göğüs ve bel kısmı dar elbise, koyu kırmızı ipekten bir nehir gibi kalçalarından aşağı çağlayıp akıyordu. Saçlarını topuz yapınca daha önce farkına varmadığım, uzun ve kuğu gibi boynu ortaya çıkmıştı. Tuhaftı bu; zira saç hep topluydu ama göğüs dekoltesi hiç böyle görünmüyordu. Bir tek o bikiniyi giydiği zaman. Kırmızı demişken...

Ah, o kırmızı yok mu.

En sevdiğim renkti.

O kahrolası elbise konusunda Dee haklıydı.

Kat tatlı değildi. Seksi bile değildi. Ama çok güzeldi, nefes kesecek kadar güzeldi hem de. Daha önce fark etmemiş değildim ama ya şimdi? Şu anda apayrı bir şey vardı karşımda.

Les'a'yı görür görmez o tarafa gittiğini gördüm ve takdir dolu bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. *Aferin sana Kedidik*, diye düşündüm, *Simon'dan aynen böyle uzak dur. O seninle aynı saat diliminde olmayı bile hak etmiyor.*

Onu öylece ne kadar süre izledim bilemiyorum ama nihayet kalabalığın içinde gözden yitirdim. Bir yanım ayağa kalkmak, Andrew'un suratına yumruğu çaktığım gibi sesini kesmek, sonra da Kat'i bulmak istiyordu. Fakat bu insanların dikkatini çekerd. O yüzden yerimden kıpırdamadım. İskemlenin sırtını öyle bir sıkmıştım ki gıcırdadı.

Sonra Kat yanında kız kardeşimle göründü. Dans pistinin etrafında yürüyordu. Durdu, zarıfçe döndü ve bakışları, beni arıyormuşçasına masama inip kaldı. İçimden erkeksi bir ses tezahürat yaptı.

Gözlerimiz buluştu ve yine o ansızın yumruk yeme hissini yaşadım. Ancak bu sefer yumruk daha aşağıya, karnıma isabet etmişti. Büyülenmiş, kendimden geçmiştim. Dudakları aralandı ve...

Simon kalabalığı ite kaka öne çıktı, onunla arama girdi. İlkel bir dürtü içimi kaplarken vücudumdaki her bir adale kasıldı. Tam ayağa kalkıyordum ki kendime hâkim oldum.

Bir iki saniye sonra Ash masaya geldi. Bir şeyler diyordu demesine fakat kulağım onda değildi. Sonra Andrew öne doğru eğilip burnumun dibinde parmaklarını şaklattı. "Senin neyin var yahu?" diye sordu.

"Bir sus yahu."

“İyi.” Andrew ayağa kalktı. “Gidip içecek bir şeyler alayım bari.”

“Yolun açık olsun,” diye homurdandım gözümü Simon’dan... ve onun ellerinden ayırmadan. Hiç hoşuma gitmiyordu elleri.

Ash, “Dans etmek ister misin?” diye sorunca şaşırıverdim. Masadan kalktı sanmıştım. “Yoksa burada kös kös oturacak mısın?” Ben yanıt vermeyince oflayıp puflayarak ayağa kalktı. “Aman, neyse. Çok sıkıcısın.”

Bu sefer gerçekten gittiğinin ve masada tek başıma, sap gibi oturduğumun farkına belli belirsiz varmıştım. Gözlerimi o çiftten alamıyordum. Çift mi demiştim? Tanrım. Ona ve Simon’a çift diye hitap etmek bile Kat’e hakaret sayılırdı.

Ama bununla başa çıkabilirdim. Aslında Kat’in yaptığı beni ilgilendirmezdi. İstedliğini yapmakta özgürdü. Dans etmek istiyorsa...

Simon’ın eli elbisenin önünden içeri girince Kat irkilip geriye kaçtı. Yüzündeki öfkeli ifade bir yüzler denizinde kaybolup gitti. Bardağı taşıran son damlaydı bu. Daha ne oluyor diyemeden kendimi ayakta, dansçıları yarıp yumruklarımı sıkarken buldum.

Bir hışımla yanlarına yürüyüp Kat’in arkasında durdum. “Müsaade var mı?”

Simon’ın gözleri koca koca açıldı. Kaçınılmaz akıbetini yüzümden okumuş olacak ki kollarını indirip bir adım geri kaçıldı. “Mükemmel zamanlama. Ben de gidip bir içki alacaktım zaten.”

Tek kaşımı kaldırdım, sonra o şaklabanı görmezden gelip Kat’e döndüm. “Dans edelim mi?”

Bir an ters ters beni süzdü, sonra ellerini dikkatlice omuzlarıma koydu. "Benim için sürpriz oldu doğrusu."

Hem de ne sürpriz. Arabasının yanındaki o günden beri hiç konuşmamıştık. O zaman dediğim gibi, iz o kadar silikti ki farkına varılacak gibi değildi. Tabii bu, Kat kasabaya yanında Dee'yle ya da Dee'siz gittiğinde ona göz kulak olmadığım anlamına gelmezdi. Tek fark, orada olduğumu ruhunun bile duymamasıydı.

Kolumu beline doladım, bir elini avcuma aldım. Kollarımda bana kendimi çok iyi, hatta mükemmel hissettiriyordu.

Aptalca bir hüsnükuruntuydu bu.

İnanılmaz uzunluktaki kirpikleri kalktı, sıcak ama tedbirli gözleri, gözlerimi araştırdı. Yanaklarına, boyundan aşağıya güzel bir kırmızılık yayıldı. Aklından geçenleri bilmek için ne olsa yapmaya razıyım. Onu kendime çektim.

Yüz hatlarında şaşkınlık ve... daha zengin bir duygu vardı. "Ash'le... iyi zaman geçiriyor musun bari?"

"Ya sen Mutlu Eller'le?"

Altdudağını emince inlememek için kendime güçlükle söz geçirebildim. "Hep ukalasın."

Güldüm, kollarımda ürperdi. "Üçümüz birlikte geldik. Ash, Andrew ve ben." Ona niye anlatıyordum ki bunu? Elimi beline indirdim, genzimi temizleyip başının üstünden ileriye baktım. "Bu arada... çok güzel görünüyorsun. O salak için aşırı iyisin."

Gözlerini fal taşı gibi açtı. "Senin kafan iyi mi?"

"Ne yazık ki değil. Gerçi neden sorduğunu merak ediyorum."

“İlk kez ağzından benim için iyi bir laf çıktı da.”

“Doğru dedin.” Kahretsin, bazen öküzün teki oluyordum. Eh, bazen değil de çoğu zaman. Başımı öne eğdim, çenem yanağına dokununca irkildi. “Seni ısırmam. Ellemem de. Rahatla.”

Sesini çıkarmadı, ben de bunu iyiye yordum. İçgüdüsel olarak hareket edip başını göğsüme yasladım, elimiyse belinin aşağısına. Böyle dans etmek normaldi. Hiç kimsenin bu yüzden deliye dönmesine gerek yoktu. Benim de.

Onun şeftali kokusunu içime çekip gözlerimi yumdum, müziğin bize yol göstermesine izin verdim. Yavaş dans-ta tuhaf derecede samimi bir şey vardı. Hayal gücüne pek mahal bırakmayan birbirine dokunmalı, sürtünmeli danslar gibi değildi; iki beden birbiriyle kaynaşıyor, aynı ritimle süzülüyor, birbirlerinin en doğru noktalarına değiyordu. Samimiydi.

Peki, kafam biraz iyi olabilirdi.

Elimi sırtına dayadım. “Cidden, kavalienle aran nasıl?”

Baktığımda gülümsediğini gördüm. “Biraz fazla dost canlısı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Onu kalabalıkta aradım. Yere iki seksen uzatmayı istiyordum. “Seni uyarmıştım.”

“Daemon,” dedi iç çekerek. “Mesele kontrolüm altında.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Aynen öyle görünüyor Kedicik. Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki insan mı değil mi emin olamadım.” Kucağımda kaskatı kesildi. “Bence hazır dikkati dağılmışken buradan gizlice kaçıp evine gitmelisin. Gerekirse Dee’ye söylerim, senin kılığına girer.”

Kat geri çekildi, çekildiği anda da onu özledim. “Ne yani, kız kardeşini ellese daha mı iyi?”

Şey, hayır ama... “Dee’nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama o herif söz konusuysa işler boyunu biraz aşıyor.”

Artık dansı bırakmıştık. Fırtınanın kopmasına az kalmıştı ve bu fırtınanın adı Kedicik’ti. Kendimi tutamayıp gülecektim az daha.

“Pardon?” dedi. “Benim boyumu mu aşıyormuş?”

Anlamamış mıydı? “Bak, dansa arabayla geldim. Andrew ve Ash, Dee’yle döner, ben de seni eve bırakırım.” Bana harika bir plan gibi görünmüştü ancak yüzünden buna hayatta razı olmayacağı okunuyordu. “O partiye harbiden o salakla gitmeyi düşünüyor musun?”

“Ya sen gidiyor musun?” Elini çekip kurtardı.

“Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez.” Onu bırakmaya daha hazır değildim. “O partiye gitmeyeceksin.”

“Ne yapacağımı bana söyleyemezsin Daemon.”

Hüsran kamçılıyordu beni. Kat onun iyiliğini düşündüğümü anlayamıyor muydu? Patronluk taslama yarışı değildi bu. “Dee seni eve götürecektir. Yemin ediyorum, seni omzuma atıp rızan dışında taşımam gerekse bile yaparım bunu.”

Göğsümün üstünde duran yumruğunu sıktı. “Sıkıysa bir dene.”

Güldüm. “Denerim.”

“Aman, bana ne. Beni buradan taşıırken ortalığı velveleye verecek olan sensin.”

Öfkeyle homurdandım ama bana bakıp gülümsedi. Sıfırla kendini beğenmişliğin bir karışımı vardı sesin-

de. “Çünkü uzaylı hocan konuşmamızı izliyor. Beni omzuna atarsan ne düşünür sence?”

Hay anasını... öptüğüm. Matthew’dan söz ediyordu Kat.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi.

Onu omzuma vurup tüm okulun gözü önünde buradan taşımayı ciddi ciddi düşünüyordum hâlâ. Onu öpmek de istiyordum sanırım... hem de tüm okulun önünde. Bir de, yüzünün belki daha da kızarmasını sağlayacak şeyler yapmak.

Öfkeli bakışları meydan okuyordu sanki. Tanrı şahidimdir, bir yanım bundan çok ama çok hoşlanmıştı.

Bir gülümseme belirdi dudaklarımda. “Seni hafife alıp duruyorum, Kedicik.”

Bütün fıçı partilerinin düzenlendiği tarla Petersburg'un kabaca üç buçuk kilometre kadar dışındaydı ve yerini bilmedikçe çoğu kişinin farkına bile varmayacağı toprak bir yoldan gidiliyordu. Birileri arkama park etmesin diye arabayı yola değil, yolun yakınında bir yere bıraktım.

Arabadan indim, anahtarları cebime tıkıp gelişigüzel park edilmiş araçlara baktım. Ben kapıyı kapatırken, ta uzakta şenlik ateşinin turuncuya çalan ısıltısı insanı yanına çağırıyordu. Yanan rutubetli tahtaların ve benzinin kokusu kuvvetliydi. Gölgele ateşin etrafında hareket ediyor, bağırışlarla karışık kahkahalar duyuyordu. Kulakları sağır edecek bir müzik çalınıyordu hoparlörlerden.

Kat'in Simon'la birlikte ayrılmasından birkaç dakika sonra ben de çıkmıştım. Ash ile Andrew hâlâ okuldaydı ve onların da buraya gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Tarla partileri pek onların tarzı değildi. Fakat ben... Dawson'la böyle partilerden birkaçına katılmıştım. Dee'nin yanında Adam olsa bile buraya gelmesini iste-

mezdim doğrusu ama şu anda adına kaygılandığım kişi o değildi.

Kat'in kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. İçten içe emindim bundan. Nasıl aksi olabilirdi ki? Fakat bu yardıma ihtiyacı olmadığı ya da yanında Simon gibi biri varken başına bir şey gelmeyeceği anlamına gelmezdi.

Arabaların etrafından dolanırken ezilmiş mısır sapları ayağımın altında çıtırdıyordu. Şenlik ateşine yaklaşıncı bir kamyonetin ardından sendeleyerek gelen bir kız önümü kesti. Topuklarının üstünde güçlkle duran kızın elinde düştü düşecek kırmızı bir Solo bardağı vardı. Koyu kahverengi saçları öbek öbek olmuş, gümüş rengi elbisesine mısır kabukları ve kurumuş otlar takılmıştı.

Şöyle böyle tanıdığım kızın yaşı taş çatlasa on beşti. Başını kaldırdı, donuklaşmış gözleri üzerimde dolaştı. "Daemon?"

Kızın adını çıkaramadığımdan başımı aşağı yukarı salladım. "İyi misin?"

"Süperim." Kıkırdayıp bardağı dudaklarına götürdü. "Hayrola? Niye sordun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Elbisen mısır kabuğu ve çamur kaplı da ondan."

Yine kıkır kıkır güldü. "Bir iki kez... ya da üç dört kez düşmüş olabilirim. Bu ayakkabılar yok mu..." Bacağını kaldırıp bana ayakkabısını gösterdi, o sırada birden yalpaladı. Hemen uzanıp kolundan tuttum ama ayağını kaldırmaya devam etti. "Ayakkabılarım acayip güzel ama pek tarla partisine göre değilmiş."

"Ona ne şüphe," diye mırıldandım, kızın yandaki ara-

baya kafa atmayacağından emin olunca kolunu bıraktım. “Biriyle mi geldin buraya?”

“Hı hı. Jon’la geldim. Erkek arkadaşım o benim,” diye açıkladı öne doğru sendelerken. “Tabii benimle olmak istersen orası ayrı, o zaman kimseyle gelmedim. Jon diye de biri yok. Hem de hiç.”

Hafifçe gülümsedim. “Kusura bakma bebeğim ama başkası için geldim buraya.”

“Tüh!” deyip dişlerini göstererek güldü, sonra fısıldadı. “Jon diye biri yok demekle ayıp ettim, değil mi? Aslında iyi biri o. Bu aramızda sır kalsın mı?”

Keyiflenmiştim. “Sırrımız olacak.”

“Yaşasın!” Alkışlayayım derken elini bardağına vurdu, bira yana sıçradı. Bir yandan da dengesizce sekiyordu.

Onu arabaların arasında amaçsızca dolaşsın diye öylece bırakabilirdim ama birçok sebepten ötürü yanlış geldi bana. “Hadi,” dedim, “gidip Jon’u bulalım.”

Görünen o ki ateşin yanı başında otururken bulduğumuz Jon’un durumu kızınkinden daha iç açıcı değildi. Kızın dediklerine göre, birlikte dans bile edememişlerdi. Onu Jon’un yanına bıraktım. Jon’un yüzünde öyle bir bakış vardı ki herhalde tekmeyi basıp kendisini iki seksen uzatacağımı sanmıştı.

Ateşin etrafında birbirine sokulmuş grupları taradım ama Kat’i ya da Simon’ı aralarında göremeyince içimi bir huzursuzluk kapladı. Sağa gittim, güre ağaçların arasındaki daha küçük gruplara baktım. Çiftlerdi bunlar. Hem de bir sürü. Kat aralarında olsaydı o zaman...

Ne yapardım o zaman?

Kapıları açık, bangır bangır müzik çalan kamyonetin

önünden geçerken yerime çakılıp kaldım. Kat ile Simon'ı, çıplak ağaçların gölgesindeki bu çiftlerin yaptığı şeyleri yaparken görsem tepkim ne olurdu? Elimden ne gelirdi? Onunla olmaya hakkı vardı. Sonuçta o...

Kat benim değildi.

Hızla arkama dönerken mideme kramplar giriyordu. Dee oradaydı, ateşin ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Gözleri alışılmadık bir parlaklıktaydı. "Kat'i gördün mü?" diye sordu bana.

Huzursuzluk patlama noktasına gelmişti. "Sen görmedin mi?" dedim.

"Beş dakika kadar önce gördüm. Bana doğru geliyordu ama sonra birbirimizi kaybettik. Yanında Simon vardı ancak..." Yüzünü ekşitti. "Onu hemen bulmam lazım."

Yumruklarımı sıktım. "Kat'in Simon'la olması seni endişelendirmiyordu hani?"

Adam, Dee'nin yanında belirdi. "Sorun çıkacağını sanmıyorum. Çıkmaz diye düşünüyoruz ama Simon'ın kafası epey güzel, o yüzden..."

Duyduklarım hoşuma gitmemişti. "Onu en son nerede gördünüz?"

"Hemen şuracıktaydı." Dee, ateşin diğer yanını, ormana yakın kısmı işaret etti. "Ama artık orada değil."

Öyle demek.

O noktada ayrıldık ve Kat'i Simon'la birlikte ağaçların arasına doğru giderken gördüğünden yüzde 70 emin birini bulmam bir iki dakikamı aldı. Bu küçük bilgi kırıntısı yüzünden kafamı ağaçlara vurmak istedim. Kız kardeşimi yakalayıp sarsmak istiyordum. Hani, neredeydi kızların birbirini kollaması? Bir kızın diğerinin ne idü-

gü belirsiz biriyle dolaşmasına izin vermemesi diye yazılı olmayan bir kural yok muydu?

Kendimi, Kat'i bulabileceğim ama onun bulunmayı istemiyor olabileceği gerçeğine hazırlayıp aşınmış bir patikayı takip ettim. İşin aslı şu ki durum büyük olasılıkla buydu. Simon'ın şu anda kafayı bulmuş, içli bir salak olması Kat'in kurtarılmaya ihtiyacı olduğu ya da kurtarılmayı istediği anlamına gelmezdi.

Eğer Kat iyiye çekip gidecektim. Orada olduğumu bilmesi bile gerekmezdi. İyiye şayet, o zaman...

"Simon, *dur!*" Kat'in çığlığı müziğin boğuk uğultusunu bastırdı.

İçgüdülerim bir anda harekete geçti ve mermi hızıyla fırlayıverdim. Bir saniye kadar geç kalmıştım ama nihayet onu buldum, bulunca da hiddetim şiddetli bir volkan gibi patladı. Orospu çocuğu onu bir ağaca dayamıştı. Elleri Kat'in üzerindeydi. Onun *vücudunda*. Onun *dudaklarında*.

Beni ne gördüler ne de duydular ancak o piç kurusu elimi omzuna atıp onu hızla çektiğimi *hissetti*. Kolumu iyice geriye attım, yumruğu suratının tam orta yerine yapıştırıverdim. Ayakları yerden kesildi ve mutluluk dolu kısacık bir an için havada uçtu. Pek de tatminkâr olmayan bir *güm* sesiyle yüzüstü yere serildi.

Üstüne eğildim, kırıxık gömleğinin yakasına yapıştım. "Basit cümleleri anlamakta zorluk mu çekiyorsun?"

"Özür dilerim," diye konuştu dili dolanarak. Bileğimi kavramıştı. "Ben sandım ki o..."

"Ne sandın bakayım?" Onu hiç de zorlanmadan yerden kaldırdım ve genç insanın gözlerindeki korku parıl-

tısı beni keyiflendirdi. O ciğeri beş para etmez herifi paramparça etmek, sonra da uzuvlarını yine birleştirmek istiyordum. Sonra bunu bir milyon kez tekrar edecektim. “Hayırın evet anlamına geldiğini mi?”

“Hayır! Evet! Sandım ki...”

Onu tamamen ortadan kaldırmama ramak kalmıştı. Elimi kaldırıp dondurdum onu. Simon artık elleri yüzünü örten bir heykele dönüşmüştü. Burnundan kan geliyordu. Koskoca açılmış gözlerini kırpmıyordu. Bir adım gerileyip derin bir nefes aldım.

“Daemon,” dedi Kat arkamdan. “Ne yaptın sen?”

Donuk şapşala ters ters baktım. “Ya böyle yapacaktım ya da öldürecektim.”

Gözümün ucuyla Kat’ın etrafımdan döndüğünü gördüm. Sırtı bana dönük bir halde, Simon’ın kolunu dürttü. “Yaşıyor mu?”

“Yaşamalı mı?” diye sordum.

Kat dönüp bana baktı. Gölgele gözlerini örtüyordu ama o anda ne düşündüğünü anladım ve Simon’ı katletmek istedim. Simon konusunda Kat’i uyarmam yetmezdi. Onun suçu değildi bu. Bunlar olsun istememişti. Böyle şeylerin aklının ucundan bile geçmemesi lazımdı.

Gerildim. “Bir şeyi yok. Uyuyormuş gibi.

“Tanrım, rezalete bak.” Geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne kadar kalacak böyle?”

“Canım ne kadar isterse. Onu burada bırakabilirim de. Geyikler üstüne işesin, kuşlar üzerine yapsın diye.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Öyle bir şey yapamayacağını biliyorsun, değil mi?”

Omuz silktim.

“Eski haline döndürmelisin onu. Ama onun öncesinde bir şey yapmam lazım.”

Ben ne yapacak diye merak içinde beklerken kollarını aşağı indirdi, Simon’ın tam karşısına geçti. Tek kelime etmeden, oğlanın bacaklarının arasına feci bir tekme vurdu.

“Vay canına,” dedim kahkahayı basıp. “Herifi öldürsem daha iyiydi yahu.”

Kat bana pis pis baktı.

Yüzümü buruşturup elimi salladım, Simon çözülüyordu. İki büklüm oldu, bacaklarının arasına ellerini bastırıp “Siktir,” diye diye inledi.

Simon’ı geriye ittim. “Gözüm bir daha görmesin seni. Hele ona bir bak, yaptığın son şey bu olur.”

Salak kanlı burnunu elinin tersiyle sildi, sonra Kat’e baktı. “Katy, çok özür dilerim...”

Canına susamıştı anlaşılan.

“Def ol git şuradan,” diye uyardım onu, tehditkâr bir adım atarak.

Simon fırlıdak misali döndü, çalılarının üstünden düşer kalkan tabanları yağladı. Etrafında beyaz bir ışıltı vardı. İşaretlenmişti. Umurumda bile olmadı. Tam bir ölüm sessizliği çökmüştü. Müzik bile duyulmuyordu sanki. Kendimi sakinleştirmek için çok kıymetli bir iki saniye ayırdım. İşe yaramadı. Aramızda birkaç adım bırakıp yürümeye başladım çünkü öfkem yüzeye aşırı yakındı. Gözlerimin ışık saçtığını biliyordum ve bir anlığına da olsa büyük olasılıkla Simon da buna tanık olmuştu.

Yerde parlak bir şey dikkatimi çekti.

Kat’in şalyı bu.

Yerden alıp döndüm, Kat'ın hâlâ durduğu yere yürüdüm. Ona ilk defa alıcı gözle bakma fırsatı bulmuştum. Saçının lüleleri kurtulmuş, yüzünün etrafına dökülmüştü. Gözleri karanlıkta bile pırıl pırıl parlıyordu. Bakışlarım aşağıya kaydı. Kırmızı elbisesinin önü yırtıktı.

Simon'ı gebertecektim.

Kendi kendime küfredip şalı ona uzattım. Titreyen elleriyle aldı.

"Biliyorum," diye fısıldadı şalı mahvolmuş elbisesinin önüne bastırarak. "Lütfen, bir şey deme."

"Neyi demeyeyim? Seni uyardığımı mı?" Ses tonumdan tiksinti damlıyordu. "Ben bile o denli öküz değilim. İyi misin, onu söyle."

Başını aşağı yukarı sallayınca derin bir nefes aldım. "Sağ ol."

Üşüdüğünü görmüştüm. Şal hiçbir yerini örtmüyor, hiçbir şeyi gizlemiyordu. Smokini hemen üstümden çıkarp arkasına geçtim, omuzlarına örttüm. "Al şunu." Sesim boğuk çıkıyordu. "Giy bakalım. Her yerini kapatır."

Kat eğilip haline bir bakınca kaskatı kesildi. Ceke-tti giydi, sonra iki yakasını birleştirdi. Dişlerini sıkarak önünü kapatmaya çalıştı. Ne bana bakıyordu ne de başka bir şeye.

Simon'ın canını alacaktım.

Onu ağır ağır gebertmekle kalmayacaktım. Bir yandan da Kat'i bağrıma basmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum; çok yoğun ve tümüyle alışık olmadığım bir arzuydu bu. Teselli etmemi isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum. Teselli edebileceğimden de emin değildim.

Ama onu böyle görmeyi içim kaldırmıyordu.

Parmak uçlarımı yanaklarına yaslayıp başıboş saçlarının birazını geriye attım. Başını kaldırdı. O güzelim gri gözlerine gözyaşları doluşmuştu.

“Gel,” dedim fısıltıyla, “Eve götürüyüm seni.”

Gözlerimin içine baktı, sonra başını evet anlamında salladı. Bir adım daha attı, sonra durdu, “Dursana,” dedi.

Benimle tartışacak mıydı şimdi? “Kat.”

“Simon’da da iz kalmayacak mı? Bende kaldığı gibi?”

“Kalacak.”

“İyi de...”

“Şu anda sorunum bu değil.” Elini tuttum, onu çiğnenmiş patikadan yürüttüm. İşin doğrusu Simon’ın üstündeki iz Arumların dikkatini çekecek kadar güçlüydü ve bu söylediğim beni iğrenç biri yapıyor, biliyorum ama umurumda bile değildi. Şimdi bunu düşünemezdim.

Arabama vardık, ona yolcu kapısını açtım. Kapının üstünden bana bir bakış fırlattı, sonra bindi. Kapıyı kapattım, sürücü kapısına giderken de cep telefonumu çıkartıp Dee’ye mesaj attım, Kat’i eve götürdüğümü söyledim. Olan bitenden söz etmedim. Detaylara girmek Kat’e düşüyordu.

Arabaya binince Kat’e doğru şöyle bir baktım. “Seni eve götürdüğümü Dee’ye söyledim. Buraya geldiğimde seni gördüğünü ama sonra bulamadığını söylemişti.”

Başını aşağı yukarı sallayıp emniyet kemerine hızla asıldı. O öyle çekince kemer sıkılaştı. Kat öfkeye kapıldı. “Kahretsin!”

Konsolun üzerinden uzanıp buz kesmiş parmaklarını kemerden usulca ayırdım, başımı yana eğip kemeri yavaşça çektim. Önce çenem, sonra dudaklarım yanağına

değdi. Bu sonuncusunun kaza eseri olduğunu düşünmek istesem de emin değildim. Kısacık temasımızla hücum eden hisleri duymazdan gelmeye, böyle düşüncelere kilit vurmaya çabaladım. Kemer kıvrılmıştı. Ben de düzeltmeye koyuldum. Kemerı çevirirken parmak eklemlerim göğsüne değdi. Ona verdiğim ceketin önü, muhtemelen Kat kemerle boğuşurken ardına dek açılmıştı ve elimle göğsü arasında hiçbir şey yoktu.

Bunu *isteyerek* yapmamıştım işte.

Elimi yanmışçasına geri çekip ona baktım.

Kahretsin, hangi ara bu denli yakınlaşmıştık?

Dudaklarımız arasında bir parmak mesafe ya var ya yoktu ve tatlı nefesi dudaklarımda oynayıyordu. Elimin tersi elektrik prizine (ama yumuşacık bir prize) sokmuşum gibi karıncalanıyordu. Gözlerim büyülenmişçesine aralık dudaklarına takıldı. İstedğim...

İstedğim şey çok ama çok yanıhtı. İsa aşkına, Kat az kalsın tecavüze uğrayacaktı yahu.

Emniyet kemerini taktım, sonra kendi tarafıma dönüp kontağı çevirdim. İçerisi ısınsın diye hemen aracın klimasını çalıştırdım, sonra direksiyona sıkı sıkı yapışıp araba dolu tarladan çıktım.

Yol boyunca konuşmadık.

Arabanın içini gergin, kesif bir sessizlik kaplamıştı. Aracı sürerken bir yandan da birkaç kez Kat'e baktım. Başını koltuğun arkasına yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Ama uyuduğunu sanmıyordum. Kucağındaki ellerini o kadar sıkarken uyuyamazdı.

Aklından neler geçtiğini bilemiyordum ama benimkinden geçenlerin yarısı bile geçse deliriyor demekti. Zira

benim tek düşünebildiğim o Simon'ı öldürmekti. Kat'in gözü yaşlı, öylece nasıl durduğunu düşünüyordum. Elbisesinin önünün nasıl boydan boya yırtıldığını ve... başına korkunç bir şey gelmesinden nasıl kıl payı kurtulduğunu. Simon'ı öldürmeyi biraz daha istedim. Bir yandan da Kat arabaya ilk bindiğinde dudaklarımızın nasıl yakınlaştığı geliyordu aklıma.

Onu öpmek istediğim gerçeğini düşünüyordum.

Bunu istememeliydim oysa. İsteyemezdim.

Eve giden yolun yarısında sesini duymaya, iyi olup olmadığını bilmeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. "Kat?" diye seslendiysem de yanıt vermedi. Gözlerini açmayınca beni duymazdan geldiğini düşündüm. Her nedense hissettiğim...

Birden hissediverdim o şeyi.

Arabanın kliması sonuna kadar açılmışçasına, buz gibi bir soğuk çarptı bana. Bağırsaklarım düğümlenir gibi oldu. Birkaç metre ötede, yolun ortasında kapkara bir gölge şekillendi.

"Kahretsin!" deyip frene asıldım.

Kat koltukta öne fırladı, araç kayarak dururken o da elleriyle ön konsola tutundu. Bir saniye sonra araç stop etti. Motor, ışıklar, hepsi çalışmaz hale geldi.

Kahretsin...

Gölge eğilip büküldü, biçimlendi. Göz açıp kapayana kadar, az önce gölgenin olduğu yerde bir adam belirdi. Koyu renk kot pantolonla deri ceket giymişti ve gece vakti güneş gözlüğü takması bana çok aptalca gelmişti. Geceleyin kütüphanede öldürdüğümün aynısıydı.

Ancak kardeşlerini de getirmişti.

Yolun kenarından önce bir, sonra bir gölge daha geldi. Yolun ortasındaki şeklin yanına geldiler. Sayıları toplamda üç olmuştu.

“Daemon,” diye fısıldadı Kat. “Kim bunlar böyle?”

Gözlerimin önünde vahşi beyaz bir parıltı vardı. “Arumlar.”

Normalde böyle bir kavgayı iple çekerdim, özellikle de Simon'la dalaştıktan sonra. Bir şeyleri pataklayıp öfkemi çıkarmak için fırsat kolluyordum ancak Kat yanımdayken değil. Onun bu yaratıklara maruz kalmasını istemiyordum. Ellerini şöyle bir sallayarak onu öldürebilirlerdi.

Kat'i buradan uzaklaştırmam lazımdı.

Önceliğim buydu.

Gözlerimi Arum'dan ayırmadan elimi aşağı uzattım, pantolonumun paçasını sıyırdım. Parmaklarım obsidiyen bıçağın sapındaki deri sargıya değdi, bıçağı çekip çıkardım.

"Bu obsidiyen, yani volkan camı." Bıçağı onun titreyen ellerine bıraktım, parmaklarını bıçağın sapına doladım. "Ucu çok keskin, *her şeyi* kesip atar. Bu gezegende bizler haricinde Arumları öldürebilen tek şey bu. Onlar için kriptonit gibi."

Kat bana öylece baktı, başını iki yana sessizce salladı.

"Hadi, gelsene tatlı çocuk!" diye bağırdı öndeki Arum.

Sesi gırtlaktan geliyordu ve jilet kadar keskindi. “Çık dışarı da oynayalım!”

Klişe salaklar.

Oralı bile olmadan Kat’in başını ellerimin arasına aldım, korku dolu bakışlarını kendime çevirdim. “Kulağını dört aç, Kat. Sana kaç dediğimde kaçacaksın ve ne olursa olsun arkana bakmayacaksın. Eğer içlerinden biri, *hangisi olduğu fark etmez*, seni kovalarsa tek yapman gereken onu bu obisidiyenle herhangi bir yerinden bıçaklaman.”

“Ama Daemon...”

“Aması maması yok. Sana kaç dediğimde kaçacaksın Kat. Şimdi anladığını söyle bana.”

Göğsü hızla inip kalktı. “Lütfen, yapma bunu! Sen de benimle kaç...”

“Kaçamam. Dee o partide.” Gözlerine diktim gözlerimi. “Ben söyleyince kaç.”

Kat’in dudakları titriyordu. Yüz hatlarını, elmacık kemiklerinin çıkıklığını, dudaklarının biçimini, o sonsuz grilikteki gözlerini bir kez daha zihnime kazıdım. Sonra çekildim, arabanın kapısını açtım. Arazi aracının önüne geçtim, üç Arum’a bakıp sııttım. “Vay be. Gerçek halinizde insanlardan bile çirkinsiniz. Böyle bir şeyi söyleseler inanmazdım. Epeydir bir taşın altından hiç çıkmamış gibisiniz. Ne o, güneş yüzü görmüyor musunuz hiç?”

Ortadaki vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. “Tüm Luxenler gibi sen de ukalasın. Ama güçlerini emdiğimiz sırada o ukalalığın nerede olacak merak ediyorum.”

“Ayağımla aynı yerde.” Yumruklarımı sıktım.

Ortadaki Arum başını hafifçe yana eğdi. aklı karışmıştı.

Kastettiğim şeyleri açıklamaktan nefret ediyordum. “Anlarsın ya, senin *kıcında* yani.” Ben gülümseyince Arumların ikisi hırladı. “Dursana bir saniye. Amma da birbirinize benziyorsunuz. Söylemeye gerek yok, biliyorum. Erkek kardeşlerinizden birini öldürdüm. Üzgünüm. Neydi adı? Benim gözümde hepiniz birbirinize benziyorsunuz zaten.”

Vücutları bir kaybolup bir görünmeye, biçimleri insan ile gölge arasında gidip gelmeye başlamıştı. Onları öfkeden kudurtmak, böylece Kat’ın sınışılabilmesi için tüm dikkatleri üstüme çekmekti amacım. İşe yarıyor gibiydi.

“Özünü bedeninden koparacağım,” diye hırladı Arum, “o zaman merhamet dileneceksin.”

“Kardeşinizin yaptığı gibi mi?” diye yapıştırıverdim yanıtı. “Çünkü resmen yalvardı. Ben onun varlığına son vermeden önce yaralı bir hayvan gibi feryat etti.”

Bardağı son taşıran damla bu olmuştu. Arumlar hep bir ağızdan böğürdüler. Uluyan rüzgârın ve ölümün sesiydi bu. Ellerimi yukarı kaldırıp Kaynak’ı çağırdım. Kudretli ve her şeyi kapsayan Kaynak içimden yükseldi, sonra dışıma yayılıp bu gezegendeki her şeyin içinde mevcut olan küçücük enerji parçacıklarına erişti. Etrafımdaki hava ısındı, kuvvetli çatırtılar duyulmaya başlandı.

Tanrı aşkına, içimdekini salıvermek *harbiden* muhteşem bir histi.

Yakındaki ağaçlar havalanırken göğü toprak kokusu doldurdu. Ağaçların köklerinde öbek öbek topraklar vardı. Parmağımla bir işaret yaptım. Ağaçların en yakında olanı, koca bir karaağaç bir Arum’un sırtına toslayıp onu yolun metrelerce ilerisine savurdu. Ağaçlar birer birer

yola fırladıysa da diğer iki Arum şu anda kendini çatlamış asfalttan kazımakla meşgul olan Arum'dan daha akıllıydı.

Kaynak'a tekrar eriştim. Asfalt parçaları çatlayıp yol kenarındaki bankete yakın yerden kırıldı. Asfalt parçaları havalanarak dönmeye, döndükçe de lav gibi ısınıp parlak bir turuncuya dönüşmeye başladı. Sonra bunları Arumlara fırlattım. İki tanesi yanıp sönererek ağaçların dallarından kurtuldular. Arumlardan biriye elini geriye attı.

Birden oyun oynamayı bıraktılar. Tıpkı benim gibi.

Yanık katran kokusu havayı kaplarken asıl biçimime büründüm. İçlerinden biri üstüme atılmıştı ki iki elimi birbirine vurdum. Kaynak dalgalanarak yayıldı, en yakındaki Arum'a çarptı. Darbe alan Arum havaya uçtu. Bu doğrudan ve ölümcül darbe onu geçici olarak insan formuna döndürmüştü. Siyah camlı güneş gözlüğü parçalandı, parçalarıysa havada asılı kaldı. Bir kez daha elimi çırpınca göz kırpan binlerce yıldız gibi büyüleyici bir ışık gösterisiyle dağılıp gitti.

Kolumu bir kez daha uzattım ve diğer Arum havada taklalar atarak metrelerce geriye gitti ancak yine ayaklarının üstüne kondu.

Kat'in gitme zamanı gelmişti artık.

Kaç, dedim ona gerçek formumdayken. Hemen kaç. Kat. Ardına bile bakmadan. Hadi!

Tek duyduğum araba kapısının açıldığıydı. Ardından her şey Arumların ulumasında yitip gitti. Bir tanesi etrafımda daireler çiziyordu, diğeri de sahaya geri dönmüştü. İçlerinden biri karanlık özünü, gölgelerle dolu bir enerji

topunu bana yollayınca sağa kaçıldım. Çarpısa ölümcül olacaktı. Enerji topu omzumun üstünden geçerken döndü-verdim. Devrilmiş ağaçlardan birine adeta yağ kıvamında çarptı ve ağacı ikiye yarıdı.

Kahretsin.

Kaynak'ı çektim, avcumda yanardöner bir ışık topu oluşturdum, sonra bu plazma küresini dosdoğru üzerlerine fırlattım.

Benim kadar çevik değildi Arumlar; ancak toplardan kaçınabiliyor ve iddiaya girerim ki ne yaptıklarını biliyorlardı. Bir boks maçındaymışçasına beni yormak, tüketmekti hedefleri. Sürekli hareket halindeydiler. Bir ileri, bir geri. Gerçek formum bir an için titreşti.

Arumlar da harekete geçmek için o anı fırsat bildiler.

Biri bana önden saldırdı ve ben tam kendimi tüm gövdesiyle bana çarpmasına hazırlamışken diğeri hızlandı. Görüş alanımdan çıkmasın diye döndüm. Gözümü Arumların birinden ayırmakla büyük hata etmişim. Bel hizasından dönüp bir enerji darbesi daha yolladım ancak Arum'a çarpmadan önce dağıldı ve kıvılcım seli halinde yola yağdı.

Arkamdan gelip boğazıma sarılan gölge kollar beni anında dondurmuştu. Uzanıp parmaklarımın şekillenmesine izin verirken buz gibi olmuştum. Parmaklarımı boğazımı sıkan koluna sardım ancak beni tek dizimin üstüne yıktı.

"Yalvarmaya hazır mısınız?" dedi önümdeki Arum, insan biçimine bürünerek. "Lütfen yalvar. Her şeyini elinden alırken dudaklarından dökülen 'lütfen' lafını duymak benim için çok önemli."

Başımı kaldırırken etrafımı ışıklar sarmalamıştı. Hâlâ gerçek biçimimdeydim. Kaynak'ı son bir defa çağırdım.

“Sonuna kadar sessiz kalacaksın ha? İyi, öyle olsun.” Arum öne çıkıp başını kaldırdı. “Baruck, zamanı geldi.”

Baruck zorla ayağa kaldırdı beni. “Bitir şu işi Sarefeth!”

Böyle pes etmemin imkânı yoktu. Hayatta öyle bir şey olmazdı. Dee, Adam'la birlikte o partideydi. Arumlar onu hemen bulurdu. Kat de yakınlarda bir yerlerdeydi. Hayır, kesinlikle böyle bir şey olamazdı. Kız kardeşimin başına böyle bir şey gelmesine göz yummayacaktım. Kat'e de öyle bir şey olmayacaktı. Arumlardan önümde duranı, yani Sarefeth, asıl biçimi olan dumana dönüştü. İçimde enerji birikmiş, genişlemeye başlamıştı. Tam o güce uzandığım sırada Arum elini hızla *göğsüme* soktu. Acıyla başımı geriye attım. Her bir hücremin içinde patlayan acı beni irkiltmişti. Ömrümde böyle bir şeyi hiç tatmamıştım. Acı her yerimi ele geçirmiş, beni bir anlığına insan biçimime dönmeye ve haykırmaya zorlamıştı.

Önümde duran Arum, yani Sarefeth birden elini hızla benden çekti ve hızla arkasına döndü. İçimde hâlâ dalgalanan acı, insan ve Luxen biçimleri arasında gidip gel-meme yol açmıştı ama... ama... halüsinasyon görüyordum herhalde, çünkü Kat'i görmüştüm.

Saçı başı darmadağın, kırmızı elbisesi paramparça bir halde savaşçı bir prenses gibi Sarefeth'in birkaç adım gerisinde duruyordu. Obsidiyen bıçak elinde kıpkırmızı parlıyordu. Ardından Sarefeth patladı, parçalara ayrılıp gökyüzüne uçtu.

Gerçek biçimime geri döndüğüm anda Baruck beni bıraktı. Baruck, Kat'e yönelirken benimle beslenmesinin verdiği acıyı duymazdan gelmeye çabaladım. Arum rotasını değiştirdi ve ondan geriye gölgeden başka bir şey kalmadı. Karanlığı üstüne çekiyor, bir yılan gibi yolun karşı tarafına doğru kaçarak gözden yitiyordu.

Kat yanımda, dizlerinin üstünde bitiverdi. "Daemon... Daemon, lütfen bir şey söyle."

Işığım parladı, Kat için aşırı yoğun olan bir ısı dalgası yaydı. Çatlayıp yanmış asfalta ellerimi bastırmakta olduğumu fark ettim. Kat'in bağırdığını duyuyor gibiydim ve beni toparlayan da bu oldu. İnsan biçimime büründüm, tam benden uzaklaşmaya başladığı sırada kolundan tuttum onu.

"Daemon, Tanrı aşkına, iyi misin sen?" Tekrar yanıma gelip elini yanağıma bastırdı. Elinin bana hissettirdikleri... *Tanrım*. "Lütfen iyiyim de, lütfen!"

Ağır ağır başımı kaldırdım, diğer elimi yanağımdaki elinin üzerine koydum. "Bana hatırlat da bir daha seni sinirlendirmeyeyim. İsa aşkına, Ninja falan mısın sen?"

Kat aynı nefeste hem güldü hem ağladı, sonra da üzerine atladı. Onu yakaladıysam da geriye devrilmeme az kalmıştı. Elimi serbest kalmış saçlarının arasına daldırdım ve o beni sımsıkı kucaklarken aynı şekilde karşılık verdim. Benimle bütünleşmek istercesine bedenini bastırıyordu ve tüm tenim acısa da Kat'i hissetmenin yaşattığı hislerin yanında bunun sözü bil edilmezdi.

Alnımı omzuna koydum. "Dinlemedin beni."

"Seni hiç dinlemem ki zaten." Beni bir kez daha sıktı, sonra geri çekildi. Gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Sana

bir şey oldu mu? Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yeteri kadar yaptın zaten Kedicik.” Gücümü toplayıp zorla ayağa kalktım, onu da beraberimde kaldırdım. Etrafımızdaki yıkımda göz gezdirdim. “Kimsecikler gelmeden buradan kaçalım.”

Geriye çekilip Kaynak’ı son bir kez çağırdım ve elimi kaldırdım. Ağaçlar havalanıp yolun iki yanına devrildi ve önümüzdeki yol açıldı. Sonra arabaya bindik. Kontak anahtarını çevirir çevirmez çalıştı. Dönüp Kat’e baktım. Koltuğunda titriyordu. “İyi misin? Herhangi bir yerine bir şey oldu mu?”

“İyiyim. Sadece... sindirmesi güç, anlıyor musun?”

Güç mü? Güldüm ama hiç neşe yoktu gülüşümde. Öfkeyle direksiyona sertçe vurdum. “Daha fazlasının geleceğini tahmin etmeliydim.” Daha hazırlıklı olmalıydım. “Hep dört kişi gezerler. Kahretsin!”

“Ama sadece üç kişi vardı,” dedi.

“Evet, çünkü bir tanesini öldürmüştüm.” Geriye uzanıp cep telefonumu çıkardım. Dee’yi aramam lazımdı. Diğerlerinin de uyarılması ve bir Arum’un hâlâ ortalıkta dolaştığından haberdar olması lazımdı. Kardeşlerinden üçü öldürüldüğüne göre feci bir intikam peşine düşecekti o Arum.

Kat beni endişelendiriyordu.

Az önce tanık olduğu şeyler koca bir adamı dehşet ve şok içinde yere yıkmaya yeterdi. Fakat ben önce Dee’yi sonra Matthew’u ararken ağzını bıçak bile açmamıştı. Yolun geri kalanında da çıt çıkarmamıştı. Ona ne zaman baksam tir tir titrediğini görüyordum ancak çok sakın davranıyordu.

Beni çok şaşırtıyordu Kat.

Çok güçlüydü bu insan kız. Özü çeliktendi adeta. Dağılmamış, kendini toparlayabilmişti. Bununla da kalmayıp hayatımı kurtarmıştı. Bunu kabul edecek kadar yürekliydim. Eğer tam zamanında müdahale etmeseydi Baruck'un elinden kurtulabilir miydim, bilemiyordum. O yolun ortasında ölebilirdim ve geriye ailemin ve Kat'in peşine düşmeye hazır bir değil, iki Arum kalırdı.

Çünkü Kat yine ay gibi parlıyordu.

Arabayı park ettiğimde evlerin ikisi de ışıksızdı. Kon-
tağı kapattım, kapıyı açarken Kat'e baktım. Arabanın ta-
van lambası yandı, solgun yanakları yumuşak bir ışıkla
aydınlandı. Kıpırdamıyordu. "Kat?"

Gözlerini ağır ağır kırptırdı, sonra yanağını bana
doğru çevirdi. "Efendim?"

İyi olup olmadığını sormak aptalcaydı. Bakışları-
mı aşağı kaydurdım. Obsidiyen bıçak hâlâ avcundaydı.
Uzandım, usulca elinden aldım. Gözlerini bana çevirdi.
"Bu gece bizim evde kalmanı istiyorum," dedim. "Üstün-
de yine iz kaldı. Arumların buraya kadar geleceğini pek
sanmasam da, tedbirli olmaktan zarar gelmez."

Dudakları aralandı. "Ama eğer üstümde iz kaldıysa
evde seninle ve Dee'yle olmak daha büyük risk."

Dişlerimi sıktım. "Eğer bir Arum seni evine kadar takip
ederse biz de kapı komşusuyuz. Aynı şey demek. Dahası, Dee
şu anda Matthew ve Adam'la birlikte. Andrew da orada."

"Ama aynı şey değil ki," diye itiraz etti yavaşça. "O
adam... yani o şey peşime düşerse en azından sen..."

Akıl yürütmesini duymazdan gelip "Bizim evde olma-
nı istiyorum, tamam mı?" dedim.

Uzunca bir süre bana baktı, sonra başını aşağı yukarı salladı. Arabadan indi, ben de arkasından yürüdüm ve onun evine girdik. Holün ışığı yanınca fark ettim ki ayak-kabısının teki eksikti, dizleri de çizilmiş, çamur içinde kalmıştı. Aslında baştan aşağı kir pas içindeydi. Bir şeyler demek için ağzımı açtım ama topallayarak, tırabzana tutunarak üst katın yolunu tuttu.

Gözlerimi yumdum, obsidiyenin deri sarılı kabzasını sıktım. Bitkinlikten omuzlarım çökmüştü.

Matthew'la konuştuğumda Kat'ın olan bitenleri görüp görmediğini sormuştu. Yalan söylemem ya da gerçeği gizlemem olanaksızdı. Evet, demiştim.

"Daha sonra bu konuyu konuşmamız gerekecek," diye yanıt vermişti.

Daha sonra dediği zamanın göz kaçıp kapayana kadar geleceğini biliyordum.

Gözlerimi açtığımda Kat'i basamakların yukarısında elinde bir kumaş çantayla gördüm. Üzerinde hâlâ yırtık gece elbisesi ve içinde kaybolduğu ceketim vardı. Her adımından yorgunluk akıyor, yığılıp sızacakmış gibi yürüyordu.

Hayatımı kurtarmıştı Kat.

Matthew ya da Thompsonlar ne derse desin, onu savunacaktım. O beni savunmuştu çünkü.

Basamakların yarısında karşılaştık, elinden çantayı aldım. O kapıyı çekip kilitledikten sonra bizim eve gittik.

"Anneme Dee'yle kalacağımı söyledim," dedi genzini temizleyip. "Üst kata çıktığımda aradım onu."

"İyi yapmışsın." Sokak kapısını açtım, soğuk bir hava akımı karşıladı bizi. Kat ürperdi. "Kusura bakma. Gece-leri evi epey soğuk tutuyoruz."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı üst katın merdivenine bakarak. Elmacıkkemiklerinin üstü gergin ve solgundu. "Sorun değil."

Misafir yatak odasına geçtik. Kat elindeki çantanın içine bakıp inledi. "Amma da aptalım. Yanıma normal kıyafet almışım. Yatarken giyecek bir şeyim yok. Gidip tekrar almam gerekecek."

"Ben sana bulurum. Bir dakika bekle." Dee'nin odasına gidip eski bir tişört ve bir de pijama altı getirdim. Sorun etmeyeceğini biliyordum. Döndüğümde Kat ceketimi çıkarıp şifonyerin üstüne koymuştu. Ben ödünç kıyafetleri yatağın üstüne bırakırken o da elbisesinin iki yakasını birleştirmeye çalışıyordu.

Yine ona bir şeyler söylemek istedim ama aklıma dişe dokunur bir şey gelmedi. Kat kıyafetleri toplayıp holün ucundaki banyoya gitti. Ben de odama girdim, bitişikteki banyoda hemen bir duş aldım, sonra tişört ve eşofman altı giyip çıktım. Telefonuma baktığımda olayı Adam'dan öğrenen Dee ve Andrew'un mesaj attığını gördüm. Dee, Ash'i bulur bulmaz eve dönecekti. Matthew da ona göz kulak olacaktı.

Kendimi tekrar holde, banyonun yanında buldum. Su sesi gelmiyordu. Orada dururken Kat'ın kahkahasını duyduğumu sandım. Mutlu bir gülüş değildi bu. Daha da endişelenmiştim.

"İyi misin?" diye seslendim kapalı kapıya doğru.

Bir an yanıt gelmedi, sonra, "İyiyim," dedi Kat.

Duraksadım, sonra dönüp misafir yatak odasına yürüdüm. Yatağın kenarına oturdum. Kat'ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı şu anda ama... *Kahretsin*. Elimi Arum'un

beni yakaladığı yere, göğsümün tam ortasına koyup ovuşturdum. Şu anda yalnız kalmasını istemiyordum onun.

Ben de yalnız kalmak istemiyordum.

Kat de birkaç dakika sonra içeri girince başımı kaldırıp ona baktım. Saçları ıslaktı. Ona verdiğim gri tişörtün omuzları ıslanıp koyulaşmıştı. Gözlerinin altı mor, beti benzi ise hâlâ solgundu ama... kötü görünmüyordu. Vasat falan da değildi. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu o. Bir Arum'un saldırısına doğrudan hedef olmak gibi bir şeydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Kat yatağa bir iki adım kala durdu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı öne eğip evet anlamında salladım. Hâlâ beni merak etmesi afallatmıştı beni. "Güçlerimizi bu şekilde kullanmak... kendimizden bir şeyleri feda etmek gibi. Yeniden şarj olmak biraz zaman alır. Kısa zamanda düzelirim." Durdum. "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sana teşekkür bile edemedim. Kaçman gerekiyordu Kat. Gözlerini bile kırpmadan öldürebilirlerdi seni. Ama hayatımı kurtardın. Sağ ol."

Kollarını ovuştururken ağzını açıp kapadı. Hemen yanıt veremedi. "Geceyi benimle geçirir misin?" Sonra alelacele ekledi. "Üstüne geldiğimi sanma. Buna mecbur değilsin ama..."

"Biliyorum." Ben de aynısını hissediyordum. Ona sadece sarılmak, ikimizin de iyi olduğuna kendimi ikna etmek istiyordum. Ayağa kalktım, mideme kramplar saplandı. "Dur da evi bir kontrol edeyim. Hemen dönerim."

Ben daha odadan çıkmadan yatağa girdi ve dönüp baktığımda örtüyü çenesine kadar çekip gözünü tavana

diktiğini gördüm. Kapıları hemen kontrol edip dönerken yüzüme küçük bir tebessüm yayılmıştı. Sonra odama uğrayıp telefonumu aldım. Dee az sonra eve gelecekti ve aslında yapmam gereken Kat'e bunu söylemek, yanında oturup yatağı paylaşmaya daha uygun birinin gelmesini beklemektir. Ama öyle yapmadım.

Misafir odasına döndüm ve onun hâlâ yatakta olduğunu görünce kapının ağzında bocaladım. Aslında *yatağında* olması gerekirdi. Bu sapıkça düşünceyi zihnime girdiği anda kovaladım, suçu bu gece yaşanan karmaşık olayların üstüne atıtm. Kapıyı arkamdan kapattım, ön bahçeye bakan geniş pencereye yürüdüm.

Ben yatağın diğer tarafından yaklaşıncı Kat yana kaçıldı. Şu yaptığını gören küçücük bir yatağı paylaşıyoruz zannederdi. Yanına uzandım, örtüyü belime kadar çektim. Vücut ısım onunkinden çok daha yüksekti.

İkimiz de konuşmadık.

Öylece, gözümüzü tavana dikip yattık. Bundan çok değil, daha bir yıl önce bir insan kızla böyle yatacaksın deseler, hadi oradan derdim.

Dudağımı ısırıp başımı ona doğru çevirdim. Biraz sonra o da bana baktı. Güldüm.

Kat de küçük bir kahkaha attı. Hoşuma gitmişti bu ses. "Bu... çok acayip."

İyice sıırttım. "Değil mi ya?"

"Evet," deyip kıkırdadı.

Olan biten onca şeyin üstüne gülebilmek tuhaf geliyordu ama benim kahkahalarım da onunkilere karıştı. Çok garipti. Her şey garipti. Tanışıklığımızın yüzde doksanı birbirimizi gıcık etmeye çalışarak geçirmiştik. İkimiz

için de geçerliydi bu ama geçmişte ben onun hayatını kurtarmıştım, bu gece de o benim. Şimdi de aslında bir sebebi olmadığı halde aynı yatağı paylaşıyorduk. En azından benim açımdan acayip komikti bu durum.

Kat'i anlatmaya... sözcükler yetmezdi.

Uzandım, yanaklarından aşağı süzülen damlacıkları yakaladım. Keder gözyaşları değildi bunlar. Elimi indirirken gözlerimiz buluştu. "Ne yaptın orada sen? Büyüleyici bir şeydi," diye mırıldandım.

Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Al benden de o kadar. Yaralanmadığından eminsin, değil mi?"

Güldüm. "Yaralanmadım. Sayende. Teşekkürler." Dönüp komodinin üstündeki abajuru babadan kalma, yani insanların yöntemiyle kapattım.

Oda karanlığa boğuldu. "Parlıyor muyum?" diye sordu.

Eh. Tarlada bir doz Kaynak'a maruz kalmıştı ve o sokağı da Kaynak'la karnaval gibi aydınlatmıştı. "Yılbaşı ağacına benziyorsun."

"Sadece ağacın tepesindeki yıldıza değil yani?"

Yan döndüm, elim koluna değdi. "Hayır. Acayip parlıyorsun. Güneşe bakmak gibi."

Şirin bir tavırla elini kaldırdı. "Eh, o zaman uyurken biraz güçlük çekeceksin."

"Aslında epey rahatlatıcı. Bana kendi halkımı hatırlatıyor."

"Şu obsidiyen meselesi nasıl bir şey?" deyip bana baktı. "Hiç sözünü etmemiştin."

"Gerek olacağını düşünmemiştim de ondan. Ya da en azından gerekmeyeceğini ummuştum."

"Sana zararı oluyor mu?"

“Hayır. Sen sormadan hemen söyleyeyim. bizi neyin öldürebileceğini insanlara söylemek gibi bir huyumuz yok,” dedim düz bir sesle. “Savunma Departmanı bile bizim için neyin ölümcül olduğunu bilmiyor. Fakat obsidiyen, Arumların güçlerini sıfırlıyor. Tıpkı bu civardaki beta kuvarsın açığa çıkardığımız enerjiyi gizlemesi gibi. Obsidiyenle tek yapman saplamak... gerisini biliyorsun. Olay obsidiyenin ışığı kırmasıyla ilgili.”

“Tüm kristaller Arumlara zarar veriyor mu?”

“Hayır, sadece obsidiyen. Galiba ısınma ve soğumayla bir alakası var. Matthew bir seferinde uzun uzadıya anlatmıştı ama ne yalan söyleyeyim, dinler gibi yapmıştım. Tek bildiğim Arumları öldürebildiği. Ne zaman dışarı çıksak yanımızda obsidiyen taşırız, genellikle de gizli bir yerde. Mesela Dee'nin cüzdanında da bir parça var.”

Titrediğini hissettim. “Birini öldürdüğüme inanamıyorum.”

“Sen *birini* değil, göz kırpmadan seni öldürebilecek olan bir uzaylıyı, kötücül bir yaratığı öldürdün. Beni öldürecek olan bir yaratığı.” Farkına varmadan göğsümü ovaladım. “Hayatımı sana borçluyum, Kedicik.”

Kat yanıt vermedi. Anlamasının zor olacağını biliyordum.

“Karkuşu gibiydin,” dedim biraz sonra.

“Onu nereden çıkardın?” diye sordu.

Hafifçe güldüm. “Beni orada bırakıp kaçabilirdin, tam da tembihlediğim gibi. Ama onun yerine geri gelip yardım ettin bana. Mecbur olmadığın halde.”

“İyi de... seni orada bırakamazdım ki.” Derin bir nefes aldığını duydum. “Doğru olmazdı bu. Hem bir daha kendimi affedemezdim.”

“Biliyorum.” Esnerken elimle ağzımı örttüm. “Hadi biraz uyu Kedicik.”

Hepi topu beş saniye sessiz kalabildi. “İyi ama ya o sonuncusu geri dönerse?” Yeni bir korkunun farkına varıp durakladım. “Dee, Bay Garrison’la birlikte. Arumlar saldırdığında seninle olduğumu biliyor. Ya beni ihbar ederse? Ya SD beni...”

“Şşş,” diye mırıldandım elini tutup. Parmaklarımı elinin üzerinde gezdirdim. “O Arum hemen gelemmez. Matthew’nun seni ihbar etmesine de izin vermem.”

“İyi de...”

“Kat, buna izin vermeyeceğim. Tamam mı? Söz veriyorum. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Bu sefer hafifçe iç çektiğini duydum. Verdiğim sözün iddialı olduğunu, azımsanacak bir şey olmadığını biliyordum ama asla dönmeyecektim sözümünden.

Rüya mı görüyordum bilemesem de uyanmak istemiyordum. Vanilya ve şeftali kokusu beni kışkırtıyor, sarmalıyordu.

Kat.

Sadece o bu kadar enfes kokabilirdi. Yazın ve sahip olmak isteyip de olamadığım şeylerin kokusuydu onun-ki. Vücudunu vücuduma iyice yaslamış, elini karnıma koymuştu. Göğsünün düzenli inip kalkışı tüm dünyam olmuştu ve bu rüyada (çünkü rüyadan başka bir şey olamazdı) kendi nefesimin de onunkiyle ahenk içinde olduğunu hissediyordum.

Bedenimdeki her bir hücre kıvılcımlanıp tutuşmuştu. Uyanık olsam gerçek biçimime döneceğim kesindi. Cayır cayır yanıyordum.

Rüyaydı ama gerçek gibiydi.

Dayanamayıp bir bacağımı bacaklarının üstüne attım, başımı omzuyla başının arasına koyup derin derin nefes aldım. Fevkalade. Kusursuz. İnsan. Solumak san-

dığımdan da güç bir hal almıştı. Şehvet içimi kasıp kavuruyor, başımı döndürüp beni adeta tüketiyordu. Dudaklarımı hafifçe sürerek, dilimin ucunu dokundurarak tenini tattım. Altımda oluşu muhteşemdi. Benim nerem sertse, onun orası yumuşaktı.

Ağır ağır üstüne çıktığımda beni yakıp kül eden, tümüyle kadınsı bir inleme döküldü dudaklarından. Bayılmışım bu sese. “Benim için mükemmelsin,” dedim ona kendi lisanımda.

Altımda kıpırdandı ve rüyamda onun karşılık verdiğini, benden nefret etmek yerine beni arzuladığını gördüm.

Elimi tişörtünün altına kaydardım. Teni parmaklarımda ucunda saten gibiydi. Çok kıymetliydi, çok değerliydi. Benim olsa her santiminin değerini bilirdim. Benim olmasını da arzuluyordum. Hem de derhal. Elim yukarıya tırmandı, daha da yukarılara. Teni öyle pürüzsüz, öyle yumuşaktı ki.

Kat küçük bir çığlık attı.

Bu sesle o düş bulutu da dağılıp gitti. Tüm adalelerim kilitlenip kaldı. Gözlerimi ağır ağır araladım. Zarif ve ince boynu uzanıyordu gözlerimin önünde. Bir kısmı, çenemdeki sakal yüzünden kızarmıştı...

Duvardaki saatin tik taklarını işittim.

Kahretsin.

Uykumda resmen ellemiştim onu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri kusursuz bir gri renkte, mahmur ve sorularla dolu olan Kat beni seyrediyordu. İyice batmışım.

“Günaydın?” dedi bana. Uykudan yeni kalktığı için sesi hâlâ boğuktu.

Kolumdan destek alıp kendimi kaldırdım ve bunların hiçbirinin düş olmadığını anladığım halde gözlerimi ondan ayıramadım. Ayırmak da istemedim. Sonsuz bir ihtiyaç vardı orada; onun içinde, benim içimde. Bu ihtiyaç önünde diz çökmemi istiyordu ve Tanrı biliyor ya, bunu nasıl da arzuluyordum.

Beni kendime getiren, katman katman şehveti ve o idealist aptallığı kafamdan silen şey, Kat'i sarmalayan ışıktı. Acayip parlak bir yıldız gibiydi.

Tehlikedeydi. Bizim için tehlikeydi.

Ona son bir kez baktıktan sonra insanüstü bir hızla odadan fırladım, kapıyı arkamdan hızla çektim. O yaktan, o odadan beni uzaklaştıran her adım acı dolu ve güçlü. Köşeyi dönerken az kalsın kız kardeşime çarpıyordum.

Dee gözlerini kısıp beni tepeden tırnağa süzdü.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıp yanından geçtim.

"Bir şey demedim ki. Salak." Neşesi sesinin tonuna yansıdı.

"Sakın ağzını açayım deme," diye uyardım onu.

Kendi odama gider gitmez eşofmanımın altını giydim, spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Kız kardeşime rastlamak beni epey kendime getirmişti ama sinirlerim hâlâ tepemdeydi ve bu evden, Kat'ten uzaklaşmam gerekiyordu.

Tişörtümü değiştirmeye tenezzül bile etmeden hızlandım, evin içinden yıldırım gibi geçip sokak kapısından bir ok misali fırladım. Ayakkabılarımın verandaya değmesiyle havalanıp ağaçların arasına dalmam bir oldu. Gökyüzü gri ve kasvetliydi. Çiseleyen yağmur binlerce

küçük iğne gibi batıyordu yüzüme. Yağmur hoşuma gitti ve ormanın iyice derinliklerine gidene kadar koşmayı sürdürdüm. Sonra insan biçimimden sıyrıldım, ışıktan bir çizgiye dönüşene kadar ağaçların arasında gerçek formumda koştum.

Arzuluyordum bunu. Kat'i arzuluyordu.

Yepyeni bir düşünce ya da farkındalık değildi bu. O bacakları gördüğüm anda benim bacaklarıma dolanmış halini birden çok defa hayal etmiştim. Sonra bir de onu o kırmızı bikiniyle görüşüm vardı. Onu arzulamak benim için yeni olmasa da, bu sabahki kadar şiddetli bir şey yepyeniydi.

Kat'i o kadar çok istiyordum ki fiziksel bir acıdan farkı yoktu bunun.

Dün gece olanlar yüzünden miydi peki? Beni kurtardı diye mi? Yoksa daha önce onu üstünde o kıyafet, kolunda Simon'la gördüğüm için mi? Ya da, ilk günden beri biriken bir şey miydi? Hiçbiri fark etmezdi ya.

Yanlıştı bu.

Dawson'a bir bak. Başına neler geldi, gör. Aynı riske girmek, Dee'yi bir başına bırakmak istiyor muydum? Ne var ki şimdi bile tenini, şekerden farksız tadını damağımda hissedebiliyor, aramıza koyduğum mesafenin her kilometresine gölge düşüren, çıkardığı o muhteşem sesleri tekrar tekrar hatırlıyordum.

Bir düşünce şekillenmeye başlamıştı zihnimde. Dee'nin nefret edeceği bir şeydi bu ama başka seçenek görmüyordum. SD'ye gidip başka Luxen topluluklarından birine nakledilme talebinde bulunabilirdim. Evimizden vazgeçmemiz, dostlarımızı ve Matthew'u geride bırak-

mamız gerekebilirdi ama hepimiz için en hayırlısı buydu. Yapılması gereken şeydi. Dee o zaman güvende olacaktı.

Kat de öyle.

Çünkü ne Dee ondan uzak durabiliyordu ne de ben. Bununla beraber nereye gidersek gidelim, kaçtığım şey, yani Kat hep benimle olacaktı. Kat sadece o evde, o yatakta değildi. Şu anda bile benimleydi, içimdeydi. Bundan da kaçış yoktu.

Koşudan dönünce her şeyin kontrol altında olduğunu hissettim. Uygulayabileceğim bir planım vardı artık. Eve azimli bir şekilde girdim.

Andrew'un arabası evin önüne park edilmişti. Umarım tüm klan gelmemiştir diye dua ettim. Ama Matthew'la ve Thompsonlarla kaçınılmaz yüzleşmenin pek yakın olduğu bilmediğim şey değildi zaten.

Dee beni oturma odasında bekliyordu. Ağzını bir şey demek için açtı.

"Kat nerede?" diye sordum ve zihnimde kendi kendimi yumrukladım. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz ona sormak pek de kontrolün bende olduğu izlenimi uyandırmıyordu.

Kız kardeşim kaşını kaldırdı. "Az önce kendi evine geçti. Annesi dönmüş ama birazdan geri gelecek." Derin bir nefes aldı. "Daemon..."

Adam elinde bir elmayla mutfaktan geldi. "Andrew'la Ash öfkeden köpürüyor."

Alnımda boncuk boncuk biriken teri koluma sildim. "Her zamanki durum işte."

Güldü. "Kat'ın bizden haberdar olduğunu bunca za-

mandır sır gibi sakladığınıza inanamıyorum. Ash ile Andrew da yoldalar.”

“Matthew yanlarında.” Dee kollarını kavuşturdu. Bakışları kaygılıydı. “O da hiç memnun değil, Daemon. Kor-karım...”

“Hiçbir şey yapamaz.” Adam’ı buz gibi bir bakışla yerine çiviledim. “Sen kızmadın mı peki?”

“Pek kızmadım.” Elmasını ısırp düşünceli bir şekilde çiğnerken omuz silkti. “Yani, daha dün öğrenmedi, bir süredir biliyor, değil mi? Dee’nin söylediklerinden öyle bir hisse kapıldım. Bunca zamandır bizimle ilgili bir şey demediyse şimdiden sonra neden desin?”

“Bir şey demez o,” dedik Dee’yle aynı anda.

Kardeşıme ters ters baktım, o ise güldü. “Ben duşa gireceğim.” Dönüp merdiveni tırmanmaya başladım.

Dee dönüp Adam’a baktı, sonra peşime düştü. “Kat on dakika sonra burada olacak.”

“Tamam.”

“Diğerleri de buraya geliyor,” diye ekledi.

Basamakların yarısındaydım ki jeton düşüverdi. Bir hışımla dönüp Dee’ye baktım.

“Kat onların bildiğini ve buraya geldiklerini biliyor. Burada olmak istiyor. Bence de böylesi iyi.”

Yüzümü buruşturup bir basamak aşağı indim. “Onu sevmeyen, ona güvenmeyen üç Luxen’le bir arada olmasının nesi iyiymiş? Tabii onu kızartmalarını kolaylaştırmak istiyorsak orası ayrı.”

“Andrew’la Ash hıvlar ama ısırmaz, sen de biliyorsun,” diye seslendi holden Adam. “Ona zarar vermezler.”

“Vermelerine göz yummam zaten.”

Dee'nin gözleri büyüdü. Evet, söylemiştim işte. Tanrı bilir Dee neler düşünecekti, özellikle de bu sabahın ardından. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neyse. Bence onu görmeleri, onun güvenilir olduğunu anlamaları güzel bir şey. Ash'in, Andrew'un ne dediği umurumda değil. Bence ikna edilmesi gereken Matthew. Sen de biliyorsun."

Doğruydu. Ash ile Andrew'un boş laftan ibaret olduğuna inanacak değildim ama ne SD'ye gidebilirlerdi ne de Büyüklerle konuşabilirlerdi. Matthew ise ikisini de yapabiliyordu ancak hem adil hem de mantıklıydı. Kat'in boşboğazlık etmeyeceğine ikna olursa geri adım atabiliyordu. Kat'in burada olması ve onlar hakkında konuşmayacağını söylemesi, Matthew'u ikna etmenin tek yolu olabiliyordu. Dahası, yanı başında olup o ilk yüzleşme sırasında Kat'in güvende olmasını sağlayacaktım.

"Tamam," dedim ve çabucak bir duş almak için arkamı döndüm. Üst kattaki odama yürürken Dee de bir adım gerimdeydi.

Kapıyı kapattı, sonra dönüp ona bakmamı bekledi. "Seninle Katy arasında ne var?" diye sordu.

Bir anda aklıma Kat'in bu sabahki hali, altımdaki yumuşacık bedeni geldi. "Hiçbir şey yok, Dee."

Yüzünde kuşku dolu bir ifade belirdi. "Dün gece onunla yattın." Ayakkabılarımı çıkarırken az daha kendi tükkürüğümle boğulacaktım. "Yatmadım."

"Onunla aynı yatakta yattın. O türden bir *yatma* olmasa bile, birlikte yatmışsan da yatmış sayılırsın." Gözlerini hesap sorarcasına kıstı. "Neler oluyor, bilmek istiyorum."

Bir yanımda sana ne demek istiyordu ama Dee'nin şüphelerini körüklemekten başka işe yaramazdı bu. "Bak,

dün gece çok stresliydi, çok korkmuştu. O kahrolası tarla partisinde olanların üstüne bir de üç Arumla yüzleşince, gece yanında yatacak birine ihtiyaç duydu. O kişi de bendim. Hepsi bu kadar. Öyle abartılacak bir şey değil.”

Dee saçlarını parmağına dolarken sessizdi. “Abartılacak bir şey.” Ben ona dik dik bakarken güldü. “Hem de çok.”

Hızla bir duş alıp üstümü başımı değiştirdikten sonra alt kata indim. Yıldız gibi parlayan Kat oradaydı. Ben odaya girince başını kaldırıp baktı. Bakışları benimkilerle buluştu, sonra aşağıya, iyice yere indi ve yanakları al al kesildi. O pembeliğin boynundan aşağı yayılıp yakasının altında kaybolmasını izledim ve nereye kadar ineceğini merak ettim.

Kahretsin.

“Geldiler,” dedi Adam sokak kapısına yönelip.

Kat kaskatı kesildiyse de tetikte ve gergindi. Bizim ekip içeri dökülürken ben de Kat’ın oturduğu kanepenin koluna iliştim. Nerede durduğum kimsenin gözünden kaçmamıştı.

Dee, hayatın anlamını birden bulmuşçasına gülümsedi.

Ash ile Andrew, Kat’ın nasıl işaretlendiğini ve benim nerede oturduğumu görünce yüzleri öyle bir çarpıldı ki hayatlarının sonuna kadar herhalde öyle kalırlar diye düşündüm.

Matthew ise oracıkta kusacak gibiydi. Odanın ortasında çakılıp kalmıştı. “Bunun ne işi var burada?” diye sordu.

“Disko topu gibi yanıyor, şunun haline bir bak,” dedi Ash suçlarcasına. “Muhtemelen Virginia’nın diğer ucundan görünüyordur.”

Kat öfkeyle gözlerini kıstı.

“Dün gece Arumlar saldırdığında yanımdaydı,” diye açıkladım. “Nasıl olduğunu bilirsiniz. Epey bir patırtı koptu. Olanları örtbas etmem olanaksızdı.”

Matthew bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Daemon. Bunca kişi arasında en çok senin dikkatli olmanı beklerdim.”

Kaşlarım çatıldı. “Eh, iyi de ne yapsaydım yani? Arumlar saldırmadan önce bayıltsa mıydım onu?”

Ash tek kaşını kaldırdı. Yüzündeki bakış bu fikre arka çıktığının kanıtıydı.

“Katy okulun başından beri bizi biliyor,” dedim. “O öğrenmesin diye elimden geleni yaptığımdan emin olmanızı isterim.”

Andrew derin bir nefes aldı. “Bunca zamandır biliyor muydu yani? Böyle bir şeye nasıl izin verirsin Daemon? Hepimizin yaşamı bir insan parçasının iki dudağının arasında mıydı?”

Dee gözlerini devirdi. “Belli ki ağzını açıp tek kelime etmemiş, Andrew. Azıcık sakınleş.”

“Sakinleşeyim mi?” Andrew’un yüzündeki tiksinti, kız kardeşininkinin aynısıydı. “O salak...”

“Ağzından çıkana dikkat et.” Tenim uğuldamaya başlamıştı. “Çünkü bilmediğin, anlamadığın şeyler yüzünden suratının ortasına ışık okunu yapıştıracam şimdi.”

Ash güçlkle yutkunup başını öte yana çevirdi, başını iki yana salladı. Mesajım olanca açıklığıyla anlaşılınca odayı bir sessizlik bürüdü.

“Daemon,” dedi Matthew bir adım öne çıkarak. “Onun uğruna kendi türünden birini mi tehdit ediyorsun? Sen-

den ummazdım hiç.”

İyice gerilmiştim. “Sandığın gibi değil.”

“Sizden kimseye söz edecek değilim, millet.” Kat ilk kez söz alıyordu. “Böyle bir şey yaparsam gerek sizler gerekse benim için nasıl riskli olacağından haberim var. Endişe etmeniz yersiz.”

“Sen kimsin de sana güvenelim?” diye sordu Matthew. “Beni yanlış anlama. İyi bir kız olduğundan eminim. Akıllısın, sağduyulusun ama bu bizim için hayat memat meselesi. Özgürlüğümüz buna bağlı. Bir insana güvenmek girebileceğimiz bir risk değil.”

Konuşmanın gidişatından hiç mi hiç hoşlanmamıştım. “Dün gece hayatımı kurtardı.”

Andrew güldü. “Yapma Daemon. Arumlar kafana vurdu herhalde. Bir insanın hayatımızı kurtarmasına imkân yok.”

“Neyiniz var sizin yahu?” diye parladı Kat. Hep olduğu gibi ateşliydi. “Elimizden hiçbir şey gelmez sanıyorsunuz. Tamam, sizin ne olduğunuz ortada ama bizler de tek hücreli organizma falan değiliz.”

Adam’dan boğuk bir kahkaha geldi.

“Hayatımı kurtardı,” diye tekrarlardım herkesin dikkatini üstüme çekerek. “Üç Arum saldırdı bize. Öldürdüğüm Arum’un kardeşleriydi. Bir tanesini yok edebildim ama diğer ikisi bana üstün geldi. Beni kısırdılar ve güçlerimi emmeye başladılar. Az daha gidiciydim.”

“Daemon,” diye fısıldadı Dee. Kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. “Bize bunları hiç anlatmadın.”

Matthew’un sesi kuşku doluydu. “Sana nasıl yardım ettiğini anlamadım. Altı üstü bir insan o. Arumlar güç-

ludur. ahlaktan yoksundur, merhametsizdir. Tek bir kız nasıl onlara karşı durabilir ki?"

"Obsidiyen bıçağımı ona verip kaçmasını söyledim."

"Kullanabileceğin halde bıçağı ona mı verdin?" Ash afallamış gibiydi. "İyi de, niye?" Gözleri hızla Kat'e çevrildi. "Ondan hoşlanmıyorsun bile."

Kat'in yüzü asıldı.

"Öyle olabilir ama sırf ondan hoşlanmıyorum diye ölmesine seyirci kalamazdım," diye karşılık verdim. İçimden gelenler bunlar olmasa da, itiraz edip Ash'i daha da sinirlendirmenin sırası değildi. Tepkisini görmek için Kat'e bakmadım. Bilmek istemiyordum.

"Ama sana bir şey olabilirdi," diye itiraz etti Ash. Korkuyla kalınlaşmıştı sesi. "En iyi savunmanı ona verdiğin için ölebilirdin."

İç çektim. "Kendimi savunmak için başka yöntemlerim de var. Ama onun yoktu. Sözümü dinlemedi, oradan kaçmadı. Kaçmak şöyle dursun, geri döndü ve beni öldürmek üzere olan Arum'u ortadan kaldırdı."

Matthew'un gözleri gönülsüzce de olsa gururla parladı. "Bu... takdire şayan bir şey."

"Takdire şayan demek az kalır," diye lafa karıştı Dee. Fal taşı gibi açılmış gözlerini Kat'e dikmişti. "Seni kurtarmaya mecbur değildi. Takdir bunun için az gelir."

"Çok cesurca," dedi Adam sessizce, gözünü yerdeki kilimden ayırmadan. "Tam da bizlerin yapacağını yapmış."

Üçüzüne öfkeyle bakan Andrew, "Ama bizden haberi olduğu gerçeğini değiştirmez," diye çıkıştı. "İnsanlara kendimizden söz etmemiz yasaktır."

"Biz söylemedik," dedi Dee, huzursuzca kıpırdanıp.

“Kendiliğinden oluverdi.”

“Ah, aynı geçen seferki gibi.” Andrew gözlerini devirip Matthew’a baktı. “İnanılır gibi değil.”

Matthew iki yana salladı başını. “İşçi Bayramı’nın olduğu hafta sonundan sonra bana bir şeyler olduğunu ama icabına baktığını söylemiştin.”

“Ne olmuştu peki?” diye sordu Ash. “Kat’in ilk defa parlamasından mı söz ediyorsun?”

“Kazara bir kamyonun önüne çıktım,” diye mırıldandı Kat.

Ash bana bakıp kaldı. Masmavi gözleri yuvasından fırlayacaktı sanki. “Sen de kamyonu mu durdurdun?”

Başım la onayladım.

Gözlerini hızla kırptıştırırken suratındaki öfke ifadesi siliniverdi. “Eh, tabii öyle bir şeyi geçiştiremezsin. O zamandan beri haberi var mı yani?”

“Deliye dönmedi,” dedi Dee. “Bizi dinledi, kimseye söylemeyişimizin neden önemli olduğunu anladı, o kadar. Dün geceye kadar bu hiç sorun olmamıştı.”

“Ama ikiniz de bana yalan söylediniz.” Matthew televizyonla ağzına kadar dolu kitaplık arasındaki boşluğa yaslanmıştı. “Ben size artık nasıl güveneyim?”

Göz ucuyla baktığımda Kat’in iki parmağını şakağına dayadığını gördüm.

“Bakın, riski anlıyorum. Hem de bu odadaki herkesten daha iyi.” Avcumu göğsüme, Arum’un beni yakaladığı ve hâlâ sızlayan yere bastırdım. “Ama olan oldu artık. Bundan sonrasına bakmalıyız.”

“SD’yle bağlantı kurmak gibi mi?” diye sordu Andrew. “Eminim onunla ne yapacaklarını biliyorlardır.”

Sesim alçak ve sakın olabilirdi ancak hislerim öyle değildi. “Dene de bir göreyim Andrew. Çünkü dünün üstüne henüz tümüyle şarj olmasam da canına okurum senin.”

Matthew genzini temizledi. “Tehditler savurmaya gerek yok, Daemon.”

“Yok mu gerçekten?” diye meydan okudum.

Odaya ciddi bir sessizlik hâkim oldu. Sessizliği bozan da Matthew’nun tekrar konuşmasıydı. “Daha önce olanlar dikkate alınırsa... bunun hiç mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Ancak seni ele vermeyeceğim.” Kat’e bakıp iç çekti. “Beni buna mecbur etmediğin sürece. Etmezsin belki de. Bilemiyorum. İnsanlar o kadar... kaypak yaratıklar ki. Olduğumuz şey, yapabileceklerimiz ne pahasına olursa olsun korunmalı. Bunları anladığınızı farz ediyorum. Sen güvende olabilirsiniz ama biz değiliz.”

Andrew kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ash ile eline bir şeyler geçirip fırlatmaya hazır görünüyordu. Fakat son söz Matthew’nundu. O da bizim Büyük’ümüz gibiydi. Hepimiz biliyorduk bu durumu. Kaslarım biraz gevşer gibi olmuştu. En azından birlikte yetiştiğim, aile sandığım bu kişilerle dövüşmem gerekmeyecekti.

“Geriye bir Arum kaldı mı dedin?” diye sordu Adam, konuyu değiştirip. “Planımız nedir öyleyse? Burada Luxenler olduğunu bildiği bariz. Geri gelecektir.”

“Zaman yitirmeyecek. Arumlar sabırlı değildir.” Matthew kanepeye yaklaşp Dee’ye baktı. “Diğer Luxenlerle bağlantıya geçebilirim ama iyi olur mu, bilemiyorum. Biz Kat’e güvensek de onlar güvenmeyecektir.”

“Bir de şu anda megawattlık ampul gibi yanması sorunu var,” diye ekledi Ash, dudak bükerek. “Biz konuş-

masak da fark etmez. Kasabaya yaklaştığı anda yine bir şeyler olduğunu anlarlar.”

“O konuda ne yapabileceğimi hiç bilmiyorum,” dedi Kat.

“Önerisi olan var mı?” diye sordum. “Çünkü üzerindeki iz ne kadar erken kaybolursa bu işin sonu o kadar iyi bitecek.”

“Kimin umurunda?” deyip göz devirdi Andrew. “Bizim asıl Arum meselesine kafa yormamız lazım. Kızı nereye saklarsak saklayalım Arum onu görecektir. Şu anda hepimiz birden tehlikedeyiz. Onun yakınında olan herkes tehlikede. Bekleyemeyiz. Arum’u önce bizim bulmamız gerekiyor.”

Dee başını iki yana salladı. “İzi onun üzerinden silebilirsek zaman kazanırız. İlk önceliğimiz bu olmalı.”

Andrew, “Bence onu kuş uçmaz kervan geçmez bir yere götürüp orada bırakalım,” diye homurdandı.

“Sağ ol ya.” Kat şakaklarına masaj yapıyordu. “Hepiniz çok yardımcı oldunuz.”

Gülümseyerek ona karşılık verdi Andrew. “Sadece önerilerimi sunuyordum, ne var bunda?”

“Kes sesini Andrew,” dedim.

Andrew yine gözlerini devirdi.

“Üzerindeki izi ortadan kaldırırsak güvende olacaktır,” diye ısrar etti Dee. Bir yandan da saçını arkadan topluyordu. Yüzü gergindi. “Arumlar aslında insanlarla uğraşmaz.”

“Bir şey geldi aklıma,” dedi Adam. Herkes dönüp ona baktı. “Kat’i saran ışık, gücümüzü kullanmamızın yan ürünü, değil mi? Gücümüz ise odaklanmış bir enerji. Gücümüzü kullandıkça, daha fazla enerji harcadıkça zayıflıyoruz.”

Matthew'nun gözleri ilgiyle parlamıştı. "Galiba neyi kastettiğini anladım."

"Ama ben anlamadım," diye mırıldandı Kat. Bunun üzerine dudakım seyirdi.

"Güçlerimiz biz kullandıkça, enerji harcadıkça zayıflıyor." Adam bana baktı. "İzlerimiz için de aynı şey geçerli olsa gerek çünkü iz dediğimiz de insanlar üzerinde bıraktığımız enerji kalıntısından ibaret. Kat'ın enerjisini harcamasını sağlayalım; o zaman üstündeki iz de hafifleyecektir. Belki tümüyle değil ama dünyadaki bütün Arumları buraya çekmeyecek kadar."

Matthew başıyla onayladı. "İşe yarayabilir."

Göğsümü ovaladım. "Enerjisini nasıl harcatacağız peki?"

Karşımda oturan Andrew sırtıttı. "Onu bir araziye götürelim, sonra da arabalarımızla kovalayalım. Acayip eğlenceli olur."

Kat hızla ayaklarını yere vurdu. "Seni..."

Kahkahamla sözü yarıda kaldı, sonra o öfkeli kedicik hiddetle bana baktı. "Bence hiç iyi bir fikir değil. Komik ama iyi değil. İnsanlar kırılandır."

"Kırılğan ayağımı kışına sokmama ne dersin peki?" diye karşılık verdi, ben de güldüm. Sonra beni kanepenin kolundan itti. "İçecek bir şeyler alacağım. Beni öldürme olasılığı olmayan bir şeyler bulunca haber verin bari."

Odadan bir hışımla çıkıp gidişini yüzümde küçük bir tebessümle seyrettim. Şu anda hiç de mutlu değildi. Gerçi onu suçlayamazdım. Tekrar odaya odaklandım, bakışlarım Ash'inkilere takıldı. Anlaşılan mutlu mesut olmayan bir kişi daha vardı.

“Evet ya, işe yarayabilir,” dedi Dee, ellerini bacaklarına sürerek. “Enerjisini harcamasını sağlayacağız. O kadar zor da değil. Koşsa yeter. Şınav çeker, mekik çeker, barfiks çeker...”

“Seks,” dedi Andrew.

Bütün gözler ona dönmüştü. Duymam gereken son şey, “seks” ve “Kat” sözcüklerinin aynı cümle içinde kullanılmasıydı.

“Ne olmuş?” deyip güldü. “Kimseye onunla seks yapın demiyorum ama...”

“Ulu Tanrım,” deyip burnunun kemerini ovuşturdu Matthew.

“Ama enerji harcatan şeyleri sıralıyordunuz ve seks bunların başında gelir.”

Dee gözünü haliya dikmişti. Adam garip biçimde utanmış gibiydi. Ash ise ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başlamıştı. “Yığınla sebepten ötürü bu söylediğin çok iğrenç. Üstelik bunların onun insan olmasıyla da ilgisi yok.” Yanımda durdu, dövecek gibi baktı bana. “Elinden daha iyisi gelebilir.”

“Onun elinden daha da iyisi gelir,” diye yanıtladım hiç düşünmeden. Tanrı biliyor ya, doğrudu bu.

Ash’in yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Sonra yanımdan geçip mutfığa yöneldi. Koluna yapıştım, çekip kendime döndürdüm. “Sakın beni üzecek bir şey yapma,” dedim ona.

“Her şey seni üzüyor zaten,” dedi tükürürcesine.

“Ciddiyim Ash.” Söylediğini duymazdan geldim. “Oraya girip ikinizi ayırmam gerekirse bundan hiç hoşlanmam.”

Burun kıvırdı. "Sen beni ne sandın Daemon? Tanrı aşkına." Elimden kurtuldu. "Canını yakmayacağım onun. Sadece içecek bir şeyler almaya gidiyorum."

Bir yanım Ash'in peşinden gitmemi söylüyordu ama Matthew bana, bir insandan bebek yapmam an meselesiymişçesine bakmaya başlamıştı. Öyle bir şeyin olabileceğinden bile emin değildim. Mutfaktan bağırsık çağrışı gelmese de, odadaki konuşmalar devam ederken kulak kabarttım.

Mesele tahminimden daha iyi, neredeyse aşırı kolay hallolmuştu. Huzursuzluk yaban otu gibi içimi bürümüş, boy vermiş, beni tedirgin etmişti. Ayağa kalkıp pencerenin yanına gittim. Perdeyi aralayıp dışarıya baktım ama ne görmeyi istediğimi bile bilmiyordum.

Matthew SD'yle ve koloniyle konuşacağını söylemişti. Yolda dün gece meydana gelen hasarın farkına birileri çoktan varmış olmalıydı. SD bu türden bir enerjiye karşı gözünü dört açmıştı. Luxenler arasında bir kavga diyecektik. Açıklamamız buydu. SD neler yapabileceğimizi, güçlerimizin tam kapsamını bilmeseydi bile büyük olasılıkla bu kargaşaya bizlerden ikisinin kavgasının yol açtığı yalanını yutacaktı. Belki. Eğer çok ama çok şanslıysak.

Kat elinde bir şişe suyla odaya döndü. Bakışlarımız kısa bir an için buluşup öylece kaldı. Hemen başını kaçırıp kanepenin kenarına ilişti. Altdudağını dişlerinin arasına kıştırıp emerken rengi solgundu. Hemen ardından Ash eli boş vaziyette mutfaktan çıkınca, onun Kat'e ne söylediğini merak ettim.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Matthew alçak sesle.

Başımla evetledim, sonra Dee'ye doğru baktım. Gülümsemi. Belli ki vermek istediğim mesajı almıştı. Benim yerime Kat'e göz kulak olacaktı. Matthew'la dışarı çıktık. Lafın nereye gittiğini bilsem de "Hayrola?" diye sordum ona.

"Gel azıcık yürüyelim," dedi.

Veranda boyunca onu izledim. Sonra Kat'in evine değil, ters tarafa doğru yürüdük. Sözü sadede getirmeye karar verdim. "Katy yüzünden telaşlandığını biliyorum ama hiçbir şey söylemeyecek," dedim ve ağaçların kenarına yaklaştığımız sırada ellerimi kotumun cebine soktum. "Biliyorum, inanması zor ama bunun için bir sürü fırsatı oldu. Dün gece hayatımı kurtarmasıyla ilgili söylediklerim var ya? Tek kelimesi bile abartı değildi Matthew. Ben Arumlardan birini hakladım ama diğer ikisi ekip çalışması yaptılar. Fakat Kat, benimle beslenmekte olan Arum'u öldürdü."

Matthew zar zor bir nefes aldı. "O zaman ölümün kıyısından döndün."

Başımı alçak bir dalm altından geçmek için eğerek "Öyle," diye itiraf ettim sessizce. "Tekrar olmayacak ama."

Hemen yanıt vermeyince sözü sürdürdüm. "Onu bir görmeliydin Matt. Kaçıp saklanmasını söyledim ama geri geldi. Tam bir Ninja gibi hem de," dedim kısa bir kahkaha atıp. Onu orada gözümün önüne getirebiliyordum. "Arum'a obsidiyen bıçağı sapladı, sanki daha önce milyonlarca kez yapmış gibiydi. Evet... nefes kesiciydi."

"Anlaşılan öyle." Yanımda yürüyordu Matthew. "Çoğu insan öyle yapmazdı. Cesur kızmış."

"Evet," deyip güldüm. "Evet, çok cesur."

Matthew yavaşlayıp durdu. "Ben onun adına kaygılanmıyorum Daemon."

Anlayamamıştım, durup ona baktım. “Kaygılanmıyor musun?”

Yüzü ifadesizdi. “Hayır. Senin için kaygılanıyorum.”

“Benim için mi?” Yine güldüm. “Bunu biraz daha açar mısın?”

“Olanlar bana çok tanıdık geliyor. Hayır, sözümü kesme de bitireyim,” dedi ağzımı açtığımı görünce. “Biliyorum, sen kardeşin değilsin, bu da aynı durum değil. Ama Katy’ye değer verdiğin gün gibi ortada. Daha önce... ilişki yaşadığın insan kızlara benzemiyor.”

Vay be. Matthew’nun çetelemi tuttuğundan haberim yoktu.

“Katy senin için farklı, sen de onun yanındayken farklı davranıyorsun. Onu korumak uğruna bizi tehdit bile ettin. Bu durumun kontrolden çıkabileceğini anlamak için başka kanıtı gerek yok. Dawson konusunda tavrımızı ortaya koymadık, bak neler oldu. Aynısının senin de başına gelmesine izin veremem.”

Gözlerimi kaçırıp başımı ağır ağır iki yana salladım. Bir yandan da incecik bir dalın üstünde seken küçük kahverengi kuşa bakıyordum. Kat farklıydı; inkâr edemedim bunu. “Onu Dee’den uzak tutamam.”

“Sorun Dee değil,” dedi Matthew bana.

Çenemdeki bir adale seğirmeye başladı. Ardından üçüncü defa güldüm. “Dee’yle burayı terk etmem iyi olur mu diye düşünüyorum. Başka bir koloni bulup oraya taşınısak. Dee’nin hoşuna gitmez ama...”

“Duyamak istediğim bu değil, o yüzden umarım tek seçenek olarak burayı, bizleri terk etmeyi görecektir kadar kaptırmamışsındır kendini o kıza. Eğer öyleyse zaten iş

işten geçmiş demektir ve böylesi sana hiç yakışmıyor.”

Tek seçenek bu muydu gerçekten? Öyleyse o zaman ne anlama geliyordu bu? Başımı iki yana salladım. “İş işten geçmedi.”

Matthew elini omzuma attı, sıktı. “Benim için kardeşten farksızsın Daemon. Canımı sana emanet ederim. Senin durumu düzelterceğini adım gibi biliyorum. Kızın üstündeki izin bir an önce silinmesini sağlayacaksın, bunun için ne gerekirse yap,” dedi. Mavi gözleri sertleşmişti. “Bu işi halledeceksin ve hiçbirimiz tarih kendini tekrarlıyor diye endişe etmeyeceğiz. Bu meseleyi çözeceğiz, o Arum’u halledeceğiz, sonra her şey... yoluna girecek. Yapabilir misin bunu? Dee’nin hatırına? Hepimiz için ama en çok da kendin ve onun için.”

“Ama ben...”

“Bana yalan söylemene gerek yok Daemon. Katy ile aranda başlamak üzere olan şeyi inkâr ya da itiraf etmene de ihtiyacım yok. Ama herkesten iyi biliyorsun ki bu kafa ile gidersen sadece kendi kaderini değil, Katy’ninkini de belirleyeceksin.” Matthew elini çekti. Yüzü kasvetliydi. “Onun ortadan kaybolmasının ya da ölmesinin sebebi olmak istemezsin. İstemediğini biliyorum. O yüzden bu meseleyi hallet. Bir an önce.”

Matthew'nun sözleri cumartesi gününün tamamında, pazar günü ise sabaha kadar beni rahatsız etmeyi sürdürdü. Resmen doğru teşhis koymuştu, değil mi? Kat'le aramdakiler kontrolden çıkmak üzereydi, üstelik de aramızda bir şey olmadığı halde. En azından fiziksel olarak. Tabii dünü saymazsak. Ama aramızda *gerçekten* bir şey vardı.

İkimiz de bundan hoşlanmıyorduk.

Epey düşünüp taşındım, hatta cumartesi gecesi devriyeye çıktığımda bile. Matthew haklıydı. Bu izi Kat'in üzerinden bir an önce silmeli, sonra geriye kalan Arum'u halletmeliydim. O zaman... o zaman her şey tıkırında gidecekti.

Gitmek zorundaydı.

Koloniye terk etmek, en azından şu aşamada gerçek bir seçenek değildi ve SD'nin böyle bir şeyi onaylaması sıfıra yakın olasılıktı. O yüzden iş başa düşüyordu. Başka bir şeyle meşgul olamazdım.

Dee, Adam'la birlikteydi. O yüzden, Kat'in üstündeki izi silmek için daha iyi fırsat olamayacağını düşündüm. Sonuçta, o da herkes için risk oluşturmak istemiyordu. Gitmeden önce odamdan obsidiyen parçasını aldım. Bahçedeki çimenlerin üstünden öyle bir hızla koştum ki buz gibi yağmur bana dokunmadı bile. Her zamanki gibi, Kat'in annesinin arabası yoktu. Kapıyı çaldım.

Bir süre sonra kapı ağır ağır aralandı ve... feci halde uyukulu olan Kat görüldü. Bana bakıp gözlerini kıstı, yüzü asıldı. Saçları kuş yuvasına dönmüş, omuzlarına darmadağın dökülmüştü. Üstünde pijaması vardı ve emimim ki altına hiçbir şey...

"Hayrola?" deyip bozdu sessizliği.

"Beni içeri almayacak mısınız?"

Dudakları incecik bir çizgi halinde gerildi, sonra Kat yana adım attı. İçeri girip odaları kolaçan ettim. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Annen evde değil, değil mi?" İşe koyulmadan önce emin olmakta fayda var diye düşünmüştüm.

Kat sokak kapısını kapattı. "Arabası burada değil."

Anlaşılan bugün pençeler dışarıdaydı. "Üstündeki izi ortadan kaldırmaya çalışmalıyız."

"Dışarıda sağanak yağmur var." Yanımdan geçti, televizyonu kapatmak için uzaktan kumandayı alacaktı ki elimi daha çabuk tuttum, o daha düğmeye basamadan bir hareketimle televizyonu kapattım. "Gösteriş budalası," diye mırıldandı.

"Daha beterini diyenler de oldu." Yüzümü ekşitip ona doğru baktım, ne giydiğini nihayet görebildim. Güldüm. "Ne var üstünde senin böyle?"

Kıpkırmızı kesildi. "Kapa çeneni."

Yine güldüm. "Ne bunlar yahu? Keebler elfleri mi?"

"Hayır! Onlar Noel Baba'nın elfleri. Bu pijama altını çok severim. Zamanında babam almıştı bana."

Gülücüğüm yüzümden silindi. "Onu hatırlatıyor diye mi giyiyorsun?"

Kat başıyla onayladı.

Pembe yeşil pijaması çok gülünç görünse de, neden giydiğini anlayabiliyordum. Büyüklerin söylediğini anımsadığım bir şeyi hatırlatıyordu bana. "Halkımın inanışına göre, bizler öldükten sonra özümüz evrendeki yıldızların yanmasını sağlar. Öyle bir şeye inanmak aptalca geliyor ama geceleri gökyüzüne baktığımda parlayan yıldızların en azından ikisinin annem babam olduğunu düşünmek iyi geliyor. Bir tanesi de Dawson."

"Hiç de aptalca değil." Yüzündeki düşmanca ifade silinirken durakladı. "Biri de babamdır belki."

Ona baktım, sonra hızla başımı çevirdim. "Neyse. Elfler de seksiymiş hani."

Burnundan soludu. "İzi silmenin başka yolunu bulabilmeniz mi bari?"

"Pek sayılmaz."

"Bana spor yaptırmayı planlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bu da yapılabileceklerden biri."

Kendini kanepeye bıraktı. "Eh, o zaman bugün yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne o? Yağmurda dışarı çıkmaya itirazın mı var?"

"Ekim ayının sonuysa ve dışarısı buz gibiyse, var." Dalmalı bir battaniye alıp üstüne örttü. "Bugün dışarı çıkıp

da koşacak falan değilim.”

İç çektim. “Öylece bekleyemeyiz Kat. Baruck hâlâ dışarılarda bir yerde. Ne kadar beklersek o kadar tehlikeli.”

“Ya Simon? Başkalarına ondan söz ettin mi?”

İşin aslı şu ki cumartesi gecesine kadar onu tamamen unutmuştum. “Andrew gözünü ondan ayırmıyor. Dün maça çıktığı için iz büyük oranda silinmiş. Şu anda varla yok arası. Bu da, fikrimizin işe yarayacağını kanıtı.”

Battaniyenin sökülüş kenarını çekiştiriyor, arada bana bakıyordu. Elimi cebime atıp obsidiyen bıçağı çıkardım. “Uğramamın bir nedeni de buydu.” Sehpaya bıraktım. “Ne olur ne olmaz diye bu sende dursun. Sırt çantana, cüzdanına ya da yanında ne taşıyorsan onun içine koyarsın.”

Kat bir an için bıçağa, sonra başını kaldırıp bana baktı. “Ciddi misin sen?”

Dikkatimi bıçağa verdim. Matthew, bıçağı ona verdiğimi bilirse kafayı yerdı. “Evet. İzin solmasını sağlasak bile, Baruck’un işi bitene kadar bıçak sende kalsın.”

“Ama senin daha çok ihtiyacın yok mu? Ya da Dee’nin?”

“Sen bizi merak etme.”

Bir sessizlik oldu. “Baruck sence hâlâ buralarda mıdır?”

“Evet, yakınlarda.” Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Beta kuvars varlığımızı gizlese de burada olduğumuzu biliyor. Benim burada olduğumu da.”

“Senin peşine düşer mi dersin?”

Sorusu beni gafil avlamıştı. “Erkek kardeşlerinden ikisini öldürdüm, üçüncüsünü öldürmeni sağlayan şeyi de sana verdim. Arumlar intikamcı varlıklardır Kedi-

cik. Beni yakalayana kadar vazgeçmeyecek. Seni de beni bulmak için kullanacak, özellikle de geri döndüğün için. Bunun ne anlama geldiğini, yani senin zayıf noktam olduğunu bilecek kadar uzun süredir Dünya'dalar.”

Ne zaman kaygılansa hep yaptığı gibi, çok tatlı bir tavırla burnunu kırıştırdı. “Ben zayıf nokta falan değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Bu yüzde yüz doğruydı.

Kat başını kaldırıp bana bakınca, gözümü ona diktiğimin farkına vardım. Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. “Bu kadar gevezelik yeter. Seninle işimiz var. Evin içinde yapabileceğimiz şeyler bir fark yaratır mı bilmiyorum. Belki kollarımızı açıp sıçrayabiliriz?”

Buna verdiği yanıt dizüstü bilgisayarını açmak oldu. Aman ne güzel. Beni dinlermiş gibi yapma zahmetine bile girmediklerini görmek iyi gelmişti. Yine burnunu kırıştırdı ve ekrandaki bir şeye bakarken göğüs geçirdi.

“Sen neye bakıyorsun öyle?”

“Hiçbir şeye.” Kapağını kapamaya çalıştıysa da izin vermedim. Kapağı açık tuttum. Hiddetle baktı bana. “O acayip güçlerini dizüstü bilgisayarım üstünde kullanmayı bırak. Kıracaksın bir yerini.”

Keyfim yerine gelmişti. Kalkıp sehpanın etrafını döndüm, sonra yanına oturdum. Ekranda saçları... iki örgü bir kız vardı. “Sen misin bu yoksa?”

“Benzetemedin mi?” diye homurdandı.

Bir gülümseme ağır ağır yayıldı yüzüme. Daha önce bu şeyleri web günlüğünde görmüştüm ama bunu bilmesine izin veremezdim. Gerçek hayattaki takipçiliğime si-ber takipçiliği de ekleyemezdim. “Kendini mi kaydettin?”

Kat derin bir nefes aldı ve o sırada göğüslerine bakmamak için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti. "Gören de naklen striptiz şov falan yaptım sanır."

Nefesim kesilmişti. "Öyle mi yapıyorsun yoksa?"

"Aptalca bir soruydu. İzninle, kapatabilir miyim artık?"

"İzlemek istiyorum ama."

"Olmaz!" Sesi dehşet doluydu. Gören de odaya Arum girdi sanırdı.

Ona şöyle bir baktım. Ekranı baktı, sonra gözlerini kıstı. Ekrandaki küçük ok sayfanın üstüne gidip oynat tuşuna bastı.

"Senden de o acayip uzaylı güçlerinden de tiksiniyorum," diye homurdandı.

Birkaç saniye sonra video başladı. Kat videoda kitapları tanıtıyor, daha önce ancak bir iki kez tanık olduğum bir coşkuyla konuşuyordu. Video oynarken ağzını bile açmadan, pancar moru bir suratla yanımda oturdu. Videoyu dün gece ya da bu sabah çektiği su götürmezdi. Video, Kat'ın kameraya ıslıl ıslıl gülümsemesiyle sona erdi.

Vay anasını.

Kat resmen... ineğin tekiydi. Hem de en seksisinden.

"Videoda bile parlıyorsun," dedim. Sesim kendi kulaklarım boğuk gelmişti.

Kat başını aşağı yukarı salladı.

"Kitapları amma da seviyorsun." Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım. "Çok şirin."

Başını bana doğru öyle bir hızla çevirdi ki boynuna bir şey olacak diye korktum. "Şirin mi?"

"Evet, çok şirin. Heyecanın," dedim omuz silkerek.

"Çok şirindi. Ama o iki örgü bile üstündeki izi silmeye yetmeyecek." Odaklanmam gerekiyordu. Ayağa kalktım, kollarımı başımın üstünde kavuşturup gerindim. Ona baktığımda, tişörtüm yukarı sıyrıldığında görünen vücuduma baktığını gördüm. "Şu izi silmeliyiz üzerinden."

Gözünü hâlâ karnımdan alamıyordu.

Kollarımı aşağı indirdim. "İzi üzerinden ne kadar çabuk silersek birlikte o kadar az zaman geçirmemiz gerekir."

Bu dikkatini çekmişti işte. Bana baktı hemen. "Madem benimle zaman geçirmekten bu denli nefret ediyor-sun, neden diğerlerinden biri gelip şu işi yapmıyor? Onlardan herhangi birini, hatta Ash'i bile sana yeğlerim."

"Sen onların değil, benim sorunumsun."

Acı bir kahkaha attı. "Ben senin sorunun falan değilim."

"Tam tersi, öylesin," dedim. Doğruydum bu. Muhtemelen daha kibarca da dile getirebilirdim ama böylesi olmuştu bir kez. "Eğer Dee'yi sana yaklaşmamaya ikna edebilseydim bunların hiçbirine gerek kalmayabilirdi."

Gözlerini devirdi. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada izi azaltacak bir şey yapmamız pek mümkün değil. O yüzden bugünü kayıp sayabilir, birbirimizi aynı havayı soluma eziyetinden kurtarabiliriz."

Ona bön bön baktım.

"Ah, tabii ya. Oksijen soluman gerekmiyor. Kusuruma bakma." Ayağa fırladı, zavallı battaniyeyi yere attı. "Yağmur dinince gelsen olmaz mı?"

"Olmaz." Gidip duvara yaslandım, kollarımı birleştirdim. "Şu meseleye bir nokta koyalım diyorum. Sen ve

Arum konusuna kafa yormak hiç eğlenceli değil, Kedicik. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız artık. Deneyebileceğimiz şeyler var.”

Kat’in tırlatmasına iki saniye kalmıştı ve acayip hoşuma gidiyordu bu. Ellerini sıkıp küçücük yumruklar yapmıştı. “Neymiş mesela?”

“Sıçrayıp kol ve bacaklarını iki yana açacaksın. Bir saat falan yapsan yeter.” Bu öneriyi şaka yollu getirmiştim ama sonra gözüm tişörtünün önüne takıldı. Ansızın onu zıplarken görmekten hayatta en çok istediğim şeye döndüştü. “Ama önce üstünü değiştirsen iyi olur.”

Lütfen hayır de. Lütfen üstümü değiştirmem de.

Derin derin soludu. “Bir saat boyunca sıçrayamam.”

Çok yazık. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Öfkelenme belirtisiydi bu. Kendimi tutamayıp tekrar üstüne gittim. “Evde koşsan, merdiveni inip çıksan da olur.” Gözlerine bakıp gülümsedim. “Tabii seks de yapabiliriz. Duyduğuma göre çok enerji harcatıyormuş.”

Ağzı bir karış açık kaldı. “Bir milyon yıl geçse de avcunu yalarsın.” Üstüme yürüdü, işaretparmağını bana doğru salladı. “Dünyada kalan son insan olsan bile. Dur bir saniye, son insan bile denmiyor ki.”

“Kedicik,” diye mırıldandım. Biraz içerlemiştim.

“Bu dünyada insana benzeyen son şey sen kalsan bile. Anladın mı? *Kapış?*”

Başımı yana eğip gülümsedim. Artık küplere binmişti. Gözleri çakmak çakmak, yüzü kıpkırmızıydı. Bir yanım bunu kabul etmek istemiyordu ama böyle kızgınken harikaydı. Kesinlikle büyüleyiciydi.

“Senden hoşlanmıyorum bile. Hem de hiç. Sen var ya...”

Daha gözünü bile kırpamadan önüne dikildim. “Neymişim ben?”

“Cahilsin,” deyip bir adım geriledi.

“O kadar mı?” Ona ayak uydurup üstüne yürüdüm. Büyülenmiş gibiydim ama ne tarafından? Bilemiyordum. Buraya onun üstündeki izi silmeye gelmiştim ama iki saniye normal konuştuktan sonra didişmeye başlamıştık.

“Küstah. Buyurgan.” Bir adım daha geriledi ama uzaklaşmasına izin vermedim. Yo, hayır, burnunun dibine girmiş, onunla aynı havayı soluyordum. “Ayrıca... bir de öküz.”

“Yapma Kedicik, bundan daha iyisini yapabilirsin.” Hiç kuşum yoktu bundan. Kat’ın dili kuvvetliydi. Dil deyince, bakışlarım aşağı kaydı. Dudakları aralıktı. Kahretsin. “Çünkü benden hoşlanmadığını söyledin ama hiç inanasım gelmiyor.”

Güldü. Sesi kısık ve boğuktu. Seksi. “Senden hiç mi hiç hoşlanmıyorum.”

Ben üstüne doğru bir adım daha atınca sırtı duvara yaslandı. Ona bakarken akciğerlerimi nefes almaya zorlamayı unutmuş olabilirim. Buraya gelişimin amacı ise tümüyle çıkıp gitmişti aklımdan. Tek bir şey düşünebiliyordum. “Yalan söylüyorsun.”

“Sen de kendine aşırı güveniyorsun.” Dudaklarını yalayınca bedenim ateşler içinde kaldı. “Küstah demiştin ya sana. Hiç çekici değil.”

O kadar doluydu ki. Sırf tartışma devam etsin diye ağzına geleni söylüyordu. Ellerimi başının iki yanına koyup eğildim. Ağzım onunkine o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Dudaklarının tatlı olacağını pek

sanmıyordum. Daha çok, şu ağız yakan, tarçınlı Fireball şekerleri gibiydi.

Fakat ben o şekerlere bayılıyordum.

“Ne zaman yalan söylesen yanakların kızarıyor,” dedim ona.

“I-ıh,” dedi.

Ellerimi duvardan aşağı kaydırıp kalçalarının hizasında durdum. “İddiaya girerim gece gündüz beni düşünüyorsunuz. Hem de hiç durmadan.” Ben hiç durmadan, gece gündüz onu düşünüyordum, o yüzden onun da aynı-sını yapıyor olma ihtimali mantıklı gelmişti.

“Sen kafayı yemişsin.” Sırtını duvara vermişti. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Hatta beni rüyada bile görüyorsunuz.” Bakışlarım tekrar ağzına takıldı. *Fireball*... “İddiaya varım adını defterlerine tekrar tekrar yazıp üstüne kalp çiziyorsunuz.”

Yine keyifsizce güldü. “Rüyada görürsün Daemon. Düşündüğüm en son kişi...”

Tartışmaktan bıkmıştım, o yüzden sırf onu susturmak için öptüm. Evet, kendime böyle telkinde bulunup duruyordum. Böyle düşünmeye devam edebileyim diye. O yüzden öpmüştüm onu. Başka nedeni yoktu.

Fakat dudaklarımız buluştuğu anda vücudumu bir ürperti kapladı ve inlemeyle homurtu arası bir ses çıktı ağzımdan. Haklıydım zira ağzı feci acı Fireball şekerleri gibiydi.

Kat tartışmayı bırakmıştı.

Hayır, tartışmak yerine tir tir titriyordu.

Artık öpmeme gerek yoktu ve durmalıydım, durmam gerekiyordu. Ne var ki Kat o anda kendini duvardan itip

vücudunu vücuduma yasladı. Parmaklarını saçlarıma gömdü, sonra inledi.

Bu işin onu susturmakla falan alakası kalmamıştı.

İçimde bir şey prangalarından kurtuldu. Sanki bir kilit açılmış ya da bir baraj yıkılmıştı. Yıldırım çarpması, üzerinden kamyon geçmesi ve bir şokla hayata dönmek gibiydi. Hareket ediyor ancak bunu düşünmeden yapıyordum.

Kalçalarını avuçlayıp onu kaldırdım. Bacaklarını belime doladı, sonra beni neredeyse şaşırtan bir tutkuyla karşılık vermeye başladı. Ellerimin yaprak misali titrediğini fark etmemesi için dua ediyordum. Kahretsin, bedenimin her yanı zangır zangır sarsılıyordu. Tenimin altında yangın çıkmıştı, kontrolden çıkmıştım. Tamamen bir Luxen'e dönüşmeme saniyeler kalmıştı. Öyle bir şey yaparsam bundan ne çıkarım olacaktı ki?

Öff, çok da umurumdaydı ya. Hele ki ona böyle yapışmışken, nabzımı hızlandıran o muhteşem, kadınsı inilti-leri çıkarırken. Saf gücün içimde biriktiğini hissedebiliyordum. Dışarıya çıkmaktan başka çaresi yoktu. Aylardan beri birikmişti ve belki de beni bu sonuca götüren oydu.

Hayatta hiç kimseyi Kat'i istediğim kadar istememiştim.

Sonra, duvar boyunca hareket etmeye başladık. Bir lamba devrildi. Neyse ki Kat önemsemedi bile. Çünkü kollarımda tuttuğum kişiden ötesini düşünecek halde değildim.

Kat.

Televizyonun kendi kendine açılıp kapandığını belli belirsiz fark ettim. Kendime hâkim olmaya çalışsam da ellerini yakama uzattı, sonra düğmelerimi çözerek aşağı inmeye başladı. Onun sessiz komutlarına uymaktan başka bir şey yapamadım. Geriye gittim, gömleğimi çıkar-

masına izin verdim.

Şu noktada her şeyi yapabilecek durumdaydım. Bu hem biraz korkutucuydu... hem de acayip tahrik ediciydi.

Yanaklarını tutup onu aç dudaklarıma doğru çektim. Tadına doyamıyordum ve bana aynı şekilde karşılık veriyordu. Elini kot pantolonumun düğmesine götürdü.

Evde bir çatırtı sesi duyuldu. Muhtemelen bir şeyler tutuşmuştu. Fakat artık kanepeye doğru gidiyorduk ve derken kanepenin üzerindeydik. Ellerimiz her yerdeydi, kıyafetlerimizi, birbirimizi çekiştiriyorduk. Kasıklarımız da tıpkı dudaklarımız gibi birbirine yapıştı.

Kat adımı fısıldadı. Onu kâh eziyor kâh beni keşfe çıkması için ona yer açıyordum. Kolundan aşağı kayarak tişörtünün önünden aşağı süzuldüm. Her nasılsa üstünü çıkarmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama çıkarmıştı bir şekilde.

"Çok güzel," dedim, çünkü çok güzeldi. Gerçekten de öyleydi ve dün gördüğüm pembeliğin her yere yayıldığını fark ettim. Uzunca süre bakışlarımı kaldıramadım ama kaldırdığımda onu yine öptüm. Onun nefes almak zorunda bırakana kadar öptüm, ağzını teketime aldım.

Bedenim dizginleri eline almış, onunkiyle birlikte dalgalanıyordu. Derken içimde bir şalter daha attı. Bir gizli kapı daha açılıyordu. Aceleyi bırakıp yavaşladım. Az önce çok çılgınca ve kendinden geçmiş olan şeyler artık daha şefkatli, daha kontrollüydü. Gerçi hâlâ titriyordum, hatta...

Duramamanın, durmak istememenin, onu gereğinden fazla arzulamanın kıyısındaydım.

Onun ortadan kaybolmasının ya da ölmesinin sebebi olmak istemezsin.

Sakinleştim, akciğerlerimin hızını onun nefesine uydurmaya çalıştım. Kesik kesik aldığım nefesler yetmiyordu. Başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Gözlerimin ışıldadığını biliyordum; benim söyleyemeyeceğim, onun anlayamayacağı, muhtemelen duymak da istemeyeceğı şeyleri dile getiriyorlardı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Gözlerindeki bakışa, bedeninin benimkiyle nasıl kaynaştığına bakınca... istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini fark ettim. Ancak şimdi durmazsam bir daha hiç duramazdım. Kat'ın deyimiyle "acayip adi" olduğum zamanlar vardı ancak bunu yapmak doğru olmazdı. Bu şartlarda, aptal bir kanepenin üstünde olmazdı.

Hele ki yaşamı avularımdayken, asla.

Onun hayatını mahvedip duruyordum. Üzerinde iz bırakan ve bir Arum'un kütüphanede ona saldırmasına yol açan bendim. Onu kızdırıp neredeyse sokağa kovalayan da. Türümüzden ona söz eden de. Başına sürekli yeni bir dert açıyordum Kat'ın.

O yüzden, aklıma gelen tek şeyi söyledim. İkimizi de soğuk ve acımasız gerçeklikle yüzleştireceğini bildiğim tek şeyi.

Onu hep gıcık ettiğini bildiğim çarpık tebessümü takındım, sonra, "Aa, bak, parıltın azaldı," dedim.

Bunca zaman sonra nihayet Kat'i Dee'den ayrı tutmayı başarabilmiştim. Fakat buna sevineceğime, kendimi bok gibi hissediyordum.

Ben resmen iğrenç herifin tekiydim.

Kat pazar akşamından beri kendi içine kapanmıştı. Pazartesi günü onu sınıfta kalemimle dürtme gafletinde bulunmuştum. Bunun üzerine bana öyle bir bakış fırlatmıştı ki bir yerlerimi koparıp atacağından korkmuştum. Bana tek söylediği, dizüstü bilgisayarını patlattığımdı. Ardından dut yemiş bülbüle dönmüştü. Dee'yle zaman geçirmek için eve gelmemişti ve çarşamba gelip çattığında kız kardeşim acayip işkillenmiş durumdaydı.

Kat'in üzerindeki izin bu kadar çabuk nasıl kaybolduğundan tek şüphelenen o değildi. Ama hiç kimse sormamıştı. Andrew hariç. Kat'le seks yaptın mı diye sormuştu bana.

Pazartesi günü okul çıkışında onu yumruklayıp burununu kırmıştım.

Andrew ise gülmüştü ve elbette burnu anında iyileşmişti.

Aa bak, parıltın azaldı.

Sanki onu öpmemin, ona dokunmamın, onu o kanepeye yatırıp üstüne çıkmamın, üstünü tamamen soymamın tek nedeni buymuşçasına. Gerçi Matthew nasıl yaparsan yap demişti ama kastettiğinin bu olduğunu hiç sanmıyordum. Kendime karşı dürüsttüm. Pazar günü oraya sırf onu yağmurda koşturayım ya da evin içinde merdiveni inip çıkmasını sağlayayım diye gitmiştim. Öpmek planlarıma dahil değildi.

Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

Öküz olabilirdim ama o kadar da değildim yani.

Aramızda olanlar ben istediğim, o da isteklerime karşılık verdiği içindi. Kat'ın üstünde kalan izle ya da kim olduğumuzla bir ilgisi yoktu. O anlarda, yanlış olmasının ya da gece gündüz dövüşüp durmamızın da bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun nasıl hissettiği, nasıl hissettirdiği ve ismimi nasıl fısıldadığıydı.

Ama yanlıştı.

Değil mi?

Tahmin edilebileceği gibi, moralim diplerdeydi ve Cadılar Bayramı'nın gelişinin buna hiç faydası olmamıştı. Sınıfta Lesa ile Kat'ın, Lesa'nın evinde şeker dağıtma planları olduğuna kulak misafirliği etmiştim. Kat'ın üstünde neredeyse hiç iz kalmamıştı ancak Baruck hâlâ kol gezerken onun dışarı çıkması fikrinden hoşlanmamıştım.

Bir iz olmadığı sürece Arum onu bulamazdı. Ne var ki Baruck, Kat'i görmüştü. Onu tanıyabilirdi. O yüzden Kat'i sapık gibi Lesa'nın evine takip ettim ve nöbet tut-

tum. Bir blok aşağıda bekledim ve Kat'i Camry'sine binerken görünce evin yolunu tuttum. Luxen usulü gittiğimden ondan önce eve vardım.

Dee verandayı içine küçük mumlar yerleştirilmiş ve türlü şekillerde oyulmuş balkabaklarıyla süslemişti. Hep yaptığı gibi ipe dizili hayaletleri ve yarasaları asmamasına şaşırmıştım doğrusu.

Eve girdiğim anda tuhaf bir yanık kokusu ilişti burnuma. Somurtarak mutfığa girdim. Dee, elindeki fırın tepsisine bakıyordu. Bir tepsi de mutfak tezgâhının üstündeydi. Üzeri yanıp kapkara olmuş bir şeylerle doluydu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kabak çekirdeği kavuruyorum," diye yanıtladı elini tepsinin üstüne koyup kaşlarını çatarak.

"Fırın diye bir şey var. Onu kullansana?"

"O zaman ne zevki kahr?" Bana dönüp gözleri kıstı. "Senin gitmen gerekiyor."

"Pardon?"

"Gitmen lazım," diye tekrarladı. "Kat gelmek üzere. Oturup bir yığın aptal korku filmi izleyeceğiz."

Tezgâha yaklaşıp kömürleşmiş çekirdeklerden birini parmağımla dürttüm. "Ne güzel."

"Çok eğlenceli olacak ama senin gitmen gerek. İkinizin arasında neler oldu bilmiyorum."

"Hiçbir şey olmadı," diye mırıldandım mutfak masasının üstünden pencereye bakarak.

Dee burnundan soludu. "Evet ya, o da aynısını söyledi. Ona da inanmıyorum. Sana da inanmıyorum. Her ne yaptıysan kız günlerdir benden kaçıyordu. O yüzden seni burada istemiyorum yoksa gecemi mahvedersin."

"Vay be." Elimi göğsüme koyup şakacıktan yüzümü çarpıttım.

Dee beni itekledi. "Öff. Hadi. Git Adam'la falan takıl."

Benim de niyetim oydu zaten. Adam'la Andrew, Baruck'u deliğinden çıkarmaya çalışacaklardı ama sorumluluğu sevmeyen yanım Kat gelene kadar evde kalmak istiyordu. Yokmuşum gibi davranacağını biliyordum ama yaptıklarım ile adilikte yeni bir çığır açmıştım.

Tezgâhtan güç alarak kalktım, Dee'nin başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben Adam ve Andrew'layım. Arum'un dikkatini üstümüze çekmeye çalışacağız."

Dee önce korkuya kapıldı, sonra kendini toparladı. "Dikkatli ol."

"Daima," diye yanıtladım.

Çekirdek tepsilerine bir kez daha baktım, umarım Dee bunları Kat'e yedirmeye kalkışmaz diye düşündüm. İğrenç. Tezgâhın üstünden anahtarımı kaptığım gibi Adam ve Andrew'la buluşmak için Smoke Hole Restoranı'nın otoparkının yolunu tuttum. Onlar da mümkün olan en hızlı şekilde gelmişlerdi.

Andrew salına salına arabanın sürücü kapısına yanaştı. "Planımız nedir? Son birkaç gecedir yaptığımız gibi mi?"

Birkaç adım geride duran Adam'a baktım. "Evet. Yola yakın ağaçları Kaynak'la işaretle. Sonra uzaklaşıp bekle. Ben de arabayla etrafta dolanıp onu sezebilecek miyim diye bakacağım."

Pazar gününden beri yaptığımız buydu ama elimiz boş kalmıştı. Dönüşümlü olarak, birimiz arabayı sürüyordu ki işin en sıkıcı kısmıydı. Direksiyonun gerisinde oturmakta olsa gerçek formumla orada dolaşmayı yeğlerdim.

“Ben kasabaya giderim,” dedi Adam.

Andrew kardeşine bir bakış fırlattı. “Ben de öbür tarafta o zaman.”

Güldüm, başımı iki yana sallayıp arabayı otoparktan çıkardım. Sokaklar hâlâ epey doluydu. Anne babalar kasabada şeker toplayan çocuklarını evlerine götürüyorlardı. Bazıları ise partilere gidiyordu. Kırmızı ışıktaki beklerken, yandaki otomobilin sürücü koltuğunda bir Ninja kaplumbağa gördüm.

Heh.

Otoyolda ileri geri dolandım, kasabanın içinden birkaç kez daha geçtim ve neredeyse iki saati öldürmüştüm ki cep telefonum çaldı. Arayan Adam’dı.

“Söyle,” dedim.

“Onu gördük.” Adam nefes nefeseydi. “Baruck’u yani. Koloniye doğru gidiyor. Andrew da geliyor ama onu gözden yitirdim.”

“Kahretsin.” Dikiz aynasına bakınca yolun boş olduğunu gördüm. Direksiyonu hemen sağa kırıp U dönüşü yaptım. Gaza basınca tekerlekler çakıl taşlarının üstünde kaydı. “Hemen geliyorum.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp hemen Dee’yi aradım. Üçüncü çalıştı açtı. Sesi öfkeliydi. “Umarım aramanın iyi bir sebebi vardır Daemon, çünkü...”

“Baruck’u görmüşler. Koloniye doğru gidiyormuş.”

“Ne dedin?” dedi.

Telefonu sımsıkı tuttum. “Koloniye doğru gidiyor, evimizin önünden geçecek. Biz yoldayız. Kat hâlâ seninle mi?”

“Katy benimle ama üstündeki iz varla yok arası.”

Gazı sonuna kadar kökledim. "Yine de görülebilir. Sakın dışarı çıkmayın Dee. Onu içeride tut."

"Peki," diye fısıldadı. "Dikkatli ol. Seni seviyorum."

Feci bir öfkeye kapılmışımdım. Onun bunun evladı muhtemelen koloniye ya da Dee'yle Kat'in olduğu yere ne kadar yakın olduğunun farkında değildi. Beta kuvars yüzünden hiç fark edemeyebilirdi de ama yine de tedbiri elden bırakamazdım. Arabayı bırakmam gerekiyordu ancak kasabaya çok yakındım ve bunu dikkat çekmeden yapamayacağım kadar çok araba vardı etrafta. Adam ile Andrew ise hızlıydılar. Onlar daha önce ulaşacaklardı.

Telefonum tekrar çaldı. Bu sefer arayan Dee'ydi. Açarken resmen mideme kramplar saplanıyordu. "Ne oldu?"

"Katy," dedi Dee titrek bir sesle. "Bana kendini işaretlettirdi."

"Ne dedin?" Frene öyle bir asıldım ki arkadan gelen minibüs az daha üstüme çıkıyordu. "*Ne yaptı dedin?*"

"Kendini işaretlettirdi, sonra da dışarı çıktı. Arum'un dikkatini çelmeye çalışacakmış. Tarla partisinin olduğu yere gidiyor. Daemon, Kat resmen *parlıyor*."

Yüreğim ağzıma gelmişti. Hiddet ve dehşet birer yumruk gibi indi göğsüme. Telefondan elimi uzatıp kız kardeşimi boğasım vardı. Kat'in öyle bir şey yapmasına nasıl izin verebilmişti? Ama şimdi onu paylamanın sırası değildi. Bunun da sırası gelecekti elbet. Kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu. "Adam ve Andrew'la konuş. Ama Kat'in numarasını bana hemen mesajla gönder."

"Daemon..."

"Kahretsin Dee, hemen yolla numarasını!" diye bağırdım. Telefonu kapatırken yüreğim güm güm çarpıyordu.

Kat neden böyle bir şey yapmıştı? Düpedüz intihardı bu. Niye ama? Bir saniye sonra Dee'nin mesajı geldi. Numarayı tuşladım, çalmasını bekledim.

"Alo?" Kat'ın sesi göğsüme inen ikinci bir yumruk gibiydi.

Kendimi kaybettim.

"Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?" diye bağırdım telefonda ve ağırkanlı bir aracı solladım. "Hayatımda hiç bu kadar salakça bir şey..."

"Kapa çeneni Daemon!" diye bağırdı tiz sesle. "Yaptım bir kere. Tamam mı? Dee iyiymiş?"

Dee iyi miydi? Az önce ne yaptığının farkında mıydı acaba?

Kat resmen keçileri kaçırmıştı!

"Evet, Dee iyi. Ama sen değilsin! Arum'u gözden kaçırdık ve Dee'nin söylediğine göre mehtap gibi parlıyormuşsun. Eminim senin peşindedir."

Bir an sessizlik oldu. "Eh, plan öyleydi zaten."

"Gökteki tüm yıldızlar adına yemin ederim ki seni elimle bir geçireyim, boğazına sarılacağım." Harbiden yapacaktım bunu. "Neredesin?"

"Neredeyse tarlaya vardım," dedi. "Onu görmüyorum."

"Elbette göremezsin." Yüce Tanrım... "O zaten gölgelerden, *geceden* oluşmuş, Kat. Kendini göstermek istemedikçe tabii ki göremezsin. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sakın bana üstünlük taslama!" diye bağırdı bana. "Benim zayıflık olduğumu kendin söyledin. Dee'nin yanında yük gibiydim. Baruck oraya gelse ne olacaktı? Beni sana karşı kullanacağını kendin söyledin. Benim de elimden gelen buydu! O yüzden öküzlüğü kes artık!"

Hayır.

Olamaz.

Bir an için önümdeki yolu göremedim. Dehşet içinde kalmıştım. "Senden *bunu* yapmanı istemedim, Kat. *Böyle* bir şeyi hiç istemedim."

Derin nefes aldığı duyuluyordu. "Bunu bana sen yaptırmadın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet, seni ben mecbur bıraktım."

"Daemon..."

"Özür dilerim. Zarar görmeni istemiyorum Kat. Bununla yaşayamam. *Yapamam.*" Sözcükler ağzımdan bir kez çıktı mı dönüşü yoktu. Doğruydum bu. "Telefonu kapatma. Arabayı bir yerde bırakıp yanına geleceğim. Birkaç dakikaya orada olurum. Sakın arabadan çıkma."

"Tamam," dedi, sonra da ekledi. "Belki de çok parlak bir fikir değildi bu."

Kısa ve boğuk bir kahkaha attım, sonra en son farların da dikiz aynasında kaybolduğunu görünce arabayı kenara çektim. "Doğru dedin."

"Peki ya..." Ben arabayı durdurup kapıyı hızla açarken ansızın Kat sustu. "Daemon?"

"Ne oldu?"

"Galiba..." Bir çığlıkla konuşma kesildi.

Tüylerim diken diken olmuştu. "Kat?"

Hiç ses yoktu.

"Katy!"

Yanıt gelmedi.

Yo, hayır. Olamaz. Olamaz.

Telefonu arabanın içine fırlatıp kapıyı kapattım, son-

ra gerçek şeklime bürünüp hızlanarak ormana doğru koştum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlıydım. Bedenim yere dokunmuyordu bile. Kafamda senaryolar kovalıyordu birbirini. Kat hırpalanmıştı. Parçalanmıştı. Ölmüştü. Bu düşünceleri aklımdan kovamıyordum.

Açıklığa çıktığımda aradan bir, belki de iki dakika geçmişti fakat bu Baruck'un Kat'e ciddi bir zarar vermesi ya da daha beterini yapması için yeter de artardı bile. Şenlik ateşinden kalma kararmış kütüklerin, etrafa saçılmış küllerin yanından geçtim. Ağaçların arasında parlak bir beyaz ışığın yükseldiğini gördüm. Ancak Kat olamayacak kadar yüksekteydi. Fakat...

Hızımı daha da artırdım, ağaçları aştım ve Arum'u... *Kat'i* gördüm. Arum onu boğazından tutup havaya kaldırmış, diğer elini de göğsünden *içeri* sokmuştu. Onunla besleniyordu. Öfke genzimde madeni bir tat bırakmıştı. İnsan formuma dönüştüm ve hiddetimi kükreyerek kustum.

Arum gölgeli başını tam bana doğru döndürüp bakarken ona çarptım ve *Kat'i* bırakmasını sağladım. Kat külçe gibi yere yığıldı ve kalkmadı. Onun tam önüne çömelmiş vaziyette indim, Arum ise birkaç adım öteye düştü.

Arum'la aynı anda kalktım. İkimiz de göz gözeydik.

"Onunla ölmeye mi geldin? Mükemmel doğrusu," dedi Baruck insan formunda. Hızla bir sağa bir sola gidiyordu. "Ekmeğime yağ süreceksin çünkü sanırım kızın işi bitik. Tadı da güzeldi hani. Farklıydı," diye alay etti. "Luxen gibi değil tabii ama yine de buna değerdı."

Baruck'un üstüne saldırdım, uzattığım kolumdan fırlattığım güçlü Kaynak patlamasıyla onu birkaç metre ileriye savurdum. "Geberteceğim seni."

Baruck yuvarlanıp doğruldu. Kahkahadan kırılıyordu. "Beni haklayabileceğini mi sanıyorsun Luxen? Senden kudretli nicelerini mideye indirdim ben."

Onu bir ışık patlamasıyla daha vurunca Baruck'un lafı yarım kaldı. Yer tüm o odaklanmış enerjinin etkisiyle sarsıldı. Atışım Baruck'u yere yıkmıştı ancak kalkacağını biliyordum. Luxen biçimime dönüşüp tekrar üzerine atıldım. Gök gürültüsü gibi bir sesle çarpışıp yere yuvarlandık, iki insan gibi boğuşmaya başladık. Ne var ki tek bir darbemiz bile bir insanı öldürmeye yeterdi.

Baruck'u yere mıhlayıp yumruğumu gırtlığına indirdim ancak son saniyede biçim değiştirip bacaklarını yukarı çekti ve beni yana devirdi. Yuvarlanıp kalktığım anda Dee'nin Arum'un yanından geçip Kat'e yöneldiğini gördüm. Kız kardeşimin orada olduğunu kavrayacak kadar bile zamanım olmadı.

Parmak uçlarımda turuncu renkli parlak ateş topları belirdi. Baruck'un yanından hızla geçen ateş topları ağaçlara çarparak dünyayı kehribar ve altın rengine boğdu. Isı geriye doğru püskürdü, çatırdayan közleri göğesavurdu.

Ateş toplarından biri Arum'un omzuna çarparak onu fırıldak gibi döndürdü. Bir diğerinden eğilerek kaçtı ve ateş topu onun arkasındaki ağaca çarpıp gövdesinde koca bir delik açtı. O hengâmenin içinde Dee'nin yakardığını duydum: "Katy, konuş benimle. Lütfen bir şeyler söyle!" Sonra haykırarak adımı söyledi. "Daemon!"

Kalbim atmaz oldu.

Baruck'la aynı anda döndüm. Dee, Kat'i kollarına almıştı. Arum kendi özünü saldı. Kapkara bir ışın Dee'ye

çarpıp onu devirdi, Kat ise yere serildi. Dee ayağa sıçrarken bağırdım. Gözleri bembeyaz parladı, sonra dosdoğru Baruck'un üstüne uçtu.

Hızla arkama dönüp arka arkaya iki ışın savurdum fakat Baruck hamlelerimi savuşturup direkt Dee'ye saldırdı. Hızla koştuysam da geç kalmıştım. Dee'yi yakaladı ve yüreğimin durmasına yol açan kısacık bir an boyunca karanlık onu sarmaladı. Yere düştü, bedeni seğirmeye başladı.

Baruck'u yakalayıp yere devirdim. Ağacların dalları sarsıldı, yapraklar yağmur gibi yere yağdı. Arum'un tepesine çıktım, elimi kaldırıp Kaynak'ı çağırıyordum ki Dee'nin güçbela yerden kalktığını gördüm. Ancak dikkatimin şu kadarcık dağılması bile yetmişti.

Her şey yıldırım hızıyla oldu.

Dee yanıp söndü, sonra omuzlarını dikleştirip bize doğru yürüdü. Burnundan kan akıyordu. Altımdaki Baruck kolunu kaldırıp doğruca Dee'ye nişan alarak bir kez daha ışın fırlattı.

Işının isabet anında Kat, Dee'nin üstüne atladı ve karanlığın onları sarmalamasından hemen önce onu yeri devirdi. Bir çığlık koptu ama kız kardeşimden mi, Kat'ten mi, bilemedim.

Her şey darmadağın oluyordu.

İkisi birden yere düştüler. Kat sırtüstü yatıyordu ve tişörtünün önü kopkoyu olmuştu. Havayı madeni bir koku doldurdu. Kan. Dee yan yatmış vaziyette onun yanı başındaydı. Gevşek kolu Kat'in üzerine düştü ve Dee asıl biçimini aldı.

Gözünü düşmanından asla ayırma.

Patlama beni arkamdan yakaladı, tepetaklak havaya fırlattı. Acı yüzünden biçimimi korumam güçleşmişti ve iki beden arasında gidip geldiğimi hissediyordum. Kız kardeşimden ve Kat'ten başka şey düşünemiyordum.

Kat'in Baruck karşısında hiçbir şansı yoktu.

Yere düştüm, sersemledim. O sırada Arum'un sesini kafamın içinde işittim. *Bir taşla üç kuşş.*

Tek bir formda kalmaya çalışarak döndüm ve görüşüm bir anda netleşti. Kat... Kat'in yanındaydım, hatta o denli yakındım ki ona, elimi uzatsam değebilirdim. Yaşıyordu. Kısa kısa nefeslerle inip kalkıyordu göğsü. Bana bakıyordu, dudakları kıpır kıpırdı ancak sözcükler dökülmüyordu. Doğrulamaya çalıştıysam da artçı sarsıntılar beni yerde kalmaya zorladı. Kaslarıma spazm giriyordu. Dopingli bir elektroşok aygıtıyla çarpılmak gibiydi.

Bitti artıkss. Hepiniz öleceksiniz. Baruck üzerimize yürüdü.

Kat'e doğru baktım, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Haksızlıktı bu. Yaşadıklarının hiçbirini hak etmemişti. Tüm bu çorapları başına ben örmüştüm... hepsini.

Gözlerimiz kenetlendi. Özür dilemek istedim ondan. Buraya taşındığı, bizimle tanıştığı için üzgün olduğumu söylemek. Onun zannettiği gibi değil, bu onun suçu olduğu için değil. Nasıl bir belaya bulaştığından haberi yoktu. Zamanı geri döndürmek, kütüphaneye gitmesini engellemek ve spagetti olayını silmek istiyordum. Çünkü bunlar olmasa o gece ağaçların arsında konuşamazdık ve kamyonun önüne çikamazdı. Tam bir hata silsilesiydi.

Kat şu anda güvende ve aptal Cadılar Bayramı filmlerini izliyor olacaktı. Hatta belki de ona asla zarar verme-

yecek, zarar görmesine izin vermeyecek bir adamın kollarında olacaktı. *Güvende olacaktı*. Ona ulaşamayacağım bir yerde ama güvende.

En çok da geçmişe dönüp ona karşı tutumumu değiştirmek istiyordum. Çünkü o şu anda nemli toprağın üstünde kıvranırken, ölümün gölgesi üzerimize düşerken başından beri kaçtığım şeyi kabullenmeye hazırdım. Beni hep korkutmuş olan o şeyi.

Onu asla uzaklaştırmak istememiştim.

Belki bencillikti ama onun buraya taşınmasına seviniyordum. Bizim için çok geçti ama ona çok değer veriyordum. Vermem gerekenden fazlasını hatta. Ama veriyordum bir kere. Artık iş işten geçmişti.

Ona hislerimi açmak, ona dokunmak, ona sarılmak, yaptığım ve söylediğim tüm o korkunç şeylerden dolayı af dilemek için çok geçti. Benim için çok geçti.

Ama o buradan sapasağlam yürüyüp gidecekti. Kendi yaşamım pahasına da olsa onun buradan canlı ayrılmasını sağlayacaktım.

İnsan biçiminden sıyrılmış halimle savunmasızdım ama tüm gücümü kullanmam gerekliydi. Ona doğru uzandım, o da elini bana verdi ve parmakları ışıgımda kayboldu.

Her şeyi o dokunuşa odakladım, içimizdeki şeyin işe yarayacağını, onu içten dışa doğru iyileştireceğini bilerek ona bir enerji gönderdim. Buradan kaçması için bir fırsat taniyacaktı ona. Şansı varsa Baruck daha çok bana verecekti dikkatini.

Bir hıçkırıkla bedeni sarsıldı. Elini sıktım. Sonra gözlerinin parıltısından anladım ki gerçeğin farkına varmış-

tı. Ne yaptığımı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Hayır. Sesi boğuk, bitkin bir fısıltıdan ibaretti.

Çekilmeye çalıştıysa da gözlerindeki çaresiz paniği görmezden geldim, onu bırakmadım. Elini sıktım. Bırakmayacaktım onu. Hele şimdi, hiç.

Asla.

Ansızın doğruldu, benim elimi bırakmadan, diğer eliyle kız kardeşimin kolunu tuttu. Bir ışık dalgası geçti içimden. O kadar parlaktı ki Baruck gözden kaybolmuş gibiydi. Tıslayarak, çatırdayarak göğe yükseldi, sonra Dee’ye doğru indi. Dee’nin ışığı benimkiyle birleşmişti.

Baruck’un gölgesi durdu.

Işık kavis çizerek yukarı tırmandı, sonra dosdoğru aşağıya, Kat’in göğsünün tam ortasına girdi. Bir saniye sonra elimden kurtulmuştu ve havalanmış, ikimizin de yukarısında duruyordu. Saçları etrafa uçuşuyordu. Üçümüz arasında biriken güç, kendini tamir becerimi tam gaz çalıştırmıştı. Işık parlayınca hem Dee hem de ben insan biçimimizi aldık.

Şaşırarak dizlerimin üstünde ilerledim, Kat’e uzandım. Ne yapıyordu böyle?

Onun havadaki parçacıkları çekip kendinde topladığını hissedebiliyordum. Böyle bir şey olanaksızdı ama içinde biriken, titreyen kuvvet benim içimde, ta derinlerde titreyenle aynıydı. Fakat bu... imkânsızdı.

Kat çığlık atarak enerjiyi salıverdi.

Ayağa kalktım, ışığın Baruck’un göğsüne çarpışını huşuyla izledim. Hava gerildi, gerildi, sonra adeta koptu. Yoğun bir parlama oldu ve kolumu kaldırıp gözlerimi örttüm. Işık dindiğinde Baruck yok olmuştu, Kat ise...

Aman Tanrım.

“Kat?”

Sırtüstü yatıyordu ve göğsü... neredeyse hiç hareket etmiyordu. Havada ölümün kokusu vardı. Hemen yanına diz çöktüm. Güçlkle soludu ve katıksız panik içimi kapladı.

Bunca şey... Ta sonuna kadar gelmiştik, onu kurtarmıştım, o ise kendisine verdiğim her şeyi almış, tabanları yağlayıp kaçmak dururken bizi kurtarmak için harcamıştı.

Bizim için kendini feda etmişti.

Hak etmiyordum bunu. Hiçbir şekilde böyle bir şey yapmasını hak etmiyordum.

Onu kucakladım. Soluk kadar hafifti; sanki onu o yapan şey çoktan uçup gitmişti. “Hakaret tarzı bir şeyler de Kat, ne olursun.”

Dee kımıldandı, ayağa kalktı. Sesine panik hâkimdi. Gözlerimi Kat’ten alamıyordum. Parmaklarımı yüzünde gezdiriyor, kan izlerini siliyordum... Ama o kadar çok kan vardı ki. Burnundan, dudaklarının köşelerinden, kulaklarından... hatta gözlerinden bile kan geliyordu.

Haksızlıktı bu.

Yapmam gerekeni biliyordum. “Dee, hemen eve dön.”

“Gitmek istemiyorum,” diye itiraz etti Dee, kollarını kendine dolayıp tökezlerken. “Çok kanaması var! Hastaneye yetiştirmeliyiz onu.”

Kat’in gözleri bana dikilmişti ancak kıpırdamıyordu. Korku göğsüme çörekleni, pençelerini sapladı.

“Derhal eve dön dedim!” diye bağırdım, sonra kendimi sakinleşmeye zorladım. Dee neyi bir kez daha yapmak

üzere olduğumu bilemezdi. “*Lütfen. Bizi yalnız bırak. Git. Onun bir şeyi yok. Sadece bir iki dakika.*”

Dee’ye arkamı dönüp Kat’in yüzündeki karma karışık saçları düzelttim. Dee’nin gittiğinden emin olunca sarsılarak nefesimi verdim. “Ölmeyeceksin Kat. Sakın kıpırdama, hiçbir şey yapma. Sadece kendini bırak, bana güven. Olacaklara sakın karşı koyma.”

Beni duyduğuna ilişkin hiçbir iz yoktu ama pes etmeyecektim. Öyle bir şeyin mümkünü yoktu. Başımı eğip alnımı alnına dayadım. Vücudum silikleşti, gerçek biçime geçtim. Isı, benim vücudumdan ona aktı.

Pes etme. Dayan. Beni duyamayacak halde olduğunun farkındaydım ama bir yandan başını tutuyor, bir yandan konuşmaya devam ediyordum. *Biraz daha dayan, yeter.*

Dikkatimi ona verdim, vücudunun içine girdiğimi hissettim. Sonra her şey gözlerimin önüne serildi. Kemikler kaynaşmaya, kesikler kapanmaya, yırtık adaleler tamir olmaya başlıyor, kanı damarlarında hızla ve engellenmeksizin akıyordu. Durumu berbatı ve nasıl bir acıya katlandığını bilmek öldürüyordu beni.

İçimde bir şey olduğunu hissettim. Bir anlığına tuhaf bir his duydum. Göğsümde, kendi kalbimin yanı başında bir çarpıntı; yüreklerimiz tek bir yürek olmuş, eşzamanlı çarpıyor gibiydi ama olanlar... bununla da sınırlı değildi. Başka bir şey daha gerçekleşiyordu. İçimde bir şey yırtılıyor, benliğim parçalanıyor, ikiye bölünüyordu.

Kat’in dudakları dudaklarıma değdi. Renkler yüzüyordu etrafımda... parlak kırmızılar, beyazlar. Artık *ben* ya da *o* diye bir şey yoktu... geriye sadece *biz* kalmıştık. Bir şey beni ona doğru hafifçe çekiyor, sonra itiyordu.

Yasaktı bu... onu bu kadar çok defa iyileştirmem yasaktı ancak bu... onun da ötesinde bir şeydi. Çünkü Kat bilinmeyenin eşiğindeydi, unutuluşun kıyısında sallanıyordu ve onu tutup geri çekmiştim.

Ne yapıyorum ben? Ne yaptığımı bir anlarırsa... ama onu kaybedemem. Dayanamam buna. Lütfen. Lütfen. Seni yitiremem. Ne olur arala o gözlerini. Beni böyle bırakıp gitme.

Buradayım, dedi ama sesli bir şekilde değil. Sonra da gözlerini açtı. Buradayım.

Şoke olmuş bir halde geriye sıçradım, Kat'ten yayılan ışık soldu. Ancak... geride bir şey kalmıştı. Hissedebiliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum, o anda umurumda da değildi hani. Kat yaşıyordu ne de olsa. Hepimiz hayattaydık ve bundan ötesi boştu.

"Kat," diye fısıldadım, kollarımda tir tir titredi. Onu sımsıkı sineme basıp geriye yaslandım, kucaklayıp kaldırdım.

Gözleri hayretle, bir nebze de karmaşayla doluydu. "Daemon, ne yaptın sen?"

"Dinlenmen lazım." Durdum. Bitap düşmüş, mecalsiz kalmıştım. Benim bile fiziksel sınırlarım vardı ve bu gece o sınırları çoktan aşmıştım. "Daha yüzde yüz değilsin. O düzeye gelmen birkaç dakika daha alacak. Daha önce hiç kimseyi bu düzeyde iyileştirmemiştim."

"Kütüphanedeyken yapmıştın," diye mırıldandı, ellerini kollarımdan yukarı kaydırды. Bana ilk defa dokunuyordu sanki. "Araba meselesinde de..."

Yorgunlukla gülümsedim. "O zamanki sadece burkulmaları ve morlukları gidermek içindi. Bununla alakası yoktu."

Kat başını çevirip omzumun üstünden baktı. Yanağı yanağıma hafifçe değdi ancak kadife yumuşaklığında bin dokunuş gibi geldi bana. Onun kaskatı kesildiğini hissettim.

“Nasıl yaptım peki?” diye fısıldadı. “Anlayamıyorum.”

İyi soruydu doğrusu. Başımı boynuna gömdüm, onun vanilya ve şeftali kokusunu içime çekip hafızama kazıdım. “Seni iyileştirirken bir şey yaptım herhalde. Ama ne olduğunu ben de bilmiyorum. Hiç mantıklı gelmese de, enerjilerimiz birleştiğinde bir şey oldu. Seni etkilememesi gerekiyordu çünkü sen insansın.”

Söylediklerim onu yatıştırmamış gibiydi. Hakkı da vardı hani, çünkü beni de ikna etmemişlerdi. Bir tutam saçını düzeltirken ellerim yaprak misali titriyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Uykum var. Sen?”

“Aynen.” Ancak tuhaf bir biçimde, kendimi muhteşem de hissediyordum. Parmağımı önce çenesinde, sonra alt dudagında dolaştırdım. Disney World’e ilk defa giden bir çocuk heyecanı vardı içimde. Garipti zira o fare kulakları diyarına hiç gitmemiştim. Hiç de istememişim gitmeyi.

“Bence şimdilik bunlar, yani tüm o iyileştirme muhabbeti ve orada yaptığın o şey aramızda kalsın,” dedim. “Olur mu?”

Başını aşağı yukarı salladı ama ellerim yüz hatlarında gezinirken, yüzündeki koyu benekleri ve kan izlerini silerken hiç kıpırdamadı. Göz göze geldiğimizde gülümsedim ona, hem de uzun zamandan beri hiç gülümsemediğim biçimde.

Düşünmeyi de bıraktım.

Parmaklarımı genişçe açarak yanaklarından tuttum, yumuşacık öptüm onu. Kibar ve ağır olmak daha önce hiç denemediğim bir şeydi ancak onunla böyle olmasını istiyordum. Bir yanım, özellikle de dışarıdan görünmeyen taraflarım hareketlendi. Başını geriye yatırdım. Öpüşmemiz ilk seferki gibiydi. Bir bakıma ilk sefer sayılırdı da, çünkü istediğim, hatta ihtiyaç duyduğum şey buydu. O masumane dokunuş soluğumu kesmişti ki bu da bir ilkti.

Geri çekilip güldüm. “Sana bir şey oldu diye endişelendik.”

“Pek olmadı.” Endişeli gözlerle yüzümü inceledi. “Sana bir şey oldu mu peki?”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Az daha oluyordu.”

Hafifçe nefes aldı, dudaklarında cılız bir gülümseme beliriverdi. “Ya şimdi ne olacak?”

Sorusuna dudaklarımla karşılık verdim ve gece havasını, ıslak çimenin, verimli toprağın kokusunu ciğerlerime doldurdum. *Onu* içime çektim. “Eve gidiyoruz.”

Bütün koloniler aynıydı.

İnsan. Luxen. Arum. Karınca.

Normalde bu delilerin yanından bile geçmez, geçmek de istemezdim ama onlarda ihtiyaç duyduğum... Kat için gereken bir şey vardı.

Bunun için bana borçlu kalacaktı.

Borcunu ne şekilde ödeyebileceğini hayal ettim... hiç bitmek bilmeyen bir film gibiydi. Steril salona geri döndüm. Baştan aşağı beyazdı burası. Yataklar, halı, duvarlar, yastıklar. Bile isteye bir şeyleri dökesim geliyordu.

Ethan Smith döndüğünde elinde küçük bir deri kese vardı. Bana şöyle bir baktı, koyu kaşları menekşe rengi gözlerinin üstünde çatıldı. "Türümüzün en sabırlısı olduğunı biliyorum ancak bunları yapmak zaman alıyor."

Evet, hayatımın asla geri dönmeyecek üç tam gününe mal olmuştu neredeyse. Zamanımın çoğunu eyalette başka Arum arayarak, koca bir günü ise kusursuz bir obsidiyen parçası peşinde geçirmiştım ama Dee'ye ve Kat'e

geri dönmek için yanıp tutuşuyordum. Kat'ın dopingli bir disko topu gibi parlaması fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Ethan elindekini vermedi. Tabii ya, kolayına kaçarmıydı hiç? "Buna neden ihtiyaç duyduğunu sorabilir miyim?"

"Soramazsın dersem orada bırakacak mısın?"

Yaşlı Luxen'in yüzünde küçücük, gergin bir tebessüm belirdi. "Kibrin bir gün sonunu getirecek."

Daha başka bir sürü şey getirecekti ama isim falan vermeyecektim.

Ethan öfkelenmişti. "Koloni için yaptıklarını takdir etmiyor değilim fakat..."

"Kişiliğinin biraz yontulmaya ihtiyacı var," diye böldüm lafını, Kat'i düşünerek. "Anladım. Güven bana."

Ethan başını yana eğdi. Şakakları kırılaşmaya başlamıştı. "Umarım öyledir. Başına bir talihsizlik gelmesi ırkımız için çok üzücü olurdu."

O tuhaf, ametist rengi bakışlarına karşılık verdim. "Eminim öyle olurdu."

Gözlerini kaçırın o oldu. "Bunun hafta sonu gerçekleşen o ışık gösterisiyle bir ilgisi var mı peki?"

"Evet. Birkaç Arum öldürdüm ve o arada bir iki bıçak kaybettim. O yüzden, tekrarlanırsa diye Dee'nin taşıyabileceği bir şey istedim." Öne kaykıldım, ellerimi dizlerimin arasından sarkıttım. "Diğer Büyüklere de aynısını söyledim, Ethan."

"Hımm. Ben de söylediklerin bir yerden tanıdık geliyor diyordum." Keseyi bana uzattı. Obsidiyenin ağırlığı tanıdık gelmişti. Cebime attım. Oradan fırlayıp gitmeye hazırdım. "Gerçi itiraf etmeliyim ki hiç böyle bir güç gös-

terisi görmemiştim. Çok çarpıcıydı.”

Doğrulurken içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Ethan’da tüylerimi ürperten ama ne olduğunu asla kesti-remediğim, tedirgin edici bir şeyler vardı. “Ben süperim de ondan,” dedim.

“Evet, öylesin.” Ethan hızla doğruldu, ütülü gömleğini düzeltti. “Yine de Savunma Departmanı’nın bunu soruş-turacağından adım gibi eminim.”

Kapıda durup ona döndüm. “Soruştururlarsa ne ola-cak peki?”

“Her zamanki gibi, sorarlarsa hiçbir şey sormayaca-ğız. Ama ikide bir onları kapımıza getirirsen tek endişe etmemiz gereken onlar olmaz. Neyi kastettiğimi anlıyor-sun, değil mi?”

Huzursuzluğun yerini öfke aldı. Tükürürcesine, “Evet, anlıyorum,” dedim.

“Daemon?”

Bir kez daha ona döndüm. Dişlerimi öyle bir sıkmıştım ki buradan sonra dişçiye gitmem gerekecekti. “Efendim?”

Ethan ellerini birleştirip gülümsedi. “Son bir soru daha.”

Kendimi camdan atmama ramak kalmıştı. “Sor tabii.”

“Senin ve kız kardeşinin sıkı fıkı olduğu şu insan kız var ya?” dedi Ethan. Kaskatı kesilmiştim ama şaşırma-mıştım. Büyüklerin de SD’den bir farkı yoktu. Hatta bel-ki daha bile beterdiler. “Sorun olacak mı?” diye sordu.

“Olmayacak.” *Ama bir daha ondan insan kız diye söz edersen sorunu göreceksin.* Yüksek sesle ya da kendi dili-mizde söylememiştim bunu ancak yüzümden mesajı apa-çık almıştı.

Ethan başını aşağı yukarı salladı, bir daha da beni durdurmadı.

Gerçek biçimimi aldım. Koloniye terk edip kümelenmiş evlere ulaşmam birkaç saniye sürdü. Kat'ın annesi belki dışarıda dolanıyordur diyerek, ağaçların arasından çıkmadan önce tekrar insan şekline girdim.

Evin önündeki yoldan yürürken çok acayip bir şey oldu. Ensemden aşağı bir sıcaklık döküldü, bunu kürek kemiklerimin arasına yayılan neredeyse hoş bir karıncalanma hissi izledi. Bununla birlikte, bir his daha vardı beni dürten. Bir bütünlük, bir tamamlanma hissi. Neyin nesiydi bu şimdi?

Uyusam iyi gelecekti herhalde.

Verandaya adımımı atmamla birlikte ensemde garip, sıcak bir ürperti hissettim ve Kat'ın içeride olduğunu anladım. Nedenini, nasılını bilemesem de benliğimin ta içinde bunun doğru olduğunu biliyordum.

Sokak kapısını açtım, holde ilerledim ve gözlerim her şeyden, herkesten önce Kat'i buldu. Kanepeye oturmuştu. Gür kirpikleri gri gözlerini örtüyordu. Serbest bıraktığı saçı yüzünün etrafına, omuzlarına, sırtına dökülmüştü.

Oracıkta elim kolum bağlanmış halde kala kaldım. Beni fark edemeyeceği kadar hızlıydım. Onu görmek daha önce hazır olduğumu bilmediğim şeyler yapmıştı bana. Tanrı biliyor ya, ne zaman bunlara hazır hale gelmiştim, ondan bile habersizdim.

Muhtemelen onun öldüğünü sandığım ama ölmediği o arada.

Kanepede yanına oturup ona baktım. Onun da varlığım içten içe hissettiğini biliyordum. Yanaklarına yayı-

lan pembelik ele veriyordu bunu.

“Nerelerdeydin?” diye sordu.

Dee ile Adam ona doğru dönerken sessizlik oldu. Kışımı kaldırdım, yanakları, boynu kıpkırmızı kesilirken kendimi gülmek için tuttum. “Ne olsun işte, içki, kızlar, falan filan. Önceliklerim epey bir şaşı.”

Dudaklarını büzdü. “Adi.”

Kız kardeşim homurdandı. “Öküzlük yapma Daemon.”

“Peki anneciğim. Bir başka grupla birlikteydim, bilmediğimiz başka Arum var mı diye koca eyaleti tepeden tırnağa taradık,” dedim daha iyi bir açıklama sunup.

Adam öne eğildi. “Başka yokmuş, değil mi? Çünkü Katy’ye endişe edecek bir şey yok dedik.”

Ona göz ucuyla şöyle bir baktım. “Bir tanesine bile rastlamadık.”

Dee neşeyle tezahürat yapıp ellerini çırpı. Gülümseyerek Kat’e döndü. “Bak, gördün mü? Endişe edecek hiçbir şey yokmuş. Bitti gitti işte.”

Kat güldü. “İçime su serpildi.”

Adam’a burada yokken yaptıklarımı anlattım, Ethan Smith’le geçen konuşmalara ise pek girmedim. Ancak dikkatim sürekli Kat’teydi. Yaptığı her hareketin, seçilen ve gevşeyen her bir adalesinin, aldığı her nefesin bilincindeydim.

“Katy? Burada mısınız?” diye sordu Dee.

“Galiba.” Kat yine güldü ama bir tuhaflık vardı gülüşünde. Gözlerimi kıstım.

“Çok mu üstüne gittiniz yoksa?” deyip iç çektim. “Soru yağmuruna mı tuttunuz onu?”

“Hiç öyle şey yapar mıyız!” diye bağırdı Dee. Ardından

güldü. “Tamam. Belki biraz.”

“Tahmin etmiştim,” deyip bacaklarımı uzattım. Bir saniye sonra Kat’e baktım. Bakışlarımız buluştu. Odayı bir gerginlik kaplayınca, bu gözlerin ardında neyin gizlendiğini merak ettim.

Dee genzini gürültülü biçimde temizledi. “Ben hâlâ açım, Adam.”

Adam güldü. “Sen benden de betersin.”

“Doğru. Hadi, Smoke Hole’a gidelim. Ev yapımı rulo köfte yapıyorlar.” Dee ayağa fırlayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Geri dönmene sevindim. Özlemişim seni.”

Gülümseyerek karşılık verdim ona. “Ben de seni.”

Kapı Dee ile Adam’ın ardından kapanınca Kat bana döndü. “Her şey gerçekten yolunda mı?”

İşte o anda içimi bir istek kapladı. Ona sarılmak istiyordum çünkü hem öyle yapmam gerektiğini hissediyordum hem de muhtemelen bu soruyu sormak için sabırsızlanmıştı. Elbette yapmalıydım. Üzüldüğü zaman Ash’e kaç defa sarılmışımdı? Ya da başka şekilde olsa da, üzülmediğinde Dee’ye?

“Büyük oranda.” Daha ne yaptığının farkına varmadan bir elimi uzatıp parmaklarımı yanağına sürdüm. Parmak uçlarıma statik elektrik çarpması gibi bir şok sıçradı ama çok, çok farklıydı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?” dedi gözlerini koca koca açarak.

Doğrulup ona doğru sokuldum. Bacaklarımız birbirine değiyordu. Onu iyileştirdiğim zaman olduğundan şüphelendiğim şeyden söz etmeye hazır değildim henüz. “Sana bir şey getirdim.”

Şaşırmıştı. “Elimde patlayacak bir şey mi?”

Gölüp elimi kotumun cebine attım, deri keseyi çekip çıkardım. Ona verdim, kesenin küçük ipini çekiştirip açmasını, sonra keseyi dikkatlice ters çevirmesini izledim. İçinden el bombası düşeceğinden korkarmış gibiydi. Fakat obsidiyen kolyeyi görünce gözleri büyüdü. Afalladığı barizdi.

Gülerken göğsümü bir mengene sıkıştırıyordu sanki. Hız trenine bindiğiniz zaman olur ya, o türden, farklı bir histi. Daha önce hiç böyle bir hisse kapılmamıştı. “İster inan ister inanma, bu kadar küçük bir şey bile Arumların derisini delip onları öldürebilir. Kolye ısındığında, göremesen bile civarda bir Arum olduğunu anlarsın.” Zincirinden kaldırdım, kopçalarından tuttum kolyeyi. “Bıçak parçalandığından böyle bir parça bulmak için gece gündüz uğraştım. Bunu çıkarmanı istemiyorum, tamam mı? Belki bir tek... Eh, genelde çıkarma.”

Dönüp saçlarını toplarken yüzündeki şaşkınlık ifadesi tümüyle silinmemişti. Ben kolyeyi takar takmaz dönüp yüzüme baktı. Şokun yerini ciddi bir ifade almıştı. “Teşekkür ederim. Gerçekten. Her şey için.”

“Önemli değil. Kimse sana üstündeki izi sordu mu?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım tüm o kavgı dövüş yüzünden üstümde öyle bir şey görmeyi bekliyorlardı.”

Başımın evetledim. Kafayı takacağım konular bir ekildiği için rahatlamıştım şimdilik. “Kuyrukluyıldız gibi parlıyorsun. Ya bu iz solacak ya da başladığımız yere döneceğiz.”

Kat bana bir an baktı, bakışları sertleşti. “Neymiş peki o başladığımız yer?”

“Anlarsın ya... O kahrolası iz silinene kadar yapışık

gibi gezmek.” Pek güzel olmamıştı bu.

“Yaptığım onca şeyin ardından benim yanımda olma-ya yapışık gibi gezmek mi diyorsun?”

Eyvah.

“Sana bir şey diyeyim mi? Yazıklar olsun. Baruck senin kız kardeşini bulamadıysa sayemde. Yaptığım şey yüzünden az daha ölüyordum. Beni iyileştirdin. O yüzden de üstümde iz kaldı. Hiçbiri benim suçum değil.”

“Senin değil de benim mi yani? Oracıkta ölüme mi terk etseydim seni? Öylesini mi yeğledin?”

“Aptal aptal konuşma! Beni iyileştirdiğin için pişman değilim tabii ki ama bana bir öyle bir böyle davranmandan gına geldi artık.”

“Benden hoşlandığın varsayılırsa gereğinden fazla itiraz ediyorsun.” Pis pis sıırttım, tırnaklarını çıkarmaya hazır olduğunun farkındaydım. “Sanki birisi kendini ikna etmeye çalışıyor.”

Kat derin bir nefes aldı, göğsü iyice şişti. “Benden uzak dursan iyi edersin.”

“Hayatta olmaz.”

“Başka bir Luxen de bana göz kulak olabilir,” diye karşı çıktı. “Sen olman şart değil ya.”

Avcunu yalayacaktı. “Sorumluluğun bana ait.”

“Senin gözünde ben bir hiçim.”

“Kesinlikle değilsin.”

Bana vurmak istiyor gibiydi. Denemesini istiyordum aslında. Dürüst olmam gerekirse onu gıcık etmekten neden bu kadar keyif aldığımı bilmiyordum. “Seni hiç sevmiyorum.”

“Hayır. Tam tersi.”

“Öyle olsun. Bu izin üstümden hemen silinmesi lazım. Şimdi.”

Aklıma tek bir fikir geliyordu. “Belki yine sevişebiliriz. Bakalım ize ne olacak. Geçen sefer işe yaramıştı.”

Yanakları kıpkırmızı kesildi, gözleri ışıldadı. “Öyle bir şey hayatta olmayacak.”

“Sadece bir öneriydi.”

“Olmayacak bir şey,” dedi. “Bir daha asla.”

“Hiç hoşuna gitmemiş gibi davranmasa...”

Kat göğsüme vurdu, hem de sertçe. Elimde olmadan güldüm, o da tiksinti dolu çok tatlı bir ses çıkarıp benden kurtulmaya çalıştı. Küçük eli göğsümde hareket etti ve onu yakalayıp... şey, başka bir şey yapmamak için kendimi zar zor tutabildim.

Tek kaşımı kaldırdım. “Beni mi okşuyorsun, Kat? Ay-nen böyle devam et.”

Beni itmeye çalışırken dudakları aralandı. Onu seyrederken nabzım biraz hızlanmıştı. Yüzünden renk çekildi. “Kalp atışlarımız... aynı. Aman Tanrım, böyle bir şey nasıl olabilir?”

“Kahretsin.” Bu meseleyi bu şekilde açmak istememiş-tim halbuki.

Göz göze geldik. Elimi elinin üstüne koyup sıktım. Ben de bundan şüpheleniyordum. Kat’ın söyledikleri şüphelerimi doğrulamıştı ama halkımın insanları iyileştirme-siyle ilgili bilgilerim kısıtlıydı, bildiklerim de kulaktan dolma şeylerden ibaretti zaten.

“O kadar da kötü değil ki,” dedim ona. “Seni değiştirip başka bir şeye dönüştürdüğümden eminim. Bu kalp meselesi de birbirimize bağlı olduğumuzu doğruluyor.” Sırt-

tım. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Daha ne olacaktı ya?” Sesi yükselmişti.

“Birlikte olmamız.” Omuz silktim. “Daha kötü olabilirdi.”

“Dur bir saniye. Acayip bir uzaylı büyü bizi birbirimize bağladı diye birlikte olmamız gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen değil miydin daha iki dakika önce yapışık gezmekten yakınan?”

“Yakınmıyordum aslında.” Sadece ağzımdan kötü bir sözcük tercihi çıkmıştı, o kadar. “Birbirimize bağlı olduğumuzu anlatmaya çalışıyordum. Bu farklı... hem sen bana tutkunsun.”

Gözler, öfkeli bir kedininki gibi kısıldı. “Şu son dediğinle ilgili konuşacağız ama önce söyle bakalım. Sen şimdi buna... mecbur olduğun için mi benimle olmak istiyorsun?”

Huzursuzca kımıldandım. “Mecbur olmak demezdim ama... ama senden hoşlanıyorum.” Kat hemen yanıt vermedi, kendimi hazırladım. “Bu bakışı tanıyorum. Neler geçiyor aklından?”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca hoşlanma itirafıydı,” dedi ayağa kalkarak. “Çok berbat, Daemon. Olan bu acayip şeyler yüzünden mi benimle olmak istiyorsun?”

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. “Birbirimizden hoşlanıyoruz. Gerçekten. İnkâr edip durmamız çok saçma.”

“Kanepede beni üstsüz bırakıp giden adam mı söylüyor bunu?” Başını iki yana salladı, kahverengi lüleleri uçuştı. “Birbirimizden hiç hoşlanmıyoruz.”

“Tamam. Onun için özür dilemem lazım belki de. Ku-

suru bakma.” Bir adım öne çıktım. “Seni iyileştirmeden önce de birbirimizden hoşlanıyorduk. Bunun doğru olmadığını söyleyemezsin çünkü ben... senden... hep hoşlandım.”

Bunun ne kadar doğru olduğu şimdi tokat gibi çarpmıştı yüzüme.

Onu evimin verandasında dururken ilk gördüğüm andan, ilk tartışmamızdan, bana ilk kez öküz deyişinden başlayıp da ne kadar cesur ve güçlü olduğunu ilk kez fark edişime değin ondan hoşlanmıştım. Arzulamıştım onu.

Belki de buna gereğinden fazla itiraz etmişim.

“Benden hoşlanman birlikte olmamız için iyi bir sebep değil çünkü birbirimize yapışıp kaldık artık.”

“Sadece bununla kalmadığını sen de biliyorsun.” Durdum. Birisi bundan bir yıl önce, şu anda, bu halde olacağımı söylese gülmekten yerlerde yuvarlanırdım herhalde. “Başıma ne çoraplar öreceğini daha kapımı çaldığında anlamıştım.”

Kat buz gibi güldü. “Hislerimiz kesinlikle karşılıklı ama çift kişilikli gibi davranmanı mazur göstermez bu.”

“Gösterir diye umuyordum ama belli ki göstermiyor.” Ona bakıp hemen gülümsedim. “Bana bağlandığını biliyorum, Kat. Benden hoşlandığını...”

“Sana bağlanmak yeterli değilmiş gibi,” dedi.

“Hem iyi de geçiniyoruz.”

Bana bön bön baktı.

Kendimi tutamayıp güldüm, sonra, “Bazen,” diye ekledim.

“Ortak hiçbir yanımız yok.”

“Sandığından daha çok var.”

“Aman, neyse.”

Saçından bir tutamı yakalayıp parmağıma doladım. “İsteddiğini sen de biliyorsun.”

Bir an duraksadı, sonra saçını hızla çekip kurtardı. “Ne istediğimi bilmiyorsun. Haberin bile yok. Beni gerçekten istediği için benimle olan birini istiyorum. Acayip bir sorumluluk duygusundan ötürü yanımda olmaya mecbur kalmış birini değil.”

“Kat...”

“Hayır!” Yine derin bir nefes alıp yumruklarını sık-tı. “Sakın özür dilemeye kalkışma. Aylar boyunca bana karşı adilik üstüne adilik yaptın. Bir günde benden hoşlanmaya karar verdin diye hepsini affedeceğimi sanma. Babamın anneme değer verdiği gibi değer verecek birini istiyorum. O kişi de sen değilsin.”

“Nereden biliyorsun?”

Bir an bana baktı, sonra çıkıp gitmek istercesine ka-pıya doğru döndü. Bu konuşma sonlanmamıştı. Göreme-yeceği kadar hızlı hareket edip kapının önüne dikildim.

“Böyle yapmandan nefret ediyorum!” diye bağırdı Kat.

Başımı eğip ona baktım. “Benimle birlikte olmak iste-miyormuş gibi yapıp kendini kandıramazsın.”

İnanılmaz derecede seksi bulduğum... ve saygı duy-duğum bir vahşilikle bakışlarıma karşılık verdi. Sonra bu bakış silindi, dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini hü-zün bürümüşü. “Kandırmıyorum kendimi.”

Hadi oradan.

Söylemeden önce duraksamıştı. Sözcüklerinin ar-dında sadece hüsrân ve öfke değil, başka şeyler de var-dı. Korkuyordu, üzgündü. Anlayabiliyordum bunu. Ona

kötü davranmıştım. Dünyada hiçbir bahane bunu haklı çıkaramazdı ve tarlada ona sarılırken farkına vardığım gibi, gitmesine izin vermeyecektim, veremezdim. “Yalan söylüyorsun.”

“Daemon.”

Ellerimi kalçalarına koyup onu öne çektim. Bedeninin sıcaklığı bir şelale gibi bedenime aktı ve gözlerimi kısacık bir anlığına kapayıp Kat’ın tadını taşıyan derin bir nefes aldım. “Eğer seninle...” Kalçalarımı daha sıkı tuttum, öne doğru sallandı ve bacaklarımız bir kez daha birbirine değerek Kat’ın söyledikleriyle arzuladıkları arasındaki uçurumu gözler önüne serdi. Başımı öne eğdim, ürpereyerek titredi. “Seninle birlikte olmak istesem işi yokuşa sürerdin, değil mi?”

Kat başını kaldırdı. “Benimle olmak istemiyorsun.”

Hayır, buna itirazım vardı. Gülümsedim. “Bence istiyor gibiyim.”

Boynundan aşağı tatlı bir pembelik yayıldı. O pembeliği dudaklarımla takip etmek istedim. “*Bence ve gibi* ayrı, bunu bilmek ayrı.”

“Ayrı olabilir ama bu da bir şey,” dedim. Öyle sıradan bir şey de değildi. “Değil mi?”

Başını iki yana salladı, elimden kurtuldu. “Yetmez.”

Gözlerinin içine bakıp göğüs geçirdim. İnatçılığı beni hem inanılmaz derecede ona çeken, hem de tiksindiğim bir şeydi. Ben de epey bir gariptim anlayacağınız. “İllaki zorlaştıracaksın, değil mi?”

Etrafımdan dolaşırken bir şey demedi. Bu sefer kapıya gitmesine izin verdim.

“Kat?”

Dönüp bana baktı. "Ne var?"

Güldüm ve gri gözlerinin aydınlandığını gördüm. "Meydan okumalara bayıldığımı biliyorsun, değil mi?"

Kat hafifçe güldü, sırtını kapıya verip bana ortaparmağını kaldırdı. "Bilmez miyim, Daemon. Bilmez miyim?"

Giderken arkasından baktım. İtiraf etmeliyim ki benden uzaklaşırken de bana yürürken olduğu kadar iyi görünüyordu.

Meydan okumalara gerçekten bayılırım. Ve asla kaybetmem.

TEŞEKKÜRLER

Unutuluş'u yazmam ilk önerildiğinde bunun Lux hayranlarına biraz daha Daemon vermek için harika bir fırsat olduğunu düşündüm. Aslında *Obsidiyen*, *Oniks* ve *Opal*'i (bunlar *Unutuluş*'un dijital versiyonunda mevcut) yazmayı planlamamıştım ama yazdım. O yüzden, sadece olayların Daemon'un kafasının içinde nasıl olduğunu şöyle bir görmekle kalmıyor, baştan sona hepsine tanık oluyorsunuz.

Bir kitabı yazmak için gerçekten de bir köy dolusu insan gerekiyormuş. Kitabı mümkün kıldıkları için hepinize kocaman teşekkürler: Kevan Lyon, Liz Pelletier, Meredith Johnson, Rebecca Mancini, Stacey Abrams ve Entangled Publishing ekibi. K.P. Simmon'a ve hem asistanım hem de en iyi arkadaşım olan Stacey Morgan'a teşekkürler. Bir "teşekkür" de *Unutuluş*'u yazarken bana yardımını esirgemeyen Vilma Gonzalez'e.

Sen olmasan, bunların da hiçbiri olmazdı ey okuyucu. Bu kitap varsa sayendedir. O yüzden ne kadar teşekkür etsem az.